

Bí mật mảnh ghép quý

Contents

Bí mật mảnh ghép quý	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	7
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	18
8. Chương 8	19
9. Chương 9	23
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	31
14. Chương 14	37
15. Chương 15	44
16. Chương 16	45
17. Chương 17	49
18. Chương 18	53
19. Chương 19	55
20. Chương 20	58
21. Chương 21	62
22. Chương 22	63
23. Chương 23	67
24. Chương 24	70
25. Chương 25	72
26. Chương 26	76
27. Chương 27	78
28. Chương 28	80
29. Chương 29	82
30. Chương 30	84
31. Chương 31	85
32. Chương 32	87
33. Chương 33	89
34. Chương 34	92
35. Chương 35	93
36. Chương 36	95
37. Chương 37	96
38. Chương 38	99
39. Chương 39	102
40. Chương 40	104
41. Chương 41	106

42. Chương 42	106
43. Chương 43	109
44. Chương 44	110
45. Chương 45	112
46. Chương 46	114
47. Chương 47	115
48. Chương 48	117
49. Chương 49	119
50. Chương 50	120
51. Chương 51	122
52. Chương 52	124
53. Chương 53	125
54. Chương 54	126
55. Chương 55	129
56. Chương 56	130
57. Chương 57	131
58. Chương 58	132
59. Chương 59	134
60. Chương 60	136
61. Chương 61	138
62. Chương 62	140
63. Chương 63	142
64. Chương 64	144
65. Chương 65	146
66. Chương 66	148
67. Chương 67	150
68. Chương 68	153
69. Chương 69	155
70. Chương 70	158
71. Chương 71	161
72. Chương 72	162
73. Chương 73	164
74. Chương 74	166
75. Chương 75	169
76. Chương 76	171
77. Chương 77	174
78. Chương 78	176
79. Chương 79	179
80. Chương 80	181
81. Chương 81	183
82. Chương 82	185
83. Chương 83	187
84. Chương 84	189
85. Chương 85	189
86. Chương 86	192
87. Chương 87	194
88. Chương 88	196
89. Chương 89	198
90. Chương 90	200
91. Chương 91	201
92. Chương 92	203
93. Chương 93	205
94. Chương 94	206
95. Chương 95	208

96. Chương 96	210
97. Chương 97	212
98. Chương 98	214
99. Chương 99	216
100. Chương 100	218
101. Chương 101	220
102. Chương 102	221
103. Chương 103	222
104. Chương 104	224
105. Chương 105	225
106. Chương 106	226
107. Chương 107	227
108. Chương 108	229
109. Chương 109	230
110. Chương 110 : Ngoại Truyện 1	232
111. Chương 111: Ngoại Truyện 2 : Hồi Đáp Phong - Băng	233

Bí mật mảnh ghép quý

Giới thiệu

Vy Băng - Chuyển vào trường danh đá nhưng luôn bị coi thường và đánh đập nhưng cô nào nề. Rồi l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-manh-ghep-quy>

1. Chương 1

Mảnh ghép 1 : Nỗi khổ chuyển trường

- Chuyện gì thế? - Băng nhăn nhó quay sang hỏi cô bạn thân

- Hình như đội bóng rổ trường mình đang chơi bóng thì phải. Ta đi xem thôi>

<>Thấy Kỹ Lam háo hức ra mặt, nó thắc mắc tự đặt câu hỏi " Vì Sao" bóng rổ có đặc biệt đâu mà trông bọn con gái mắt sáng hết cả lên thế??????

<>Và câu trả lời là.....

<>- HỒ.....HỒ Anh PHONG chơi hay quá !

<>- Cả anh HIẾU VĨ nữa kìa...

<>- Đẹp quá! 2 anh ơi!

<>- Thiên Phong chơi giỏi quá....

<>.....V.....V.....V..... (ôi nổ trường mất)

<>Hàng loạt câu, từ, ngôn ngữ được phát ra từ lỗ con gái xung quanh khiến Băng mắc ói khi con người của bọn kia không còn ở trong mắt nó mà đang ” Anh ơi... Anh ơi...” ở giữa sân bóng kia.

<>Sở thích của Hotboy trường này là chơi bóng rổ. Những hiếm bao giờ thấy họ chơi và hầu như là không. Và đây là lần thứ hai kể từ khi họ ra đời mà họ chơi bóng rổ. Không phải ít chơi mà họ ghét. Đó là sở thích lạ lùng nhất

<>Thấy con bạn của mình nhăn mặt Kỷ Lam bắt đầu kể chuyện CỔ TÍCH cho cô bạn yêu quái nghe:

<>- Mày có nhìn thấy người mặc áo số 07 không? - Kỷ Lam vừa nói tay vừa chỉ về hướng một nam sinh cao ráo, phải nói thế nào đây nhỉ thật sự rất cao và.....đẹp trai..... như một thiên thần.... đôi lông mày rậm thanh thoát, sống mũi thẳng, ê hờn, đôi mắt sắc lẹm hỏ phách màu nâu ẩn trong con người một sự lạnh lùng....(Pó tay không biết tả thế nào, phải ví như thế nào ta tuyệt sắc giai nhân à.... hix...nói chung là đẹp nghiêng nước nghiêng thành)

<>- Nhìn rồi, làm sao? - Băng hồn nhiên khiến Kỷ Lam té ghế

<>- Mày không thấy quyến rũ, cuốn hút sao?

<>- Mày bị bệnh à, quyến rũ cái gì, cuốn hút cái gì? - Băng sững người khi con bạn ăn nói kiểu baby lon cổ làm nó chả hiểu gì.

<>- Thì đẹp trai đó *_*

<>- À! Thì đẹp thật, lần đầu tao thấy có người đẹp như vậy đó!

<>- Thế mày không rung động à?

<>- Mày nghĩ tao hám trai à....- Băng tỉnh bơ và chợt phát hiện điều gì đó làm cho nó sáng mắt ra

<>- Thì ra lũ con gái kia hồ hởi thế vì hần ta đó hả?

<>- Ừ tất nhiên rồi,mày mới chuyển trường nên không biết mấy hotboy đó lùng danh thế nào cũng phải thôi. À cả anh chàng mặc áo số 12 kia kìa?

<>- Thôi không quan tâm đâu - Băng vừa nói dứt câu xong thì bị một vật thể bay không xác định lao thẳng vào mặt. Sau ba giây đơ thì cô nhận ra không gì khác chính là trái bóng rổ màu cam ấy đập thẳng khuôn mặt của cô. Theo phản xạ tự nhiên,1 tiếng hét cao cả vọt lên dữ dội

<>- AA

<>Và dừng lại khi nó là tâm điểm của cá sân bóng. Sau khi hoàn hồn lại nó hét lên (giọng bà này tốt dữ)

<>- Trời ơi, không biết chơi thì để con nhà người khác chơi chứ, ném bóng trúng mặt người ta rồi.ra xin lỗi mau!!!!!!!!!! Huhu

<>Cả đội bóng và cả khán giả (nói khán giả cho oai thế thôi là bọn trong trường đó) trở mắt nhìn khi nghe thấy lý thuyết đó phát ra từ miệng Băng. Có 1 giọt...2 giọt... rơi xuống tay cô...đỏ tươi...Băng nhận ra máu trên đầu đang chảy

<>- Ai đã chơi bóng trúng đầu tôi - Băng hét lên dù sao cũng phải xin lỗi nó chứ, Băng không hẳn là một học sinh bình thường giản dị đâu thay vào đó là một tính cách bẩm sinh dù bình thường nhưng lòng tự cao rất vip hay nổi điên nếu ai làm gì quá giới hạn, rất hay xúc động trước bất mãn và không sợ bất kì ai ghét mình dù cả ” hội đồng ”

<>Cả trường đang nhốn nháo bỗng im bật vì họ rõ hơn ai hết ng gậy ra chuyện pro này chính là Prince của bọn họ - HỨA THIÊN PHONG. Và cuối cùng Băng cũng nhận ra chủ nhân áo số 07 chính là Phong, người mà nó đang muốn ” xử tội ” vì làm trán cô mất đi một lượng máu mà muối có mơ một vụn năm nữa cũng không có được.

<>Băng nhìn Phong bằng ánh mắt không chút thiện cảm còn Phong thì đứng khoác tay vào nhau, một thái độ kiêu căng , lạnh lùng và đôi mắt sắc lên sự tàn ác, ẩn trong con người nếu có thứ gì đó kích thích nó trở

dậy. Nếu cứ nhìn mãi thì Băng đau mắt mà chết mất bởi Phong quá đẹp, đẹp trên cả hoàn hảo nhưng may mà Băng thuộc dạng miễn nhiễm với trai đẹp không thì chắc đang trong phòng phẫu thuật mắt rồi. Nhưng miễn nhiễm từ nhỏ mà gặp Phong vẫn có đôi chút rung động. Cậu ta đẹp thật đó

<>Thu lại mọi bức tức trong lòng, Băng nói :

<>- Bạn chơi bóng trúng tôi thì phải xin lỗi tôi.

<>Cả trường ngạc nhiên mở to mắt ra nhìn đứa con gái nhỏ bé như nó nói ra câu đấy với Phong, mặc dù tất cả biết nó là học sinh mới chuyển trường không biết nhiều về nơi này nhưng cũng phải biết đến tên tuổi của hần trong trường chứ. Nghĩ đến đây nhiều đứa phải thoáng rùng mình.

<>Băng thích công bằng từ nhỏ, cái gì cô cũng muốn có sự công Bằng :

<>- Này, sao bạn không nói gì ? - Băng cảm phần khi thấy hần không cả thềm liếc cô một cái hướng chỉ là nói với cô

<>- Ôi ! Sao trên đời này tôi lại gặp một người lì lợm như bạn chứ???

<>Lại shock lần 2, cả trường đơ toàn tập đến Kỳ Lam còn giật mình. Biết đang đụng đến tổ kiến lửa không??????????

<>Ánh mắt lạnh lùng của Phong chĩa vào Băng. Máu trên chán nó ngày một nhiều vì trọng lượng của quả bóng các bạn cũng biết rồi mà với lực mạnh ngàn cân thể đáp xuống không khác gì viên gạch đè lên con kiến.

<>- Băng ơi là Băng!!!!!! - Kỳ Lam bặm môi rồi lao nhanh về phía nó lòi xềnh xệch nó vào trong

<>- Lên phòng y tế hăng hay, máu chảy nhiều lắm rồi kìa !

<>Cô cười một cái , Lam tưởng cô bỏ cuộc nhưng cô cố chấp quá vẫn sững cồ lên với hần mặc cho hần cửa im lặng.

<>- Cầm à mà không nói gì thế? Thôi nếu như bạn cầm thì tôi không nói nữa vậy. - Băng tưởng Phong bị cầm thật nên thở dài ngao ngán

<>Băng nói như súng bắn ngang tai làm cho bọn con gái nhìn nó bằng đôi mắt hình viên đại bác (gộp lại chắc là bom nguyên tử đấy)

<>Bấy giờ Phong mới nhếch mép nở một nụ cười nửa miệng đầy chế nhạo rồi đút tay vào túi quần quay đi để lại phía sau nó đang giận tím mặt và hàng ngàn nữ sinh đang say nắng vì vẻ đẹp của hần dẫu đau đớn đó chỉ là nụ cười không mấy tốt đẹp. Sau vụ này thậm nào Băng nhà ta cũng có cái để hưởng thụ chỉ coi >__

<>“Chắc! May không học cùng cái tên trời đánh này không thì chết mất ,tổn thọ lớn !!”- Suy nghĩ hiện tại của cô. Định bụng cầu nhàu về tên bất lịch sự này thì cô lại bị gián đoạn lại bởi tiếng trống vào lớp !

<>Trên chán cô được một em băng gạt định hình trên đầu không thì nó phải vào viện tiếp máu mắt.

<>Vừa đặt chân đến cửa lớp cô đã được các bạn đón tiếp một cách nồng hậu đó là những tiếng chế nhạo xen lẫn khinh thường kiêm trách móc thậm chí có cả ghen ghét....:Girl nào cũng có ý nghĩ chung ” Thích gây sự chú ý cho hotboy đây mà : và những ánh nhìn chấy da thịt nhưng Băng kệ coi như bọn họ ghét không khí xung quanh mình đi.

<>- Hôm nay lớp ta có bạn mới chuyển về, bạn Hạ Lý Vy Băng các em xem xét và giúp đỡ bạn nha ! - cô nói xong,thì Băng bước vào cúi chào cả lớp nhưng chả được cái thân thiện nào của lớp tặng cho cả vì lý do nó đã ghi được điểm cao trong tâm Prince của

<>Cô chỉ hướng cho Băng và thúc cô về chỗ ngồi nhưng nó như bị điện giật khi nhận ra hướng cô chỉ là một bàn đã có 1 bạn nam ngồi và chỉ còn chỗ đó thôi nhưng k ai khác, chủ nhân chỗ đó chính là tên trời đánh mà nó đụng ban sáng - HỨA THIÊN PHONG. Cả lớp ồ lên khi Phong chưa cho ai ngồi cùng bàn với cậu, dường như Phong có một khoảng cách rất xa với các học sinh trong trường mặc dù hần là hội trưởng hội học sinh đấy, một hội trưởng lạnh lùng vô cảm. Mới đầu tưởng không phải học cùng hần ai dè oan gia ngõ hẹp lại phải...

<>- Thừa cô, chắc gì bạn Phong đã muốn bạn Băng ngồi cùng ạ? - Đó là tiếng của bạn nữ trong lớp tên là Chiêu Hân

<>- Phong, em có ý kiến gì không? - Cô giáo hướng cặp mắt về phía hân

<>- Không - Một câu cụt lủn, không chủ ngữ ” thật là cô lễ ” - lời phán xét của Băng

<>- Thế mời em Băng về chỗ

<>Sau câu nói của cô giáo Băng đau khổ bước về chỗ bằng biện pháp nặng nề nhất, cô sợ hân tính xấu với cô vì vụ ban sáng (lúc ấy cô chưa biết hân là hội trưởng hội học sinh , hân mà cho nó rút hồ sơ khỏi trường là chấm hết.)

<>Băng thắc mắc vì sao mà các thầy cô giáo đều nề và thiên vị hân mặc dù hân rất vô lễ và chửi học sinh hành gì cả bằng chứng là bây giờ hân đang cầm điện thoại nghe nhạc ngủ ngon lành. Băng đang sợ nên cũng chẳng biết ngồi cùng hân là trường hợp đã bị tuyệt chủng.

<>Giờ ra chơi thấy con bạn đang lù rù như ma nhập, Kỷ Lam có lòng tốt lao tới hỏi :

<>- Sao thế, có chuyện gì à, bên ấy vui không?

<>- Vui cái nỗi gì, mà biết không tao phải ngồi cùng bàn với cái tên trời đánh sáng nay đây - Băng ngờ nghệch nói

<>- Hứa.....Hứa..Thiên....

<>Chưa nói xong câu thì nó đã cướp lời

<>- Chưa sao nữa? Mà sao thầy cô sợ hân vậy?

<>- À không có gì đâu. Phong là hội trưởng hội phụ huynh và cha cậu ấy là người đầu tư lớn nhất để xây dựng ngôi trường danh giá này, đến hiệu trưởng còn phải sợ cậu ta nữa là, chỉ cần cậu ta nói một câu là hiệu trưởng thành người bại sản luôn.

<>- Thế cơ á - Băng hét lên và lẩm bẩm ” cuộc không tươi đẹp thật ngán ngùi, sao đời mình lại phải đụng mặt với quỷ không ra quỷ, người không ra người thế này..... ”

<>Học sinh trong trường luôn bàn tán về cái vụ đó.

<>- Sao hoàng tử của chúng ta không làm gì đến con nhỏ đó, thường thì nhẹ là rút hồ sơ nặng thì con nhỏ ý die rồi mà - Nữ sinh một

<>- Ồ lạ nha, nghe nói bây giờ nhỏ đó còn ngồi cùng bàn với hoàng tử nữa cơ đấy, ghen tị quá - Nữ sinh hai

<>- Tức con nhỏ đó quá - Nữ sinh ba

<>....

Mồm miệng bọn con gái trường này là thế đó, có vụ gì ” hot ” là bao nhiêu điệp khúc dân ca mới được sáng tác đã thế còn sáng tác thêm ngoại truyện nữa cơ..

<>Trong giờ học, Băng cứ miên man suy nghĩ, thỉnh thoảng liếc sang hân và phán đoán, hồi nó học trường cũ cũng thân với 3 đứa con trai, cũng đẹp trai cao ráo (1m75 chứ bộ) thế mà trường đó không loạn như trường này cũng chính bởi 1 lý do là hotboy trường này đẹp trai kinh khủng (3 đứa mà nó thân sẽ xuất hiện vào những chap sau nha !)

<>Tình hình này đến nó phải xin chuyển lớp mất thôi vì trong giờ học bọn con gái trong lớp chẳng chú ý gì đến học hành cả toàn quay lại phía sau ngắm hotboy và nó cũng được , điện thoại thì cứ bỏ ra chụp trộm tanh tách.Băng ngắm lấy bằng nhưng cái nhìn rất chi là ” dễ thương ” đến cô giáo cũng chẳng làm gì nổi cái hám hám trai này (cô còn mê nữa là)

2. Chương 2

Mảnh ghép 2 : Sự gặp gỡ hotboy

” Người đầu mà chẳng quá vậy, chẳng thấy tiếp chuyện gì trong khi bao nhiêu đứa bao vây, xì.. ” - Dòng suy nghĩ của Băng. Nó biết hấn lạnh lùng hết mức rồi nhưng cứ cho là chẳng bởi nó không ưa hấn 1 chút nào. Cô giáo bước vào lớp, gõ thước ầm ầm xuống bàn (tội cái bàn chẳng làm mà ăn đánh đã man con ngan) vì cả lớp đang đùa nghịch hơn quý sứ.

Tiết toán..

Hôm nay cô cho đề nâng à toàn tự luận chứ không có trắc nghiệm, bọn lớp này tuy là lớp giỏi thôi chứ học hành mấy đâu, cứ có trắc nghiệm là toàn khoanh bừa à cô có hỏi thì bảo không biết trình bày thế nào chỉ ra kết quả thôi. Bó tay lớp giỏi đấy.

Trong khi cả lớp đau đầu vì bài toán khó nhiều đứa nghĩ chắc gì cô đã làm được. Thật oái oăm toàn kiến thức khó hiểu? Chỉ trong ba phút Băng đã giải xong bài toán ấy và xung phong ra trận.

- Mời em lên bảng - Cô giáo chỉ về hướng Băng làm cả lớp ngạc nhiên vì nó rất hớn hờ và tự tin còn bọn kia mà bị gọi là cái mặt xanh không khác gì tàu lá chuối à

- Tao tin chắc con đó làm sai cho coi - Một giọng nói khinh khỉnh vang lên, không to nhưng cũng đủ ai đó tức giận (giọng nhỏ Chiêu Hân đó , ngu mà kên lém . Bà con biết đó từ khi chuyển đến đây Chiêu Hân đã ghét Băng rồi nhưng nhỏ không dám đánh nhau vì sợ bị đuổi khỏi lớp không được học cùng prince nữa)

Làm xong Băng được về chỗ, vẫn vẻ mặt lạnh lùng nhìn hấn không chút biểu cảm. Cô phán là bài của Băng hoàn toàn đúng không phải sửa gì cả thì cả lớp ồ lên vì học lực của Băng và mở căng mắt ra chép tới tấp (bật mí nha bà này học toán siêu lém, học trường cũ thầy cô nào cũng mến Băng , con ngoan trò giỏi mà)

- Cho tôi số điện thoại bạn Vy Băng - Một bạn bàn trên quay xuống cười tươi với Vy Băng (chắc bạn này có ý với Băng rồi đây)

- Gì cơ - Cô ngạc nhiên

- Băng cho tôi xin số điện thoại được không?

- Không dùng - Tự nhiên một cách đáng yêu, Băng làm gì dùng điện thoại đâu, đơn giản vì cô không thích dùng. Thường thì bạn bè liên lạc với nhau toàn qua mạng xã hội

- Ôi thế thôi vậy - Bạn đó quay lên

Tan học.....

Lại công cuộc quốc bộ của mình, Băng thông thả đi trên đường, bỗng bị thứ gì đó đập trúng người, chưa kịp quay lại thì Băng đã ngã xuống vì mất thăng bằng, và chiếc giày cao gót hàng hiệu đang nằm trên bụng cô, cô chỉ kịp nhìn thấy bóng con gái chạy vụt lấp sau bức tường trong một cái ngõ nào đó. Băng nhăn nhó tội nghiệp, vừa đứng dậy thấy gì đó nhói nhói ở phần eo bụng, và chân phải bị chẹt , khóc không khóc được, Lại bước đi.....khi chân vẫn nhói..cập kênh....và rồi..

- Để tôi trở về - Một người con trai nói bên tai Băng. Cô nhận ra trước mặt mình là một người rất đẹp trai, tóc vàng, cử chỉ thân thiện, hoà đồng (theo cô cảm nhận)

- Anh là ai?

- Chúng ta chưa quen, nhưng sẽ quen - Chàng trai nở nụ cười giết người khiến cô choáng ngợp. Tuy chàng trai này không đẹp bằng Phong nhưng băng lại thấy có hồn hơn là tên đó.

- Vâng! Thế cảm ơn trước. Nhờ anh đưa e đến ... (địa chỉ nhà cô)

Trên xe hai người toàn nói chuyện tào lao mà quên là đã đến nhà

- Em xuống xe đây, chào anh, cảm ơn anh lần nữa - Băng vội mở cửa xe ra

- Anh tên là Hoàng Mạc Khanh, em tên gì?

- Dạ , em tên Vy Băng

Trước khi quay đầu xe, Mạc Khanh không quên tặng cho Băng một cái nháy mắt đáng yêu làm cô ngượng, má đỏ ửng lên.

Tối nay Băng mệt rũ người và cứ xoa bóp chân liên tục và thế lăn ra ngủ mà quên mất mai có kiểm tra hoá ..

Sáng hôm sau.....

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA, mẹ ơi con muộn học rồi - Băng hét lên khi đồng hồ hiện tại cho nó biết đã 7h30'. Thay nhanh bộ quần áo và chuẩn bị xong xuôi Băng xin mama cô tiền thuê taxi đến trường không tầm này mà đi bộ thì muộn càng muộn hơn.

Đến nơi, cổng trường đã đóng, cô liếc nhìn xung quanh kiếm bác bảo vệ rồi cười ha hả khi bác bảo vệ không có ở đây. Với kĩ thuật leo cổng cô đã chạm vào được bên trong một cách an toàn. Phúi tay vì vừa chạm vào đất, cô hấp tấp chạy vào trong thì...

- Học sinh kia, đứng lại cho tôi - Với giọng hét to hùng dũng khiến nó thoát tin ra ngoài.

Băng đang run sợ, quay lại đằng sau thì miệng lắp bắp không thành lời

- Thầy....thầy....tổng....

- Em đi học muộn lại còn trèo cổng, không coi ai ra gì sao? - Thầy tổng phụ trách quát

" Ôi chúa ơi ! xin hãy bảo vệ con, cái ôn tổng phụ trách này ghê gớm lắm, con còn quá trẻ , con chưa muốn hi sinh .Bao giờ đất nước có chiến tranh con nguyện ôm bom lao vào xe tăng của giặc" - Băng lắp bắp

- Em.... (Băng sợ ông này lắm)

- Tôi cho em trèo lên trèo xuống mười lần nữa, xong thì vào lớp

Câu này khiến nó choáng váng.

" Cái chết tiệt gì thế này, thầy bị bệnh gì sao mà bắt em trèo lên trèo xuống cái cổng cao vĩ đại này mười lần, em đổ cả họ thầy trèo được 2 lần đấy " - Băng suy nghĩ

- Không cần đâu - Giọng nói không cảm xúc thốt lên khiến Vy Băng và thầy tổng phụ trách quay người lại và nhận ra đó là hấn

" Ui da, sao hấn lại xuất hiện lúc này chứ, xấu hổ chết mất "

Thầy TPT nghe hấn rầm rập và quay đi

- Còn đứng đấy lên lớp đi

Như một dòng điện xẹt qua người, Băng chạy thẳng lên lớp và ngoái đầu lại :

- CẢM ƠN

Hôm nay có bài kiểm tra Hoá. Chết tiệt có bài kiểm tra 4 câu thì 3 câu lý thuyết làm nó vò đầu, vò gấu áo nhăn nhó hết chẳng nghĩ ra gì ? tại tối hôm qua có học hành gì đâu

- Chép đi - Hấn chìa bài làm của mình ra trước mặt nó vẫn giọng điệu lạnh lùng như ra lệnh

Như vớ được vàng, Băng cầm đầu vào chép không biết " ngại " là gì. Nhưng nó đã được một người lười

- Thưa cô, ban băng chép bài của bạn Phong ạ - Chiêu Hân liếc Băng và đứng dậy thưa cô

Vừa nói xong, ban Chiêu Hân đã bị Kỳ Phong thân yêu nhà mình lười cho cháy da thịt mà ngậm ngùi nói tiếp

- À, em xin lỗi, e nhìn nhầm, không phải ạ.! - Nhỏ vẫn hời hợt cái nhìn ghê sợ vừa rồi của Phong

- Em bị sao vậy, lần sau chú ý bào nhè , đừng nhầm lẫn nữa - Cô giáo tỏ ý không bằng lòng, lắc đầu.

Cả lớp cười ha hả vì nhỏ bị cô giáo nói vậy. Quê quá không chịu nổi. Ha Ha

Tan học

Băng đang rêu rao khúc hát mà cô yêu thích thì một chiếc xe của Mạc Khanh đậu trước mặt

- Tôi đưa em về - Nở nụ cười giết người ấy

- Vâng ! cảm ơn anh - Băng cười đáp lại

- Em hát hay nhỉ ? - Khanh chọc

- Anh chê em - Băng xấu hổ

Giờ nó mới nhận ra anh chàng cũng mặc đồng phục trường quốc tế H

- Anh học Hwamshing sao

- Ủ , anh học lớp 12a1. hơn em một lớp

- Sao em không gặp anh trong trường lần nào nhỉ ?

- Khôi 11 học tầng 2 , khối 12 học tầng 4 cách xa nhau, ít gặp là phải . Mà anh thấy em là lạ, em ms chuyển trường sao ?

- Dạ , đúng rồi - Băng gật đầu cười

Rồi đến nhà

- Sáng mai tôi đến đón em đi học nhá !

Chưa để Băng kịp phản ứng thì Mạc Khanh đã phóng xe đi để nó ngơ ngác.

3. Chương 3

Mảnh ghép 3 : Cuộc chạm mặt không vui

Lại điệp khúc Á.... muộn học rồi của nó vang lên. Chạy xuống nhà thì đã thấy xe của M.K đậu trước cửa nhà rồi

- Làm gì mà lâu thế cô bé - M.K cười

- Cái gì em lớn 17 tuổi rồi nhỏ pé cái gì nữa - Băng gân mặt lên cãi bướng. Lúc này đây trông nó hết sức dễ thương và kèm theo cái mỏ chu lên làm M.K đỏ mặt quay đi

Đến trường, lúc này Phong vẫn chưa đến.

Cả trường nhất là girl náo loạn lên khi thấy nó đi chung xe với hotboy M.K đến. Cả lũ ghen tỵ, mắt ánh lên ngọn lửa rực rỡ, trong lòng sôi sùng sục

- Con bé nhà quê kia sao lại đi cùng M.K của chúng ta được cơ chứ - Nữ sinh 1

- Chả biết nhỏ đó là gì của ảnh - Nữ sinh 2

- Con nhà quê xấu lại con thích gây sự chú ý cho hotboy - Nữ sinh 3

- Nhìn muốn nổ cả mắt tức quá - Nữ sinh 4

.....

Một tràng bình luận của girl của trường này vang lên, Băng cũng nghe thấy nhưng mặc kệ lạ còn khoác tay M.K để chê tức bọn kia nữa. M.K biết ý nên chỉ cười nhẹ (nụ cười thiên thần post ảnh lên facebook thỳ nhất lòng ^^!) lũ con gái thi nhau bỏ điện thoại ra chụp nụ cười ấy nhưng toàn lệch ạ.

Cùng lúc đó , Kỷ Lam cũng đến

- Băng mày đi cùng M.K sao ? - Kỷ Lam hỏi nhưng mắt không rời khỏi M.K. Lam thích M.K từ lâu rồi mà
- Ủ, anh em mình , he he- Nó cười tươi nhưng có biết đâu trong lòng một người đang nhói lên vì cái từ “
anh em ” . M.K trúng tiếng sét ái tình lần đầu tiên gặp Băng và biết cá tính của cô.

-Ồ, thôi.tao vào lớp trước đây - Thế là kỷ Lam chạy lên lớp cô.

- Ô con kia - Băng thấy Lam chạy như ma đuổi mà há hốc nhìn theo con bạn

Đến cửa lớp 11a1

- Chào anh, em vào lớp ạ - Băng nhanh nhẩu chạy vào lớp

Lũ girl trong lớp thấy nó thật chướng mắt khi đi cùng M.K hot boy khối 12

- Tao vừa phát hiện lớp mình có đứa thích bám theo hotboy trường mình nha - Chiêu Hân nói mỉa mai rồi
lườm nguýt nó dài..

Băng như không nghe thấy gì, bắt tay vào công việc trực nhật, đầu tiên là giặt rổ lau bảng.Trường này víp
lắm nha, cách 3 lớp lại có 1 chỗ giặt khăn lau và phòng Wc

Vừa giặt xong , Băng bị 1 cánh tay níu lại theo phản xạ tự nhiên Băng quay người lại đằng sau

Một cô học sinh cao hơn nó cái đầu đằng sau là 3 nhỏ nữa có vẻ hung hăng,thích gây chuyện đây.Nhỏ níu tay
nó lại là Mỹ Đan (Fc Hứa Thiên Phong & Hoàng Mạc Khanh. Nói chung là FC của tất cả hotboy trường
này) bị xiết chặt tay Băng khó chịu reo lên

- Bỏ ra

Vừa dứt câu nói đó, Băng được Mỹ Đan tặng nguyên cái tát thẳng vào má trái khiến nó nghiêng người , mặt
nó đỏ ửng lên in năm ngón tay, sau khi nhận được cú tát đó nó hoàn hồn. Vẫn không hiểu vì sao Mỹ Đan
lại đánh mình vô cớ liền sùng cổ gắt :

- Bạn điên à mà đi tát người vô cớ thế ??

Tiếng cười lớn của Mỹ Đan và 3 nhỏ sau khiến nó giận tím mặt. Từ đâu học sinh các khối đã kéo nhau lên
tầng 2 xem phim rùi

- Tao thích đấy, không cần lý do - Mỹ Đan cười ha hả

Trong lòng Băng, nhiệt độ đang ở 1000 độ C, máu sôi sùng sục, dồn hết lên trung tâm não

- Này có gì nói ra xem nào, đương nhiên tát người khác, bạn có quyền tát tôi sao??

- Được vậy tao ày biết và tao cấm luôn mày không được tiếp xúc với bất kỳ hotboy nào trong trường này kể
cả Hứa Thiên Phong ngồi cùng bàn mày nữa !!- Mỹ Đan chỉ thẳng vào mặt Băng ” Dạy đời ”

- Đúng rồi, cóc ghẻ đừng ăn thịt thiên nga - Nữ sinh 1

- Lọ lem không bao giờ thành công chúa - Nữ sinh 2

- Gái nhà quê không xứng với trai hàng hiệu - Nữ sinh 3

Băng thấy mình như bị xỉ nhục, chế nhạo , chưa bao giờ từ bé đến lớp vác thân đi học mà nó bị nói thế
này.Không chịu nổi nữa :

- Câm hết đi, mấy người xem lại mình đi, hơn tôi ở điểm gì mà chê này nọ, tuy tôi mới chuyển trường không
biết trường này như thế nào nhưng tôi đoán chắc trường này không có 3TK trong trường hoặc cạnh trường
đâu. Mấy người muốn đi thì lâu lắm đó. Mà nè nhé. Các người nghe đây...cổng rãnh thì đừng muốn sống
sánh với đại dương, kênh mương đừng đòi tương đương với bể nước, chó cỏ nhà quê mà cứ tưởng mình là
béc dê thành phố - Bọn nữ sinh há hốc mồm nhìn Băng - Băng nhìn bọn nữ sinh dữ tợn - Nhìn gì, tôi nói
mấy người đó, chê tôi sao không biết xem lại bản thân - rùi quay sang Mỹ Đan - Này bạn có quyền gì thế,
vô lý vừa thui, pháp luật cấm tôi tiếp xúc với hotboy trường này sao. dựa vào gì mà cấm tôi,không nghe
đấy, làm gì được tôi hả ?

Mỹ Đan kêu căng độc đoán lại bị nó nói như mắng mình, như 1 gáo nước tạt thẳng vào mặt ,thật khó chịu, Nhỏ tức lên mặt tối sầm lại rồi biến thành màu đỏ định giơ tay tát Băng nhưng nó đã nhanh chóng đỡ được.

- Bỏ ra mày muốn gì ? - M.Đ gầm giọng lên

Nãy giờ Kỷ Lam đứng đấy xem nhỏ bạn thế nào trong tình huống này,cười thầm

- Bạn đừng bao giờ thái độ vậy với tôi nữa, dùng đồng tiền thì làm được gì chứ, thử không dùng đến thế lực của đồng tiền xem bạn có bằng cái móng tay của tôi không? - Băng cười đều rồi nói tiếp - Tôi nói thẳng đây

M.Đ như bị sét đánh trúng tai,định nhào zô đánh Băng thì nó chặn họng - À mà Hotboy trường này không thuộc quyền sở hữu của bạn nhá mà cấm lãng nhăng.

Sau câu nói ấy. Lũ con gái gật đầu như điện giật vỗ tay ầm ầm khiến M.Đ thấy mình què mắt. Vừa quay đi thì M.Đ lại kéo tay Băng lại tặng nó thêm cái tát nữa, Không kịp tránh, Băng dính trường,đau quá . mặt Băng nhăn lại và không chịu thua liền vào đánh trả nhưng bị ba nhỏ kia kéo lại và đánh túi bụi. Phút này Kỷ Lam không chịu được.Lam xông vào đẩy ba nhỏ kia ra, ba nhỏ bị Kỷ Lam cho ôm đất còn M.Đ bị kéo ra với một lực mạnh khiến nhỏ ngã luống. Kỷ Lam phủ tay và chỉ vào mặt M.Đ

- Cấm được động vào cứng của tao nữa không thì đừng trách - Lam nâng cằm M.Đ lên

- Chúng mày nhớ mặt tao đấy..- M.Đ gầm mạnh giọng

- Mặt mày tao nhớ rồi, mặt xấu xấu chất ngàn cân phần chớ gì - Kỷ Lam mỉa mai rồi quay sang cười với “ Cưng ” của mình

- Mày...Mày.. M.Đ què không chịu nổi,đứng dậy chạy nhanh về lớp, hậm hực không biết chúi mắt vào đâu cho khỏi què

- B.I.Ế.N - Nó cười lạnh lùng

Cảnh tượng này đã được một người theo dõi hết..

- Đi mua đồ ăn cho tôi - Phong lạnh lùng nói không cả thèm nhìn mặt đối phương

- Sao lại nhờ tôi ? - mặt Băng ghệt ra như gỗ

- Ừ

- Bao nhiêu người muốn bạn nhờ sao không nhờ lại nhờ tôi làm gì. tôi không đi đâu mỗi chết đi được.

- Không đi à ? - cười đều (Phong chưa cười đẹp bao giờ)

Băng gật đầu

- Cô cũng biết tôi là Hội trưởng Học sinh trường này nhỉ?? Lo mà rút hồ sơ đi

Thoáng thấy mùi đe dọa, gương mặt hần không biến sắc chắc không đùa

Băng trở mắt ngạc nhiên.Trời ơi, kiếp trước ăn ở thế nào mà kiếp này vợ phải tên ma không ra ma người không ra người thế này

- CÁI...GÌ ? - Băng hét toáng lên khi hần lòi chức Hội trưởng ra chơi nó

cả lớp nhìn nó như sinh vật lạ , nhưng con mắt ghê sợ không chút thiện cảm

- Trời ơi, anh Phong nhờ con Băng đi mua đồ ăn sao ?? - Chiêu Hân hét lên

Một đám con gái bu vây hần giở thứ giọng ngọt lịm ra

- Anh Phong, để em mua cho..- Nữ sinh một

- Ăn j em mua cho.- Nữ sinh 2

- Nó không đi thì em đi cho - Nữ sinh 3

.....

....

..

Im Lặng

..

..

- Anh Phong ăn gì ??

- Tránh ra để tao hỏi

- Anh..

Hắn tức chận họng lũ hám trai đó lại

- Cờ út Cút.....Hết đi

Vẫn giữ được thái độ bình tĩnh, lạnh lùng. Hắn quay sang nhìn nó với ánh mắt ảm mùì nguy hiểm..- Đi Không??

- Có..

Băng lèo ra ngoài tránh những tia đạn đáng sợ của Phong và cả lớp.Sao mình khổ thế này?? Làm ôsin không công???????? Vừa chạy vừa thầm chửi tên trời đánh đáng chém. Tội đôi chân của Băng vì hum nay cô đang mỗi chữ mọi khi đi như gì ý

- A..... Bạn / Cô bị đui à? - một boy and một girl đồng thanh. Đi đứng gì mà va vào nhau trên cầu thang . cả 2 ngẩng mặt lên lại đồng thanh tập 2

- là anh/ em.....

Băng cười ngượng ngùng khi trước mặt mình là M.K

- Anh đi đâu vậy ??- Băng hỏi

- Căng tin !!

- Em cũng xuống đó nè !

- Trùng hợp nhỉ?

- Vâng !

Cả 2 cùng nhau xuống căng tin trong tiếng nói đùa riu rít. Có người gần quên đi nhiệm vụ trời ban của mình..Ngồi tám 1 lúc lâu nó mới chột nhận ra...

- Á chết, em quên mất..- Băng hét lên

M.K cười nhìn Băng - Quên gì??

- Em phải mua đồ ăn giúp bạn, em mua rùi lên lớp trước nhé !

- Ừ

Mua vội 2 sandwich, nó chạy nhanh lên lớp với vận tốc khá nhanh có thể bay lúc nào không biết.Vội chia bánh mì ra nó thở hồng hộc :

- Của bạn đây, ăn đi- Băng vừa nói vừa cười nhẹ

- Cô chết ở dưới đó à mà mua lâu thế - Phong phán 1 câu làm Băng xì khói tai

- Chết rùi thì sao đứng đây được, đui à? - Băng gân cổ lên cãi

- Cái gì đây, tôi không ăn bánh mì - Phong nhìn 2 em sandwich mà nhăn nhó, chất giọng pha kèm chút tức.

Bằng tức chẳng kém, người gì mà lảm chuyện, sai đi mua có bảo mua gì đâu mà biết, Bằng cười đều rồi phán ngay câu.

- Thế không ăn hả, tôi ăn đây !- rồi Bằng cầm lấy bánh mì rồi ăn ngon lành (món ngon của cô mà) Phong tức nổi gân xanh lên khi thấy Bằng ăn chúng ngon lành trước mặt mình

“ Cô gan lắm, tôi sẽ cho cô biết tay, cô chưa hối hận chưa biết khổ hả ” - dòng suy nghĩ của Phong.

“ Mình phải thế này mới không bị hành hạ chứ, mặc dù cũng sợ hấn nhưng thui kệ. hahaha mình giỏi wá, vĩ đại quá ” - dòng suy nghĩ của Bằng

Ngồi trong lớp Bằng cảm nhận được người ngồi cạnh mình đang réo trong bụng chắc đói. Đấu tranh tư tưởng chẳng lẽ sáng nay hấn chưa ăn gì ư? có nên mua gì cho hấn không hay là thôi..Chắc hấn không muốn vác mặt xuống căng-tin nên mới nhờ người...

Ra chơi..Bằng cất tập vở vào ngăn bàn rồi chạy xuống căng tin..khi lên thì cầm 1 hộp fami trên tay ngoe nguẩy rồi đưa cho hấn :

- Uống đi !!

- Không cần - hấn lạnh lùng

- thái độ gì đấy, không cần thì tôi uống luôn nhá !! - rồi Bằng bỏ uống hút ra định cầm vô thì bị hấn giật lại. hấn uống hết chưa đầy 5s.(siêu chưa ?? báỉ phục thếú gie)

Bằng ngạc nhiên nhìn Phong nốc ao trong thời gian quá nhanh khiến ruồi không kịp ngáp.

4. Chương 4

Mảnh ghép 4 : Cái kết cuộc sự phản bội

Tan học..

Bằng được về sớm hơn M.K 1 tiết lên không chờ anh đưa về được nên phải bỏ tiền ra thuê taxi. Bằng qua con đường quen thuộc trong cái nắng gay gắt.mùi điều hòa trong xe nồng nặc..Nó nhận ra trước mắt mình là chiếc Ferrarri xanh lam của Phong, đằng sau là 2 xe nữa màu đen sau xe xanh lam ấy, Những chiếc xe ấy lao vun vút như bay trên đường 1 cách vội vã. Bằng thắc mắc đường đó làm gì có người dân ở mà hấn qua đó làm gì .. cái tính tò mò lại bốc mùi, Bằng vội nói :

- Bác ơi đi theo chiếc xe đó cho cháu ..

Chiếc xe của hấn dừng lại trước 1 căn nhà hoang cạnh con suối nhỏ. Không gian yên ắng chỉ nghe thấy tiếng lá cây xào xạc và con suối nhĩ róc rách nhưng tạo nên chất âm u khó đoán.Bước theo sau đoàn người của hấn , lén lút như ăn trộm.Đầu đó phát ra âm thanh lạ nghe muốn rùng mình..những âm thanh vang lên uyển uyển..trong khoảng không thanh tĩnh

- Đại ca tha cho em . em thề không dám phản đại ca nữa đâu ạ - tiếng rên rỉ trong đau đớn của 1 chàng thanh niên trẻ tuổi..

Những âm thanh ấy cứ liên tục vang vọng rồi dần dần khe khẽ tiếng van xin tha thiết

- Đại ca, em không dám phản Devil Bloodthirsty (tức là Quỷ Khát Máu) đâu ạ, em sai rồi,xin đại ca tha cho cái mạng chết tiệt này của em- tên đó van nài lay lay chân của người mà mình gọi là đại ca không ai khác chính là Phong, Bằng cứng người khi tên đại ca ấy hất tên kia ra 1 cách thô bạo..máu tên đó vẫn trào ra như suối

- Mà biết phản tao sẽ lãnh hậu quả thế nào không? - Phong gằn mạnh giọng vì tức giận

- Em biết là phải chết... - chưa kịp nói xong câu thì Phong phán 1 câu lạnh sương sống

- Thế mày phải chết - Hắt mặt về phía đàn em coi như ra lệnh cho chúng xử tên phản bội đang khao khát được tha tội kia trong khi biết Phong rất nhẫn tâm. sẽ không lương tay cho bất kì thằng nào phản lại hắn.

Đàn em của Phong xông vào như lũ thú vật muốn giết chết ngay con mồi trước mặt. Tiếng rên rỉ ngày 1 yếu ớt, Băng toát mồ hôi lạnh, lấy tay quệt mấy giọt mồ hôi trên mặt. Thế này thì có án mạng xảy ra mất, không thể được .Băng thấy gã thanh niên kia thật đáng thương làm nó xót lòng. Mặc dù biết mình không nên xen vào chuyện người khác nhưng.....Băng chạy đến phía hắn túm lấy tay áo hắn ra kêu lên

- Phong ơi, bạn định đánh chết người ta sao, đừng mà - những giọt mồ hôi lại vương vãi trên khuôn mặt Băng. Cô đang rất run vì cô cũng biết hắn rất...

Phong tức lại càng tức - sao nhỏ này lại có mặt ở đây?? - Phong nghĩ

- Tránh ra nếu muốn sống - Phong lạnh lùng rùi bảo đàn em lôi Băng ra.Từ phía sau có 2 tên đến lôi nó ra , nó cự quạ cổ nói

- Tha cho người ta . Cậu ấy cũng cần sống sao bạn định giết

- Lôi nhỏ ra cho tao nhanh lên, đưa cô ta về đường XXx luôn đi

Phong thần nhiên rùi dứt tay vào túi quần, băng nhìn Phong bằng ánh mắt đau đớn thay người kia xen lẫn tuyệt vọng vô bờ bến..Phong vẫn mở to con mắt xem người thanh niên trước mặt đang dần bị tử thần lôi đi..Băng biết việc này không tác với đối với Phong và cô cũng biết kẻ phản bội sẽ bị trừng trị. Nếu cô là Phong cô cũng sẽ làm vậy nhưng gương mặt của gã thanh niên ấy rất quen thuộc.

- Nó chết rùi vứt xác cho bọn thằng Thức Vũ ý- Phong tỉnh bơ rùi quay lưng về con xe của mình, lao vun vút qua chốn ấy

Chỉ còn lại tiếng gió vi vu sờn gai ốc, tiếng nước suối róc rách, tiếng cây lá da diết xào xạc..cùng một vũng máu đỏ hoe trước cửa ngôi nhà hoang cũ kĩ

Ngồi trên xe đàn em của Phong, nước mắt Băng trào ra khóe mắt tự bao giờ, thở dài, lau nước mắt, Băng thiếu não bước xuống xe. Thầm nghĩ tại sao mình lại khóc, mình khóc vì lý do gì, Vì hắn vô tâm hay vì gã thanh niên kia bạc phước.Có thể Phong là 1 người tàn nhẫn. Không hổ danh là con của trùm mafia khét tiếng..đâu đâu cũng toàn mùi máu của ác quỷ.Trên đường XXx 1 con người đang chìm vào những suy nghĩ vẩn vơ.

- Tôi đưa bạn về - 1 chàng trai chẳng tuổi Băng cười tươi, 1 hotboy nữa lại xuất hiện trước mặt nó.Băng nhận ra người trước mặt mình là nam sinh chơi bóng rổ mặc áo số 12 ấy.tên Hiếu Vĩ. Băng cười rùi lên chiếc xe sang trọng ấy của Hiếu Vĩ, Chiếc xe vút nhanh khỏi cái ngã chiều gay gắt. trên xe im lặng không ai nói gì cho đến khi tới nhà, Băng buông vội 1 câu cảm ơn cũng nụ cười không vui cho lắm.

- Gặp nhau ở trường nhé !- Hiếu Vĩ vẫy tay chào

5. Chương 5

Mảnh ghép 5 : Cảm giác lạ

Ngã mình trên chiếc giường thân yêu với tâm trí rối bời, mệt mỏi , các cảm giác hỗn loạn phức tạp khó tả.Một cậu bạn cùng bạn không đơn giản chỉ là hội trưởng học sinh quyền quý mà còn là cả trùm xã hội đen tàn bạo. Thật ghê sợ..Dù nó biết hắn là dân chơi trong giang hồ lâu năm nhưng nhớ lại cái cảnh nó van xin hắn tha cho người thanh niên đó mà nó chạnh lòng, cảm xúc đau nhói len lỏi vào trái tim.Khó nói..

Sáng hôm sau, Băng vác gương mặt ủ rũ đến lớp

- Băng mặt mày sao như hoa héo thế kia - Kỷ Lam chêu chọc nhưng đâu hay con bạn iu dẫu của mình đang buồn !

Băng cười trừ và không ói thêm gì. M.K rồi cũng đến

- Chào hai em - Nụ cười giết động vật quý hiếm
- Chào anh M.K - Kỷ Lam phấn khởi
- Chào anh - gương mặt vô hồn
- Băng , sao em buồn thế - M.K ân cần hỏi
- Nó đang đói đấy anh ạ, mình xuống căng - tin đi
- Ủ...

Kéo nhau xuống căng tin

- Để anh vào mua đồ ăn nha, 2 em ngồi đây - M.K nháy mắt nói (chả biết nháy e nào, nháy cả hai)
- Vâng - Kỷ Lam

Băng thoáng nghĩ đến Phong, đến cậu bạn học chung cùng bàn. Không biết hần đi học chưa, giờ hần đang làm gì.... Chết tiệt sao mình nhớ đến cái tên trời đánh, tên chết bầm, chết tiệt ấy chứ, hần nói mình đừng xen vào chuyện của hần rồi cơ mà....

Thấy con bạn mình cứ đơ ra. Kỷ Lam hươ tay trước mặt nó nhưng nó không phản ứng

- Này con kia, mày khinh con ngồi cạnh mày đấy hả? - Kỷ Lam, bức xúc

Băng chợt giật mình khi nhỏ bạn hét to

- O...ơ...không...không
- Mày bị làm sao đấy?
- À không sao!!

Hai tiết học trôi qua vắng mặt của Phong. Tên đáng ghét! Tên trời đánh! Cậu đâu rồi? Sao không đi học chứ?

Thử nảo bước vào lớp, Băng cửa như ” thất tình ”. Nhìn sang kế bên trống trơn,1 cảm giác nhưng nhớ chạy xẹt qua người, cảm giác lạ như ngày xưa (ngày xưa thế nào chấp nữa nữa rồi bật mí nha !!)

Bỗng nhiên, Băng ho lên vài tiếng rồi gục xuống bàn. Băng tự nhủ là không sao nhưng cái ho ngày một rất, mặt mũi đỏ bừng nóng ran. Sờ tay lên chán, nhiệt độ khoảng 39 • C. Mồ hôi túa ra nhưng Băng không cảm thấy nóng mà đang run lên từng đợt. Tim đập loạn xạ. Băng vội kéo cặp xuống ngăn bàn rồi chạy xuống phong y tế

Đẩy cửa vào, 1 cô ý ta của trường đang xem ti vi, ngoảnh mặt lại thấy Băng như một sinh vật lạ. Cô điềm tỉnh hỏi

- Em bị làm sao vậy
- Cô cho em xin viên thuốc hạ sốt? - Băng thều thào đưa tay lên thái dương lay lay, mệt mỏi
- Cô ý tá mở tủ thuốc ra đưa cho nó liều thuốc hạ sốt và ân cần- Em có cần cô giúp không?

Băng lắc đầu và cảm ơn

- Không ạ, em xin phép ra ngoài

Băng ra hành lang uống 1 ngụm nước rồi cho 2 viên thuốc vào mồm. Xoa xoa bụng, Băng không muốn ai biết nó thế này rồi nhảy chân sáo về lớp nơi những con người đang hò hét âm ỉ vì sự xuất hiện của hotboy M.K

Băng tò mò anh ấy đến lớp mình làm gì

- Hêy ! anh tìm em ha? - Nó cười thật tươi

Khuôn mặt đẹp trai kia đáp lại bằng nụ cười thiên thần làm lũ con gái xịch máu mũi

- Ôi anh ấy đẹp trai quá đi!

- Thằng nhóc ấy không đi học hả? - M.K ngó vào lớp nó. Bẵng biết thằng nhóc anh hồi là ai?

- Không tên đó nghỉ luôn đi đỡ chướng mắt.

Nó cười tươi rói và như quên đi câu chuyện hôm qua, nó lại trở về là 1 nhỏ ương bướng như mọi khi đầu đá chọc nhau với hần. Bẵng và M.K cười nói với nhau thân thiết làm bọn con gái tức cộ ghen nổ mắt. Ai không biết gì nhìn vào tưởng họ là một đôi

Đằng sau vách tường 1 con người đang thở dài lắc đầu nhìn họ và tim đang nhói (Kỷ Lam ạ)

Kết thúc buổi học là tiếng trống vang lên. Gương mặt tươi dần lên khác với gương mặt lúc đến lớp. Nếu tưởng nó ghét đi học thì star thì buồn mà end thì đương nhiên là vui rồi

Về đến nhà, Bẵng quăng cặp sách lên giường và bắt đầu công việc gọi mẹ

- Mama ơi, con đói

Mẹ nó từ dưới bếp đi lên nhìn nó mà cười rồi chọc đầu nó

- Đói thì xuống mà nấu ăn

Bà biết nó k biết nấu ăn nhưng đã chêu nó, Bẵng ngó người ra rồi cũng hiểu và chêu lại

- Thế mẹ ăn gì con nấu

- Thôi chị ạ, tôi nấu xong hết rồi này

Bẵng sáng mắt như vó được kim cương

- Mama no.1

Nhìn mấy em thức ăn ngon trên bàn mà muốn xong vào ngấu nghiến quá vì bụng Bẵng đang biểu tình. vì nốc 2 viên thuốc ở trường mà. ăn xong mở tivi lên xem ca nhạc

Bẵng đang mải mê thưởng thức bài hát yêu thích thì mẹ gọi làm nó ra mở cổng cho khách đến. Nó chạy tuốt ra cổng không tắt tivi đi. Khách vào nhà. Bẵng chạy lên phòng đóng sầm cửa lại và bật máy tình chơi

Bật " tình yêu " của mình lên xem và ngẫm nghĩ theo từng điệu nhảy điệu luyện (hiphop nha). Về phần hiphop Bẵng đã siêu rồi nhưng nó vẫn rất hâm mộ các nhóm hiphop trên mạng hoặc trên truyền hình

Quên đi câu chuyện ghê sợ ngày hôm qua, thả mình trên chiếc giường yêu quý, dần chìm trong giấc ngủ

Ở một nơi khác....

Bóng tối bao trùm, 1 căn nhà trống trơn lạnh lẽo, chủ chỉ có 4 mà vệ sĩ và người làm phải hàng trăm nhưng đặc biệt căn phòng chủ rất bí mật hầu như chưa ai được bước chân vào. Căn phòng của Phong chỉ đạo nhất là màu đen và trắng , cả căn phòng luôn toát lên 1 vẻ lạnh lùng vô cảm của người chủ và 1 căn phòng nhỏ bí mật mà cần " cái gì đó " mới mở được ra (t/g nói 4 chủ vì đây là biệt thự riêng của hần, Hiểu Vĩ và 2 người còn lại sẽ bật mí sau)

Bọn này dọn ra ở riêng nhưng nguồn cấp chính vẫn ở bố mẹ chúng. Tụi này con lo học tập với đập phá không rảnh để kiếm tiền

- Vẫn còn - Phong khẽ nhếch môi vẽ nụ cười ma quái

6. Chương 6

Mảnh ghép 6 : Không cãi nhau thế giới không hoà bình

6h45'..... tiếng chuông báo thức của Bằng reo lên (chưa thấy ai thích ngủ nướng như pà này) bằng méo xệch đập bay cả đồng hồ báo thức xuống đất. Em đồng hồ đau quá đến chuông vẫn cứ reo inh ỏi. Với bộ dạng của 1 con mèo xù lông, Bằng hất chăn ra và la lét xuống đất tắt luôn cái chuông quỷ quái đó đi và lặn lội xuống dưới nhà

Mẹ đang chuẩn bị đồ ăn sáng, vẫn trong tình trạng ngái ngủ nó chào người

- Áo, mẹ - Nó gấp dài (xấu quá đi ><>)

- Mau ăn sáng đi con - Mẹ nó cười vì bộ dạng rất ư là vô duyên của nó

- Trễ học rồi đó - Mẹ nó nói tiếp ,

- thôi hôm nay con muộn học rồi con không ăn nữa đâu, đến trg zô căng-tin rồi con ăn sau, con đi học đây, bye mẹ nhova, iu mẹ - Bằng chọt lên má bà (iu mẹ lắm)

Nghĩ lại cảnh trèo cổng trường, Bằng tự khâm phục bản thân sao có thể trèo cao như vậy được nhỉ? Rồi cười đắc ý

Đến trường, cùng lúc vào lớp, bằng ào ào chạy về chỗ và không quên nhìn chăm chăm vào tên ngồi cạnh ” Hôm nay đi học sao, tưởng nghỉ luôn chứ ” Bằng nghĩ

Phong đang trong tình thế rất ư là dễ thương và dễ nhìn đó là 1 chân gác lên mặt bàn và 1 chân đút trong ngăn bàn 1 cách bất lịch sự (lạnh lùng đây hả trời, mất hình tượng quá)

Mắt Bằng cứ đờ ra nhìn tư thế đẹp đẽ của Phong thầm nghĩ ” Ta mà có máy ảnh ở đây chụp post lên Facebook thì mi nổi tiếng hơn rồi ”

Haha, tự nhiên bằng không nhịn được cười mà cười lớn lên như một con thú điên, điệu cười bắt ngờ khiến ai đó giật mình, nhăn nhó nhìn bản mặt khó ưa kia. Bằng thấy mình hơi dở liền tắt ngúm nụ cười ho ho vài cái lấy giọng

- Ngồi gọn vào, tôi còn ngồi

Nhéch mép cười 1 nụ cười hiểm. Phong vươn tay ra như tập thể dục rồi từ từ chống cằm hé môi lạnh lùng

- Đây là bàn của tôi

- Thế ngồi lên mặt bàn luôn đi - Đá đều

Máu sôi ở nhiệt độ 2000 •C

- Đồ vô duyên, con trai ngồi mất hình tượng bộ thích khoe hàng lắm hả mà ngồi vậy, được, cứ ngồi đấy đi, tí nữa tôi xin cô cho bạn lét luôn chỗ khác , chướng cả mắt

Bằng xả một chàng ra mà không để ý xung quanh đang chú ý đến nó bằng ánh mắt hình võ đôi. Cả lớp đang chờ đợi câu trả lời từ ai đó. Khi chả ai dám dấn động đến Phong kể cả bố của hiệu trưởng thế mà ai kia lại dám nói Phong là vô duyên...thích khoe hàng...^^

Ngạc nhiên với con nhỏ gan to bằng trời trước mặt mình.Phong thờ ơ phán 1 câu

- Cứ việc

Cùng lúc đó cô giáo bước vào lớp, cả lớp ổn định chỗ ngồi, Bằng cười nhẹ xin ai đó ngồi đẹp vào cũng may Phong ngồi dịch vào trong không thì nó đức cổ vì tức lưong :((. Nó cười đáp lại rồi “Tung trưởng” dầm nghiêng bàn chân hấn làm đôi giày hàng hiệu màu đen kia bị thương. Phong trừng mắt nhìn Bằng, đáng sợ

- Cô.....

Không muốn gây sự chú ý trong lớp dồn về hướng mình nên Phong nói nhỏ, anh mắt chết chóc ghê sợ.

7. Chương 7

Mảnh ghép 7 : Trục nhật

Thoáng nhìn thấy nụ cười cực đều trên khuôn mặt Phong, Băng nhìn chăm chăm muốn tìm lời giải. Phong nhếch môi cười, thản nhiên nói to:

-Thưa cô bạn Băng mất trật tự em không học được.

Như bị điện giật, cô giáo cầm cái thước và chỉ vào mặt Băng nói như quát

- Ra ngoài cửa đứng

Băng mặt đỏ ửng, sắc mặt chuyển màu dần, không còn nguyên vẹn nữa. Tức giận dành cho hấn, đau khổ dành cho cô, nhăn nhó dành cho các bạn gái, ôi giờ ơi dành cho các bạn nam

Hậm hực bước ra ngoài đứng, không quên tặng cho Phong nụ cười theo phong trào, cô giáo không công bằng với học sinh gì cả, già rồi còn mê t.r.a..i đ.ẹ.p.

A.....vừa bước ra ngoài cửa Băng đã yêu đất 1 cách trùu mến, dễ thương đáng sợ. Băng lồm cồm bò dậy thăm nguyên rủa cái sàn chết tiệt, lao công lau chùi sạch sẽ quá, ruồi đậu còn trượt chân ngã, còn cô thì.....Nhận được hàng loạt tiếng cười ” cổ vũ ”. Băng xấu hổ không biết rúc mặt đi đâu cho khỏi ngượng (Khổ thân)

Rầm...Rầm...Rầm.....

Tiếng gõ thước của cô giáo khiến cả lớp im bật vì không muốn hưởng thụ dân ca. Lấy lại phong độ Băng đứng dậy. khoanh tay trước ngực tạo dáng nhìn ra khung cảnh trường kết luận 1 câu..” Rất Đồ Sộ” (lớp nài có truyền thống là chưa học sinh nào bị phạt bao giờ mà từ lúc Băng zô thì Băng là người khởi sướng đầu tiên và chắc cũng là người nhieu nhất)

Mỗi chân đã dời, Băng muốn vào lớp .Băng tạo hết dáng này đến dáng kia mà không thể không thấy mỗi, ngó nghiêng vào lớp thấy hấn nghịch di động mãi, Băng mắt sáng lên muốn trả thù, nói vọng vào lớp.

-Thưa cô, bạn Phong không học mà nghịch điện thoại ạ.

Cả lớp bắt đầu rì rầm, thói quen nghịch đt trong lớp của hấn thì cả trường đều rõ, vì Băng ngây thơ quá mà. Nhiều câu hỏi của cả lớp tự đặt ra nghĩ rằng nó thích gây sự chú ý với Phong..nếu được Phong chú ý thì girl lớp này hết kiếp F.A lâu rồi. Nếu muốn chết thì cũng đừng làm cả lớp shock mà chết theo chứ

Cô giáo đẩy gọng kính và bước ra ngoài, với trí tưởng tượng của Băng thì nó nghĩ cô ra để ” Mời ” nó vô lớp. cả lớp đều nhồm ra ngoài để xem ” kịch”, gương mặt Băng lộ rõ chữ vui nhưng tất cả biến mất khi cô cất giọng

- Em đang làm cái trò j thế HẢ, đã ra ngoài đứng rồi còn nói vào trong lớp là sao? Em thêm 1 tội nữa là làm mất tập trung các bạn trong lớp khi cô đang giảng bài, hết tiết học ở lại quét lớp này cho tôi. QUÉT SẠCH.....

2 từ cuối của cô làm tai nó choáng váng.

-Thôi cô ơi.

Băng nhăn nhó tội nghiệp, cái lớp học to đùng, bàn ghế như mê cung thế này mà nó phải quét sạch thì tổn thương tay nó nặng nề

-Muốn cài không? quét thêm phòng bên cạnh nữa - Cô phán nhanh gọn 1 câu hàm xúc khiến Băng nhìn cô đau khổ, cả lớp lại cười.....

Tan Học

Cô bạn Kỷ Lam háo hức chạy sang lớp nó

- Về thôi

Ký Lam đang cười tươi vì tan học M.K sẽ đưa cả 2 đi ăn trưa.Nhưng nụ cười cô nàng chợt tắt khi ngó thấy trên tay Băng đang cầm chổi và hốt rác.Băng ỉu xiu than thở

- Mày về trước đi, tao ở lại lao động lúc xong tao về sau

- Đi..ăn với M.K nữa mà

-Thôi, mày với anh đi đi, t bọn bảo anh vậy hộ tao

- Thôi mẹ, con quét giúp cho xong đi ăn chứ, ai lại để mày quét mình được.okey

- Thanh kiu mi

Băng cười rồi bắt tay vào công việc của mình, vừa quét nó vừa kể cho bạn nghe việc nó bị hấn đá đều đến nông nỗi này, không biết có ai đó đứng ngoài cửa này giờ

- Có cần anh giúp không??- M.K cười tươi nhìn cả 2 mặt đã thấm mồ hôi =>mệt

- Thôi cũng sắp xong rồi anh ạ- Nó cười

Đã qua 12h cuối cùng nó cũng hành nghề xong,lớp sạch bóng (sạch sẵn rồi mà)

- Về thôi,muộn rồi lần sau đi ăn nha !!

Ok

Chiếc xe của M.K lao vun vút trên con đường đã vắng bóng người qua lại

8. Chương 8

Mảnh ghép 8 : Care first Sáng hôm sau,chưa kịp ăn sáng Băng đã phải lê thân đến trường trong bộ dạng đối lộn xuổng.Quăng balo xuổng bàn học,hí hửng cười tươi với tên bên cạnh rồi phóng thẳng ra ngoài sợ hấn đá luôn không cần chạy

Ngoài cửa,1 chàng trai menly,cà vạt đen lới lông,đôi khuyên tai lấp lánh ánh bạc phảng phảng mùi nước hoa hàng hiệu bên cạnh cô bạn thân của nó

- Xuổng căng-tin thôi nào - Kỉ Lam giật tóc nó chêu chọc.Nghe thấy từ căng-tin là bụng Băng lại đánh trống dừ dừ,chả việc gì phải từ chối,nó khoác tay 2 người “bay”xuổng căng-tin.Khổ băng thấp quá so với 2 người lên toàn phải kiễng chân để với kịp @@

Và kết quả sau vụ chiến tranh cho sự kiện bị bỏ đói.

Vy Băng: 3 sandwich loại bự,4 xúc xích ,2 đĩa mì sào, 2 KFC,1 pizza,2 lon côca...

Kỉ Lam cũng chẳng kém phần long trọng : 1KFC,2 côca,1 li sữa nóng,3 xúc xích..

- 2 em ăn nhiều dữ - M.K uống 1 hơi nước dài rồi nói nhẹ.Nhìn thành tựu của cả 2 mà không khỏi bàng hoàng và xúc động

- Ít mà - Băng chêu, Kỉ Lam thì cười

Girl xung quanh căng-tin đều nhìn chằm chằm vào hướng tụi nó ăn, không phải nhìn 2 bọn nó mà nhìn người c trai bên cạnh kia, handsome quá thoang thoảng bên tai Băng và Lam là những lời ca ngợi muốn ỏi

“Trời đánh còn tránh bữa ăn” gìmà hotboy,lũ hám trai yahhhhhhh!!!!!!

Với cái bụng căng hết chỗ chứa,Băng vừa đi vừa xoa bụng,vào đến lớp thầm nghĩ rồi lại cười 1 mình ” giá mà hôm nào cũng được ăn như vậy thì tốt ^^!

đó chính là lý do mà bệnh hăm của Băng lại tái phát,cứ cười làm tên bên cạnh phải nổi khùng mất

Cô giáo bước vào,trong tay cầm 1 tập đề toán dày cộp.

- Lại Nâng cao - Nữ sinh 1

- Lớp trưởng phát đề cho các bạn làm - cô giáo ngồi xuống ghế giáo viên rồi mở cặp lấy giáo án ra ghi chép
Biết là toán nâng cao lên cả lớp phát ngán, ù đặc cả bộ não, Tuy học giỏi nhưng bọn này lười nghĩ suy nên ghét nâng cao bằng chết.

Tiếng chuông điện thoại của cô reo lên phá tan cuộc tranh luận sôi nổi trong lớp thay vào đó là lũ lượt bỏ đi ra xem phải chuông của mình không (đi học là phải để chế độ rung,cô giáo cũng vậy)

-Lớp trưởng quản lớp và cả lớp tự làm bài,cô ra ngoài có chút việc- cô giáo thu dọn giáo án rồi bước ra ngoài, cả lớp loạn lên cười đùa như ong vỡ tổ.đỉnh tai nhức óc

Một tiết học trôi wa chỉ toàn là những tiếng cãi vã,nói chuyện,cười đùa..còn bộ đề cô giáo bắt làm thì hiếm thấy chữ Bài Làm,hầu như giấy trắng hết

Giờ ra chơi,.....

Hôm nay khác mọi ngày,Phong ra hành lang đứng ” Hóng mát”gương mặt không chút biểu cảm..lạnh vẫn hoàn lạnh

Chả biết ai báo cho Mỹ Đan biết hấn ra hành lang đứng mà Mỹ Đan đã đến chiêm ngưỡng rồi,tiếng ồn ào của đàn em theo sau Mỹ Đan khiến cả hành lang như gặp cướp tên sa mạc

Mỹ Đan way lại phía sau hét lên

- Chúng mày ồn quá,im hết coi

Cả lũ im hấn (vẫn còn rì ..rầm)

-Anh..Phong..anh..- Mỹ Đan chưa kịp nói hết câu thì - Thần kinh - Phong lạnh lùng buông,với giọng nói chết chóc.

- Anh nghĩ em vậy sao,tuỳ anh thôi miễn là anh chịu nói chuyện vs em là được.-Mỹ đan cười nhẹ ngọt ngào nhìn Phong như thể sợ hấn tuyệt chủng

Là người ngoài cuộc,ai cũng phải ngỡ ngàng khi M.Đ thốt ra câu như vậy,thiệt như là không có ai nói chuyện với hết đó

-Đừng gọi tôi bằng anh, cô hơn tuổi tôi đấy. Tôi không muốn mình giảm tuổi thọ.ok

Băng từ đâu chui ra bật cười thành tiếng, Mỹ Đan hơn nó và hấn 1 tuổi thì chắc có lẽ M.Đan là chị của hấn hợp hơn. M.Đ liếc xéo nhìn băng, đỏ mặt tía tai tức giận, thay đổi ánh nhìn từ dịu dàng với hấn giờ thành ngạo mạn với Băng

- Con nhà quê làm gì ở đây thế này?

” Chắc ,bà chị này gọi mình là con nhà quê suốt à,được tôi nhà quê nhưng tí nữa xem ai “quê” hơn ”- Băng thâm nghĩ rồi lại bày ra trò chơi mới do nó sáng tạo,kết quả ra sao người trong cuộc ráng chịu.

Băng chỉ lên biển lớp nó đề chữ to tướng ” 11a1 ” M.Đ nhìn theo không hiểu-Mày chỉ gì cái đó

- 11a1 là lớp của tôi

- Chả lẽ là lớp tao hả mày?

- Thì đây là lớp tôi tôi ở đây không được sao,tôi mới là người hỏi chị xem chị làm gì ở đây nè?

Thái độ của nó làm M.Đ khỏi chương mắt, tất cả trong đó có hấn chỉ lặng xem 2 người con gái này đấu võ mồm (có khả năng võ chân tay rất không thấp), liệu tài ăn nói nghệ thuật của nó có “lấy được lòng”bà chị này không?

- Con này tao đứng đây thì kệ tao,mắc mớ mày mà hỏi - M.Đ vênh cổ lên

- Không mắc gì ,nhưng sao lớp 12 lại xuống lớp 11 ngắm trai thế này,bộ định của sao?- Băng cười cực đều,máu khắp người M.Đ chạy hết tập trung ở não,mặt M.Đ đỏ phừng phừng sát khí

- Mày vừa nói cái gì,thử nói lại xem

- Không thừa hơi nữa, thôi tôi vô lớp học bài,ở đây thêm chẳng có gì vui- Băng quay mặt đi để M.Đ biến dạng từ quả cà chua chín sang quả nhót đỏ chót.

M.Đ lôi tóc nó lại định tát- Bỏ tôi ra-Băng hét lên và đưa tay túm lại mớ tóc của mình,M.Đ giằng mạnh hơn khiến nó đau

- Buông ra,

M.Đ cứ giằng,Băng xiết chặt lại tay còn lại của M.Đ và dùng chiêu con gái đó là cầu.

- Thích đánh người thế hả? - sau 1 lúc vật lộn với M.Đ , Băng hất mặt,trên mặt hiện rõ 1 vết xước dài bên má phải

- Tao muốn giết mày kia - M.Đ gần giọng mạnh

- Tôi sợ chết lắm,dùng cách khác đi - mái tóc Băng khẽ bay trong gió quệt vào nền không gian, nụ cười bí hiểm lộ trên khuôn mặt, giọng nói mỉa mai chêu tức khiến M.Đ xịch máu mũi ồng ộc vì tức.

- Con nhỏ nhà quê xấu xí này,mày muốn chết thật rồi-đôi môi M.Đ khẽ nhếch lên

- À thế à,tôi xấu đấy còn hơn là chị bôi nghìn cân phần mới được thế này,mà vẫn còn tàn nhan nữa chứ,haiz,chị thử không bôi son chút phần vào xem chị giống con gì,thiên nga hay là cóc ghẻ, chắc 99% là cóc ghẻ ha,haaaaaaaaaaaaa -à mà trên chán chị lộ rõ chữ Xấu lên kia, xoá đi - Băng đắc ý lắm M.Đ mặt méo xệch,độ quê tăng lên,quệt vài giọt mồ hôi trên trán,gồng mình mạnh lên đạp Băng ngã về đằng sau.Kỉ Lam đến đúng tầm đỡ Băng dậy,theo phản xạ,Lam đẩy lại M.Đ xô về đằng sau và nói to

- Bạn tôi nói đúng sao mà mừng đến nổi đẩy người ta ngã vậy?

M.Đ tức toàn tập, lũ con gái cũng ha hả cười theo làm M.Đ quê cực độ,đến lượt lũ con trai nhìn chằm chằm vào những con người đang nổi loạn này,nhìn từ nó sang M.Đ để so sánh ,oà, khác 1 trời 1 vực, M.Đ càng tức hơn,như vị thuốc kích thích khiến nhỏ rít lên tức giận,mặt tím lại,túm vạt áo của Băng ra nghiền nó như 1 con thú hoang,cú chống trả bất ngờ khiến Băng và Lam ngã xuống đất,vài nhỏ khác nhảy vào đạp túi bụi, Băng bị đàn áp quá nên đã bỏ võ công ra để đánh,M.Đ cời giấy giấy ra đập vào Băng,Kỷ Lam né được đứng dậy thì bị một nhỏ lại du xuống lực khá mạnh,Lam nằm đo đất, Băng tức lên nhào xô đạp M.Đ nghiêng ngã về đằng sau và mấy nhỏ kia ăn hôi cũng bị nghiêng ngã theo

bụp..bụp..bụp..

những tiếng động phát ra liên tục,những vết máu cũng đã xuất hiện,những giọt mồ hôi cũng đã thấm nhữngkhuôn mặt kia.

- Tránh hết ra - sau 1 hồi im lặng,Phong cũng lên tiếng khiến đám con gái tản ra 2 bên,sợ sệt không dám nhìn thẳng vào mặt hắn,

- Anh..anh..-M.Đ ngắc ngứ cổ họng không nói thành lời.từng giọt mồ hôi cứ thế mà tuôn xuống mặc kệ chủ nhân k cho phép.

- Cút hết - Phong lạnh lùng nói mà không nhìn vào mặt đám con gái đó trong đó là M.Đ, Băng gượng cười đỡ Lam đứng dậy phủi nhẹ lớp bụi giấy trên áo,quần rồi vuốt lại tóc,hắn nhìn nó chưa đến 3s rồi quay mặt đi,chất giọng lạnh tanh vốn có

-Vào lớp- rồi Phong quay lại kéo tay Băng vào trong,rất mạnh khiến nó cảm thấy mình như bị chèn ép không tự do,Phong k biết bàn tay của Băng không còn được lạnh lặn vì M.Đ dẫm đạp lên kinh hoàn,máu cứ thế tuôn,cảm nhận được mùi tanh,Phong buông tay Băng ra,nhấn mặt nhìn Băng,phán lạnh lùng

- Chảy máu sao không bảo?

- Không biết !!

- Xuống phòng y tế !

rồi Phong đưa nó xuống

Rầm...cánh cửa phòng y tế tung ra với 1 lực tác động mạnh, Phong đập cho cánh cửa suýt bung luôn

- Làm cách nào cho cô ta hết chảy máu thì làm - Phong lạnh lùng đẩy Băng ra phía cô y tá, buông thông 1 câu rồi bước ra ngoài không quay mặt lại đóng cửa,

cô y tá ra lấy bông gòn và thuốc sát trùng, nhẹ cười vs Băng, bàn tay nó sưng tấy lên và đỏ ửng, nhiều vết xước dài từ bàn tay lên khuỷu tay. sau khi cô y tá chăm lo cho bàn tay Băng xong, nó chào cô y tá và mở cánh cửa để lên lớp thì bên ngoài có người đập vào cánh cửa phòng đập thêm lần nữa (chắc phải thay cửa mới mất thôi).. AAAAAAAAAAAAAAAAAA.....tiếng Băng hét lên thất thanh khi cánh cửa đập trúng mặt Băng, nó ngã người về đằng sau, cô y tá giật mình chạy đến đỡ Băng dậy, mặt nó lại tối sầm vào, hàng loạt ngôi sao bay xung quanh đầu.. 2 người chạy vào nhìn thấy tình trạng nằm đo đất của Băng mà cả 2 phải bật cười

- Ôi chết, tao không cố ý- Lam đỡ Băng ngồi dậy, tay phải của Băng căng đau hơn vì cú ngã ấy

Mặt M.K như vẽ hối lỗi khi thấy mặt nó tím bặt vào vì tay đau,

-Em có sao không? đau lắm không? anh xin lỗi nhé, lên lớp học được không? __ M.K hỏi luyên thoắng

Băng chỉ lắc đầu “..... em có sao k? - trên đầu em đầy sao nè”

- Mày biết võ sao không đánh chết tụi nó đi - Lam lo lắng nhìn tay nó

- Thì mày cũng biết võ sao không ra tay mà chịu vậy - Nó hỏi lại

- Tao học võ không phải để đánh nhau, sự phụ tao cấm !

-

-

-

-

-

Lam đi mua đồ ăn cho nó còn M.K đưa nó lên lớp trước

Lúc này đây ai đó thấy ai kia lâu quá mà không trở lại lớp thầm nghĩ không biết có chuyện gì liền xuống phòng y tế xem thế nào thì gặp ngay cảnh này đây

M.K cầm tay Băng dắt lên lớp tung tăng như 2 đứa trẻ lên 3, cười cười nói nói với nhau như 1 đôi tình nhân. Chợt cái tính hậu đậu của Băng làm cả 2 mất thăng bằng ngã xuống bậc cầu thang. M.K chỉ kịp khụy gối xuống thì Băng đã để hằn nên người anh rồi. Cảnh tượng này đã được đôi mắt ấy nhìn thấy rõ rệt

Băng lúng túng đứng dậy, nó cũng thầm nghĩ rằng ” may cầu thang vắng vẻ không có ai không thì mọi người lại nghĩ nó là lợi dụng M.K

- Bậc cầu thang đáng ghét, anh có sao không?

M.K chỉ kịp cười vì cái vẻ mặt ngô ngố của Băng

- Anh không sao, còn em?

- Em cũng không sao hết, lên lớp thôi

Nói là không sao nhưng M.K đang bị ” tổn thương nặng nề ” vì cả thân hình nó đè lên

Với nụ cười đẹp như thiên thần của anh khiến Băng cảm thấy như chết luôn đã thế anh còn nháy nháy mắt tình nghịch khiến nó phát ” sợ ” nhưng Băng vẫn cảm thấy chạnh lòng khi nghĩ đến dung nhan của ai đó

9. Chương 9

Mảnh ghép 9 : Lớp học vĩ đại

Vào lớp, Băng mở tập vở ra chép bài thì nhận ra tay mình vẫn còn sưng tấy lên chép làm sao được cơ chứ

- Chép bài hộ tui - Băng nhìn hần chớp chớp

- Còn khuya - Phong quay đi

Mắt nó tròn như quả trứng gà vì lời hần nói, quã phũ

” đồ điên ”

Hơi nóng trong lòng Băng bắt đầu toả ra đều đều nhưng kịp lạnh ngắt khi thấy bọn trong lớp hùa nhau chạy vào cười đùa rôm rả như bắt được vàng. Tiếng trống vào lớp chưa đầy phút cô giáo dạy văn bước vào . Cả lớp im bật chỉ còn nghe thấy tiếng lật sách của học sinh và tiếng cô giáo giảng bài với volume cỡ lớn . Mặc dù cô ” gào” hết sức lực rồi nhưng chữ được nữa tiết học hầu như đã lặn ra ngủ hết, còn lại trả vờ đau bụng xin cô cho xuống phòng y tế để không phải hk cái môn quái dị này nữa vì đau đầu. cô dạy văn tức quá gõ thước ầm ầm xuống bàn nhưng vô ích, cả lớp vẫn lặn ra ngủ như chết. Cô tức tối đập thước ỳnh ỳnh vào bàn

- Đứa thần kinh nào đập bàn đấy - Một bạn nam giật mình hét lên

Cả lớp cũng ngẩng đầu lên xem ” đứa thần kinh ấy ” là ai. Tất nhiên tiếng đập bàn ấy phát ra từ trên bục giảng. Cả lớp há hốc mồm nhìn nam sinh vừa nói rồi lặn ra cười sằng sặc như lũ trốn trại.

- Cậu đứng lên. Ra ngoài, chiều nay gọi bố mẹ đến đây -cô quát lớn, mặt tối sầm lại, Khổ thân.

Cả lớp nín cười đỏ hết cả mặt. Sau đó cô lại tiếp tục giảng bài. Có mấy đứa tỉnh ngủ hần nhưng lại ngồi viết thư chêu nhau..cứ mình yêu nhau đi..haizz

Cô quay xuống. Cả lớp chả vờ chép bài. Cô quay lên hàng loạt thư từ bay loạn xạ

- Ôi mẹ ơi. - Một nữ sinh cau mày nhìn lên bục giảng dưới chân cô. Girl đó đáp thư ấy đứa ngồi bàn đầu ai ngờ bay thẳng lên chỗ cô. Đứng chân mới đau. Cô lườm học sinh rồi cúi xuống nhặt. Nội dung bức thư làm cô méo xệch mặt. Cô gằm gừ

- Ai đáp cái này ra ngoài đứng. Chiều nay mời bố mẹ đến, trong lớp không học mà chơi cá trò vớ vẩn này à?

Nữ sinh đó đứng lên cười đều cô nháy mắt với bọn bạn. Cô cũng chưa hết tức. Hôm nay lớp này đùa nghịch điên loạn hết cả lên

Nội dung tờ giấy cô đọc méo cả mặt sưng cả mắt mỗi cả mồm đó là... ” Đứa nào đang đọc chứng tỏ là con c..hó ”

- Các cô cậu không coi tôi ra gì đúng không? dạy hết cho tôi, muốn nghỉ học à, 1 là dậy để học 2 là tôi cho nghỉ, các cô cậu muốn sao?

tưởng quát vậy là lớp sợ thế mà cả lớp cùng đồng thanh khiến cô choáng vì học sinh

- NGHỈ Ạ. (Ha Ha chết bà giáo >> tồ=“” tí=“” te...yêu=“” lớp=“” này=“” quá=“” đi=“”>

Dứt câu, tất cả cất hết sách vở đi vì là tiết cuối cùng lên cả lớp về luôn để lại gương mặt méo xệch của bà cô đằng sau, héo không tươi được nữa

- TẤT CẢ QUAY LẠI CHO TÔI MAU - cô cầm thước chạy ra ngoài cửa gào lớn lên, chắc các lớp học bên cạnh ù tai hết mất (Haizz)

- Không ạ, bọn em về đây, cô ở lại dạy bàn ghế nhoé !

- Tôi sẽ báo hiệu trưởng cắt danh hiệu xuất sắc của lớp này - Cô giáo đe dọa, tiếng cô rít lên.đần mặt ra với đồng giáo án hôm qua thức khuya để soạn mà giờ ” cháy ”

- Thật là không coi ai ra gì mà, được rồi tôi sẽ báo hiệu trưởng cho coi, hạ hạnh kiểm lũ này hết!

10. Chương 10

Mảnh ghép 10 : Diệt tận gốc

Tiếng gió vi vu thổi khe khẽ , hội trưởng học sinh uy quyền đứng đằng sau cô, 1 tay rút vào bọc quần, 1 tay giữ chiếc balo đeo 1 bên vai

- Thích bị đuổi việc hả ? -Phong nói bằng giọng trầm , không quát lên thật to nhưng chứa đầy sự nguy hiểm nặng nề. bà cô không dám nhìn thẳng mặt hắn, chỉ biết cô đang run lên vì sợ ánh mắt giết người đó, Bỗng nhiên tiếng điện thoại của Phong reo lên làm bà cô như được cứu, gạt màn hình để nghe, giọng lạnh nhạt

- Gì?

- A Phong, bọn người của thằng Vũ lại đến đập phá quán bi-a của thằng Dân ạ?

- Xử luôn đi

- Tụi nó đông anh ạ, nó thách dám gọi anh ra, bọn em..eeem

- Gọi bọn thằng Dân đến , tao đến ngay

- Vâng

Phong không nhìn lấy cô giáo 1 cái, nhanh chóng bước đi thật nhanh, những bước đi cùng nụ cười nửa miệng trên môi băng giá ấy

Mùi điều hoà trên xe hoà vào mùi lạnh tanh khiến không gian như bị chèn ép lại, Thanh thoir đeo headphone lên chờ tin của đàn em

Xe phóng thẳng vào cánh cửa tự động của biệt thự, bước vào trong, vừa bước vào Phong vừa tháo chiếc cà vạt đen lồi lõng trên chiếc áo sơ mi ra. Chân dừng lại tại 1 người đang uống bia ừng ực không ngừng nghỉ ,chân gác lên ghế salông chúm mắt vào màn hình tivi cố bực nhất thế giới

Đối phương nhìn hắn khẽ nhếch môi cười :

- Về sớm vậy?

- Uh - đơn giản chỉ 1 câu gán gọn rồi đi lên cầu thang,thay quần áo rồi không đợi thời gian mà lái xe đi đến quán bi-a ngay, Hiểu Vĩ thấy hắn có vẻ vội vã khi thấy tin nhắn của ai đó, (của Huyet Dân ạ)

- Đi đâu thế? - Hiểu Vĩ hỏi

- Có chút việc, ở nhà đi - Phong lạnh lùng

Biết trk là hắn đi ” dẹp loạn ” nên Hiểu Vĩ kũng chẳng can thiệp,tuy là bạn thân hắn nhưng mấy chuyện trong giang hồ như thế này cậu không bao giờ muốn tham gia

Chiếc xe phân phối của hắn lao vun vút trên quốc lộ tạo nên những vệt trắng xoá sau xe, chưa bước vào đến nói thì Phong đã nghe thấy lời đe doạ của thằng cầm đầu - Thức Vũ:

- Đại ca chúng mày đâu, sao không gọi đến đây, hay nó sợ không dám đến

- Đại ca chúng tao phải sợ bọn mày à, mơ đi - Huyet Dân mạnh mẽ nói lại trong khi nới khoé miệng Dân đã có những vết máu dài chạy xuống cổ áo

Đẩy mạnh cửa bước vào, Phong nạc lớn

- TAO ĐÂY

Tất cả đều quay lại phía cánh cửa, âm khí tràn ngập cả căn phòng rộng

- Mày cũng đến đúng lúc ha, mày dạy lại bọn đàn em của mày hộ tao, chẳng tôn trọng khách chơi gì cả, bọn tao trả tiền mà còn k phục vụ hẳn hoi - Thức Vũ cười lớn. Bình thần nhìn bọn đàn em tề liệt dưới sàn nhà, bờ môi bất giác rung lên, tay siết chặt lại

- Mày muốn j???

- Tao chả muốn gì, chỉ muốn dạy cho bọn này bài học nhớ về sau là đừng tiếp khách kiểu như hum nay nữa, không thì ...hahaha- Thức Vũ cùng bọn đàn em thì nhau cười điên dại (vào trại đến nơi rồi) *0*

Phong thì bình thần như không, nhưng bọn Huyệt Dân đang cảm thấy lo sợ vì mục đích bọn Thức Vũ đến đây không phải đập phá mà chủ yếu muốn trả thù hắn.

- Muốn giết tao chứ gì??? - Phong lạnh lùng nhìn về hướng #

- Lâu ngày không gặp thông minh ra ha - Thức Vũ lại cười

Từng câu nói chứa đầy ẩn ý, Phong kêu người đưa những người bị thương ra ngoài còn lại ở trong, ai đã chết thì mang đi thiêu. đối với hắn, chung thành thì hắn lo tang chu đáo còn phản bội thì chết không được chôn

- Chuẩn bị xong chưa - Thức Vũ hất mặt về phía Phong

K đợi câu trả lời, " Tách" Thức Vũ ra hiệu cho đàn em xông vào,

những con thiêu thân lâm trận, tay cầm đủ mọi thứ vũ khí để triệt tiêu đối phương, 1 đám hỗn chiến xảy ra trong căn phòng bi-a rộng, All người của hắn cũng chống chọi

- Không cho thằng nào chạy thoát - Phong rít lên, mái tóc khẽ lay lay theo tốc độ hắn chạy

-vâng anh

Phong lao vào, 1 con quỷ khát máu đang trỗi dậy, không thật mạnh mẽ, chỉ lướt nhẹ qua, hàng loạt người của Thức Vũ đổ sàn cùng máu,

- Anh Vũ, cẩn thận

Tên đàn em của Vũ hét lên khi thấy người của hắn vớ mấy quả bi-a đập.

Một quả bi-a số 9 đập trúng mặt Thức Vũ với 1 lực không hề nhẹ, khiến Thức Vũ kêu đau oai oái, ôm mặt nhăn nhó, lại thêm 2 quả nữa lần lượt vào trán. khiến trán của Thức Vũ sưng bầm dập

- Thằng bỉ ổi chơi bẩn - Thức Vũ 1 tay ôm mặt 1 tay chỉ về hướng tên đã đập trúng mình mà la lên

- Hahahaaaaaaa- Đàn em của Phong cười sảng khoái khi thấy tình trạng bê thảm của Thức Vũ hiện giờ, trông mắc cười quá đi

Phong cầm gậy bi-a phang mạnh vào người của đối phương 1 cách không thương tiếc, theo phản xạ tự nhiên, hàng loạt tiếng kêu la vang lên, máu ứa ra và hàng loạt lại nằm xuống đất " nghỉ ngơi"

Máu loang ra nền nhà, văng tung tóe lên tường, lên bàn bi-a rồi các ngõ ngách, nhuộm 1 màu đỏ tươi, tanh nồng

Chiếc áo sơ mi trắng của Phong cũng ngả màu thành màu đỏ, đám người kia đã hết chỉ còn Thức Vũ vẫn cố chịu đựng mà hét lên

- Đứng dậy hết cho tao!!, toàn 1 lũ vô dụng

chỉ còn lại vài tên la lối giữa cái chết và cái sống. Phong vút gậy bi-a xuống đất thật mạnh, tiếng gậy chạm đất vang lên nghe bi thảm và rùng mình, đôi mắt của hắn hiện lên những tia lửa đỏ

- Đụng đến tao là phải chết, chúng mày nghĩ sao mà muốn giết tao ??? - Ngạo nghễ bước đi

- Mua xăng về đây, thiêu rụi cái quán bi-a này cho anh !!

Hắn tung bật lửa cho Huyệt Dân rồi lên xe đi thẳng.- Diệt tận gốc - Hắn nhếch môi cười nhạt nhẽo, 1 tay lái vô-lăng còn 1 tay chống vào thành cửa xe

Một quán bi-a nổi tiếng đã tan thành khói,mùi khói bốc lên khét cả 1 vùng rộng, và rồi tất cả chỉ còn là dĩ vãng, 1 quán bi-a đã ra đi vì ” bóng nặng ”

Về đến nhà, Phong bước lên phòng, cởi nhanh cái áo sơ mi ướm màu đỏ vứt vào thùng bạc to dùng rồi đốt cháy.. Mở cửa phòng tắm,xả nước thật mạnh, xua hết mùi tanh nồng trên cơ thể như chưa hề có chuyện gì xảy ra, ngã người lên đệm dày rồi lao vào giấc ngủ với nụ cười nham hiểm

11. Chương 11

Mảnh ghép 11 : Hotboy chuyển lại lớp

- Học đi con

- Vâng con đang học mà

Băng ẻo lả bước ra bàn học,ngồi đọc kinh sử

Lật từng trang vở, học từng bài 1, thời gian cứ trôi, đồng hồ kêu tích tắc , Băng chìm vào giấc ngủ

...

...

...

- Xin lỗi cô em đi học muộn, (đệ nhất đi học muộn rồi) cho em vào lớp được ạ- Băng vừa nói vừa thở hồng hộc như mắc bệnh sắp chết. Cô giáo nhìn Băng mặt hình sự khi nó đi trễ giờ quá 30 phút.Cô mỉm cười (cười đều -_-) Băng tưởng ” bố ” cô cho nó vào lớp, liền chạy vội vào

- Cô kia, ai cho vào hả?

- Dạ, - Băng ngoảnh lại nhìn cô giáo

- Ở đây không rơm rạ gì hết, ra ngoài đứng học lun cho tôi, sắp hết tiết rồi còn học làm gì nữa

Nó mếu máo khi nghe volume kịch thục của cô khiến tai nó rợn vang lên vì bị đàn áp quá mức chịu đựng, thể này thùng màng nhĩ dễ như chơi

Băng thấy tiếc vì tối qua ra sức học thuộc bài để hôm nay trả bài cũ thể hiện bản thân,nào ngờ..đổ hết xuống xuôi

...

...

..

Tiết 2

- Học xong tiết 1 các em cảm thấy thế nào - Cô giáo hiền hậu cười vs học sinh ”yêu mến ” của mình

- Mệt.

- Buồn ngủ.

- Mỏi.

- Chả ra gì.

- Muốn về.

.....

- Thôi các em không bàn tán nữa, cô có bất ngờ dành cho các em

- Lại bất ngờ, toán nâng cao chứ gì ??? - tiếng hs bàn tán

- Thôi nào các em!! Hôm nay có 2 bạn lớp bên chuyển sang lớp ta, mong mọi người nhiệt tình ủng hộ giúp đỡ 2 bạn ấy trong công việc học tập

- Lại chuyển hử - girl 1

- Ai vậy ta, tao biết bên lớp đó có anh Hiếu Vĩ là hotboy đình đám của trường không kém gì Phong lớp mình đâu nha. Mà hai người họ còn là bạn thân với nhau nữa chứ ! - girl2

- Mong là anh Vĩ chuyển sang đây thì vui - girl 3

_ Trai hay gái vậy cô ?? - Boy 1

- Trai - girl

- Gái - boy

- Ai bảo vậy, gái đấy - boy

- Im hết coi - Cô giáo lên tiếng trấn an lũ này

Phe con trai cứ khẳng định là con gái và ngược lại.

- Cả lớp sai hết rồi- cô nói tiếp

- HẢ,, thế..thế..Gay hay Less sao?

- không phải less đâu, gay chúng bây ạ - Boy

- Em này nói tầm bậy không à, 2 bạn, 1 nam 1 nữ, được chưa???

Cả lớp À rồi Ồ như hiểu được vấn đề.

Từ ngoài bước vào trong 2 con người hoàn toàn khác nhau, đám con gái cứ thi nhau hò hét lên vì IDOL của bọn họ đang đứng trước mắt,

- WoW lớp mình có đủ 2 hotboy khối 11 rồi nè, vui quá, hạnh phúc quá—(chịu chết *0*)

Bằng nghe vậy mà mắc ói, thấy thật kinh khủng, Bằng đang cười, không phải lớp có thêm 1 hotboy mà là cô bạn thân của nó cũng chuyển sang, cùng Hiếu Vĩ luôn (bọn này có bàn nhau không ta mà trùng hợp vậy nhỉ)

Hiếu Vĩ thật hòa đồng, mới chuyển sang mà đã nháy mắt mấy bạn nữ trong lớp làm hồn mấy bạn bay hết, bác bảo vệ kê bàn cho 2 người(vì hết bàn rồi phải kê vào chứ, còn bàn thì Bằng nhà ta chả phải ngồi cùng Phong đại ca đâu) Hiếu Vĩ và Kỷ Lam ngồi cùng bàn nhau cạnh Phong và Bằng, khác dãy.

Lý do Hiếu Vĩ không học bên lớp này cùng thằng bạn thân Phong và lớp này còn là lớp đẳng cấp nhất trường nữa vì cậu bị sét đánh trúng tim một cô bạn bên lớp kia...và cô bạn ấy chính là (Thời gian sẽ trả lời tất cả ><>

...

...

- Hai người làm ơn im giùm đi để người ta còn học- Bằng nhăn nhó nhìn Kỷ Lam và Hiếu Vĩ, 2 người họ đang cười như trúng tà vì đọc truyện tiểu lâm, không chịu nổi được tiếng cười này, Bằng hét lên. _ IM ĐI (cùng lúc Bằng nói IM ĐI là cô giáo đang : Có cần cô nói lại không ?)

Cô giáo nhăn mặt nhìn nó quát:

- Vỵ Bằng, em muốn làm loạn lớp sao, tôi đang giảng bài bảo tôi im đi là ý gì?, không muốn học thì mời cô ra ngoài,- Cô giáo tức giận. Mặt đỏ phừng phừng

- Em không bảo cô - Bằng e dè

- Ngồi im đi, học thì học không học thì thôi.

- Vâng

Bằng căng thẳng úp mặt xuống bàn bực bội, quá bực, mặt nó đỏ ửng. Không muốn cãi lại sợ cô giáo nói mình hư @_@

..

...

12. Chương 12

Mảnh ghép 12 : Thiên tài ăn kem

Tan học

Sân trường đông như kiến...Tiếng hò hét trong sân trường giữa cái nắng chói chang xuyên vào da thịt

Bằng và Kỉ Lam dắt nhau đi lên lớp học của M,K, chen chúc trên cầu thang bận bịu,

” cái trường quái dị nhều tầng mà k làm cái cầu thang máy @_@ ” - Suy nghĩ của Lam

Cuối cùng cả 2 cũng lên đến lớp M.K. lớp ở tận cuối dãy tầng 4, thăm thưng cho đôi chân anh M.K phải mài rửa từng ngày, thôi coi như là tập thể dục vậy, chứ đi từ sân trường đến lớp hk cũng phải cây số chứ ít đâu (sd biện pháp nói hơi quá ^^!).

Gió thoảng hơi mát.mùi hoa phượng phang phảng qua ngào ngạt, Từ lan can vịn tay nhìn xuống dưới ai mà sợ độ cao chắc ngất tại trận lòng :))

Haizz, kết quả là chạy thực mạng như vậy mà không thấy người cản tìm đâu, chắc chết mất, Bằng ngao ngán vì công sức của mình off line hết,

- Hay ảnh xuống dưới rồi- Lam nhìn con bạn thân thắm mặt

- Sao xuống nhanh quá vậy? - Bằng thở dài

- Ờ để tao phone cho ảnh xem sao ?

- Ừh nhanh lên

—

- Anh nghe này em - M.K trả lời điện thoại

- Anh xuống sân trường rồi sao ?

- Uh anh đang ở bãi đỗ xe khối 12, em xuống đây!

- Ờ vâng anh, bọn em xuống ngay

...

Kết thúc cuộc dt nhanh, 2 đứa lại lên dây cót chân chạy thực mạng xuống cầu thang,

Khu để xe và sân trường cũng đã vắng học sinh, (vì trường vip hs toàn ô tô xe máy cả với nhau nên bãi để xe rất rộng, trẻ con không biết đường thì tỉ lệ lạc rất cao)

Nhìn thấy M.K, cả 2 cũng đồng thanh

- Anh

- Hello - M.K vẫy tay chào

- Anh xuống sao nhanh vậy, bọn em lên tìm chỗ thấy đâu, mệt chết người rồi - Băng nũng nịu
- Uh, đánh trống anh xuống luôn mà, giờ thì đi ăn kem nhé - M.K cười, bước ra xe rồi vẫy tay 2 bọn nó lên xe
- OK - cả 2 đồng thanh sung sướng, cả 2 sướng như phiên tòa xét xử vô tội, giữa cái nắng chói chang như vậy ăn kem là giải pháp hữu ích nhất vào thời điểm này

Trên chiếc xe BWM sáng loáng màu ánh kim, M.K lái xe nhanh chóng mất hút sau trường vĩ đại. lượn lạch uyển chuyển qua hàng xe cộ tấp nập trên đường, xe dừng lại trước quán kem to khủng khiếp, sang trọng thì không cần nói cũng biết

Dắt tay nhau vào trong, nhân viên phục vụ nở nụ cười tươi rói nhìn cả 3, ngơ trong quán cũng ngỡ ngàng trước sự xuất hiện của HOTBOY, đẹp quá !!

Có 1 sự mát mẻ dễ chịu trong quán tạo ra, chỉ có quầy chứa kem là có lợp mái che còn đâu xung quanh đều được che phủ bởi ô khổng lồ hoặc cây cảnh, giữa quán còn có 1 đài phun nước đẹp mê hồn đèn nhấp nháy xung quanh mép đài phun lộng lẫy tạo nên 1 không gian thiên nhiên rất hấp dẫn

Cứ mãi ngắm cảnh mà quên mất chị nhân viên đứng trước mặt

- Quý khách dùng gì ạ ?- Chị nhân viên nói từ tối nụ cười tươi, trên tay cầm 1 sổ giấy và 1 cái bút.

Băng nhìn Lam, Lam lại nhìn M.K

- 2 em thích ăn gì thì cứ gọi, anh trả tiền, cứ thoải mái đi - M.K chống tay nhìn về phía quầy kem
- Ok anh, thế thì tụi em không khách sáo! - Băng nháy mắt Lam, cô bạn cũng hiểu ý nó và - Yeah !!
- Quán chúng tôi có rất nhiều loại kem ngon đặc biệt và nước uống giải khát, mời quý khách chọn - chị nhân viên trao cho Băng và Lam menu

Băng và Lam bắt đầu điệp khúc " Nổi loạn "

(Băng xong đến Lam nhé)

- Kem dâu
- Kem sô cô la
- Kem fanny
- Kem buffet
- Kem newzealand
- Kem Hamy Sophie
- kem lampone (kem mâm xôi)
- kem hạnh nhân
- Kem Paris gautex
- kem Snowball

.... M.K nhìn qua nhìn lại 2 bọn nó, đưa thì cầm đầu vào menu đưa thì lấy tay chỉ từng vị kem 1 mà đọc...

- Dã man quá không?- M.K nhìn chị nhân viên ghi ghi chép chép nhanh như tên lửa mà choáng. Chị nhân viên này mà không nể độ handsome của M.K chắc đã cau có bảo hai người này đọc chậm thôi rồi
- Kem Lò Đúc
- kem xương
- kem mít tố nữ
- kem thủy tạ

- Kem chua Newzealand

- kem xôi Hai Bà trưng

- Kem dừa

(Hơn sinh vật lạ rồi 2 bà trẻ ơi !!!!)

- Không uống nước à - M.K chêu

- À đây, quên - Băng cười, M.K rụng rời chân tay vì cô

- Cho em thêm nước dâu, nước xoài dầm, sinh tố cam, cafe sữa đắng, chè bưởi - Băng hớn hở

- Đợi chị ơi, còn thêm kem ly, trà sữa trân châu với cả cốc tai nữa - Lam đệm

- Hai...hai...em.... - M.K áp úng nhìn ” 2 sinh vật ”

- Sao anh - Lam rời mắt khỏi menu cười nhìn mặt M.K ngơ ngác

- Ờ không sao, các em cứ tự nhiên, ăn tiếp đi (trời ông này còn ăn tiếp đi mới sợ chứ)

- anh không gọi j sao ? - Băng nhìn M.K

- Ờ cho anh ly cafe là ok!

- Hi! chị ơi thêm 1 ly cafe cho anh này giùm em nhé !

CHị nhân viên hoa mắt vì số lượng 2 người họ gọi bằng cho 20 người ăn mất

Ăn hết đồng kem này chắc 2 người này cổ họng đóng băng vì lạnh, ruột thành đá vì chứa chất quá lạnh mất
=> tổn tiền cấp cứu

- Hàizz có ít quá không, hay gọi thêm - Lam nhìn Menu rồi nhìn sang con bạn đang ngồi chờ kem bày trước mặt

- Ăn tạm đi- Nó cười (trời, ăn tạm đi mới kinh chứ)

M.K nhìn cả 2 mà thầm nể phục 2 con heo

- Ăn kem phải thế! - Lam tách tay

- Chuẩn - Băng gật gù

Đúng là tư tưởng lớn gặp nhau

M.K lắc đầu nói

- Gọi nhieu 1 lúc như vậy không ăn kịp chảy nước thỳ sao??

- Anh yên tâm, tụi e ăn là không bao giờ có chuyện ” bi hài” đó xảy ra được- Băng cười đắc ý

Đây cũng chính là câu trả lời của Lam

Phải đến 6 phục vụ mới đem 1 lúc số kem của nó và Lam gọi ra được. Không ai chê nhieu, chỉ là quá nhieu thôi *0*

Trong không gian mát lạnh, 2 con người đang thi nhau xử lí số kem trên bàn 1 cách ngon lành khiến ai đó phải sợ đi kèm ngưỡng mộ and bái phục

- Không buốt à? - M.K nhâm nhi ly cafe và hỏi

- Bình thường ạ - Băng không cả ngẩng đầu lên mà tl luôn

- Ông ạ - Lam vớ phải cục kem to lên nói Không ạ thành ông ạ đây

-Chỉ sau 1 thời gian ngắn, số lượng kem trên bàn vơi hết và hết sạch.tất cả đã được tiêu hủy =>1 bãi chiến trường với nạn nhân là những ly kem cốc kem..

- Haaaaaa, lo quá - Băng và Lam cùng hét to lên vuốt bụng mình

Cả quán nhìn về phía nó và lắc đầu khâm phục 2 con heo tái xuất giang hồ

Ăn xong hết, M.K cũng đã nốc cạn ly cafe, M.K chìa cái hộp hình chữ nhật màu hồng ra trước mặt 2 người, cười nói

- Tặng 2 em

- Gì thế ạ? - Bằng ngẩn người

- Gì thế anh? - Lam

- Mở ra xem đi !

Lam cầm lấy và mở vỏ bọc bên ngoài ra, Bằng cũng ngó ngó xem bên trong là thứ gì mà sao M.K bọc cẩn thận thế này

Chiếc hộp màu hồng mở ra, đập vào mắt 2 người là 2 chú dế xinh màu hồng nhạt màn hình cảm ứng đẹp ơi là đẹp

- Điện thoại sao anh? - Lam e dè nhìn M.K

- Sao..sao - Bằng ấp úng vì chú dế này mắc tiền lắm

- Ừm là điện thoại đó, a biết Bằng k dùng nên a muốn tặng cả 2 em, thế là có đt dùng rồi, sau này có gì pm nhau dễ hơn chứ sao, của 2 em giống hệt nhau nha, cẩn thận nhảm, anh lưu luôn số anh trong danh bạ cả 2 rồi đấy

Giữ mới để ý 2 chú dế này giống hệt nhau thật, vỏ bọc hình doremon màu hồng thật ngộ nghĩnh

- Cảm ơn anh nhưng nó mắc lắm, em không nhận đâu - Bằng từ chối và nó cũng không thích dùng đt, nếu nó dùng là mẹ nó sắm cho ngay, mặc dù có sắm kưng không được đt V.I.P thế này

- Anh tặng cả 2, không nhận sao được?

- Nhưng..em

- Không nhưng gì hết, anh tặng phải nhận không anh giận luôn đấy

- Ồh, thế em cảm ơn a vậy

Bằng và Lam nhận lấy dế xinh của mình rồi cùng nhau Tách 2 kiểu cả 3 người, 1 kiểu cho đt Bằng, 1 kiểu cho đt Lam

...

M.K tính tiền, ra khỏi quán 2 người không quên nhìn lại đồng chiến trường mà 2 người bày ra, thật kinh khủng, đó là mốc lịch sự cách mạng chống khát bằng cách ăn kem của 2 người

Bằng nhăn nó thâm thán phục mình.

13. Chương 13

Mảnh ghép 13 : Tham thì thâm

Về đến nhà, Bằng bật tivi lên xem phim và cũng chuẩn bị đi học ngoại khóa ở trường luôn

..

..

Tích tắc....Tích tắc....đồng hồ điểm time 2p.m

Băng vẫn cứ mãi mê xem phim mà quên mất mình phải đi học ngoại khóa ở sân vận động của trường, đi muộn là quét sân vận động 1 tuần, nghỉ (dù phép hay không) thì quét 2 tuần thật sạch vì thể lên chả học sinh nào dám nghỉ dù ốm đau (lệ kì quái)

Học thể dục và quan sát ngoại khóa không quá quá quan trọng và cần thiết nhưng yêu cầu rất cao, học cái này chỉ tốn cho cơ thể tiết ra mồ hôi và tốn sức lao động chứ không tăng dk IQ cho bọn này

Thấy đt rung rung nhưng không thèm để ý, nhìn lên đồng hồ treo tường mới sực nhớ ra điều quan trọng sắp tới. vớ lấy điện thoại thấy 6 cuộc nhớ của Lam, nó bối rối tắt tivi và thay bộ đồ đồng phục thể dục và lên xe đạp điện mà mẹ mua cho hôm qua phóng bạt mạng đến trường, đến trường rồi lại phải chạy bộ 1 quãng đường khá xa đến SVD, Băng chạy như vận động viên maratoong với quãng đường 300m, thậm rủ người thiết kế ngôi trường này sao mà đã mang con ngang vậy,hơn cả lâu đài

” Ít ra cũng phải chuẩn bị xe bus trong trường chứ ”

Tại SVD

- Giờ thầy điểm danh sĩ số lớp nhé - tiếng thầy giáo nói to (điểm danh theo hàng)

Hàng 1..

- Bảo Nhi - Có ạ

- Chiêu Hân - Dạ có

- Minh Hải - Có

- Anh Thư - Có

- Tường Dy - Có

- Thiên Như - Có

- Hiểu Vĩ - Có

- Kỉ Lam - Có ạ

- Thiên Phong - Có

- Vy Băng... (im lặng)

Không thấy trả lời, thầy gọi lượt nữa - Hạ Lý Vy Băng có không?

- Dạ..dạ..có..có- Băng thở hổn hển

- Em đến muộn đúng không ? - Thầy nhìn nó phán xét

- Dạ không ? thầy hiệu trưởng vừa nhờ em 1 việc nên em ...

- Thôi em vào hàng đi!

- Vâng

(tài năng táng phét của Băng bắt đầu lập ních và lên level vùn vụt)

“ngoại khóa cái khỉ gì chứ, trời thì nắng chết người bắt học sinh đứng đây hứng nắng, có mà giết người à ”- Băng bực bội vì trời nắng càng gay gắt hơn, mồ hôi các cô ẩm cậu chiêu đang phun ra như mưa phùn rồi.

Lam chạy ra chỗ nó hỏi thăm ”: tao tưởng mày nghỉ luôn thì cái SVD này sạch nhất quả đất trong các trường rồi còn gì nữa

- Mày định chê tao hả mày?- Băng lườm Lam

Hai người chê nhau đánh nhau loạn xạ lên

- Hai chị muốn viết bản kiểm điểm không, liệu học hành cho hần hoi đi chứ - tiếng thầy giáo đằng sau khiến cả 2 giật bắn mình

- Á, dạ không - đồng thanh
- Về hàng đứng hẩn hoi - Thầy quát
- Vâng thầy

” học cái gì đây trời, nãy giờ toàn đứng quan sát trời mây và tập mấy đường cơ bản ”

NÓNG QUÁ - tất cả thi nhau nói, đến ông thầy giáo còn phải lau mồ hôi liên tục mà không cho học sinh giải tán luôn ừng đi, ai ai cũng lau mồ hôi lấy đũa liên và tiếp, những tờ giấy ghi chép báo cáo cũng trở thành quạt của tụi nó, cả lớp đều mệt lử, kêu trời van đất.

” thế này thì sống làm sao qua ngày mai ”

Con người lạnh lùng ấy cũng không chịu đựng được cái nóng quá mức này, khẽ môi rung lên

- Nghỉ hết đi!

Giọng hẩn lạnh lùng phá tan cái nóng nực, cả lớp sung sướng reo lên trước mặt ông thầy giáo, tung giấy bút lên không trung để ” ăn mừng “, ông thầy đỡ không kịp, cả lớp nghe hẩn như nghe mệnh lệnh của thiên chúa, ” rầm rập làm theo” đó là mỗi người 1 ngả, về nhà bật điều hòa giải nhiệt, Thầy giáo cũng phải pót tay chịu trận không dám nói lại hẩn không thì mới 34 tuổi thôi nghỉ hưu là hơi sớm so vs độ tuổi quy định của nhà nước

- Ôi ! a Phong đúng là vừa đẹp trai, oai phong mà còn thấu hiểu được nỗi khổ của mọi người nữa - girl 1
- Anh ấy như thiên thần xuống trái đất vậy - girl 2 tiếp lời
- Càng ngày em càng cảm thấy yêu anh, anh Phong của em - girl 3 (Của t/giả nữa chứ @@)

...

...

...

Hàng loạt tiếng sủng nỏ bên tai Băng với Lam, học sinh lớp này ngày nào cũng được ngắm hẩn lên nghiệm mặt rồi

- Trời, tao có uống bia rượu hay bị say đâu mà tao cảm thấy mặc ói thế này - Băng nhìn Lam cười đều khi nghe thấy những tiếng ca ngợi hẩn của girl trong lớp
- Tao cũng vậy nừ, bọn này gớm quá - Lam

Tại biệt thự họ Hoàng

- Con chào 1 bác - Băng & Lam tuổi rới chào 2 người đứng tuổi trước mặt
- 2 cô là- người phụ nữ chỉ tay vào 2 người
- Dạ thưa bác chúng cháu là bạn của M.K, hôm nay rảnh chúng cháu đến chơi nhà ạ. M.K đâu bác - Lam nhanh nhẹn
- Ồ, cậu chủ trên lầu, để tôi lên gọi cậu chủ xuống - Người phụ nữ ấy lễ phép khiến cả 2 ngơ ngác (vì sao ngơ ngác tỳ biết)

Hai người chăm chú nhìn không gian phòng khách của nhà anh, đâu đâu cũng thấy hoa lan và đèn chùm, màu chủ đạo của căn biệt thự là màu vàng ấm cúng.

Từ trên gác, 1 người con trai nhẹ bước xuống bậc cầu thang rộng, bạn trên người là quần short kẻ ca rô và áo phông rộng thùng thình theo phong cách trẻ con thời nay

Có lẽ anh vừa gội đầu xong lên tóc vẫn còn vương lại vài sợi ướt ướt lăn trên má.

- Chào 2 cưng của anh - M.K cười híp mắt

- Chào anh - Đồng thanh

M.K dẫn 2 người ra khuôn viên nhà chơi, khung cảnh hiện ra trước mắt toàn là màu đỏ của hoa lan và chuông gió bằng bạc trắng treo trên xích đu và cành cây, gió thổi chuông gioa kêu nghe thật vui tai

Chắc hẳn M.K rất thích hoa lan đỏ. Mùi hoa lan thơm đến nỗi siêu lòng

Ngồi xuống xích đu, Băng như nhớ ra điều gì đó - À anh này, vừa nãy có 2 người chạc tuổi 45, họ là...

- À, quản lí nhà anh ý mà, sao không em - M.K nhanh chóng trả lời

- Ra là thế - Băng nhìn Lam, Lam gật gật đầu theo nó

- Mới đầu em với Băng tưởng 2 người đó là 2 bác cơ, thậm nào người phụ nữ đó lễ phép gọi anh bằng cậu chủ thê - Lam nói

- Ba mẹ anh đi công tác cả tuần này đã về đâu - M.K nói tiếp

- Vâng, giờ bọn em mới biết , đã bao giờ vào nhà anh đâu - Lam nói

Băng tò mò đi xung quanh khuôn viên tham quan, thấy cây lựu to vĩ đại mà quả xai chiu chít, Băng cười với M.K rồi Nói

- Em hái nhé anh!

- Ok, em thích hái bao nhiêu cũng được

Băng cười và kéo cả Lam ra hái cùng

- Em hái ăn à, thế thì cẩn thận nhé - M.K nói đầy ẩn ý, lắc đầu cười

- Vâng, em biết rồi

- Làm sinh tố lựu chắc ngon đấy - Lam ra ý kiến

-Ồ ý kiến này hay nè - Băng tách tay

cả 2 cùng ham hố vặt gần trụi cả cây lựu to ấy, chuyển số quả lựu hái được về cái bàn bằng gỗ lim cạnh cây thông giả.

Băng ra ý kiến là lột hết vỏ ra đã rồi đựng vô đĩa tí nữa lấy thìa xúc ăn, cho đó là ý kiến độc đáo, Lam ok ngay và cả 2 bắt đầu thi hành nghề

- Cười cái gì ? - Băngnhăn nhó nhìn M,K khó hiểu, M.K nãy giờ cứ cười ẩn ý hoài à, khiến 2 người nghi nghi chuyện j đó,

- Tí nữa bọn e cho ai xái, không cần cười ủng hộ vội đâu - Lam chêu chọc

- Anh không dám ăn đâu - M.K lại cười

- Sao không dám - Lam hỏi cho đỡ chán mồm chứ cô nghĩ lời nói này của anh là chêu rồi. Nhưng anh lại không nghĩ vậy...

- Thì ăn của bọn em nhỡ may hết bọn em xông vô ụynch chết anh thì sao ? (lý do why M.K không ăn và cười hoài vậy tí nữa biết)

- Cười gì mà cười lắm vậy, bộ anh bị bệnh rồi hả? Sáng anh uống thuốc chưa ? - Băng nhăn nhó và nói với giọng chêu chọc khi M.K cứ nhìn 2 người bóc vỏ lựu.

- À anh không, thuốc thì uống rồi.He He. Em cứ tiếp tục đi !

Đợi 2 người bóc xong hết đồng lựu này và bày bĩa trên đĩa thật bắt mắt, M.K mới duỗi thẳng chân ra, chẹp chẹp lưỡi, khoanh tay vào ngực rồi nói

- Trước khi 2 em ăn thì a nhbáo trước đây là lựu cảnh không ăn được nhớ ! - M.K nói như búa đập vào đầu 2 người vậy

- Thôi anh đừng đùa, thấy lựu bọn em ngon quá anh không muốn cho bọn em ăn chứ gì - Băng bĩu môi

- Ừ đúng - Lam

- Thế 2 em ăn bị gì anh không chịu trách nhiệm đâu à nha!

Mặt 2 người đang sáng trưng bỗng lại tối sầm lại, đấu tranh tư tưởng

" Hừm. lựu này àm bảo cảnh không, chắc lại chêu rồi, không thể tin tưởng được " - Bằng nghĩ

"Nhưng sao mùi hương và hình dạng y như thật vậy, chắc lựu thật chứ không phải cảnh đâu, hay anh Khanh lại thử mình rồi " - Lam

" Haizz, nếu không ăn thì phí công ngồi bóc suốt từ này , kệ thôi " - Bằng cười

" Ăn xong rồi tính sau, cảnh cũng được "- Lam

- Hội trưởng, trường chúng ta vừa nhận thêm 1 học sinh chuyển trường, đây là hồ sơ của học sinh đó - Một học sinh nam bên lên cúi đầu trước hấn, người mà mình gọi là hội trưởng

Ánh mắt hấn không dời khỏi màn hình máy tính, chút tia sáng của màn hình máy tính đủ để nhìn thấy đôi môi hấn rung lên

- Tên ?

- Dạ, Dư Thiên Thiên

Nghe thấy cái tên này, hấn đôi phần khó chịu

- Để hồ sơ cô ta ở đó, rồi ra ngoài - lạnh lùng

- Vâng, thưa hội trưởng

Cậu học này bước ra đến cửa thì hấn nói vọng lại

- Chú ý đến cô ta. Tôi nghĩ cô ta đến đây có mục đích riêng chứ không phải học. Ok nhận cô ta..

- Vâng ạ, xin phép em ra ngoài

Cánh cửa đóng chặt, trên môi hấn nở nụ cười bí hiểm

Dư Thiên Thiên - Fc Hứa Thiên Phong bên trường Lữ Thuận, dù học bên trường đó nhưng lần nào cũng ghé qua trường này để chiêm ngưỡng vẻ đẹp của hấn nhưng đó chỉ là cái cớ để sang trường này. Ẩn bên trong đó là một mục đích khác đáng sợ hơn...

Cầm tập hồ sơ của nhỏ Thiên trên tay, vứt thẳng vào sọt ra, cười lạnh lùng rồi tiếp tục đắm chiêu vào màn hình máy tính

..

^^

- Ui da đau quá, chết mất, huuu cứu em với

- Đau quá, không chịu nổi nữa rồi

- Tránh ra

- Mà tránh ra đi, nhường tao vô trước

- Không, tao vô trước, mà chịu khó lên tầng đi

- Không, tao vô trước

.....Hu.....Hu.....Hu.....

Hai đứa con gái đang tranh nhau cái W.c gần nhất có thể

M.K đứng nhìn bãi chiến trường 2 tụi nó tạo ra, hạt lựu, vỏ lựu vương vãi khắp nơi khi chúng vừa ăn vừa chơi ném nhau

- Đã bảo rồi không nghe - M.K cười lớn nhìn 2 tụi nó đau khổ, mặt tím bầm vào, Kaa...kaa.

M.K cho người dọn sạch chỗ đó và anh ngồi ngắm cảnh

Giải quyết xong, mỗi người nằm 1 nơi nghỉ ngơi vì cái bụng bị anh tào đuổi, may không đi viện cấp cứu đây ^^

- Tại mày sui tao ăn đó - Băng vẽ mặt hình như nhưng thật ra nó đang đùa

- Ai bảo mày chỉ tao hái chi ? - Lam nhăn nó không kém

Ha....Ha.....Ha..... cả 2 cùng cười.

Vào nhà thấy 2 người đang iên vị dưới sàn nhà, M.K đến gần lắc đầu cười, và châm chọc

- Ăn nữa không, cây nhà anh còn nhều lắm !!

Băng tròn mắt nhìn M.K còn Lam nhắm tịt mắt vào và chuẩn bị.....

- K.....H.....Ô.....N.....G

Cơn thịnh nộ bắt đầu nổi lên, cả 2 ngồi dậy , kẻ cầm đầu kẻ túm tóc M.K đánh túi bụi,

- AAAAAAAAAA tha cho anh, anh làm gì đâu - M.K la oai oái

- Không làm gì mới phải đánh, đánh tiếp - Băng nhìn Lam nói hùng hổ

- Đánh chết thì thôi - Lam cười dã man

- Lựu cảnh mà cứ để người ta ăn mà không ra can là sao ? - Băng vừa đánh vừa nói

- Anh nói rồi ai bảo không nghe - M.K né

- Thì.....

- Ai bảo tham ăn làm gì? - M.K đứng dậy và chạy đi không quên để lại lời châm chọc 2 người

- Anh nói ai tham, đứng lại đó không được chạy - Băng hét lên và đuổi theo

- Đứng lại - Lam cũng đuổi theo, mỗi người đuổi 1 đường

- Hahaaaa không đuổi được anh đâu 2 cưng - M.K vừa chạy vù lè lưỡi chêu 2 người

- Đứng lại - Lam la lên

- Tên kia, ta mà bắt được mi là mi khốn đó - Băng cười ha hả như phải bệnh

Cuộc rượt đuổi cứ liên tục đến khi

** Rầm **

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....Ui da

Băng và Lam đâm vô nhau cũng ngã xuống sàn nhà.....

M.K tiến lại gần và đứng khoanh tay trk ngực cười. Không đỡ người ta dậy thì thôi còn đứng cười thật là mất lịch sự

..... 2 người lồm cồm bò dậy xuyết xoa, anh tào lại không tha khiến cả 2 chạy điên loạn vào wc (khổ 2 pà nài tóa ^^)

14. Chương 14

Mảnh ghép 14 : Làm quen... Giao lưu ... Kết bạn ... Hăm hại

Phố vắng cơn mưa rơi ngang thêm se lạnh căn gác nhỏ

Ánh mắt cô đơn xa xăm như đang soi tìm theo bóng ai

Từng dòng thư đầy yêu thương dành trao

Chỉ viết giấu riêng mình

Phải chi trong tim anh lúc này cũng nhớ em.

Ký ức những giây phút đầu khi đôi ta gặp nhau chốn nào

Khoảnh khắc dấu yêu bên anh dâng lên ngập tràn trong trái tim

Và còn thật nhiều thêm bao kỷ niệm

Em sẽ giữ riêng trong lòng

Một góc nhỏ cho anh mãi trong đời....

Băng vừa nghe nhạc vừa rêu rao hát theo lời bài hát.

- Mày đi đâu thế này ? - Lam hỏi nó vì tò mò không biết nó định đi đâu khi thấy Băng đeo balo trên vai mà đi về hướng nhà mình

- Tao đi về còn đi đâu ? - Băng tỉnh bơ

- Sao về lại đi lối nhà tao ? - Lam chưa hiểu

- Á quên, tao nhầm đường - Giờ Băng mới nhận ra mình mãi mê hát đến nỗi quên cả đường về.

- Mày đúng là điên , tiện tao đi xe tao chở mày về nha -

- Ok - Băng cười xòa

.....

Tối....

Hnay được M.K tặng cho chuông gió thật đẹp, Băng treo lên khung cửa sổ trong phòng , ngấm chuông gió mỗi ngày Băng cảm thấy thú vị sao sao ấy. Chìm vào giấc ngủ muộn, tiếng chuông gió bị gió thổi cứ kêu keng keng khiến nó khó ngủ, Băng dậy đóng cửa sổ vào để khỏi gió lùa, vừa đến cạnh cửa sổ thì có gì đó lướt nhẹ mà nhanh qua tầm nhìn của nó, thoáng giật mình bay thẳng lên giường chồm chần kín đầu không hở 1 bộ phận nào ra, miệng không thôi lẩm bẩm ” mẹ ơi ma ma ma, sợ chết mất.....phải ma không ta, nếu là ma thì đừng rủ rê ta đi đâu nha ta không thích, huuuuuuuuuu ”

Thật ra có phải mà đâu, là Băng vụng về vắt áo trên khung cửa sổ, gió to quá thế là áo cô bị bay xuống dưới , đây là cái tính khó sửa của nó đó là bạ đâu vút đó.... giờ mặt mày đang trắng bệch vì sợ ma kìa. (Khổ thân con pé !!)

Băng từ từ hé chần ra và ngủ luôn, chắc ngạt thở không chịu nổi đây mà.

..

Sáng

Bình minh lên, mặt trời mở mắt, mây treo lơ lửng lên nền trời xanh thẳm,.....

Ngôi trường vĩ đại hiện lên trước mắt hàng ngàn học sinh....

Phía sau Băng có vài thằng con trai có vẻ không thiện cảm chút nào, cô run run và phóng thẳng vào sân trường cho an toàn, rồi...Phù !!!

* RẦM *

Ui da..chúa ơi !

Bằng huých đúng người con trai cao to..chưa kịp nhìn mặt nhưng đã lấm bầm

” Mới sáng sớm đã va vào tên nào vậy nè, đen quá ”

Người con trai đó đẩy Bằng ra vì Bằng dẫm lên chân hắn.

- Tên vô.....- chưa nói xong câu nó nhận ra gương mặt đối diện nó không bao giờ quên được đó là Hấn

- A..A..A..A. nó lại hét lên

- Cô điên à, tránh ra coi, thích gây sự chú ý hả ? - Phong lạnh lùng

- Đồ vô duyên. dẫm vào người ta lại còn, mắt đui à - Bằng cau có, bức xúc (Á.. bà này dẫm vào người ta chứ !)

- Cô dẫm vào tui trước lại còn nói à, bảo ai mắt đui, thích chết sớm à ? - Phong kẻ sát mặt Bằng đe dọa, giọng nói không thể ấm hơn, rất lạnh..

Cô hậm hực chạy thật nhanh vào lớp để không đấu võ mồm với hấn nữa. Cô luôn được nhận miễn phí những món quà bằng những ánh mắt của girl trong trường mặc dù không phải ngày đặc biệt hoặc ngày sinh nhật của mình, đó là những ánh mắt đổ chúi hình viên đạn khi thấy Bằng hỗn xược ngã vào hội trường hotboy của trường.

- Gì thế này, hôm nay không phải sinh nhật của tui àm tặng nhieu quà thế ? - rồi Bằng ngồi xuống bàn lấm bầm ” động vào tên điên này là không yên mà, tức quá ”

Bằng và Kỉ Lam cứ hững hờ nhìn girl trong lớp dùng tay đập bàn đập ghế vs nhau , có đau không mấy thím.

- Xuống căng-tin thôi, ngồi đây nữa làm gì ? - Lam dắt tay con bạn thân đi

sau 1 time chen chúc mua đồ ăn dưới căng-tin, Bằng và Lam bê 2 xuất thức ăn ra bàn ngồi yên vị

* Phập *

- Vô duyên thế nhỉ ?- Lam chưa kịp nhìn người đó đã phán, Bằng thì im không nói gì

Người con gái kia đặt xuất thức ăn của mk lên bàn Bằng và Lam đang ngồi, nở nụ cười thân thiện trong khi Bằng và Lam đang bức xúc

- Chào 2 bạn, cho tôi ngồi cùng bàn ăn nha ! - Nói xong lại nở nụ cười thân thiện, Bằng và Lam bất ngờ lấm trước sự thân thiện ấy mà cả 2 chưa gặp người này chưa gặp bao giờ

- Ở kia còn nhiều chỗ trống mà - Lam hất mặt về phía bên phải, nơi có đến 3 cái bàn trống liền

- Tui muốn quen với 2 bạn, được không? - Lại cười và giơ tay ra. Bắt tay ý mà

bằng và Lam không ai nói gì chỉ nhìn bạn đó,

- Chào Vy Bằng, mình quen bạn được không? - Lại cười thân thiện

- Sao biết tên tui - giờ Bằng ms chịu mở mồm nói , Lam nhìn Bằng và thắc mắc - Mà quen người ta à .

- Không - Bằng lắc đầu

- Bạn thì ai chẳng bit, Hạ Lý Vy Bằng, bạn đang quen vs Hứa Thiên Phong phải k? - K cười nữa, mà mặt nghiêm nghị

- Không, chỉ là học chung lớp ngồi chung bàn thôi chứ tui và cậu ta chả có gì hết cả ? - Bằng thanh minh

Lam liếc nhìn thái độ của bạn đó

- Ồ thế à, thế mình còn cơ hội lớn rồi, mình thích anh Phong học cùng 2 bạn lắm, mình là Thiên Thiên học trường Lữ Thuận giờ chuyển về đây nè, mình học lớp 11a3 bên cạnh lớp 2người nè - Thiên Thiên tươi cười

- Bạn thích tên đó hả, tên đó có gì mà nhiều người đeo quá vậy? - Băng bức xúc khi nhắc đến Phong, nói vậy ai ngờ Thiên Thiên quạo lại

- Bạn nói gì. anh ấy đẹp trai nhà giàu quyền quý thế mà không có gì ư ?

Bất gặp ánh mắt sát khí của Thiên, Băng ngạc nhiên khi nhỏ nói vậy, lạnh lùng nói lại

- Sao không ?

- Không với được cao đâu, trèo cao té đau đó bạn ạ - Lam chen vào cao giọng nói với Thiên,

- Cao vẫn phải trèo để lấy được chứ - Thiên ns lại, ánh mắt k rời Lam

-Ồ ha, vậy thì tùy - Lam ns mỉa mai

-Ồ xin lỗi Băng vừa mình hơi nói to nha, hỳ, mình không có ý gì nói về Băng đâu - Thiên quay sang Băng nói êm ả, pé Băng chỉ cười nhẹ gật gật đầu, Lam nhà mình thì thấy nhỏ Thiên này rất có vấn đề, phải đề phòng mới được khi Lam nhận thấy rằng ánh mắt của nhỏ nhìn trộm Băng rất sắc.

- Thôi ăn không ngon rồi, lên lớp thôi - Lam đứng dậy kéo tay Băng

- Không ăn thì ngồi đây nói chuyện với bạn mới - Băng không hiểu hàm ý của Lam nên nói vậy

- Lên lớp cơ mà, ngồi đây bần tai lảm - Lam nói to

-Ồ thôi Băng cứ lên lớp cùng bạn ấy đi, không sao - Thiên nói nhẹ với Băng rồi liếc nhìn Lam

-Ồ bye Thiên nha, mình lên lớp trước đây - Băng bước đi cùng Lam

Thiên Thiên cười ranh mãnh phía sau lưng Băng & Lam. ” mày chờ đấy. tao có ấn tượng ngay lần đầu gặp mày ở quán cafe tối hôm trước rồi”

(Ps: tối hôm trước Băng đi uống cafe cùng mẹ.)

Vừa đi Lam vừa nói nghiêm túc

- Lần sau không được tiếp xúc với nhỏ Thiên Thiên nghe chưa?

- Sao vậy ? - *Ngơ ngác*

- Nhỏ đó chẳng tử tế gì đâu, rồi sẽ có chuyện cho xem.

- Chuyện gì ??

- Hối ngu (gõ đầu Băng) , chuyện xấu á không tốt đẹp gì đâu

- Ủ thì...- ấp úng không biết nói gì

- Nhớ lời tao chưa ?

Băng gật gật, (không bjết có nhớ không nữa~)

AAAAA ú òa..

Hiếu Vĩ bất ngờ òa trước mặt 2 người làm cả 2 suýt giật mình mà chết, Băng & Lam định bài ca cho Hiếu Vĩ 1 trận thì Hiếu Vĩ đã nhảy bổ vào nói trước.

- Đi xuống căng-tin mà không rủ tui vs nha, làm người ta đói gần chết nè!

- Ổi giỏi (Kỷ Lam xòa đầu Hiếu Vĩ) tụi tui mà đi chung với ông để bọn girl xé xác à

- Ai dám tui giết - Hiếu Vĩ cười

- Cho con xin 2 chữ yên bình - Băng nói vào tai Hiếu Vĩ rồi bước vào lớp

Mà Hiếu Vĩ cũng chẳng phải là người hay xuống căng-tin..hầu như là không.

Vào lớp...

- Thôi tôi xin ông bà đừng cười nữa tui nhức đầu lắm rồi - Băng lấy tay van van H.Vĩ và Lam

- Đang hay, chờ tẹo - Lam nói mà mắt không rời cuốn truyện mà H.Vĩ đặt trước mặt cả 2
- Muốn chết hay sống - Máu nóng tỏa ra
- Chết - Lam và H.Vĩ cùng nói

Bằng chán nản phang cho Lam và đập 1 phát H.Vĩ và Lam cùng ngã xuống đất, xém chút nữa là hun nhau, khoảng cách 1cm. Bằng không dám nhìn vì sợ con bạn nổi cơn thịnh nộ, Lam đỏ ửng mặt, H.Vĩ còn đỏ hơn

- CON.....KIA.....- Lam hét to lên
- DẠ - Bằng giật mình nhìn Lam, quay sang bên cạnh như cầu cứu
- Cả lớp hiện giờ đang tập trung về phía cuối lớp (phía tụi nó)
- Gì thế ?- Lớp trưởng ra mặt
- Không có gì đâu bạn ! - Bằng nói
- Ổn định đi, cô sắp vào rồi đấy - Lớp trưởng quay lên

Vừa dứt câu của lớp trưởng, giáo viên bước vào , Bằng thoát nạn không thì Lam nhào zô đâm nó tại chỗ lun á (nguy hiểm nguy hiểm..tội lỗi tội lỗi..)

Rồi ổn định, mọi người xem như không có chuyện gì xảy ra cả.

—
Giờ ra chơi...

Mấy girl trong lớp rượt đuổi nhau í ới lên, chạy khắp lớp như những đứa điên, hết đầu lớp lại đến cuối lớp, có girl không may đã va vào xô H.Vĩ ngã (nói là may nhưng thật ra là cô tình đấy... thích tiếp cận hotboy mà)

- Trời ạ - H.Vĩ tiếp đất kêu lên. Đang định đứng dậy thì mấy girl xúm lại hỏi thăm
- Chết anh có sao không ?
- Anh Vĩ em xin lỗi, em không cố ý

.....

Bằng và Lam cười như điên dại vì được xem phim 5D quá hay mà miễn phí, nhân vật chính lại là người quen, Mặt H.Vĩ cứ ngớ ra như thằng ngốc, mấy nhóc kia cứ làm tới, H.Vĩ tức giận quát lên

- Tránh hết ra, trơ trên.

Mấy nhóc giật mình nhưng vẫn không chịu buông tha mà cố tình muốn đỡ H.Vĩ dậy, Bằng & Lam lại càng cười nhui hơn, đến nỗi không nhận được cười khi mặt của H.Vĩ cứ bốc hỏa lên

- 2 người thì cười à - Phong khó chịu vì sự điên nhẹ của Bằng & Lam

Không cười nữa, Bằng lườm Phong, Lam chạy đến giải cứu cho H.Vĩ, H.Vĩ không mún điên lên không thì lũ girl này phải xin học trường khác mất thôi.

H.Vĩ cứ đứng nói tào lao với bằng & Lam mãi.

- 2 người thấy tui vậy mà còn cười được sao ?
- Thì sao nào, bần cười thì phải cười chứ - Lam
- Ờ đúng, mà công nhận hotboy khổ quá nhỉ? - Bằng
- Chẳng lẽ xóa sổ tụi này giờ - H.Vĩ nghiêm nghị nhưng đùa đấy ạ.

.....

- Tội của 2 người không tha được, dám cười tui lúc tui ngã,,phải lôi ra chém, mà không được chém thì nhẹ qua, phanh thây ra mới được.....- H.Vĩ ns 1 lèo mà đầu bjet cô giáo đã bước vào lớp và ai nấy

đã ổn định chỗ ngồi, kể cả Bằng & Lam cũng vậy, 1 mình chàng đứng cuối lớp nói (một mình tự sướng) .
Cả lớp nhìn hotboy không chớp mắt, H.Vĩ ngượng quá lên giọng lạnh lùng rồi bước vào chỗ lấy lại phong độ, mất hết cả hình tượng.....

Mở tập vở toán ra, Bằng thấy 1 mảnh giấy nhỏ kẹp trong vở đó, tò mò mở ra xem , đó là tờ thư vội của 1 người con gái , nội dung là ” nhỏ nhà quê đáng ghét, tao khuyên mày đừng bày trò gây sự chú ý với anh Phong nữa, đồ điên không thôi đi thì đừng trách tao là ai ”

Những nét chữ con gái rất lạ với Bằng, không thể nhận dạng được chữ này của ai chỉ thấy dùng chữ cuối cùng rất bí ẩn đó là ký tên : TT 2 chữ T to dùng

Thấy nhỏ bạn mình với khuôn mặt biểu cảm xấu, Lam quơ tay sang hỏi, Bằng đưa cho Lam tờ giấy đó, Lam đọc xong vò nát và xé tan tành.

- Con nào dám chơi trò này mà phải giấu mặt - Lam tức lên, tay bẻ cục răng rắc và có đôi chút lo cho nhỏ bạn

- Thôi kệ đi - Bằng xua tay

- Mày đừng hiền quá vậy, có gì thì đánh nhau luôn, sợ gì tụi này - Lam bức xúc

Bằng không nói gì quay đi,

- Tao mà biết con nào tao dóc xương - Lam nói nhỏ

.....

.....

.....

...

- Chào Bằng, còn nhớ mình không ? - Thiên Thiên vẫy tay Bằng

Bằng đi 1 mình lên cũng tươi cười chào lại , riêng đi cùng Lam là nhìn cũng không được ềk

- Nhớ, Thiên Thiên chứ gì ? - Bằng vui vẻ nhưng khác thường, Bằng vẫn nhớ lời Lam ns lên cũng không ưa nhỏ Thiên lắm

- Mình đi ăn kem thôi - Thiên dịu dàng với tay Bằng

- Thôi mình không đi đâu, không rảnh - Bằng nói rồi quay đi để lại cho Thiên cục tức đằng sau (Kế hoạch thất bại lần 1 - T/giả cười - Lườm t/giả á..mẹ kiếp đám cho bảo ác.)

Rè rèèèèèè.....

Điện thoại Bằng bỗng rung lên.

Lam is calling...

- Alo, tao nghe này mày - Bằng nghe máy.

- Mày đang ở đâu, đi chơi đi

- Tao đang ở gần nhà tao, đi đâu bây giờ.

- Đi xem phim

- Sang đón tao nhớ - Bằng chêu chứ thật ra nó k thích đi

- Ờh ok!

- Tao đùa thui mà, tao không đi đâu .

- Sao không đi. đi đi mà

- không thích

- Tao gần đến nhà mày rồi, phải đi

- Eo, được rồi

- Hihi

Kết thúc cuộc điện thoại bằng những tiếng tút tút dài

2 phút sau, Lam có mặt gần nhà Bằng,

- Lên xe mau - Lam gọi Bằng

Bằng lên xe và Lâm bắt đầu lái.

- Hôm nay tao sẽ ày gặp bạn bè bên nước ngoài của tao mới về VN - Lam vừa lái xe vừa nói

- Sao mày không bảo tao sớm để tao chuẩn bị - Bằng cau có

- Mày thì chuẩn bị cái gì?

- Con này !

- Gì?

.....

...

1 lát sau. nhận ra điều bất ổn ở đằng sau, Lam nhìn vào kính chiếu hậu và Bằng quay lại đằng sau.

1 đám người phi xe máy đang đuổi theo Lam & Bằng. không khí tăng lên căng thẳng khi những chiếc xe với những con người bịt mặt ấy hò hét tên Bằng,

- Tụi nó có thù oán gì với mày à? - Lam quay xuống hỏi Bằng

- Tao không biết, tao không quen bọn người này - Bằng trả lời nhanh chóng, Lam bỏ điện thoại ra ấn số gọi cho ai đó (hình như vệ sĩ của Lam) (Ok..rồi ..rồi.đến ngay ,.../// tút tút)

Chuông đt của Lam lại kêu vang lên...

ZiYi is calling..

- Ai gọi thế - Bằng hỏi

- Bạn bên nước ngoài của t đó, để tao nghe đã

Lam bắt máy

- Helo ZiYi

- Hi Lam , Where are You (chào Lam, bạn đang ở đâu thế)

- Sorry I have not e to you I'm busy (xin lỗi tôi không đến được, tôi đang bận)

- Nothing (không có gì)

- Ok.Appointment tomorrow (Hẹn ngày mai)

- Ok.Bye

- Bye

...

...

Lam thắng xe đỗ lại ở trước rạp chiếu phim cùng lúc đó lũ người kia cũng phanh xe lại, đứng trước mặt Bằng & Lam là hơn 20 thằng đầu trâu mặt ngựa và 1 người con gái che mặt nạ.

- Kia có phải Hạ Lý Vy Băng - Một người đàn ông khoảng 45 tuổi nhìn Băng bằng nửa con mắt. (Khổ ghê. Mắt kia bị chột rồi có nhìn được đâu..)

- Phải thì sao - Băng hất mặt

- Mày muốn giành bạn trai với cô chủ tao đúng không?

Cô chủ ở đây chính là Thiên Thiên. Không còn lý do nào khác nên mới kiếm có bạn trai này nọ. Chứ Thiên Thiên căm ghét Phong và dòng họ lẫn bang hội của cậu lắm.

- Diên hử, bạn trai nào?

- Đại ca của Devil bloodthirsty - Hứa Thiên Phong

- Xàm, các người rảnh quá ha, tôi không thèm giành nhé.

- Con nhỏ này gan quá he, hôm nay bọn tao ày chết - Tên đó nói xong thì Lam nhảy vào chen hòng

- Ê chú, giết bạn tui không dễ đâu mà nói tầm bậy nha.

- Nhỏ này muốn chết hử, tao không có time nói chuyện với mày, người tao cần tìm là con Vy Băng cơ, khôn hồn thì rút ra chỗ khác

- Ai mới là người phải rút hử - Lam tách tay, từ đằng sau hơn 30 vệ sĩ của cô đã đến đông đủ, nhìn đội này oách hơn đội kia nhiều

- Tụi bay xông vô giết chết con Băng và con Lam cho tao - Người con gái che mặt nạ ra lệnh

- Giọng người này quen quá mày ơi - Lam nói nhỏ với Băng

- Tao cũng thấy thế - Băng

- Thôi lo mà đánh đi không chết đấy - Rồi cả Lam với Băng cùng xông vào đánh

” Xin lỗi con đã không nghe lời sư phụ, giờ con phải dùng võ để đánh nhau thôi ” - Lam lẩm bẩm bé xiu và xông vào, đây cũng là ý nghĩ của Vy Băng

Cuộc ẩu đả diễn ra như phim trường khiến cả rạp chiếu phim như điên loạn mà cúp mắt điện. không gian tối om cho những thứ còn, kiếm lóe sáng, những tiếng động phát ra ngày 1 lớn ,

Lam và Băng qua được 3 tên đến gần cô gái che mặt nạ, cố dùng sức đánh để tháo mặt nạ của nhỏ đó ra xem là ai, nhỏ che mặt nạ đó bị Băng đập ngã xuống nền tối om, chiếc mặt nạ ánh lên bằng bạc ,

Băng đưa tay ra với chiếc mặt nạ đó bất ngờ bị bàn tay to lớn nào đó đẩy ra và ngã người về trước thanh kiếm mà nhỏ che mặt nạ giờ lên, soạt qua tay trái máu văng tung tóe,

Lam thì bị hai người giữ chặt.

Dùng hết sức Lam đẩy 2 người đó ra thì nhỏ che mặt nạ chìa thẳng kiếm vào mặt Băng, Lam đã nhào đến đập bay thanh kiếm trên tay của nhỏ đó và kéo Băng ra chỗ khác, trời bắt đầu có vài hạt mưa lấm tấm rơi xuống, không khí ẩm ướt, ẩm đậm lạ thường, người bên phe của nhỏ che mặt nạ đã dần dần ngã xuống hết, máu hòa với nước mưa,

Lam kéo Băng lên xe và phóng đi lượn lách qua đám hỗn loạn ấy

Nhỏ che mặt nạ đã thua...

” Bọn mày được lắm, càng mạnh tao càng thấy hứng thú! ” - Tháo mặt nạ ra, chính là Thiên Thiên, trên môi nhỏ hiện lên nụ cười độc ác.

- Máu mày chảy nhều quá, có cần zô bệnh viện không ? - Lam lo lắng nhìn cánh tay trái của Băng

- Thôi không cần, về băng bó ít vào là xong ý mà.

- Nhưng... đau không?

- Không, bình thường, mày yên tâm tao không chết được đâu, mà chuyện này đừng nói cho Phong biết nha, kệ hần.

- Sao không nói, vì Phong mà mày bị người ta hiểu nhầm vậy mà.

- Nhưng tao không muốn cho cậu ta biết, đợi khi nào biết nhờ che mặt nạ đó là ai thì nói luôn, lúc đó chưa muộn.

- Ừ Ok

Về đến nhà, mẹ của Băng k có nhà, Băng bôi thuốc sát trùng r' băng bó lại vết thương , Lam bên cạnh giúp đỡ

- ề mày, dọn sang nhà tao ở chung luôn đi - Lam nói vs cười vs Băng

- Diên sao, để mẹ tao ở 1 mình tao không yên tâm đâu , vả lại tao ngại bố mẹ mày lắm - Băng từ chối

- vậy sao ?

- Um

.....

- Sau vụ này chị em mình thành người giang hồ mất - Lam cười tươi như hoa

- Ồ đúng, - Băng cũng cười, quên đi vết thương đang chảy máu kia đi

15. Chương 15

Mảnh ghép 15 : Rắc rối lại rắc rối....quá khứ ủa về

Tiếng chuông đt Lam reo lên

- Alo tao nghe này mày

- Uh, xin phép cho tao nghỉ mấy bữa nha, tay tao còn đau lắm, tao không muốn nhiều người biết

- Ok

...

Với cánh tay băng bó , Băng đành ở nhà ngủ cho khỏe thôi còn đi đâu được nữa

Chìm sâu vào giấc ngủ,

- Rẹt....rẹt.....rẹt.... kí ức -

- Hoa kia đẹp quá - Băng reo lên vui sướng

- Em cũng có mắt thẩm mỹ ghê, anh mua về nhé - Kiệt dịu dàng nhìn Băng (Kiệt là ...bật mí sau nha)

- Vâng, anh mua đi - Băng cười, Kiệt chạy sang đường và không may.....

KÍT.....tiếng ô tô thắng lại vội vã, Kiệt nằm dưới đường với 1 vũng máu , Băng như mất hồn chạy đến ôm Kiệt và khóc , Kiệt chảy máu rất nhiều, tim Băng như thắt lại

- Anh Kiệt, anh đừng bị sao nha, xe cứu thương đến ngay mà , anh đừng ngủ vội , em không cho phép anh ngủ - Băng khóc tức tưởi, nấc lên từng đợt, mắt Kiệt nhắm dần, đôi môi cổ thót lên ” Vy Băng, anh mãi mãi yêu em ”, máu từ người Kiệt thấm vào người Băng, Băng như chết lặng càng gào to lên và lay lay người Kiệt , máu ở đầu Kiệt chảy rất nhiều.

- Tỉnh dậy đi Kiệt ơi, em không cho anh rời xa em đâu, anh hứa sẽ bên em suốt cuộc đời mà , tỉnh dậy đi Kiệt ơi , nhớ là không được rời xa em đâu đấy - Băng vẫn cứ lay lay người Kiệt, càng ôm Kiệt chặt hơn , hơi thở của Kiệt gấp gáp, Băng ngất đi trong nước mắt, xe cứu thương đến chở 2 người vào viện

Sau một ca phẫu thuật 10 tiếng, Kiệt được đưa vào phòng đặc biệt

Băng không ngừng gọi tên Kiệt trong đau đớn và.....

- Xin lỗi chúng tôi đã cố gắng hết sức.....(t/g rất sợ câu nói này)

Trước câu nói ấy, người nhà Kiệt như không tin và đã đem Kiệt sang Mĩ chữa trị , từ đó Băng không nhận được một tin tức nào của Kiệt nữa nhưng đau đớn hơn vào ngày sinh nhật của Kiệt, ba mẹ Kiệt báo về là Kiệt đang ra đi mãi mãi.

(Kiệt là Boy Friend của Băng vào 1 năm trước nha, vì sự ra đi không báo trước của Kiệt, Băng đã ngày đêm chỉ cắm đầu vào học không nghĩ ngợi gì khác và giờ chuyển sang trường giỏi đó, Chuyện này chỉ có 4 người bạn của Băng hiểu rõ nhất - 4 người đó là ai đọc đi rồi biết nha, hì ,đến Lam cũng không biết chuyện này vì Băng chưa kể.)

Băng giật mình tỉnh giấc, mồ hôi đầm đìa, nước mắt Băng rơi và hét lên đau đớn, 1 giấc mơ có thật mà 1 năm trước Băng trải qua trong nước mắt và nỗi mất mát to lớn, Băng luôn tự trách mình nếu không thích bông hoa đó Kiệt đâu có chạy sang mua, Băng càng khóc lớn hơn và nấc lên , nhớ Kiệt da diết,nỗi đau lại len lỏi nơi con tim rỉ máu

- Kiệt ơi.....Kiệt ơi.....- Băng thầm gọi cái tên của ngày xưa

Băng lại lôi cuốn nhật ký năm xưa Kiệt viết chêu Băng ra đọc, nước mắt rơi thấm đầy trang giấy nhưng không thể xóa hết được vết mực và niềm đau trong đó, rồi Băng lại thiếp đi trong nước mắt và quên cánh tay trái đau đớn..

16. Chương 16

Mảnh ghép 16 : Đánh lộn

Một tuần trôi qua...

- Sao dạo này mày xanh xao quá vậy tay vẫn còn đau sao ? - Lam lo lắng nhìn con bạn

- Tao không sao, chỉ hơi mỏi thôi - Băng đáp, giọng nó ỉu xìu à

- Ờ, lên kêu M.K xuống căn-tin thui - Lam nói

- Ờh

Lên đến nơi, nghe thấy tiếng hò hét của anh chị khối 12, Băng & Lam thấy lạ lên lên vào đám đông xem có chuyện gì thì thấy 1 bạn nữ bị đánh túi bụi

Nhìn bạn đó thương làm sao ấy, máu chảy nhều và còn bị giày dép dẫm đạp lên ngực nữa chứ, bắn hết quần áo

Máu anh hùng trong người Lam nổi lên, Lam xông vào đám đông đó ngăn mấy người kia lại, Băng cũng chạy theo.Đó chính là M.Đ và đàn e của nhỏ đánh 1 đứa, Băng đỡ bạn kia dậy và phải đồ hộ bạn, Lam ra tay

- Này, đánh hội đồng không bết nhục sao ?

M.Đ tức vì bị Lam kéo ra khỏi người bạn kia, nhỏ cười gian tà rồi kênh mặt lên nói

- Kệ tao, liên quan đến mày sao, tránh ra nếu không tao đánh cả mày.

- Chị Đan, 2 nhỏ này lên tìm anh Khanh đây ạ - Một nhỏ chảnh chọe nói to nhỏ vs M.Đ rồi liếc mắt nhìn Băng & Lam

- À phải rồi, 2 em lên đây của trai khối này sao ?- M.Đ nói bằng giọng mỉa mai giễu cợt

- Chị nghĩ tôi giống chị sao mà rảnh hơi đi kua trai - Lam nói mỉa hơn

- Chúng tôi lên đây k phải kua trai gì hết, định nhờ chị một việc thôi - Băng chen vào

- Việc gì - M.Đ tò mò nhưng vẫn nói với giọng đàn chị

- Ờ thì việc nhờ chị chỉ cho 2 tôi vài đường cơ bản để kua trai ý mà - Băng sock làm M.Đ tức tím mặt zô
Sau câu nói ấy nghe thoang thoang có vài tiếng cười khúc khích, câu nói quá hay >>

Lam gơ tay lên tỏ vẻ đồng ý và nháy mắt cười với Băng, M.Đ xiết chặt tay lại và 1 nhỏ khác tiến lên nói đe dọa

- Mà y vừa nói gì thế, muốn ăn đánh à?

- Nếu tôi trả lời là muốn thì sao ? - Băng hất giọng tức

- Thì tụi này chiều - Nhỏ đó nói (đây là đàn em của M.Đ)

Lam bật cười ha hả vì cái tướng của nhỏ đó rất ư là ngứa mắt, Băng thì không hiểu gì cứ đứng nhìn Lam cười như điên

- Tuy mình không xinh cho lắm nhưng sao nhỏ này xấu quá vậy - Lam nhìn Băng nõi mỉa mai nhỏ đó khiến nhỏ đó tức xì khói tai

Băng nháy mắt tinh nghịch khiến nhỏ chảnh chọe và lũ đàn em của M.Đ tự ti vì sắc đẹp son phấn của họ, thế mà lun coi mình là mỹ nhân của trường

- Thôi tụi này không chơi nữa, về lớp đây - Lam nói rồi cùng Băng bước đi

- Chị Đan, để nó đi vậy sao ? - Nhỏ chảnh chọe ấy nói với M.Đ mà mắt vẫn lườm Băng & Lam

- Lôi bọn nó lại đánh chết cho tao - M.Đ lên tiếng phá tan nụ cười của mọi người xung quanh. Lam & Băng khựng lại, quay đầu nhìn lũ đó, phải quay trước không thì bọn nó lôi lại còn khốn hơn

- Haiz (thở dài) thế này bảo làm sao mà M.K không yêu. Thiên Phong không thèm ngó - Lam hất mặt về phía M.K đằng sau đám đông, Nghe đến 2 cái tên này, cả lũ girl *Rầm*, Khổ thế cơ đấy, nhắc đến 2 tên này mà hồn bọn này lạc hết rồi mau thu lại đi không thì chết luôn giờ

- O anh Khanh - M.Đ cười tươi nhìn M.K

- Anh đến đúng lúc lắm, coi bọn em xử 2 con này nè - M.Đ nói tiếp và quay sang 2 tụi nó

- Tránh ra, không được đụng đến 2 người họ - M.K nói vs ánh mắt trù mên nhìn Băng và Lam

- Hơ, tụi này đụng làm sao nè, tụi bây đâu đánh chết 2 con này cho anh Khanh thấy - M.Đ hô to, cả lũ bẻ tay răng rắc rồi xông zô , Biết trình độ của Băng & Lam cũng k tồi lên M,K cũng thử xem 2 bọn nó đánh sau nhưng cũng có đôi phần lo sợ vì người của M.Đ thì nhiều mà chỉ 2 người nó liệu đấu được không?

Lam lắc cổ khởi động, rồi Băng nhìn bọn kia lao vun vút như thiêu thân mà nói

- Gần này đấu với 2 người chúng tui có hèn quá không vậy?

- Thế mà y muốn gì ? - M.Đ

- 2 với 2 , Ok - Băng nói như giang hồ thật thụ

- Được thích thì chiều

M.Đ và nhỏ chảnh chọe khi này đứng lên trên, solo vs Băng & Lam

Bên M.Đ xông zô đánh trước, Lam nhìn Băng gật đầu và cũng lên đánh, Kinh nghiệm của Lam đầy mình khiến cho M.Đ loạn xạ hết chân tay,

Bên ngoài đàn em của M.Đ cứ hét ầm lên

- Chị Đan cổ lên, giết chết 2 con đó

- Chị Đan cổ lên

- Chị Đan không thể thua (Chỉ có thể bết)

..... (đau tai quá).....(xong chắc bọn này vào bệnh viện tai-mũi-họng kiểm tra hết mắt)

M.Đ và nhỏ kia chuyên sử dụng chiêu con gái đó là túm tóc, tát , xé áo ...

Lam thì chuyên đập, cứ eo mà đập, thế mới khiến đối phương khó chịu

Dần dần, Băng hạ được nhỏ kia, nhỏ kia nằm la liệt dưới đất bên khoe miện động lại chút máu đỏ tươi

Lam đập M.Đ ngã về đằng sau, M.Đ được đàn em đỡ không thì ngã vỡ lun đầu rồi. Thế là tụi nó đã thắng nhưng lũ kia chơi bẩn, cả đàn em của M.Đ cùng xông vô đánh 2 người bất ngờ thế là Băng và Lam ngã xuống, nhưng rồi cả 2 đều nhanh chóng đứng dậy quạo lại làm lần lượt lũ đó ngã hết

Có người báo hội trưởng là trên đây đang xảy ra đánh nhau thế là thầy TPT lên, thấy hiện trường là Băng & Lam đứng phũ quần áo còn mấy nhỏ kia la liệt dưới đất và chút máu

- Các cô định làm loạn trường hả ? - Thầy TPT hét lên - Thật là không coi ai ra gì mà - TPT nói tiếp

Bấy giờ chả ai dám nhìn thẳng vào mặt ông thầy nữa, vì sợ, ông này rất ghê, ghê nhất trong giáo viên của trường lun.

- Thầy ạ tự nhiên bạn Băng vs bạn Lam lên đây đánh tụi em - M.Đ ns giả nai khiến Băng và Lam bức xúc

- 2 cô này thích gây chuyện à, không lo học đi mà lên đây đánh các chị khối trên thế này

- Tụi e đâu có là... - Lam lớn giọng chưa nói xong câu đã bị chặn họng

- Không nói nhiều, lên phòng hiệu trưởng với tôi - nói rồi ông thầy quay đi - à, cả bạn M.Đ lên lun

- Sao cả em nữa? - M.Đ đứng dậy hỏi

- Không hỏi

(Ông thầy này chảnh quá)

Tại phòng hiệu trưởng

Không ai dám ngược mặt lên trời, toàn cúi gầm mặt xuống đất vì sợ ông TPT, ông này có thể ọi vật đầu thai sớm hơn dự định

..... - M.Đ đem bộ mặt khóc sướt mướt ra ns dóc vs thầy rằng mình không có tội

..... - Băng và Lam thì nhau cãi lại M.Đ

- Không nói nhiều hết, em Đan bị thương xuống phòng y tế đi, còn 2 em - thầy chỉ vào Băng và Lam - ở lại đây nói tiếp

M.Đ bước ra ngoài mà cười thầm, ánh mắt nhỏ trông thật đáng sợ

- Tôi sẽ giao hình phạt cho 2 em, vì tội gây gổ vs bạn bè, 1 là đình chỉ học 1 tuần và báo cho phụ huynh biết // 2 là quét tất cả phòng khối 12 một tuần - Thầy nghiêm mặt nói khiến 2 người rùng mình

Theo phản xạ có tự nhiên khi nghe xong, cả Băng & Lam xoe tròn mắt nhìn thầy TPT và lăm bắm to nhỏ vs nhau

- Ông thầy này ác gớm,thà quét lớp còn hơn là nghỉ học, mẹ tao là chết lun ý chứ - Băng

- Tao cũng thế , nhạc cổ truyền đại hạ giá đó mày,ông này ác quá - Lam

- Nói cái gì thế nói to lên xem nào, - Thầy nạc lớn khiến 2 người giật mình cười nhẹ vẽ mặt cún con với thầy

- Dạ không ạ, em chọn quét lớp - Băng

- Em cũng quét lớp ạ - Lam

- Nếu quét không sạch thì chết với tôi, tôi sẽ cho người theo dõi và ghi chép lại - Ông thầy nói làm cả 2 ừ tai phải bảo

- Được rồi, về lớp đi , lần sau mà còn thế nữa thì nghỉ học luôn đi - Thầy đe dọa rồi bước ra ngoài, để lại 2 người đơ như cây cơ bên trong rồi cũng ra ngoài nốt

” Thế này phải đi sớm rồi, không được ngủ nướng nữa huuhuu ” - Băng nghĩ

Cả 2 đơ người nhìn nhau trong đau khổ

Tại lớp 11a1

- Ôi 2 chị vừa đi dẹp loạn em nào thế - Hiểu Vĩ xò ngay xuống và hỏi thăm 2 người

Cả 2 đều trừng mắt lên nhìn H.Vĩ trầm trầm như mún ăn tuổi nuốt sống và

* Bạch..á *

- Phát ngôn bừa bãi - Lam phán sau khi tặng nguyên cú đấm vào ng‘ H.Vĩ

Không biết 2 người phải quét 14 lớp khối 12 trong 1 tuần liền sao mà còn chêu (ờ thì ai nói đâu mà H.Vĩ bjết chữ)

H.Vĩ như bao cát làm cho 2 người thoải mái hơn khi đấm vào, bao cát đặc biệt ” bao cát hotboy ” hẳn hoi

- Mà sao hai người lại đánh nhau vậy? - H.Vĩ hỏi

- Ờ thì - Lam kể cho H.Vĩ nghe chuyện xảy ra vừa rồi

- 2 người cũng không vừa đâu nha, có ngày thành giang hồ mất - H.Vĩ chọc

- Muốn.....gì đây - Băng giơ nắm đấm lên

- Á em không muốn gì hết - H.Vĩ giơ tay lên ôm đầu, sợ Băng đấm vô đầu à

Bên ngoài lớp, Thiên Thiên gọi Băng

- Gọi tôi có việc gì thế - Băng chạy ra ngoài

- Nghe nói bạn đánh nhau, tớ hỏi xem bạn có sao không ? - Thiên nói nhỏ nhẹ

- Uh tui không sao hết

- À tay bạn đỡ chưa vậy ? - Thiên Thiên nhìn tay trái của băng

- Đỡ hẳn rồi, à mà sao bạn bjết tui bị thương tay trái vậy ? - Băng tò mò

- À à thì(ấp úng) à.. lần trước Băng ra đường tui thấy bạn ôm tay trái lên đoán bạn bị thương (dóc ghê)

- Uh - Băng gật gù nhưng có đôi chút nghi ngờ vì trong time bị thương có ra ngoài bao giờ đâu,

Rồi tiếng trông vào lớp, Thiên Thiên chào Băng rồi quay về lớp , trước khi đi, Thiên Thiên cười nham hiểm mà Băng không nhìn thấy

- Nhỏ đó bảo gì mà thế - Lam tò mò

- - Băng kể chuyện nó nói với Thiên vừa rồi

Lam cũng bắt đầu càng nghi ngờ Thiên Thiên có dính dáng đến vụ hôm bữa (vụ băng bị thương)

17. Chương 17

Mảnh ghép 17 : Nhật ký một tuần phạt

6h

- Mẹ ơi con đi học đây - Băng thều thào với mẹ nó rồi nhanh chóng đến trường, nó tự cảm thấy mình vô đối quá khi lần đầu tiên trong đời nó đi học sớm như thế này
- Đi sớm vậy con - Tiếng mẹ Băng từ trong bếp vọng ra
- Vâng, con đi tập thể dục luôn ạ - Băng bịa lý do vì mẹ vẫn chưa bjt n' đánh nhau và bị phạt, không thì chết lun

Thời tiết hôm nay khá là đẹp hơn mọi ngày. Hiếm khi Băng ra đường sớm như tầm này. trời đẹp nhưng Băng & Lam thì thấy 1 tuần đến thật là âm u vì phải lao động không công

Hai người có mặt ở trường rất sớm, bác bảo vệ đã có mặt trao cho 2 túi nó dụng cụ hỗ trợ đó là chổi và hốt rác

Chuẩn bị hành nghề, cả 2 đều xắn tay áo lên và ủ rũ vào từng phòng của khối 12.

Bác bảo vệ cứ đứng canh bọn nó hoài à, không làm là không xong với nhà trường đâu, Mồ hôi dứa nào dứa này rơi lã chã 1 cách vô thức, tất nhiên là rất rất rất mệt rồi (thiện tai....thiện tai) (may phòng học nào cũng sạch sẵn rồi đó không thì 2 pà này xỉu lun mất)

Xong xuôi, cả 2 cũng về lớp thấy H.Vĩ và Phong đã đến lớp, H.Vĩ đang trong trạng thái ngủ ngon lành. Băng và Lam quên luôn cả cặp sách vẫn còn ở dưới ô tô của Lam @@, lại phóng như bay xuống bãi đỗ xe để lấy cho kịp giờ học, trống sắp oánh đến nơi rồi

.....

H.Vĩ vẫn đang ngủ, Lam bỏ luôn điện thoại ra chụp lấy kiểu ảnh của H.Vĩ, trông dáng của H.Vĩ nhà ta mới đẹp làm sao (Lam mún dìm cho H.Vĩ không nổi được)

- Tên này ngủ sau hơn chết - Lam nói với Băng
- Cả lớp đứng nghiêm - Lớp trg? hô to khi thấy giáo viên bước vô lớp
- Lúc bấy h Lam ms đánh thức H.Vĩ dậy và khoe bức hình vừa chụp được cho cậu xem
- Vào lớp rồi à,- câu hỏi của H.Vĩ khiến Lam lặc ngan
- Về rồi ơ - Lam cười , chêu

Thế nào mà H.Vĩ lại lôi lun cặp sách trong ngăn bàn ra.....(định về)

- Này, làm cái gì đấy - Lam không hiểu
- Thì về rồi phải lấy cặp sách ra về chứ còn làm gì ? (ông này vẫn ảnh hưởng bởi giấc ngủ ban nãy mà không bjt trời đất là gì)
- Nào à,về đâu mà về, giờ mới tiết 1, tôi nói đùa thế thôi mà cũng tưởng, hâm - Lam kéo H.Vĩ ngồi xuống ghế

Giờ H.Vĩ mới ngớ người ra, mở vở ra học

Lam giơ hình của H.vĩ lên cho cậu xem, anh chàng giật mình vì nhận ra người trong hình chính là mình, cậu giựt điện thoại của Lam và delete, Lam vẫn cười tươi như hoa vì đoán trước được rằng H.Vĩ sẽ cướp và xóa đi vì thế đã bắn qua bluetooth cho Băng rồi, kaka, chỉ còn cách del nốt ở điện thoại Băng thôi

Chiều

Được nghỉ học, Băng và Lam đi bơi cùng M.K

Tại hồ bơi.....

Hồ rất rộng và đẹp, y như trong tranh vậy, (Băng và Lam ăn mặc kín nha, không hở hang ạ)

Băng phóng mình xuống hồ bơi, thật mát mẻ và dễ chịu, M.K thì ngồi trên bờ không xuống bơi (không biết bơi ạ), M.K đeo kính thời trang chống nắng và ngã người xuống ghế nằm, may anh che gần cả khuôn mặt rồi đó không thì girl mà nhìn thấy là chết chắc

Băng & Lam làm loạn cả hồ bơi bằng sức quậy phá, có nhiều người không biết bơi cứ vùng vẫy chân tay lên xuống, nước bắn đầy mặt 2 người, khổ thân, cứ đưa tay lên vuốt nước trên mặt mà mệt, bơi đến đâu cũng thấy có người đang giẫy giụa với nước

Băng & Lam thi nhau hụp lặn dưới nước, lúc ngoi lên thng thì nhau thở và lấy tay vuốt mặt , 2 người lên bờ ngồi nghỉ, chân thì vẫn nhúng xuống đạp nước, một lúc sau..... Băng đứng dậy lấy tư thế để chuẩn bị bay xuống hồ

- Em gái ơi quay lại đây anh coi nào - giọng con trai âm âm bên tai Băng & Lam

Lam suýt ngã ngửa vì trước mặt có mấy tên ” sát gái .. hay đại gái đi ”

Băng thì giật mình trượt chân ngã thẳng xuống hồ , sặc cả nước

- Chết rồi- Lam lảo bầm

Không ai bảo ai, Lam nhìn Băng và1.....2.....3 chạy thui

Băng bơi nhanh và nhảy lên bờ, mấy tên đó cứ bám theo làm quen khiến 2 người khó chịu, mặt đứa nào cũng cau có vào

- Em gì ơi cho anh xin số điện thoại được không? - Thằng tóc xanh râu vừa vuốt nước trên mặt vừa chặn Băng lại ns

- Tránh ra - Băng lạnh lùng hết mức

- Em này dễ thương, cá tính lắm, anh thích - cười

- Hả, anh bị điên à, tránh ra giùm cái coi - Băng bực bội

- Em cho anh số đi rồi anh tránh - (ác quá)

- 1

- Gì em

- Anh bảo tui cho số đó, tui cho số 1

- Không, ý anh là số điện thoại liên lạc của em ý

Thấy tên này chương mắt quá, Băng dấm phát lên chân hần mặc hần la oái oái rồi chạy

Cùng lúc Băng với tên tóc xanh đối thoại thì Lam đối thoại vs tên tóc hung đỏ

- Em

- Anh - dịu dàng (giả nai ạ)

- Cho anh làm quen

- Uh

- Em tên gì, nhà ở đâu, bao nhiêu tuổi, số điện thoại em là gì, em có người iu chưa....- Ông này hỏi nhiều thấy gớm

- Em tên Mẹ , nhà ở trên trời, bằng tuổi anh, số điện thoại không có có, người yêu có rồi, anh cứ gọi em là Mẹ ấy - Lam nói rồi cười

- Em hài hước quá, anh thích em rồi đó (ặc, lặc ngan vì ông này - Lam choáng)

Chạy.....

- Đứng lại đó em! - tên đó đuổi theo nhưng không kịp, lạc mất gái đẹp rồi, khổ quá cả 2 cùng chạy đến cạnh M.K
 - Về về thôi anh ơi - Lam hấp tấp nói
 - Về anh ơi - Băng hấp tấp không kém
 - Sao thế 2 em - M.K hỏi
 -- Băng và Lam cùng nhau kể, M.K cười loạn xạ lên,
 - Mặc cười quá , sao 2 em không cho người ta số lun đi - M.K ôm bụng cười
 - Anh bị đui à mà cho, cho xong thay số mới là vừa.thấy phát ớn, tóc thì trông không khác gì thú - Lam vừa nói vừa ọe ọe
 - Đúng rồi đấy, phát khiếp - Băng đệm lời
- Băng và Lam ra thay quần áo còn M.K thì ra lấy xe, nghĩ đến chuyện này mà pé Băng và pé Lam thấy sợ rung đùi

Ngày thứ 3 trong tuần.....

Tại lớp 12a1 (lớp của M.Đ)

- Sao hôm nay lớp này buồn quá vậy. - Băng nhăn nhó nhìn Lam
- Con đó lại chơi tụi mình rồi - Lam cau mặt
- Mỹ Đan hả ?
- Chứ còn ai zô đây nữa

.....

Hnay Phong không thấy có mặt ở lớp

Ở 1 nơi nào đó

- Mẹ kiếp tụi bây làm gì để nó đánh ra nông nổi này - Một tên tai to mặt lớn nạc lên khiến lũ nghe gần như ngã ngửa
- Tụi nó đông hơn thừa đại ca - Tên đó ns lí nhí
- Theo tao - Tên cầm đầu triệu tập đàn em rồi.....

...

Trên đỉnh núi...

Một đám người mặc áo đen đứng đông nghịt cả 1 vùng

Đó là người của Phong

- Tụi mày đến nhanh ha - tên cầm đầu nói mỉa mai,
-Phong im lặng không nói gì, gương mặt lạnh lùng vô đối, đôi mắt không chút biểu cảm, hàng mi rung lên.
- Hai năm không gặp đại ca của Devil bloodthirsty mà đã bị câm rồi sao - tên đó nói chế giễu. đàn em phía sau cười như đại =))
- Thù này không trả tao rút khỏi giang hồ luôn - Phong nói lạnh lùng rồi ngược mắt lên nhìn tên đó tức giận, 2 tay hấn xiết chặt vào nhau lên gân xanh, ánh mắt vẫn lạnh lùng khó tả

- Ô ồ, dạo này iu em nào chưa hay vẫn nhớ em Vy - Tên đó nói mãi mãi, tìm Phong như có cái gì đó lọt vào khiến hắn khó chịu khi nhắc đến tên người con gái này, tìm hắn hơi nhói lên nhưng bản thân hắn đã ngăn lại, sự lạnh lùng vẫn lan tỏa khắp cơ thể con người này

((bang Black MG -đây là kẻ thù không đội trời chung của Phong, lý do vì 2 năm về trước, tên cầm đầu - Đình Uy yêu thầm người iu của Phong tên Tường Vy (chấp nhau sẽ kể rõ hơn về quá khứ và người iu của Phong) nhưng Tường Vy không yêu mà yêu Phong, vì ghen tức và căm hờn, Đình Uy luôn gây khó xử cho Phong và chia cách tình yêu của họ,vào 1 đêm định mệnh vì lòng ghen tức mù quáng Đình Uy đã lỡ tay (không cố ý, tên này cũng đau lắm) giết chết Tường Vy, từ đó Phong càng trở lại tàn nhẫn, lạnh lùng vô đối hơn vì mối tình đẹp tan biến - đêm định mệnh ấy như thế nào thì đợi vài chap xong nói đến nha !!Phong đâm chân thật mạnh xuống cành cây khô dưới đất, cành cây gãy đôi và kêu rắc...tất cả đối vs Phong, trước mặt là kẻ thù mà Phong muốn trừ khử từ lâu,, không đợi thêm câu nói gì hết,tất cả xông vào trận chiến, 1 rừng người đang thi nhau tìm kiếm môi và giết chúng

K biết trời xui thế nào,mây đen ầm ập kéo đến kín cả bầu trời, một màu u ám lan tỏa khắp nơi, mùi máu tanh càng nồng hơn...

Cơn mưa nhanh chóng kéo đến khiến mọi vật như hỗn loạn, cây cối thi nhau ngã nghiêng, tiếng sấm chớp rạch ngang trời.. mưa càng to hơn..nước mưa cứ tạt thẳng vào đám người đang đánh nhau ấy không thương tiếc.....

Người của Đình Uy đã la liệt và kiệt sức gần hết trong khi đó người của Phong vẫn rất mạnh.

- Rút thôi tụi bây - Đình Uy lên giọng và chạy xuống núi

- Giữ bọn chúng lại - Phong ra lệnh cho đàn em, đàn em của Phong nhanh chân đuổi kịp phe của Đình Uy, trong tình thế nguy cấp, Đình Uy đã chạy vượt qua đám người của Phong, nhảy vô trong tường nhà dân cạnh đó và chạy theo hướng sau nhà để che mặt người của Phong...rồi chạy mất hút...

Xử đẹp lũ ng' của Đình Uy, Phong vẫn lạnh lùng khó đoán, cầm dt lên và gọi điện cho ai đó

- Tìm bằng được thằng Uy về đây cho tao

Không đợi câu trả lời của đối phương, Phong đập máy

Mưa chưa ngừng, ai nấy cũng đều thấm nước mưa hết cả, mau lên xe rồi phóng về.

Ngày cuối cùng trong tuần..Tan học (sáng nay 2ngườinày xin bác bảo vệ cho quét lúc về rồi, còn lúc đi thì còn phải ngủ nướng lên không đến kịp)

- Chào ơi, nốt hum nay là thoát nạn rồi- Băng hét lên sung sướng và vỗ tay ục ục như trẻ con

- Yeah !! Nốt hnay đi ăn cho thoải mái, anh M.K trả tiền ...- Lam vỗ tay theo (chào, lợi dụng quá

- Ai nhắc đến tên anh đấy - Từ đâu M.K đã lù lù đằng sau 2người rồi,anh đeo balo 1 bên, 1 tay giữ balo còn 1 tay kia đút sau túi quần, ôi đáng đẹp quá ^^

- Hi, ai nhắc đâu , nghe nhầm chùi - Lam cười toe toét

- Tại anh có vấn đề rồi đó - Băng chêu

- 2 em lại bắt đầu đi, quét nốt đi a đứng coi hộ bác bảo vệ - M.K ns xong ngồi lên bàn giáo viên nhìn 2 con ong chăm chỉ quét lớp

2người này đang tức xì khói đầu ra vì mình phải quét mà M.K lại còn ngồi như ông hoàng thế kia không ra giúp đỡ lại còn nói giọng như bác bảo vệ .

Tích...tắc // tích...tắc ...10'.....20'25'

- Xong rồi.....yeah - Băng tung chổi lên mừng rỡ

- Ô nhỏ này, 14 lớp cơ mà, giờ mới được 9 lớp - Lam nhăn nhó nhìn Băng, M.K thì đập tay xuống bàn giáo viên cười sằng sặc

- Ôi thế này bao giờ được về đây - Bằng tụt cảm xúc nói với giọng đau khổ (dễ thương lắm lun)

- Tiếp đi, nhanh lên - Lam giục

M.K cứ cười và nhìn 2 pé lao động

Tích...tắc...12h45 p.m

- Xong - đến lượt Lam tung chổi lên ai ngờ chổi đáp xuống trúng mặt Bằng, Bằng húng cả cái chổi.....AAAAAAAAAAAAaa,

- A ha ha, mày có sao không, tao xin lỗi nhớ - Lam vội chạy đến, nhìn mặt Bằng lúc này ngộ cực lên Lam cứ cười lẫn lộn ra

- Mày giết t luôn đi, cái chổi vậy mà để tao ăn àk, huuhhhuuuuuuu - Bằng trả vờ khóc, M.K đang bên ngoài nghe điện thoại nên không biết sự việc này, biết thì thậm nào cũng cười cho Bằng thú vị ruột luôn ák.

- Về được chưa 2 em - M.K tắt điện thoại rồi vô trong

- Rồi ạ - Bằng nói nhưng không quên bặm môi lườm (đùa) Lam, Lam thì cứ cười thầm, cố nén cười nên mặt Lam đỏ bừng nên...

M.K đưa Bằng về còn Lam thì đi xe của cô về riêng

18. Chương 18

Mảnh ghép 18 : Bất mí quá khứ của quý

~~Hãy tập cách đối diện với những nỗi buồn một cách bình thản ...quá khứ qua đi để lại 1 con người với nỗi đau xé nát...có phải chính vì thế mà con người này độc ác hơn không

~~Trở về 2 năm trước....vào đêm valentine

Ngày lễ tình nhân , đầu đầu cũng tràn ngập không khí của tình yêu, đầu đầu cũng ngào ngạt hương hoa hồng....Những lăng hoa thật đẹp, những bông hoa tươi nở rộ ràn, những đôi tình nhân bên nhau hạnh phúc trên những con đường ngập màu sắc..thoang thoang đầu đây là những giai điệu tình yêu du dương ấm áp.Nhưng ở một nơi khác..có con đường vắng vọng tiếng bước chân âm ập khinh khủng

Con đường heo hút, gió thổi lồng lộng..đêm xuống, nhiệt độ cũng giảm dần theo thời gian..có gió lạnh

- Tường Vy anh xin em cho anh 1 lần yêu thôi được không - Đình Uy nói trong nghẹn ngào

- Tôi xin lỗi, tôi không thể, người tôi yêu bây giờ và mãi mãi chỉ có 1 mình Hứa Thiên Phong thôi - Tường Vy nói lạnh lùng và khoác tay vào người con trai đứng bên cạnh (Phong nhà ta đó ạ) con tim của Đình Uy nhói lên nhưng con người này tàn ác là thế, không rơi nước mắt bao giờ vì tình yêu mặc dù rất đau khổ.

- Hắn ta có gì hơn anh chứ - Đình Uy nói lớn, không gian trở nên căng thẳng giữa 3 con người tính cách khác nhau

Tường Vy định nói nhưng Phong nói chen bằng 1 giọng lạnh lùng

- Mày lên từ bỏ đi, Vy không yêu mày đâu

- Mày cảm mến cho tao, tao không tin - quát lớn - Vy anh yêu em nhiều lắm, hãy làm bạn gái anh nha em - tiến đến cạnh Tường Vy lay lay tay cô ,trông Đình Uy rất yếu đuối

Cảm giác tội lỗi của Tường Vy dâng cao trong suy nghĩ của cô, Đình Uy đại ca của bang Black MG cũng nổi trong gang hồ,ngạo mạn, kiêu căng là thế mà phải hạ thấp mình đi xin tình yêu của cô.

Tường Vy nhìn Phong không biết nói gì hơn , buộc miệng nói :

- Đi thôi , em không muốn ở lại đây- rồi quay sang Đình Uy - Chào - Tường Vy lạnh lùng nhìn Đình Uy khiến con tim gã như tan nát

Phong nắm tay Vy đến gần siêu xe của hắn

Đình Uy đứng đằng sau xiết chặt tay, ngậm chặt miệng để nước mắt k được rơi xuống nhưng máu trong tim đang rỉ, trong tiềm thức Đình Uy lúc này chỉ có Tường Vy

- Không, ta không thể mất em được, đành vậy thôi - Đình Uy nói lớn rồi lôi khẩu súng trong người ra và chìa thẳng về phía Phong

* PĂNG *

- Anh Phong cẩn thận - Tường Vy nhào ra đỡ phát đạn đó cho Phong, Phong như kẻ điên khi thấy cảnh tượng trên, Tường Vy bị bắn trúng cổ, máu cô đang phun ra như mưa không ngừng mặc cho tay Phong giữ lấy,

- Không thể (Phong rít lên) không được, Vy, em còn quá trẻ không thể chết được, em phải sống bên anh chứ,em không thể chết - Phong hét lên , 1 giọt, 2 giọt, nước mắt Phong bắt đầu chảy xuống, tim Phong như chết lặng

- Anh Phong...(không nói rõ thành lời nữa) ... em xin...lỗi...emm..emm..không thể ...bên...anh được..nữa
- Tường Vy nói trong đau đớn, máu từ khóe miệng nhũu hơn, Phong gọi cấp cứu nhưng k kịp, bàn tay Vy đã lới lỏng, buông lơi bàn tay Phong , Phong lơ đãng trong không trung với 1 bàn tay lạnh ngắt

Đình Uy đã bỏ chạy...

Phong đau đến mức không còn cảm nhận được đôi chân mình và ngã quỵ xuống. Chưa bao giờ Phong cần bàn tay của Tường Vy như lúc này, giờ thì bàn tay Phong chỉ biết quờ quạng trong không khí tìm lại cảm giác ngày yêu,

- YAAA - Phong hét lên giữa trời

Đêm tình nhân buồn,chỉ còn lại những giọt nước mắt vô hình trên khuôn mặt kia, một khuôn mặt lạnh lùng vô đối mà lệ chan bờ mi...chính lúc này Phong rất yếu đuối, hắn ngã gục trước thể xác người con gái cậu iu thương.Phong bế Vy đứng dậy..đôi chân Phong cứ mãi đi không biết điểm dừng , gương mặt trở về sự lạnh lùng vô cảm khủng khiếp.

- Nhất định ta sẽ trả thù cho em - Phong nhìn gương mặt đầy máu của Vy, lòng đau như cắt , chiếc áo mỏng tanh giờ thấm lạnh của gió đêm mùa xuân.

Bên cạnh dòng sông phẳng lặng trôi, lặng lẽ...lặng lẽ...

Linh hồn của người con gái đó vẫn luôn ám áp lạ thường nhưng gương mặt xinh đẹp ấy đã đi vào dĩ vãng, 1 dĩ vãng đau khổ..

- Phong, dừng lại đi - H.Vĩ ngăn hắn lại trong khi hắn đang đập phá trong quán bar của Khánh (bạn thân Phong - sau này biết)

- Tao biết sự ra đi của Vy khiến mày rất đau đớn, nhưng cô ấy không muốn nhìn thấy mày vậy đâu - Khánh an ủi mà

- Thăng Khánh ns đúng đấy, mày phải sống sao cho cô ấy yên tâm mà ra đi chứ - Huy Ken (bạn mấy ông này luôn)

Phong nhốt mình trong bóng tối mà say xỉn với hàng đồng chai rượu loại mạnh nhất

- Mày lạnh lùng vô cảm lắm mà, sao trong tình yêu mày yêu đuối thể Phong, m' còn là đứa mà tao biết không, hãy đối mặt với sự thật và trở lại với Hứa Thiên Phong ngày nào đi - Huy Ken ngồi cạnh Phong nói với vẻ mặt buồn , trong bóng tối Phong khẽ nở nụ cười nhạt nhìn thẳng bạn bên cạnh và đập tan chai rượu cầm trên tay đang uống dở, rượu từ trong chảy ra mùi hắc nồng lên, rượu chảy ra nền nhà thay cho nước mắt người con trai lạnh lùng đó chảy

Từ sự ra đi không đoán trước của Tường Vy, Phong đã xăm hình bông hoa tường vy lên cổ (đúng chỗ viên đạn ở cổ Tường Vy luôn , bên trái ạ) và cạnh hình xăm đó là hình xăm khẩu súng.

- Bằng mọi cách phải tìm ra bằng được thằng Đình Uy và giết chết nó cho tao - Phong nạc lớn trong điện thoại, giọng cậu run lên tức giận pha chút lạnh lùng nhẩn tâm.

Đám tang của Tường Vy được tổ chức chính tại nhà Phong trước sự có mặt của toàn thể anh em, bang phái trong giang hồ (phe quen k phải phe thù nhà) và đặc biệt là 4 hoàng tử chủ nhân biệt thự Devil (gồm : Thiên Phong, Hiếu Vĩ , Minh Khánh , Huy Ken ” Khánh và Ken là ai thì chap sau sẽ xuất hiện)

- Con gái tôi , sao nó lại bất hạnh đến vậy - Mẹ của Tường Vy khóc nức nở bên di ảnh con gái, Tường Vy được mang đi thiêu, rồi tro của cô được chôn nơi đồng quê, nơi mà ông bà cô cũng an nghỉ ở đó.....

- Mày yên tâm đi, sau này sẽ có người con gái để mày yêu thương hơn Vy - Khánh an ủi Phong, Phong lặng im không nói gì, ai cũng bjết trong vỏ bọc lạnh lùng của Phong là 1 trái tim đang vỡ tan và cuối cùng Phong không cho nước mắt hoen bờ mi 1 lần nào nữa cho đến khi tìm được 1 nửa để yêu thương

19. Chương 19

Mảnh ghép 19 : Hai cặp đôi hoàn cảnh

Trở lại hiện tại

Trường Quốc tế H...

- Bọn mày ơi ra xem nè, có 2 tên nào đến tìm girl trường mình ý - girl 1 nói to ,cả trường đổ dồn về sân trước, nơi 2 người con trai đứng, đây là 2 thằng ở bể bơi hôm nọ muốn làm quen với Bằng và Lam, 1 thằng tóc xanh & 1 thằng tóc đỏ, nhìn như quái vật vs gương mặt không được handsome cho lắm.

Cả trường đổ ra tất nhiên là không thể vắng mặt của Bằng & Lam được rồi

- Cho hỏi trường này có ai tên Mẹ hôm nọ ở bể bơi không vậy ? - tên tóc đỏ nói lớn làm cả trường phát sốt vì ông này, (hum đó Lam bảo cô tên Mẹ mà ông nỳ tìm Lam mà hỏi vậy luôn, chắc để Lam nhận ra cái tên Mẹ đó mà, khôn gúm)

Lam giật mình, ngó vào trong thì thấy tên tóc đỏ đó rất quen, thì ra đó chính là tên hôm cô đá đểu , tên tóc đỏ đó vô tình nhìn thấy Lam đang rón rén ra truì khỏi đám đông, liền chạy đến kéo lại

- Aaaaaa, cuối cùng cũng tìm được cô em rồi - tên đó vúi áo Lam khiến cô khó chịu, nhưng tên đó kứ kười tươi hơn hoa ” héo ” làm sao quạo dk chứ. Bằng thì không bjết gì cứ đứng đấy chả hiểu gì, (vì Bằng không nhận ra ông này mà, hum đó Bằng phải tiếp tên tóc xanh cơ).

- À còn cô bạn hôm nọ đi cùng em đâu - tóc đỏ hỏi Lam, Lam không muốn trả lời lại nhưng Bằng không biết, liền đi đến bên cạnh Lam (vì không nhận ra tóc đỏ chơi vs tóc xanh hum bữa mà)

- Gọi tôi có chuyện gì?

Tự nhiên tóc xanh riu rít đến cười với Bằng làm nó suýt lăn đùng ngã ngửa

” Gì đây trời, không lẽ tên này đến trả thù hum đó mình dẫm lên chân hắn sao ” - Bằng nghĩ trong đầu

Vì 2 tên này không được handsome cho lắm lên lũ girl trong trường dần tản hết...

- Em - tóc xanh cười nhìn Bằng trông cực ngố, Bằng đau khổ vò đầu

- Sao biết tui học ở đây mà kiếm - Bằng hỏi

- Ồ, xung quanh đây có 4 trường thì anh tìm cả 4 rồi còn trường này là trường cuối cùng, may cũng tìm được em (ợ tưởng thông minh đoán được Băng học ở đây ai ngờ tìm cả 4 trường, ngu mà kiên trì ghê)

Chắc. Băng không biết trả lời sao đây, Lam cũng đang trong tình thế khó xử

- Lần đầu tiên gặp em anh đã thấy yêu em rồi - tóc xanh nói với Băng

- Tôi không yêu anh đâu - Băng lạnh nhạt và quay người đi thì tên đó lại kéo lại

- Rồi sau này em sẽ iu anh thui mà (trời đoán trước được tương lai lun nè, siêu gớm)

- Không bao giờ - Lạnh hơn

- Em... (tắc họng không biết nói gì) à em tên gì , anh vẫn chưa biết tên em

- Tên Băng

- Còn anh tên.. (chưa nói xong thì Băng đã chặn họng) - Tôi không cần biết ... (ặc đã manggg)

Đối với người mà mình không ưa và người đó còn theo đuổi mình thì phải chảnh để người ta bỏ cuộc...nhưng người ta thường lại càng muốn chiếm đoạt được ta hơn...

- Anh vẫn nói cho em biết, anh tên Đình Uy, đại ca của bang Black MG (chết chết, oan gia quá, tên này kẻ thù hàng đầu của Phong nè)

- Giang hồ hả ? - Băng nhìn Đình Uy bằng nửa con mắt

- Uh em , nếu em chấp nhận làm người anh thì anh sẽ rút khỏi giang hồ nếu em muốn (trời tên này tán gái siêu quá)

- Thôi không cần - Băng nhú mày, phát sợ vì tên này

- Em..... (cuộc nói chuyện cứ tiếp)

- Em tên gì ? - tóc đỏ ngấm Lam mãi (đại gái túa đi)

- Tên Lam - Lam đáp không cả dám nhìn thẳng mặt hắn ta

- Ôi tên đẹp mà người cũng đẹp nữa - tóc đỏ nói mà thấy gúm

- Cảm ơn đã khen - Lam định chạy đi thì tóc đỏ lại kéo lại (điên mất)

- Em đi đâu thế?

- Vào lớp

- Đã đến tiết học đâu mà vào, ở lại nói chuyện với anh lúc

” Bác bảo vệ ơi cho zô lớp đi mà, please ” - Lam lảm bảm , tóc đỏ không nghe rõ

- Em cho anh xin số điện thoại được không ? - Nói giọng năn nỉ

- Không dùng - Trả lời cộc lốc

- Em không dùng điện thoại sao, hay cầm luôn điện thoại của anh xài nè, ở nhà anh còn 3 cái nữa cơ, em cầm đi còn liên lạc với anh chứ - tóc đỏ chìa con Iphone 5 ra trước mặt Lam

- Thôi , tôi không nhận đâu - Lam từ chối

.....

Nói toàn chuyện tào lao thì tóc đỏ mới quên biệt mất giới thiệu tên

- Anh tên Lạc Ân

- Khỏi cần giới thiệu

- Em biết tên anh rồi sao, tên hay không nè ?(ợ, tự sướng)

Câu nói ấy của tóc siêu đỏ làm Lam không khỏi bật cười (ngộ ghê lun) ” choáng ” - Lam
(// t/giả tút hai thằng này cho chị. Phiên quá ! - Lam cười // t/gải : lấy Iphone đi xong tặng em =)))

..

Tại lớp 11a1

- Ghê ha, hnay có thằng đến tỏ tình với con Băng & con Lam ở giữa sân trường, đúng là không biết ngại mà - Girl 1 trong lớp nói
- Đúng ha, 2 nhỏ đó chuyên đi cửa trai không à - Chiêu Hân khinh khỉnh
- Mà nghe nói thằng tóc màu xanh ấy là người của giang hồ đó,đụng tới là không xong đâu - Chiêu Hân nói tiếp
- Ồ, con Băng bây giờ ghê thật - Girl 2 tiếp

.....V.....V.....V.....

Những lời bàn luận này đều lọt tai Phong và H.Vĩ

” Tóc xanh..giang hồ lẽ nào” - Phong nghĩ nhanh rồi cũng H.Vĩ chạy xuống sân trường nên 2 chọi 2 (ý nói 2 tỏ tình với 2)

Sự có mặt dưới sân trường của 2 hotboy khiến sân trường thêm náo loạn, đầu đầu, trong lớp hay ngõ ngách nào cũng ủa ra chiêm ngưỡng vẻ đẹp động trời của 2 chàng

Băng & Lam đang rất rối vì đối mặt với tóc xanh tóc đỏ (2 tên giang hồ cả vs nhau)

Mặt Băng ngổ như chưa bao giờ được ngổ khi Đình Uy cầm tay, tên này mạnh quá dù có võ nhưng Băng vẫn không thể nào buông ra được , còn về phía Lam , cô vẫn tỏ ra khó chịu mà tên đó vẫn không tha

- Bỏ tay cô ta ra - Phong đến nơi đứng tầm tóc đỏ cầm tay Băng
 - Lại là mày hả thằng nhãi ranh (hơn nhau 3 tuổi thui mà) - Đình Uy nhếch môi
 - Là tao thì sao, bỏ tay cô ta ra không thì đừng trách - Phong nói mà không thèm nhìn đối phương 1 cái (đang nhìn khuôn mặt nhăn như khi ăn ớt của băng đấy ạ)
 - Tao không bỏ thì sao - Đình Uy nói lớn
- (Chít chít, cả trường bầu đến rồi, chuyện lớn rồi đây, trường này tò mò ghê đấy)

—

Phía bên Lam

- Thằng kia biến ngay,mày làm gì bạn gái tao đấy.? - H.Vĩ nói giọng đe dọa, mắt cứ nhìn chăm chăm vào Lam ra hiệu trả vờ Lam vs H.Vĩ là 1 đôi. Lam hiểu lên cũng không nói gì không thì Lam đã đắp lại ngay
 - Thằng này mày chán sống à - Lạc Ân nhìn H.Vĩ bằng ánh mắt tràn đầy âm khí
 - Không, tao vẫn muốn sống , mày tránh xa vk iu (ặc ặc) của tao ra - H.Vĩ ns không chớp mắt , nói đến từ Vk iu, Lam cũng lặc ngan ra suýt chết còn Fan nữ thì lặc ngan xỉu ngay tại chỗ
 - Tao không tránh làm gì nhau nào - Lạc Ân vẫn hùng hổ nói
 - Đây là địa bàn của tụi tao, mày không tránh lo mà gọi người đến hốt sác về đi - H.Vĩ lên giọng giang hồ lạnh lùng vô đối không kém gì Phong
 - À được thành ranh này, tao không sợ lũ chúng mày đâu - Lạc Ân nói lớn
- Cùng lúc đó
- Mày nói gì hả thằng ranh kia - Đình Uy nói Phong

- Tao không rảnh mà ns lại lần nữa , biến ngay khỏi chỗ này k đừng trách - Phong đe dọa với ánh mắt sắc lẹm trông thật đáng sợ. Đình Uy tức lắm nhưng không dám làm gì(vì đi có 2 mình) đụng vào người Phong là hẳn đâm cho zô nhà thương lun ý chả chơi.

Rồi Phong kéo tay Bằng vào lớp, cả H.Vĩ cũng kéo tay Lam lun khiến cho girl trong trường sock nặng, sock nhất là H.Vĩ gọi Lam là Vĩ iu, mấy girl vừa ghen vừa tức, xịch máu mũi ầm ầm à , 2 thằng kia cũng hậm hực mà lên xe phóng về, chắc còn đến nữa. bệnh viện nào mà xây gần trường này chắc làm ăn phát đạt mất

Từ vụ này mà cả trường cứ bàn tán xôn xao lên rằng Phong & Bằng là 1 cặp còn Lam & H.Vĩ là 1 cặp, đầu đầu nhất vẫn là Bằng & Lam, đi đến đâu cũng bị girl trong trường soi mói & nói này nọ

Và có 1 người đang nhói trong tim khi biết sự việc này (đó là M.K , M.K yêu Bằng không đơn giản là tình yêu giữa anh trai và em gái mà là)

Vào đến lớp, ngồi cùng 1 bàn mà chả ai dám nhìn ai, chả ai nói 1 câu nào cho đến lúc tan học (cả 2 đôi lun)

(Xấu hổ quá rùi)

20. Chương 20

Mảnh ghép 20 : Hotboy trở lại (1)

- Alo , hôm nay gia đình em có việc nên không đi ăn cùng 2 người được, anh thông cảm nha - Lam nói vs giọng tiếc nuối

- K sao, hôm khác đi cũng được, giờ bye em anh vs Bằng đi ăn đây - M.K từ tốn nói

Lam cúp dt và chuẩn bị đồ đạc đi sang Mĩ với bố mẹ

Chiếc xe BMW của M.K chậm chậm trên đường , xe dừng lại trk một cửa hàng rất sang trọng mang tên Se'soint. Bước vào trong không thể miêu tả nổi độ đẹp nơi đây, Những bức tường sơn màu vàng cam hòa vào màu cam trắng của những tấm rèm treo bên cửa sổ to rộng, đèn treo tường sắc màu hòa quện với đèn nhấp nháy mang lại 1 khung gian như thiên đường . trên những bức tường xung quanh là những bức tranh nổi 3D nhìn y như thật.....mọi thứ đều tạo nên sự sang trọng mà khó nhà hàng nào có được

- Đẹp quá đi mất - Bằng nhìn M.K thốt lên

- Như hoàng cung vậy , cả bàn ghế cũng cao cấp hết á- Bằng ns tiếp trong sự thích thú vì cách trang trí ở nơi đây, nhìn ra bên ngoài bằng những tấm cửa kính cũng đẹp nữa, ngay cạnh đây là khu vui chơi giải trí nổi tiếng nhất nước

- Đây là chỗ ngồi của quý khách - Nhân viên nam chỉ hướng cho 2 người

M.K dắt tay Bằng đến chỗ ngồi, mặt Bằng thì đỏ ửng lên vì cái nắm tay của M.K

Cửa hàng này thật đông khách, nhìn Menu mà choáng vì giá mỗi món ở đây quá mắc, chỉ có những đại gia mới có đủ kinh phí để thường xuyên nhậu nhẹt ăn uống ở đây, như M.K chẳng hạn. Bằng để tùy M.K gọi món còn nó chỉ ngồi ngắm cảnh là vui rồi.

Một khi đã ăn là k cần khách sáo

Thức ăn dk bày ra đẹp đẽ với những món thật bắt mắt dưới sự nhiệt tình phục vụ của mọi nhân viên, bữa ăn thật ngon lành (Bằng nghĩ)

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện tào lao , quên đi sự có mặt của những người trong đây.

15' sau...

- Hay đại ca tao bao cả cửa hàng này, đuổi hết khách ra cho tao - Giọng 1 người nam khoảng 30 tuổi vang lên làm náo loạn cả cửa hàng. Bước vào là hơn 30 người to ạc đồ đen và đeo kính đen (xã hội đen) chính giữa là 4 chàng trai thu hút sự chú ý của mọi người, phải nói thế nào nhỉ - Rất rất đẹp trai (4 người có Phong, H.Vĩ và 2 người tên Khánh và Huy ở cháp trên vừa nhấc đến ạ)

Nghe giọng quát ấy và sự nổi tiếng uy quyền của 4 người ở chính giữa cả quán vắng tanh duy nhất chỉ còn lại một bàn ăn vẫn có 2ng' đó là Băng vs M.K

Từ xa lên Phong không nhận ra Băng, hấn khó chịu hất mặt về phía 2ng' ra hiệu cho đàn em đuổi nốt đi

Một tên chạy đến cạnh bàn Băng và đập bàn làm Băng và M.K giật mình

- Không nghe thấy gì sao, mời đi cho, hôm nay đại ca tao bao cả quán này rồi

Băng cau mặt nhăn nhó vì thái độ của tên đó , còn đập bàn nữa chứ làm ly nước trên bàn loạng choạng rơi xuống đất và vỡ tan tành , Băng vẫn thản nhiên nói

- Chưa ăn xong lên khôn đi được.

- Con bé này , đại ca tao bao hết rồi biến ngay khỏi đây cho tao đừng để tao đụng đến tay chân là không xong đâu - Tên đó nói đe dọa, ánh mắt trừng lên nhìn Băng, tim Băng đập thành thịch nhưng vẫn cố lấy lại vẻ bình tĩnh

- Không đi đấy, chưa ăn xong , các ng' cậy có tiền mà đuổi hết khách ở cửa hàng nhà ng' ta đi sao, trơ trên
Thấy tên đó đuổi mãi không được, Phong và 3 người còn lại tiến lại gần thì H.Vĩ há hốc mồm vì nhận ra Băng đang hùng hổ ns chuyện vs tên vệ sĩ đó

Phong lạnh lùng nói với ánh mắt vô hồn

- Tôi không muốn ai ở đây làm phiền bữa tiệc của tôi,.biến đi

Băng nghe mà tức ruột gan lộn lên lộn xuống , có cảm giác bị coi thường khinh bỉ.Nó nói lại

-Ồ thế đợi tui ăn xong hẵng nha.

Phong vẫn lạnh như băng không nói gì, H.Vĩ chen vào nói ngọt với Băng

- Sao Băng lại ở đây, về đi nha lúc khác đến

- Sao tui không được ở đây, mà nói thật với mấy người nhé, đừng tưởng cậy quyền lực và tiền mà làm mưa làm gió nha, nhà hàng này để phục vụ tất cả mọi ng' chứ có phải phục vụ riêng mấy người đâu mà mấy người đuổi khách của người ta vậy - Băng nói một lèo mà cảm thấy khâm phục mình vì mình quá gan, nói thế chứ trong lòng đang run bần bật lên vì gương mặt của Phong lộ rõ hai chữ tức giận (có dám nhìn thẳng vào mặt hấn đâu)

- Cô ta là ai, xử luôn đi - Giọng khác vang lên, không phải giọng Phong cũng không phải giọng của H.Vĩ mà là giọng của Khánh

” Bạn có gan thật đấy, tôi khâm phục bạn nhưng để xem bạn có gan to đến đâu, thật thú vị , không ngờ tôi có thể gặp người con gái đối diện nói chuyện mà k nghiêng ngả trước vẻ đẹp của chúng tôi ” - Dòng suy nghĩ của Huy Ken, Ken nở nụ cười nửa miệng mà không ai hay

- Không được, đây là bạn học chung lớp cùng chúng ta đó - Tiếng H.Vĩ vang lên khiến Khánh và Huy Ken há mồm ngạc nhiên , sao không ngạc nhiên được chứ, 1 năm trước Khánh và Ken cùng chuyển sang nước ngoài học, cả 2 bay được hơn 9 tháng thì Băng mới chuyển về nên 2 người này không biết Băng học cùng lớp là điều đương nhiên

- Cùng lớp sao tao không biết nhỏ này - Khánh vẫn chưa hết ngạc nhiên, đưa ánh mắt lên nhìn Băng

- Thì mấy với Ken đi được 9 tháng thì Băng mới chuyển về lớp mình học - H.Vĩ giải thích

-Ồ thăm nào, nhỏ đó tên Băng hả - Khánh cười

- Cũng xinh đấy nhỉ - Huy Ken nhìn Băng chăm chăm và ns bằng giọng nửa thật nửa fake

- Tôi xinh hay xấu để mấy người phán xét à - Bằng nói rồi lườm đều Huy Ken

- Ồ nhỏ này hình như k sợ chết hả - Khánh nói vào

- Thôi mọi người k nói nữa - H.Vĩ

Bằng tặng cho Khánh lời nói ” động viên ” và đi kèm ánh mắt ” dịu dàng ”

- Người thì ai chả sợ chết

và cùng M.K đã chuẩn lun k thì chết thật ý chả chơi. Bằng quay đi để lại đằng sau 2 tên như trời trồng đó là Huy Ken & Khánh trk sự hùng hổ với bọn hắn và sự bất cần nhan sắc của 4 chàng (H.Vĩ và Phong thì quen tính của Bằng rồi lên không bị trời trồng cho lắm)

- Nhỏ đó dám nói vậy sao, thật thú vị mà - Huy Ken cười tìch ranh

Phong ra hiệu đó đàn em ra bên ngoài để lại k gian riêng cho 4 người

(Phong : T/giả thấy nó lì không? // - Có có * cười cười * //)

Ngồi xuống bàn ăn sang trọng, tiếng nhạc nổi lên đập tan cái yên tĩnh nơi này , những món ăn thịnh soạn được bày lên chiếc bàn xoay rộng thênh thang, những chai rượu loại đắt tiền nhất cũng được mang ra cùng những cái ly thủy tinh

Khánh mở màn nhấp 1 ly rượu lên và uống hết , uống xong, Khánh tặc lưỡi và nói

- Có 1 năm k gặp 2 thằng bạn mà cả 2 xuống cấp thế ư ???

Câu nói của Khánh khiến cho Phong & H.Vĩ cùng không hiểu, có 1 người thì hừ đó là Ken

- Xuống cấp ? - Phong nói gọn, hình như bên cạnh 3 người này, Phong không lạnh lùng như ngày thường nữa nhưng gương mặt vẫn có nét rất lạnh

- Là sao, không hiểu ? - H.Vĩ nói và tay cầm ly rượu

- Trường hợp vừa rồi đó, nhỏ đó láo xược thế mà không dám ra tay giết luôn - Khánh cười khi khi (đùa mà , Khánh cũng khâm phục Bằng lắm)

Phong tặng nguyên cho thằng bạn một cái nhìn sắc lẹm, còn H,Vĩ không nói gì chỉ cười,(vấn đề nặng rồi ông)

- Bằng là người như thế nào ? - Ken vừa uống rượu vừa nói

- Thế nào là thế nào ? - H.Vĩ hỏi (chài chài, ông nài IQ kém quá)

- Cô ta cũng bình thường thôi - Phong trả lời

- Tao hỏi về hoàn cảnh ? - Ken

- Ừh đó - Phong

- Bình thường - Khánh và Ken nhìn nhau thắc mắc , hiểu được cái thắc mắc của 2 thằng bạn, Phong nói

- Học giỏi mới được chuyển sang đây đấy!

Thế là câu trả lời cũng có, Khánh & Ken gật đầu mà vẫn trở mắt lên nhìn nhau

- 2 bọn mày sao mà mắt to như gì thế kia - H.vĩ cười

- À không - Khánh và Ken trở lại bình thường

- Thôi không nói về cô ta nữa, hôm nay mừng hai bọn m' về chúng ta nhậu xay thì ở lại đây còn không xay đi thì bi-a - Phong nói rồi nâng ly lên

Chỉ H,Vĩ mới trả lời được câu hỏi ” vì sao ” mà Phong lại nói không nói về Bằng nữa (2 người nài đấu đá nhau hoài à nên Phong không mún nhắc đến là phải)

Đập phá xong 1 khoản tiền khổng lồ tại cửa hàng danh đá này, 4 tên lại lao lên xe đến 1 nơi khác

Và điểm dừng chân của họ chính là quán bi-a nổi tiếng Thiên Kỳ

Khung cảnh trong quán như 1 hang động màu nâu vàng, đèn chùm huyền ảo và mỗi bàn bi-a lại có 1 đèn treo khổng lồ từ tầng nhà hạ xuống cách mặt bàn khoảng 1 mét

Giờ đây, tâm điểm của quán bi-a lại là 4 chàng trai quyến rũ này. Mọi sự thu hút mọi ánh nhìn cũng như mọi sự thăm phục dồn hết về phía 4 tên, Đơn giản vì ngoại hình của họ rất hoàn hảo và phong cách ăn mặc của họ cũng rất khác người

Phong diện 1 bộ đồ đen sang trọng và chiếc áo khoác gi-lê cũng màu đen nốt và để lộ hình xăm hoa tường vy và khẩu súng ở cổ bên trái. Nhiều người thắc mắc vì sao Phong là con trai và lại là dân giang hồ mà xăm hoa tường vy như vậy, đáp án chỉ có H.Vĩ, Khánh và Ken rõ nhất. Hôm nay, Phong vuốt keo bột tóc dựng đứng lên và có xịt chút nước hoa hàng hiệu lên người vì vuốt keo bột lên thế mà hình xăm 3 ngôi sao to nhỏ liền nhau của Phong được lộ rõ gần thái dương (vì mọi khi tóc mái tên này che hết r' mak) Tôn thêm vẻ đẹp của Phong đó là chiếc khuyên tai cánh bạc lấp lánh ở bên tai phải và khuyên tai nam châm bằng vàng trắng đính bên trong chính giữa tai. Mái tóc màu nâu

Ken phá cách với chiếc quần nâu mài rách từ trên xuống dưới và đính đinh xung quanh chỗ mài rách đó. đôi giày cổ cao được đính kim cương đen tinh xảo cùng chiếc áo sơ mi trắng 2 tầng khuy đen và chiếc áo khoác ngoài hình đầu nâu to bản sau lưng, chiếc khuyên tai chữ thập kim cương lấp lánh. Mái tóc vàng chói, có hình xăm cả cánh tay

Hiếu Vĩ tinh nghịch trong bộ đồ dành cho dân hip-hop cộng thêm chiếc khuyên mũi nhỏ hại cườm và hình xăm con rồng dưới mang tai. Chiếc khăn tam giác kẻ ca rô đen trắng thắt ngang lưng quần (dân hip-hop thật thụ) và mái tóc màu đỏ

Khánh chơi trội nhất với quần jean màu xanh lá cây với cái xích từ eo quần bên trái chéo sang đầu gối bên phải và áo khoác da hàng hiệu cao cấp màu đen cùng đôi giày màu hồng cao cổ , 3 hạt cườm màu trắng đính nơi khoe mắt chéo đến thái dương lấp lánh rất đẹp. Và đặc biệt với mái tóc nổi trội nhất, cả đầu đen xì mà tóc mái màu bạch kim

Tất cả tạo nên 4 chàng trai style ai ngang qua cũng phải nghiêng ngả

Những quả bi-a theo đường bắn của 4ng' mà lần lượt rơi xuống lỗ, 4 tên này k phân biệt được ai thắng ai thua bằng cách đứng bên ngoài nhìn chỉ phân biệt được khi đếm điểm bi-a rơi xuống lỗ thôi. cả 4 vừa bắn vừa uống rượu cầm gây chọc bi-a hơn cả những tay chơi chuyên nghiệp.

Quán bi-a với tiếng nhạc xập xình như quán bar

Mấy em chân dài đi giày cao gót ăn mặc sexy đến cạnh 4 chàng. Nhìn thấy cái lắc đầu của H.Vĩ, Khánh cười nhếch mép quay đi còn Ken và Phong thì lạnh lùng như không thấy (chú ý Ken cũng lạnh lùng nha nhưng thua xa ông Phong nhà mình)

Một nhỡ vô duyên ngồi lên thành bàn bi-a trk mặt Phong và bắt đầu ve vãn mà không để ý sự lạnh lùng kia đang tức giận. Ăn mặc đã k hẳn hoi còn ngồi khiêu gợi khoe hàng (tương lai nhỡ này sẽ là quán quân của những người vô ý tứ).

- Biến - Phong nói lạnh lùng, tay trái rang ra chỉ về phía trái. còn tay kia chống gậy bi-a xuống đất k thêm nhìn nhỡ đồ 1 cái (biết nhan sắc của nhỡ có hạn nhưng cũng phải nhìn người ta lấy 1s chứ không thì tội nghiệp lắm, hì)

3 tên kia bị mấy em khác bao vây chẳng kém phần long trọng, Nhìn mặt tên nào cũng lộ rõ chữ ” Biến hết ”

Mấy nhỡ này ve vãn không thành công còn bị bọn hán đe dọa (chọn nhầm đối thủ rồi)

Từ lần sau còn để bọn hán nhìn thấy thì chuyển hộ khẩu vào nhà xác hoặc nhẹ nhất là cho chuyển sang nước ngoài mà tạm trú tạm vắng

Ax...ax...

Sau 1 hồi bi-a với 10 chai rượu hạng nặng được nốc cạn, mặt tên nào cũng đỏ ửng nhưng chưa say, vẫn còn ham uống tiếp nên đã vào phòng nghỉ của quán bi-a làm thêm vài chai nữa cuối cùng cả 4 lần ra ngủ ngol

lạnh, lại tội nghiệp đám đàn em khó nhọc lắm mới lôi được 4 thiếu gia ra khỏi chốn này

Đến nhà, cứ 3 thằng vệ sĩ khiêng 1 thiếu gia lên đứng phòng của tên đó, Khổ thế đấy may cả 4 đều không ọe không thì khổ nhất là lại người làm

21. Chương 21

Mảnh ghép 21 : Hotbot trở lại (2)

Sáng.....

Mỗi tên cưới 1 con ngựa iu quý đến trường, toàn siêu ngựa không thui

Tại sân trường Qt H

Tiếng hò hét ồ ạt kêu lên như nghe tin có chiến tranh thế giới thứ 3

Ngày 2 hoàng tử (Ken & Khánh) đi sang bên Mĩ học thì girl (có cả boy) khóc hết cả nước mắt giờ 2 tên này về sướng đến nỗi cười k ngừng, cười tặc cả thỏ lúc nào k biết

Sân trường V.I.P này lại 1 lần nữa có lẽ phải tu sửa lại nền gạch mất vì sự tàn phá của học sinh quá là ác, siêu sao đẳng cấp (khổ cho nền móng trường này quá rồi lúc động đất trường này sứt đầu tiên mất ^^!)

4 tên vào đến chính giữa sân vẫn còn cảm nhận được sân trường như lung lay, girl nào cũng nhanh chóng bỏ đi ra chụp ảnh đến nỗi cả 4 tên đều thấy không ổn mà không thể chạy thật nhanh vào lớp được vì sợ mất hình tượng..

Hàng ngàn tấn boom nổ xung quanh tại 4 prince

- Chào mừng anh Ken và anh Khánh trở về
- Anh Khánh của tui vẫn đẹp như ngày nào (ọe ọe, anh Khánh của tui mới sợ chứ)
- Nhớ 2 ảnh quá đi mất
- Anh Ken hoàng tử trong lòng em (lặc ngan vì mắc ói)
- Anh Ken đẹp trai quá chúng mày ơi , tao ko chịu được nữa rồi, ngất mất

..... Và hàng loạt những từ ment kinh điển nhất mọi thời đại vang lên dữ dội lẫn át cả tiếng trống báo hiệu zô lớp. 4 tên zô đến lớp rồi mà vẫn còn girl bám theo (Ken & Khánh cùng học lớp Phong vs H.Vĩ lun nha). Đánh mấy lượt trống mà học sinh vẫn chưa vào lớp vẫn đứng đầy từ đầu dãy khối 11 đến cuối dãy. Ông thầy TPT gào thét lên loa nhà trường khản cả cổ lắm mới dẹp loạn được đám này và bác bảo vệ khênh bàn zô cho Ken với Khánh ngồi đó (ngồi dưới Băng và Phong lun nha)

Lớp này tụ tập đủ 4 hotboy nổi trội và hotgirl cũng không ít đâu nha nên zô lớp này là niềm ao ước của vô số học sinh...nhiều người muốn chuyển lắm rồi, bỏ ra số tiền hàng tỉ mà cũng bị Phong loại ra khỏi danh sách

- Trên đời này đẹp trai đã chết hết đâu mà lũ này gớm vậy - Băng thêu thào với Lam
- Ờ, còn nhà giàu nữa nên mới ghê vậy đó - Lam nói nhỏ vào tai Băng

Khánh & Ken bước vào lớp thì lũ kia cũng lớp nào về lớp ấy lun, lúc này đây Băng mới giật nảy mình nên vì nhận ra Khánh & Ken ở cửa hàng ăn hôm qua. Giờ thì Băng mới đỏ mặt, cúi gục mặt xuống bàn không muốn ngẩng lên vì sợ 2 người họ nhận ra , miệng thì không thôi lảm bảm ” ời chết tiệt, ông trời muốn giết con hay sao lại để con gặp lại 2 tên này, huhuhu ”

Lam nhà ta thì tròn mắt khi nhìn thấy Ken & Khánh, đặc biệt là 3 hạt cườm trên khóe mắt đến thái dương của Khánh rất đẹp và tóc mái màu bạch kim nữa chứ (thế này cũng được đi học sao chài)

(Khánh : Ê em ” gọi t/giả đây ” // T/giả : Gì // Khánh : Tóc này được đi học không nhỉ ? // T/g : Tất nhiên rồi) .

Còn cả Ken nữa, 5 khuyên tai 1 bên khiến girl trong lớp choáng, mà toàn khuyên bằng kim cương hết.

Thấy con bạn cứ gục mặt xuống bàn, Lam lay lay người Băng hỏi

- Mày ốm à

- Không, tao không sao, buồn ngủ thui - Nó nói mà không ngẩng mặt lên. Nãy giờ, cả lớp ổn định chỗ ngồi rồi mà cô vẫn không để Ken và Khánh về chỗ là vì...

- Chắc hẳn cả lớp vẫn còn nhớ 2 bạn này chứ hả - Cô giáo hô to và cười tươi, tươi hơn cả hoa được tưới nước.

Các lớp bên cạnh thì cứ náo loạn lên muốn sang lớp này học...khổ quá cơ

- Nhớ ả, rất nhớ lun

- Sao có thể đi được chứ

- Vâng thưa cô, từ khi 2 bạn này đi em nhớ da diết luôn cô ả

- Nhớ lắm lun cô ơi, ngày đêm em quên ăn quên ngủ mà nhớ về bạn Ken đó cô

- Cả anh Khánh nữa, ôi càng ngày 2 anh càng đẹp ra (ặc.chết vì mất máu rồi)

2 tên kia nghe vậy mà mún lặn ra chết trên bục giảng, còn Băng mặc dù đang gục mặt xuống bàn mà vẫn cố ọe ọe, Lam thì choáng toàn tập. H.Vĩ thì cứ cười vì 2 tên kia dần mặt ra

- Nếu các bạn nhớ Ken & Khánh thì các bạn hãy lên tặng 2 bạn đó 1 cái ôm để bớt nhớ đi - H.Vĩ cười ranh ma, còn cả Ken và Khánh nhăn nhó thấy tội, mắt thì lườm H.Vĩ khi cả lớp rộn lên vỗ tay, cả lũ girl chạy lên bục giảng để ôm, 2 tên nhăn như khi ăn ớt

” Chết tiệt về mày biết tay tao ” - Ken nghĩ

” Thăng kia về tao k xử mày ra trò tao không là Nhật Minh Khánh ” - Khánh nghĩ

(Ken : T/g cứu anh // t/g : em cũng muốn ôm nữa là @@)

Màn ôm này khá hay khiến Băng nhà ta phải ngẩng mặt lên chiêm ngưỡng, duy nhất có Lam & Băng là không lên ôm còn đầu cả boy còn ham hổ

Mãi cô mới ngăn được đám học sinh náo loạn, Khánh và Ken về chỗ mà thi nhau thở

- Thôi , vui thế đủ rồi, chúng ta vào bài mới - Cô giáo gõ nhẹ thước lên bàn vì lũ girl đang sung sướng

- Thăng kia - Cả Ken và Khánh đồng thanh lườm H.Vĩ

- ờ 2 anh tha cho em, em lỡ miệng - H.Vĩ làm mặt cún con

- Không tha j hết, tý nữa tan học gặp tao - Ken lườm dài

- Gặp cả tao nữa, lần này tao không xử mày mày còn nhâng nhâng - Khánh đỏ bừng mặt lên

22. Chương 22

Mảnh ghép 22 : Đi chơi

Rồi tất cả vào tiết học...1 tiết học toàn tiếng nói chuyện còn chả thấy tiếng cô giảng bài đâu, khổ cô giáo giảng to vậy mà không lần át được lớp, quát kinh vậy mà không ai nghe.

- Băng nè - Lam gọi Băng hình như có chuyện gì đó, chưa kịp nói thì Khánh đã nhảy bổ lên

- Gì cơ, Băng á, tên này nghe quen quen

Cả Ken cũng như nhớ ra điều gì đó

- Ủ quen thật, à đúng rồi.....

- Giờ mới nhớ Băng cũng học lớp này nè, chả lẽ

rồi Khánh bước ra khỏi chỗ lên trên chỗ Băng và nhìn mặt cô.

- Đúng rồi - Khánh cười ha hả (tên này có duyên ghê)

” Chết rồi làm sao đây ” - Băng nghĩ mà cắn môi k biết nói j

- Ê Băng - Khánh chọc Băng quay xuống. Lam thì không hiểu j cứ dần mặt ra nhìn một lúc sau mới hỏi Băng

- Mà quen họ sao ? - Quen / Không - Khánh / Băng trả lời

- Thế là sao ? - Lam không hiểu thế là H.Vĩ bên cạnh kể chuyện hôm qua ở quán ăn cho Lam nghe thì Lam mới hiểu

- Băng - Ken chống cằm như trẻ con vừa gọi Băng vừa cười rất ngố

- Sao....- Băng nhìn Ken như sinh vật lạ

- Băng ăn gì mà gan to nhỉ , to thế này nờk- Ken rang rộng tay ra đập cả vào mặt Khánh, tên Khánh nhăn nhó thấy tội

- Thì....- Ấp úng không biết nói gì

- Mà nhìn Băng cũng xinh đấy chứ nhỉ , hay làm bạn gái Ken đi - Ken chọc (đùa)

Giờ thì Băng tắc họng hoàn toàn không biết nói gì thêm, ngoảnh mặt quay lên vì mặt đang đỏ, tên này chọc quá đáng

Băng quay lên, Khánh và Ken lại ngoảnh sang bên Lam và H.Vĩ

- Ê bạn gái mới hả - Khánh nói trước (Ken cũng đang định nói như vậy)

- Không - Cả 2 cùng đồng thanh

Trong lòng Băng đang có 1 sự khủng bố nặng 2 tên này

- Cả 2 cùng không, không cộng không thành có - Khánh lí luận

Chắc, chả biết Khánh học đâu ra chứ, trong chương trình học làm j có. Nghe Khánh lí luận xong Ken phá lên cười (cười nhẹ ạ, đang trong giờ học), còn Lam thì ngượng không biết chui zô đâu, đỏ ửng mặt quay ra chỗ khác

(Hai tên này vừa zô đang chọc cho cả 2 bạn gái nhà ta đỏ hết cả mặt thế kia, có dã man quá không vậy)

- Thôi không chêu nữa, Lam & Băng cùng là bạn của tụi mình đó, mọi người làm quen nhau rồi bắt đầu học đi - H.vĩ ra tay ngăn chặn mồm hai tên kia lại (tại sắp nổ boom nữa mà)

Ra chơi.....

- Có cần giới thiệu không nhỉ - Ken ngồi gác chân lên ghế, tay khua múa lung tung

- Có chứ - Khánh nhào zô

- Tôi tên Khánh

- Biết rồi - Băng (nghĩ)

- Không cần nói - Lam (nghĩ)

Ken định nói thì...

- À còn thằng điên này là Huy Ken - Khánh hùng hổ chỉ vào Ken làm cả lũ bật cười
- Ken thì - Mà bảo ai điên
- Ai tên Ken thì điên .
- Á thằng này láo, tan học tao xử
- Cả lũ nhìn nhau cười
- Tôi là Băng
- Biết rồi - Ken (nghĩ) (áp dụng 2 pà kia)
- Tưởng không nói mà cũng nói à - Khánh (nghĩ)
- Tui tên Lam
- (tên này thì 2 ông kia chưa biết lên không nghĩ được)
- Tan học này chúng ta đi ăn để mừng ngày Ken và Khánh về nha - H.Vĩ ra ý kiến
- Mừng hôm qua rồi còn gì nữa - Băng chen xô
- À, hôm qua là không có Băng & Lam , hôm nay có mừng lại - H.Vĩ cười
- OK- Tất cả đồng thanh

Tan học...

Phong ra lấy xe còn tất cả đứng chờ ngoài cổng. Hôm này tất cả 6 người tập trung đi xe của Phong còn xe của 3 tên kia để ở trường sai người đến mang về

Xe vun vút trên con đường lộng gió, mà lại mui trần lên tóc đưa nào cũng dựng đứng lên cả với nhau.

- Hôm nay, Ken vs Khánh trả tiền nha
- Ok - Phong đồng ý lun
- CÁI GÌ - Ken & Khánh đồng thanh (trả vờ nai tơ ạ)
- Tôi là học sinh cướp đâu ra tiền mà trả - Ken nói cười
- Tôi cũng vậy - Khánh
- Hôm nay mừng 2 tụi bây về chứ mừng tụi tao đâu mà tụi tao phải trả - H.Vĩ cãi
- Chấp nhận đi hay về đây - Phong vừa lái xe vừa nói

H.Vĩ thì vỗ vai 2 thằng bạn cười to

- Quyết định vậy đi - Ken nói cười, Khánh cũng có ý nghĩ vậy
- (2 tên này trả vờ thui chứ tiền cả 2 khùng như nhau ạ)

Điểm đến chính là nhà hàng Pháp Hali. Phòng Vip tầng 3

Phục vụ đến hoa cả mắt vì số lượng thức ăn và rượu bia chúng gọi còn hơn cả 100 người ăn.

Trong phòng rất đẹp với màn hình tivi tinh thể lỏng dính sát tường (cái này để hát kara đó ạ)

Những chiếc đèn chùm cao, rất nhiều đèn laser khác nhau đủ mọi sắc màu thi nhau nhấp nháy tỏa ra 1 không gian không khác gì quán bar

Những âm thanh của điệu DJ vang lên k ngừng (Phong bật mà)

- Chiều nay được nghỉ học, ta đi đến khuya về lun nha - Khánh lên tiếng

Tất nhiên Ken Phong H.Vĩ đều hưởng ứng rồi còn 2 nhóc kia đờ mặt nhìn nhau

- Tôi phải về trước 1h pm không mẹ tui tìm chết - Băng nói đều đều
- Tôi cũng vậy, hnay ông ngoại tôi đến chơi - Lam
- Không được, 2 người có nể tui này không - H.Vĩ quát
- Có - Đồng thanh
- Thế thì gọi điện về nhà xin phép đi - H.Vĩ ns tiếp
- Đây làm gì mà nóng thế - Lam giật mình
- Thế là cả 2 rút đt ra gọi
-Vâng...vâng
- Ok ở lại - Lam
- Ok rùi - Băng
- thế chứ - H.Vĩ cười toe toét
- YAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA - Ken hét lên với volume lớn làm cả lũ trở mặt nhìn vì khó hiểu
- Gì thế - Phong & Băng cùng nhau đồng thanh nhìn nhau rùi Băng quay đi bịt miệng lại (hay trùng hợp thế này lần sau chả dám phát ngôn lung tung nữa)
- Quên không xin số Lam với Băng - Ken nói làm cả tấn boom nguyên tử rơi trúng đầu 2 nàng
- Đúng, quên mất thế mà Phong vs Vĩ không cho - Khánh nhìn đếu Phong & H.Vĩ cười
- Có xin bao giờ đâu mà biết để cho - Phong lườm lại Khánh
- SAo.....- Ken đang ns thì H.Vĩ nhảy vào chen hòng
- Hai người đó có nói đâu mà
- Thế thì giờ nói - Khánh vừa nói vừa rút đt ra nhưng khổ thân thẳng pé cả lũ cho nhau số đt và lưu xong hết rùi

—

Bắt đầu công việc ăn uống..

- Băng uống được bia không? - Ken nhìn Băng hỏi
- Băng chưa kịp trả lời thì Phong nhảy vào đớp
- Cả rượu cô ta còn uống được nữa là
- Ủh đúng - Băng cười (thực ra đã uống rượu bao giờ đâu mà biết)
- Chỉ nói vậy thôi không ngờ cả lũ bắt Băng uống rượu, thế là Phong đưa cho
- Băng ly rượu ứt-ki bảo nó nốc cạn
- Băng cầm lấy ly rượu và nốc 1 hơi cạn, mặt băng giờ đỏ bừng lên (dấu hiệu của say rùi)
- Ai cũng tưởng Băng say và có thể lả lun ra đấy nhưng mà Băng vẫn ham hố mời rượu lại Phong làm cả lũ trở mặt ngạc nhiên
- Oa, Băng giỏi ghê á - Khánh vỗ tay
- Mà uống được thứ đó hả - Lam vẫn không tin vào mắt mình nữa
- Cô ta khác gì đàn ông - Phong châm ngòi cho sự phản ứng
- Uh đúng, tui đang thích làm đàn ông nè - Băng đớp lại

- Thái Lan đi..
- Ó...- Băng chưa nói hết thì H.Vĩ nhảy vào nói
- Thôi 2 người lại bắt đầu cãi nhau đi
- KỆ - Băng & Phong đồng thanh
- Oái, 2 người này hợp nhau thế không biết - Khánh cười đều
- * BùP * Lon bĩa hà nội nằm gọn trong người Khánh, Phong đã khá chuẩn
- Ken cười nhạt, Không biết cậu cười vì lý do gì nữa
- (Ken : này có phải anh đang thích ai đó không t/giả ?? // t/giả :co' lẽ nào...))

23. Chương 23

Mảnh ghép 23 : Cuộc chiến Kara giữa những con người ham hố

- Có ai hát không ? - Ken ra gần máy tính màn hình cảm ứng để chọn bài hát
- Có - Phong , Khánh, H.Vĩ đồng thanh
- Còn 2 người này thi sao - Ken chỉ Lam & Băng
- Không hát đâu - Băng từ chối lun
- Cô ta không biết hát đâu - Phong giải thích
- Mặt Băng đỏ bừng vì cái tên này, phóng đại quá sự việc
- Tên kia, ai nói gì mi chưa hả, muốn chết không? - Băng hùng hổ nói làm cả lũ lăn ra cười. Câu nói này mà phát ra từ miệng người khác thì chắc người đó đang được đưa tang rồi
- Thôi lại bắt đầu đi - Ken ngăn trước khi Phong lên dây cót
- Thế Lam sao không hát - H.Vĩ
- Ờ, mọi ngày cứ hát đi bao giờ Lam thích thì Lam hát, ok - Lam vừa uống coca vừa nói
- Ok, chọn bài cho Băng đi - Phong cười hờ hờ rồi chạy đến máy tính cướp chỗ của Ken
- Mà ra ghế ngồi để tao chọn cho
- Thế là Ken nhường cho Phong chọn.
- Phong chọn bài hát bằng tiếng anh cho Băng, máu bắt đầu dồn hết về trung tâm não rồi
- Chọn V-pop cho Băng ấy - Ken ra tay
- YEeeeeeeeeee, Ken hiểu Băng nhất - Băng nói nháy mắt tinh nghịch làm tim Ken bỗng đập thành thịch (có vấn đề rồi)
- Bài ” Tiếng sét nơi con tim ”
- Tên điên kia, chọn bài của con trai làm sao tui hát được - Băng nói to vào micarô, băng chỉ muốn phi thẳng cái mic này vào mặt Phong cho bõ tức thôi
- Tiếng vĩ cầm - Phong cho bài này ưu tiên lun nên Băng phải hát lun
- Vào dạo nhạc, Băng chỉ biết đứng thờ dãi vì Băng sợ hát k hay thì lũ này cười chết
- Đã vào đến lời bài hát mà vẫn k thấy Băng hát, cả lũ giục

- Không hát được - Bằng nhăn nhó thấy tội

- HÁT ĐI - Phong giục

- Từ từ

- Hát

Bí đường quá nên Bằng đành ngậm ngùi mà hát..... và Lam cứ ngồi dưới cười rùi cổ vũ

.....tựa ai oán giữa đêm tịch liêu.....- không hát nữa đâu - Bằng nhìn Phong

- Tiếp - Phong giờ nắm đấm lên

.....Của một người vẫn luôn nhớ mong.....

- Hát - Phong trừng mắt đe dọa

Bằng thu hết can đảm và chìm vào trong điệu nhạc buồn của bài hát.

Nhớ 1 người hay mỉm cười và hay hát mỗi khi chiều lên , cũng nơi này tiếng hát này rồi vụt bay để lại chua cay.....

Bài hát là nỗi nhớ da diết của 1 người con gái khi lạc mất người con trai mình yêu nhất.....Chất giọng của Bằng tha thiết trong trẻo như singer thật thụ....Hát đến đây Bằng đã khóc

(Bằng : sao t/g để chị khóc // T/g : Em cũng đang khóc cùng chị đây * nước nở *)

Chờ đến bao giờ để xuân sang chờ anh đến lúc hoa héo tàn và có bao giờ anh nhớ em như em nhớ anh năm tháng qua nơi chốn đây?

Không ai biết nước mắt Bằng đang rơi chỉ có Phong là cảm nhận được bởi vì Phong ngồi gần Bằng , Bằng nhẹ nhàng lau đi để nước mắt chảy vào tim. Bằng lại nhớ đến người ấy, người đã làm Bằng khóc hết nước mắt vào cái ngày người ấy bỏ lại sau lưng tất cả để về thế giới bên kia.Tim Bằng không ngừng nhói lên.....

Bài hát kết thúc là tiếng vỗ tay rầm rầm của tất cả , không những nhảy giỏi mà hát cũng hay nữa, phải chăng Bằng rất có khiếu nghệ thuật.

- HAY HAY QUÁ - H.Vĩ vỗ tay to đùng đùng và đứng dậy hét lên vào mic (choáng) may đây là phòng cách âm nên bên ngoài không nghe thấy không thì họ lại điện của 3TK đến rước bệnh nhân về thì nguy sợ nhất là 3TK phán câu " Đùa thế đủ rồi. Về trại thôi " Ken đứng dậy đập cho H.Vĩ phát ngã lăn ra sàn, cả lũ cười nắc nẻ.

Sau Bằng hát là Ken & Khánh tranh nhau hát, đến nỗi đánh cả nhau (đánh đùa thôi ạ)

Cuối cùng không ai chịu nhường ai nên cả 2 song ca hợp bích hát với nhau bài " Bên anh em sẽ không có tương lai "

Hai chất giọng của 2 tên hoàn toàn khác nhau nhưng cả 2 đều hát rất hay, không chê zô đâu được, trong lời bài hát đôi lúc còn vang lên tiếng " để tao hát đoạn này cho " " Im tao đang hát cơ mà "

" Tý nữa mày hát đoạn tiếp "

.....Hơn cả trẻ con tranh kẹo

Kết thúc bài hát

- Phong & Bằng song ca đi - Khánh lên tiếng

- Đúng đó - Lam hòa theo mà không nhìn mặt con bạn đang méo xệch lại

- Không - Phong & Bằng cùng đồng thanh lườm nhau

- 2 không thành có cơ mà - Khánh cười (lí luận ở lớp đó)

- Hát đi...

.....

Vào tình thế ép buộc nên cả 2 đành phải hát cùng nhau.

Bài hát vừa làm xong chưa kịp gửi em đã đi mất

Thôi đánh giấu trong lòng đem tình cảm anh đi cất

Giọt nước mắt rơi thật nhanh rồi gạt đi không ai thấy

Vì lòng tin em không có thì anh chấp nhận buông tay

Hôm qua ai đã nói tin anh mà

Biết anh bị nói xấu nhưng em vẫn tin anh mà.....

.....

Phong cất tiếng rap. hay không tả nổi, giọng Phong trầm ấm sâu sắc sao sao ấy , không lạnh lùng cùng không tàn nhẫn như thường

Phong ráp xong là đến Băng hát lời Melody

Đi trong chiều mưa, giờ em biết đâu ai buồn

Ngoảnh mặt lại sau lưng, còn ai

Chỉ là bóng em đang phai dần

Tình yêu xưa còn đâu, giờ anh bước theo ai hay chưa

Hay anh vẫn đó, chờ em dưới cơn mưa.....

Băng nghe nhieu bài này rùi lên nó cũng thuộc nên hát rất đúng nhạc, 2 người này song ca với nhau hợp đứt luôn

Băng ráp đoạn cuối hay cũng chẳng kém Phong..

Bài hát kết thúc , tất cả nhìn nhau cười

- Hát tiếp không ? - H.Vĩ đến cạnh máy tính chọn bài

- Ok chọn đi tao hát - Ken hớn hỏ chạy đến cầm lấy mic và la lớn

- TRÁCH ANH - H.Vĩ nói to làm Ken sững người vì thằng này định chêu cậu mà

Biết Ken không bao giờ hát bài củ con gái thế mà H.Vĩ lại chọn bài ” Trách Anh ”

- Thềng kia muốn chết sớm à? - Ken nhìn H.Vĩ bằng ánh mắt giết người

- Em muốn sống nữa hui hui - H.Vĩ cười toe toét làm mặt cún con ngây thơ

Ken tức đến khởi xì cả ra ngoài, định xăng tay áo lên xừ H.Vĩ lun tại chỗ thì Khánh ra cầm mic hát , Khánh hát bài củ con gái như thật ý, không chịu để Khánh hát trk lên Ken ra máy tính chọn bài và cuối cùng cậu chọn bài ” vẫn nhớ người ”

Khánh nhường cho Ken hát hoàn hảo 1 bài củ cậu sướng nên Ken một mình hát trọn bài này, hát xong còn tự sướng

- Lâu lắm không hát mà mình vẫn hát hay như ngày nào.

Nói xong là màn ọ ọ củ cả bọn đặc biệt là Khánh.

Rồi Ken với Khánh lại tranh nhau hát , hai người cứ cẩu xé nhau chọn bài củ mình cho vào danh sách ưu tiên

- Stop! - Băng lên tiếng

- Chi / Gì vậy - Ken / Khánh hỏi

- Suốt nãy H.Vĩ với Lam đã hát đâu nào, giờ cho họ song ca đi - Băng cười nham nhữ nhìn Lam

- Uh quên mất , Lam hát bài gì? - Ken hỏi
- Không hát đâu H.Vĩ hát đi - Lam từ chối
- Không được - Khánh & Ken đồng thanh

Khánh chọn bài ” định mệnh ta gặp nhau ” cho 2 người

Cả hai cất giọng lên mà nghe hay quá

Ở đây ai cũng hát hay hết

4h30 p.m

Sau khi Ken thanh toán tiền xong thì Phong lại đưa cả bọn đến 1 nơi toàn Play chính hiệu

Mới đầu H.vĩ cứ nằng nặc đòi đi bơi nhưng 5/6 không đồng ý thế là lại phải nghe theo lời của Phong 4/6 đồng ý đến quán bar

24. Chương 24

Mảnh ghép 24 : Đến bar

..

Quán Bar Suzzi

Suzzi là tên của Tường Vy trong giang hồ (chắc các bạn vẫn nhớ cô gái này) 1 năm trước biết tin Suzzi chết cả quán bar và những người làm trong quán này đều điều đứng và đau đớn vì mặc dù là chủ quán bar này nhưng Suzzi lun đối xử tốt với mọi người như những người thân trong gia đình k thiên vị ai. Và bây giờ chị họ của Suzzi lên thay thế đó là Ni Ni 20 tuổi

Tiếng nhạc xập xình khiến bao con tim rung theo nhạc, đèn treo nhấp nháy hình cầu cầu lồng lấy đủ mọi màu sắc đẹp kinh khủng.

Quán bar mờ mờ ảo ảo che lấp bao cảm xúc con tim.Và tình trạng quán bây giờ là một số đang bò ra bàn ” ngủ ” (say bét tè lè nhè) hơn chết.

Đa số uống rượu trò chuyện vs nhau xay xua, và có vũ công nhảy theo điệu nhạc trên sàn.

H.Vĩ Lam Băng ra ghế ngồi trk, ngồi lên ghế mà chân Băng & chân Lam k thể chạm đất chỉ có chân H.Vĩ là chạm thui. còn 3 tên kia thì lung tung đầu đó

Và.....

3 tên đang bị bao vây bởi những cô gái ăn mặc hở hang mà cao chỉ đến cổ của 3 tên thui.

- Hở hang quá - Ken lăm bắm với Khánh (Ken rất ghét con gái ăn mặc hở hang lưong)

Mấy nhỏ cứ lẻo đẻo sau lưng Ken và Khánh, vì biết độ nổi tiếng và độ lạnh lùng tàn bạo của Phong nên chả nhỏ nào dám lời thôi không thì Phong quạo cho vỡ mặt lun.

Nhưng những ánh mắt của mấy nhỏ ấy k lúc nào rời khỏi Phong.Ken k thích ra tay với con gái nên chỉ đuổi thui còn Khánh thì ra tay tuốt nếu nhỏ nào thái quá

- Tránh ra - Khánh to tiếng với mấy nhỏ đằng sau, một nhỏ ẻo lả lên tiếng
- Ấy kia , đừng thế anh
- Cút đi - Khánh quạo lại

Khánh quát lên khiến mấy nhỏ đó chạy té khói không dám ngoảnh mặt lại

- Anh , anh đẹp trai quá, cặp với em đi - Một nhỏ đeo cái nơ to khủng bố trên đầu nói với Ken

- Biển - Ken lạnh lùng

Nhỏ đó không chịu biển mà cứ vây lấy Ken

- Anh làm zữ vậy? - Nhỏ đó nói mà mắt không rời Ken

Bị Ken lườm cháy da thịt àm vẫn tung tăng ngoe nguẩy

- Biển đi nếu không muốn chết - Ken nói lớn làm nhỏ đó giật mình chạy như tào tháo đuổi

- Chào anh - Một nhỏ đến cạnh Phong (nhỏ này mới vào làm lên k biết tiếng tắm của Phong thế nào mà nhỏ này lại rất đanh đá nữa chứ . của trai k dk là kêu người ỳnh ngay)

- Tránh xa tôi 2 mét - Phong lạnh lùng

- Sao anh ?

- Điếc sao, tránh xa 2 mét - Phong quát lớn

- Thôi mà anh, anh đẹp trai thế này mà zữ vậy - Nhỏ đó vẽ mặt hiền từ

- Anh em j với cô, cô bnhiu tuổi rồi ?

- Dạ em mới 26 thôi à !

-Ồ phẫu thuật chỉnh hình không mà trông cô trẻ vậy? - Phong nói (Khen đều)

-Ồ ai cũng khen em trẻ mà đẹp , anh làm bồ em nha - Nhỏ đó vừa nói, những ngón tay vừa mân trên khuy áo của Phong. Phong lạnh lùng hất tay ra làm nhỏ đó suýt ngã lăn ra đất.

- Cô biết tui bao nhiêu tuổi không?

- Em không, anh bao nhiêu?

- 17, thế có cần phải gọi cô là chị không nhỉ? - Phong nói mỉa , cười nửa miệng lạnh lùng và độc đoán

- Không cần đâu anh, anh bảo em trẻ mà, anh cứ gọi em là em thui cũng được (nhỏ này có vấn đề hay sao mà kinh zữ vị nè)

(Phong : Ê t/giả đây gọi là thể loại gì vậy?? // T/g : Chịu chết *0*)

- Ghê tởm, tui nói xong rồi giờ thì biển - Phong chống nạnh

- Thằng này mà cũng ngon quá ha, mà dám đuổi chị mà biển à, tao đã k muốn nói rồi mà mà càng thể hả , được bây giờ tao không nể mà nữa - Nhỏ đó tức quá lên nói một lèo rồi - Tụi bây xong vô đập thằng này cho tao

Nghe được lệnh nhưng không thằng nào dám vào đập Phong (tụi đàn em này coi Phong là anh hai từ khi Phong với Tường Vy quen nhau mà)

- Không - Một tên nói to làm nhỏ kia bực không chịu nổi

- Mà y vừa nói gì, thích tao xử luôn à?

- Đéch sợ - Cả lũ đồng thanh nói , nhỏ này tức lắm rồi k làm j được

- Mẹ kiếp tụi bây muốn chị cho ăn đòn sao ?

- Muốn - Đồng thanh

Thế là Nhỏ đó xong vô lên gối 1 tên , tên đó đỡ được thế là nhỏ đó ngã chổng queo ra (đáng đời...tò tí te..)

Cả lũ đàn em cúi đầu chào Phong làm nhỏ đó đơ cứng người

Từ bên trong, 1 cô gái xinh đẹp bước ra cùng 2 tên vệ sĩ to con bên cạnh

- Phong , em đến từ bao giờ đấy, sao không báo cho chị - Đó là Ni Ni (chủ quán đó)

- Nhờ chị xử giùm nhỏ này cho em - Phong lạnh lùng rồi bước đi , nhỏ kia lạnh xương sống, lúc này tim nhỏ đập thình thịch vì nhìn ánh mắt ghê sợ của Ni Ni. Phong ngồi cạnh Băng nhìn Ni Ni xử nhỏ đó

Khánh và Ken đang lẫn lộn nhảy trong đám đông kia không biết bao giờ mới chán

* SOET SOET *

Hai nhất kiểm dành cho nhỏ đó, cả bar im lặng chỉ còn tiếng nhạc trong hơi thở gấp gáp, nhỏ đó đang bị tử thần lôi đi khi chưa kịp hồi hận.

Bar lại trở lên âm ỉ như thường và lại âm ỉ hơn nữa là H.Vĩ & Phong cùng xen vô đám đông đó nhảy, này giờ Băng & Lam ngồi đánh chén hết hơn 5 đĩa hoa quả rồi.

Mấy tên đại gái trong bar có ý định ra chêu Băng & Lam nhưng từ lúc thấy Phong ngồi cạnh Băng lên không thẳng nào dám đến cạnh 2 người họ 1 mét.

Trời dần chuyển màu, màu đen xám xịt phủ lên mặt đất, trắng trên cao đã tỏ, những ngôi sao cũng đã lấp lánh trên bầu trời.

Cuộc vui kết thúc ở đây, kết thúc sớm hơn dự định.

Mỗi đứa một ngã , 4 hoàng tử đã có mặt tại biệt thự của họ

Biệt thự Devil.....

Zing Blog

25. Chương 25

Mảnh ghép 25 : Buông tay tình yêu đầu đời

Mặt trời ló dạng cười với chúng sinh chiếu những tia nắng màu óng xuống vạn vật, những tán cây ven đường thức giấc sau 1 đêm.....

Trường Qt H..

Bốn hotboy có mặt trong sự chào đón nồng nhiệt của học sinh trong trường. Theo phản xạ và theo truyền thống lâu đời, girl trường này mê đến lột ruột, sự đẹp trai nghiêng nước nghiêng thành này của 4 tên làm có girl trong trường không thể đoàn kết được. Hôm nào cũng mất hòa bình vì cứ nhận tên này tên kia là hoàng tử của mình

Giờ tiếng anh..

Những cá thể học sinh ngồi góc cuối lớp đang rất "chăm chỉ" học bài

Phong thì lướt web (cái này thì là công việc thường xuyên rồi)

Băng thì đọc tiểu thuyết (ham đọc lắm nha , thỉnh thoảng lại đưa tay lên véo má y như đang tưởng tượng mình trong truyện vậy)

Ken đọc manga (1 trong những sở thích của ken)

Khánh đọc truyện ma (ông này mê truyện mà lắm luôn) vừa đọc thỉnh thoảng lại rên lên mấy câu như : kinh quá, ui giời, trời , wow...

H.Vĩ và Lam thì vẫn đọc truyện cười, vừa đọc vừa cười làm lớp không thể giữ trật tự được nổi trong vòng 1 phút

Sau người họ bắt cần học quá khiến ông thầy dạy tiếng anh bực và tức vì học sinh không coi giáo viên ra gì trong khi ông ra sức giảng và dạy như vậy (giảng rõ to nhưng cả lớp có ai hiểu gì đâu)

Ông ta tiến lại gần bàn 6 người gõ thước xuống bàn Lam

- Máy trò học thế này à ?

- VẮNG - Cả lũ đồng thanh trừ Phong

(Bái phục..bái phục..các thánh rất víp ạ)

Phong không thèm liếc ông ta nửa giây

Ông thầy nhìn mấy đứa mà tức đến nổi thổ huyết, người run lên vì tức giận , ông ” cay đắng ” nhìn mấy trò của mình quát to

- Mag hết truyện lên bàn giáo viên cho ta rùi chăm mà học đi

- Thầy ơi, của em là tiểu thuyết thế có phải mang lên không? - Bắng ra vẻ ngây thơ

- Có mang hết lên - thầy nói to

- Của em là truyện ma, em mà mang lên đây thầy nhìn thấy tối về không dám tắt điện đi ngủ tốn điện mà, vợ thầy ỳnh chết - Khánh gợn vờ khờ khạo nói

Cả lớp ồ lên cười riêng ông thầy đỏ bừng mặt vì tức giận, ông đành ngậm bồ hòn làm ngọt rùi lên bàn giáo viên giảng tiếp, không ngậm có mà nghĩ hưu sớm như chơi , bại sản như cơm bữa

Giờ ra chơi...

Tại sân trường

Lam và Bắng đang đi loanh quanh sân trường

- Mà có nghe ai đó nhắc đến tên tao không ? - bắng hỏi Lam

- Có đấy, giọng con gái - Lam

Với tính tò mò của cả 2, Bắng và Lam cùng sải bước đến chỗ phát ra tiếng nói ấy , nhìn thấy bọn người của Mĩ Đan, bắng và Lam núp sau bức tường để nghe chuyện

- Con đó giả tạo thấy gớm.

- Lúc nào cũng muốn gây sự chú ý với hoàng tử trường này, nghĩ đến là muốn giết quách đi cho xong, thấy mà muốn ới.

- Con Bắng đó có gì đặc biệt là M.K lại yêu nó chứ, thật là ghen quá à!

- Cả con bạn của con đó nữa, 2 con đều là cáo, chuyên gây sự chú ý với hotboy.

- Con Lam hả?

- Chứ còn ai nữa !

- Đúng, mà tao nghĩ M.K có vấn đề hay sao mà lại yêu con Bắng, con nhà què xấu mà chảnh (nhằm rùi Bắng nhà ta có chảnh đâu)

..... hàng loạt ngôn từ phát lên làm Bắng khó chịu và Lam thì thấy có gì đó nhói nhói trong tim, ánh mắt Lam vương vấn nỗi buồn

” M.K yêu Bắng sao ” - Câu hỏi này cứ vang lên trong tiềm thức của Lam khiến cô thật khó chịu và nhói trong tim

” M.K yêu mình sao, không thể mình với anh chỉ là anh em bình thường thôi mà , còn Lam, Lam thì sao, Lam yêu M.K mà, mình phải giải thích sao đây , vì Lam mình không thể để nhỏ buồn được ” - Dòng suy nghĩ của Bắng

Lam chạy đi, nơi khóe mắt xuất hiện vài giọt nước mắt mà lòng Bắng nhói lên liên tục vì thương cho con bạn.

Lam chạy đến ngồi bệt xuống gốc cây sân sau cửa trường và khóc. Băng chạy theo mà gương mặt thể hiện nỗi lo tột độ.

Nếu cho Lam chọn giữa Băng và M.K thì không ngần ngại cô sẽ chọn Băng, nhưng nước mắt Lam vẫn rơi không ngừng, Băng như thấy mình có lỗi, vội ngồi xuống bên cạnh Lam an ủi

- Lam, đừng khóc nữa, mày như thế tao buồn lắm - Mắt Băng đỏ hoe, Băng đưa tay lên lau nước mắt cho nhỏ bạn nhưng trong lòng cứ lo sợ Lam sẽ hất tay Băng ra và chạy đi, Nhưng không, Lam không làm thế mà Lam cười nhẹ, nụ cười chứa toàn đau buồn

- Tao với M.K không có gì đâu, mày đừng nghĩ nhiều - Băng ghen ngào

- Tao không nghĩ, tao biết rồi, tao biết anh yêu mày chứ không bao giờ yêu tao đâu - Lam ghen ngào nói buồn, bất giác nơi con tim cô rỉ máu, 1,2 giọt nước mắt lại lăn xuống chạm vào bờ môi, cô cảm nhận được vị mặn chát của nước mắt.

Băng cười, nụ cười vương chút buồn bã và tội lỗi

- Lam, tao xin lỗi - Băng nói nhỏ

- Không, mày không có lỗi, tao có trách mày đâu - Lam nhẹ cười lau nước mắt gần trượt ra của Băng

- Nhưng mày buồn tao cũng buồn lắm - Băng ns giọng buồn

- Thì tao vui rồi nè - Lam cười cho Băng vui

Dù biết Băng không hề có tình cảm gì với M.K nhưng Lam cũng không thôi chạnh lòng khi nghĩ đến chuyện này, sau vài phút trấn an con bạn thân, Băng làm hết trò này đến trò kia mong sao Lam được vui và cười, cuối cùng, Lam cũng phải bật cười vì sự khờ khạo đáng iu của Băng

Vào đến lớp (chưa vào tiết học)

" Thế nào cũng phải cho cặp này thành đôi mới được, xin lỗi M.K nha, keke, nhất định không để Lam buồn được " - Bất giác môi Băng vẽ lên 1 nụ cười nhưng chợt hàng lông mày nhíu lại khi phát hiện đối tượng bên cạnh mình có cài bom nguyên tử trong miệng

- Điên à mà tự cười 1 mình - Phong

- Kệ tui, bực mình - Băng đá zô chân Phong 1 cái đau rồi chạy mất tiu, ngugif ở lại để Phong lườm cháy quần áo hoặc lạnh xương sống cơ chứ

...

1h pm.

- Alo, Lam hả chiều nay 3h ra công viên chỗ cũ gặp tao nha, không ra tao tự tử cho coi - Băng nói dứt câu không đợi câu trả lời của Lam mà cúp máy lun

- Anh , chiều nay 3h gặp ở công viên chỗ cũ nha , không ra em tự tử cho coi - Cũng như Lam vậy, M.K chưa kịp há mồm thì Băng đã cúp máy rồi

Rồi Băng bay lên giường thả mình vào nệm và ngủ

3h pm tại công viên

Công viên khá đông, không biết vì trời nóng hay sao mà mọi người đổ ra đây hóng gió như thế này, băng qua những hàng cây xanh rì rào, những chiếc ghế đá giải nhiệt, những thảm cỏ nhân tạo màu xanh đều đều, hồ nước rộng mà trong veo, phải nói thiên nhiên nơi đây rất trong lành

Một cô gái với chiếc váy " an toàn " màu trắng. Một chàng trai khoác trên mình chiếc áo sơ mi đơn giản và quần bạc trắng. Gặp nhau tại ghế đá cuối công viên

- Ô sao anh đến đây - Lam nhìn và chỉ tay vào M.K ngờ ngàng

- Băng hẹn anh đến đây, hẹn cả em nữa à - M.K

- Vâng - Như hiểu được con bạn cố ý sắp đặt, Lam mở điện thoại ra định gọi cho Băng thì thấy tin nhắn

” Hiu hiu, đi chơi vui vẻ ra, chúc 2 người hạnh phúc ”

Mặt Lam đỏ bừng lên vì con bạn này khiến cô khó xử trước M.K , hai tay Lam cứ bấu chặt lấy váy muốn về nhà Băng lôi cổ nó ra đây

” Con diên này ” - Lam nghiêng rằng nói thầm

(Lam : T/giả nên xử con này thế nào đây.// T/giả : cho nó thành gấu trúc là được. Em thích kiểu con Panda lắm !)

Tin nhắn dt của M.K kêu lên 1 hồi

” Anh hử, tự nhiên em bị đau bụng, hay anh với Lam cứ đi chơi nha, thông cảm cho em ”

M.K k nhắn tin lại mà nói vs Lam

- Đi ăn thôi, anh đói rồi nè !

- Vâng anh !

M.K dẫn Lam đến nhà hàng ăn 5 sao, người ngoài nhìn vào cách nói chuyện của họ ai cũng nghĩ họ là 1 đôi nhưng 2 nhân vật chính không dám nghĩ vậy.

- Sắp kết thúc năm học rồi - M.K nhìn Lam

- Ạ vâng, sao không anh

- Ủh, học hết lớp 12 ở đây anh cùng gia đình chuyển sang Mỹ sống.

Lam quá bất ngờ, tim cô nhói lên dừng đột, ngồi trước mặt người mình yêu mà không dám bày tỏ sợ bị từ chối, cô đành cầm nín trong im lặng

- Và rồi anh có về Việt Nam nữa không? - Lam ns giọng buồn

- Anh chưa biết. Có thể không nhưng cũng có thể có - M.K vừa khuấy ly cafe vừa nói

- Thế em và Băng nhớ anh đến chết mất - Lam nói đùa để không khí bớt căng thẳng

- Có thật không? - M.K hỏi với tính chất đùa nhưng Lam lại gật đầu lia lịa

- Sang đó anh sẽ kiếm một cô vợ về ra mặt bọn em

Câu nói ấy đã tác động mạnh vào tim Lam, cô nàng thấy khó thở, dù biết M.K đang nói giỡn nhưng có gì đó nghèn nghẹn ở cổ không nói lên lời, vị cay của món thịt bò Pháp ở bàn bay lên sống mũi, lên khóe mắt nhưng không thể khóc

” Mình không được khóc ở đây, trái tim anh không có chỗ inh thì mình đành chấp nhận buông tay chứ không để cả hai bên đau khổ được,nhưng sao tim mình đau thế này” - Lam nghĩ mà nước mắt rơi ngược vào tim

- Ok anh, nhớ nhé - Lam cười tươi, nụ cười không chút dối lòng hay buồn bã, nụ cười của kẻ chấp nhận mọi sự thật như mình là người chiến thắng và tim cô sẽ khắc tên M.K - mối tình đầu không thành của cô

” Em sẽ chấp nhận tất cả ,cũng may em chưa thổ lộ tình cảm của mình không thì cả em và anh đều sẽ khó xử ” - Lam nghĩ

Yêu là không níu kéo trước sự quyết định của người kia, càng níu kéo thứ tình cảm không phải của mình thì tim càng đau và càng lạc mất nhau. Vì yêu phải xuất phát từ hai con tim mới có hạnh phúc thật sự được.

26. Chương 26

Mảnh ghép 26 : Sự xuất hiện những người bạn cũ

Hôm nay, một ngày không có nắng

KítTTTTTTTTTTTTTTTTTTTTTTTTTTT...

Một chiếc Vespa dừng lại khi có tiếng kêu của 1 cô gái trước đầu xe

- Chết, bạn có sao không ? - Một cô gái trên xe vội vã tắt máy xuống xe đỡ cô gái kia lên

- Không sao! - Băng ngẩng đầu lên thì

- VY BĂNG , mày đấy hả ?- Cô gái kia há hốc mồm nói to

- Diệp Hân , mày về nước từ bao giờ đấy - Băng nói trong vui sướng

- Mới sáng nay thôi à, giờ về nhà tao chơi nhé - Diệp Hân cười

Trên đường về nhà Diệp Hân

- Đạo này mày sống sao rồi - Diệp Hân

- Tao vẫn bình thường , tao chuyển sang quốc tế H học rồi.

- Hả, đã chuyển rồi, sướng nha ! - Diệp Hân cảm thán. Ngôi trường này muốn chuyển không phải điều nói trước được đâu.

- Không sướng tẹo nào hết, Mà 3 thằng kia cũng về sáng nay à - (3 thằng bạn thân ở bên trường Hằng Thuyền của Băng ạ)

- Ủ , để tao kêu tụi nó zô nhà tao luôn.

Xe đỗ lại ở nhà Diệp Hân cũng là lúc bộ ba có mặt

- Sao tụi bây đến nhanh vậy - Diệp Hân hỏi

- Tui ở ngay quán nước gần nhà bà mà - Quân nhanh chóng trả lời

Trịnh Diệp Hân - cô bạn thân nhất của Băng bên trường cũ

Bộ ba..

Lâm Nhất Quân - Cậu bạn nam tính nhất nhóm

Lý Thanh Tùng - Anh em sinh đôi của Hùng

Lý Thanh Hùng - Anh em sinh đôi của Tùng

Tất cả đều có niềm đam mê là hiphop , Phải nói là 3 chàng trai này rất quý Băng

(Hiphop á. t/g cũng mê nhưng có biết nhảy đâu ><>)

- Trời ơi, Băng kìa, nhớ bà quá đi mất - Quân, Hùng, Tùng nhào đến ôm Băng vui sướng

- Mọi người sang bên hết mình tui ở nhà nhá - Băng vờ trách yêu

.....

Cả lũ buôn một tràng dài rồi bật nhạc lên nhảy hiphop

Trong nhóm , Quân là người nhảy giỏi nhất

- Băng có bạn trai chưa? - Hùng cười hỏi quên mất nỗi đau của Băng vào năm ấy.

Mặt Băng xụ lại, Tùng nháy mắt Hùng để Hùng nhớ ra, giờ mới nhớ ra thì muộn rồi T.T

- Băng chưa, thế mọi người ai có rùi đi khao ăn 1 bữa đi - Băng pha trò làm cả lũ cười

- Thăng Tùng, nó vừa tán được 1 em học cùng khối, xinh cực - Quân nhìn Tùng cười dã man

- Ái, sao tui không biết - Diệp Hân chen zô

- Giờ tui cũng mới biết nè - Quân và Hùng đồng thanh

- Á tên này yêu mà giấu bạn bè nhớ - Diệp Hân cười

- giờ thì biết rồi còn gì - Tùng hất giọng

Bỗng, tiếng chuông điện thoại Diệp Hân vang lên.

- Đợi tao chút, tao nghe máy!

Rồi Hân bước ra ngoài cửa, 2 phút sau trở lại

- Kiệt gọi cho tao!

Hân lơ miệng nói, bộ ba cau mày lại.

Nghe đến cái tên này , Băng như chết lặng, tim nhói lên.

- Kiệt , Kiệt nào vậy? - Băng vịu tay Hân

- Ờ thì...- Hân chưa kịp nói thì Quân đứng dậy

- Trần Chính Kiệt

- Chính Kiệt, thế là sao , không phải...không phải...Kiệt đã - Băng nói không lên lời, cổ họng nghẹn ứ nhìn tất cả chờ câu hỏi.

- Kiệt chưa chết, năm ấy ai cũng ngỡ Kiệt đã ra đi mãi mãi , vào 3 tháng trước Quân có gặp một người giống y hệt Kiệt ở bên Mĩ, Quân đã chạy đến và hỏi nhưng người đó không biết Quân là ai, Quân hỏi có nhớ ai tên Hạ Lý Vy Băng không thì người đó cũng lắc đầu, gặp được ba mẹ của người đó thì mới biết đó chính là Kiệt nhưng Kiệt đã bị mất trí nhớ - Quân nói nghèn nghẹn.

- Kiệt vẫn còn sống, Kiệt chưa chết, tui muốn gặp Kiệt - Băng thét lên , trong câu nói chứa chan bao niềm nhung nhớ.

- 3h chiều nay, Kiệt bay về nước, rồi chúng mình đi gặp - Hân đứng dậy cầm tay Băng nói, Băng đang chìm trong sung sướng mà quên một điều rằng Kiệt không còn nhớ nổi Băng là ai, thậm chí là cái tên.

Kiệt gọi điện nói cho Diệp Hân biết 3h chiều về đến nước vì cả Hùng, Quân, Tùng, Hân Kiệt cũng không nhớ họ là ai nhưng thời gian sống bên Mĩ 4 người này cũng đã bên Kiệt nhiều nên Kiệt đã coi họ là bạn.

3h chiều, 5s (Băng, Hân, Tùng, Quân, Hùng) đều có mặt ở sân bay, (5s là tên gọi chung khi 5 đứa này ở cạnh nhau)

Sân bay tấp nập người ra kẻ vào

- Kiệt kia rồi - Hùng chỉ tay về hướng một chàng trai cao khoảng 1m75

Băng đã khóc, nước mắt Băng chảy ra vì thương nhớ Kiệt trong khoảng thời gian tưởng Kiệt đã ra đi mãi

5s chạy đến cạnh Kiệt.

Kiệt vui vẻ chào 4 người kia mà không màng đến sự có mặt của Băng vì thật sự bây giờ đến tên Băng Kiệt còn không nhớ, mắt Băng ngấn lệ òa đến ôm Kiệt nhưng bị cánh tay Kiệt hất ra

- Kiệt - Băng xót xa

- Băng à? Kiệt mất trí nhớ mà!- Hùng nói nhỏ với Băng, giờ thì Băng hiểu ra vì sao Kiệt lại lạnh với Băng như vậy. Băng sẽ không giận.

- Cô ta là ai - Kiệt nhìn Băng và hỏi Diệp Hân và bộ ba còn lại

- Bạn ấy tên Vy Băng, Kiệt làm quen rồi chúng ta làm bạn nha! - Diệp Hân cười và nói

- Chào - Kiệt hồ hững

” Kiệt ơi anh quên em rồi thật sao, anh bị mất trí nhớ sao, sao ông trời ác vậy, cướp mất trí nhớ của anh đi, em đau quá Kiệt ơi ” - băng vừa nghĩ nước mắt rơi không ngừng, Băng chạy đi, chạy qua hàng người tập nập mà nước mắt lăn từng giọt trên má.

- Cô ta làm sao vậy - Kiệt hỏi nhưng không ai trả lời, Diệp Hân chạy theo Băng

- Thui đứng đây làm gì nữa, về thui - Quân lảng sang việc khác, Kiệt vui vẻ đồng ý

- Cả ngày không thấy con Băng đâu, gọi điện cũng không bắt máy nhắn tin không thấy trả lời - Lam nhìn Hiểu Vĩ bức xúc,

- Chắc Băng có việc bận đột xuất thôi - Hiểu Vĩ đáp lại

Lịch là hôm nay Băng, Lam và 4 hoàng tử đi chơi nhưng vì suýt bị Diệp Hân đụng xe và chuyện của Kiệt lên Băng quên lun, điện thoại Băng để ở nhà mà.

Tại gốc cây cạnh bờ suối Lincey

- Mày có sao không? - Diệp Hân lo lắng nhìn Băng, Băng ngồi cạnh suối mà khóc mãi

- Tao không sao, mày về trước đi, tao muốn yên tĩnh - Băng ghen ngào

- Một mình mày ở đây tao không yên tâm, về nhà tao còn đối diện với Kiệt chứ

- Không , Kiệt mất trí nhớ làm sao biết tao là ai, giờ tao chỉ là người xa lạ trong mắt Kiệt thui - Băng ngán lệ

- Đó không phải Kiệt quên mày mà vụ đụng xe ấy không cho phép trí nhớ của Kiệt nhớ đến bất cứ thứ gì kể cả ba mẹ của Kiệt Kiệt còn không nhớ, đến bây giờ Kiệt chỉ coi ba mẹ ruột của Kiệt là ba mẹ nuôi thôi , mày hiểu chứ !

- Tao hiểu nhưng nhìn Kiệt lạnh lùng với tao như vậy tao sợ lắm, tao không thể kiềm chế được tao muốn khóc, tao sợ lắm - Băng khóc òa lên như con nít

- Thôi không khóc nữa được không, tao sợ mày khóc lắm, trông mày giờ như mèo hoang thế kia, thui theo tao về - Hân cố ý nói đùa để Băng cười, giờ thì Băng cười thật

- Giống mèo hoang á, con kia - Băng hùng hổ

- Hiu Hiu em nói nhảm, giờ chị về được chưa - Hân giơ tay lên

- Được rồi - Băng đứng dậy lau nước mắt rồi theo Hân về

Kiệt vẫn lạnh lùng không nói chuyện với Băng, chỉ nói với 4 người kia thôi, điều này cũng đủ làm trái tim Băng tan nát.

Băng ra về để lại nụ cười ẩn bên trong là nỗi nhớ nhung Kiệt và chút sầu đau, Diệp Hân không biết nói gì hơn chỉ nhắc lần sau nhớ đến chơi thường xuyên

27. Chương 27

Mảnh ghép 27 : Rắc rối

Hôm nay , vô tình gặp M.K trên đường đến trường lên M.K đưa Băng đi học cùng luôn

Xe M.K phi thẳng vào bãi đỗ xe khối 12

Trong lòng Băng vẫn thổn thức vì chuyện Kiệt trở về

- Anh zô lớp trước đi em muốn đi một mình

M.K gạt đầu rồi bước đi, trong lòng anh có gì đó buồn không tả nổi nhưng k biết nói với ai

Tiếng giày cao gót cộc cạch phía sau đánh thức phản xạ của Băng, Băng quay lại và thấy Thiên Thiên đi cạnh 4 nhỏ khác

- Chào Băng - Thiên Thiên nhanh chóng nói trước

- Chào bạn !

- Tưởng bạn là bạn gái của Phong mà luôn đi chung xe với M.K thế này -

Thiên nói có chút mĩa mai

Băng lại nhớ lại chuyện hôm bữa Đình Uy đến trường tỏ tình và Phong là người ra giúp đỡ, Băng xanh mặt lại muốn giải thích cho Thiên nhưng không hiểu sao không thốt lên lời thì Lam chạy đến

- Làm bạn gái của Phong không được đi chung xe với anh trai mình sao - Lam

- Ha, tui hỏi bạn đâu? - Thiên liếc đều Lam

- Không hỏi tui mới muốn trả lời nè - Lam nói chọc tức Thiên , Thiên nghiêng răng lẩm bầm ” rùi cả mày nữa, tao ày và con bạn mày lên thiên chung một ngày , hãy đợi đấy ”

- Ồ, vô duyên như bạn mai sau chả ai dám lấy đâu! - Thiên kênh mặt lên nói

- Chả ai dám lấy cũng không chết được còn hơn loại người đang định xen zô chuyện tình cảm của người khác, mà nói thật nhớ Phong có chủ rùi đừng bám theo làm gì, mệt lắm đó - Lam nói như tát nước vào mặt Thiên làm nhỏ tức xì khói.

- Mày.....- Thiên chưa nói xong thì 1 nhỏ phía sau Thiên lên tiếng

- Chị Thiên nói nhieu với nhỏ này làm gì, xử cả 2 lun đi

- Mày im, Băng là bạn tao, xử mày thì có ý - Thiên quay lại nói và nháy mắt nhỏ đó ra hiệu giữ bình tĩnh

- À vâng - Nhỏ đó không ns thêm gì nữa

- Nể Băng tao mới tha ày đó không hôm nay mày chết rùi con ạ - Thiên nói rùi quay đi không quên liếc đều Băng và Lam

- Băng, lần sau tao cấm mày tiếp xúc với nhỏ này - Lam nghiêm mặt nhìn Băng

- Tao biết rùi - băng nói xong đi thẳng lên lớp với tâm trạng không vui cho lắm

Lam lon ton chạy theo con bạn

- Băng Băng/ Lam em- tiếng một người con trai gọi Băng và Lam dài

Lam và Băng cùng quay lại đằng sau thì lại thấy tên tóc xanh và tóc đỏ đi cùng nhau

- Hơ, chết rùi chạy thui - lèo một phát Băng và Lam phóng bạt mạng lên lớp như ma đuổi

Hai tên đó không đuổi kịp thế là ghé lên văn phòng lấy loa nhà trường và..

- Em nào tên Băng ra sân sau gặp anh không thì hôm nào anh cũng đến trường chờ em đó - vâng, đây là giọng của Đình Uy

- Em nào là Lam / mẹ (gồm ông này tìm Lam chuyên mang theo câu Mẹ) ra sân sau gặp anh nhanh lên - Lạc Ân - tóc đỏ

- Chết tiệt - Băng và Lam nhìn nhau đau khổ

- Ai gọi hai bà hay sao đấy - Khánh hỏi

- Thì đúng rùi, ra xem ai nào - Ken hóng zô

- Lại 2 tên đó đúng không? - Mặt H.Vĩ đỏ bừng lên tức giận (dấu hiệu gì đây)

Phong không nói gì, ngồi nhẩn tin cho ai đó...với nội dung ” sân sau trường H, đến luôn đi ”

Muốn tránh cũng không tránh được cả đời, Lam và Bằng cùng nhau ra sân sau thì thấy bao nhiêu girl đứng đó, tầm khoảng 20 người

- Sao lũ này đứng đây ?- Lam nhìn mặt hỏi Bằng

- Không biết...hay.....- Bằng cười đều

Lam hiểu ý của Bằng cũng cười theo

- Đúng đây chờ 2 tên đó xử xong lũ girl này rồi trốn zô lớp là kịp, kakaa - Lam cười dã man

(Ps: hình như 20 bạn girl này có người tên Bằng có người tên Lam thì phải, tại hai tên kia không nói rõ cả họ tên mà chỉ nói Bằng / Lam thôi mấy girl này tưởng họ,kakaka)

- Tránh ra, tránh ra

Một đám người bịt mặt nhào zô đẩy hết girl ra.

- Bọn mày là người của thằng Phong - Đình Uy nhìn đám người ấy

- Hôm nay sẽ là ngày giỗ của mày - Dân (đàn em của Phong) nói

- Chúng mày tưởng giết tao dễ lắm sao, mơ đi con - Đình Uy nói rồi cười lớn, cả đám girl sợ hãi giải tán hết duy nhất chỉ còn Bằng và Lam đứng phía sau cây để xem phim trường sắp tới

* Tách *

Hơn 30 thằng mặc quần áo màu khác nhau chạy ra sau Đình Uy và Lạc Ân

- Chúng mày tưởng tao ngu sao, tao biết đây là địa bàn của thằng Phong, tao không ngu đi một mình đâu mấy nhãi ranh - Đình Uy nói, rồi cả 2 thằng (Lạc Ân) cười man dợ

Hai bên xông vào đánh chém lẫn nhau, còn Đình Uy và Lạc Ân chạy lun (to mồm mà đến lúc ụng nhau lại chạy, đây là phương pháp bảo toàn tính mạng ý mà)

Tuy bên phe Phong chỉ có 10 tên nhưng cũng đủ đánh bại 30 tên của đối thủ

30 tên kia thì nhau rên rỉ nằm liệt dưới đất

- Anh Phong ,em xử xong tụi nó nhưng không thấy thằng Uy với thằng Ân đâu, hình như lúc tụi em đang đánh nó chạy rồi - Dân nói trong điện thoại

- Giải tán đi - Phong lạnh lùng rồi cúp máy

- Về chúng bây - Dân hất tay lên cao rồi cả đám chạy ra cổng sau của trường

28. Chương 28

Mảnh ghép 28 : Gặp lại...

”- À đúng rồi con này tao chưa hỏi tội mày, hôm qua mày đi đâu mà không đến đi chơi cùng tụi này - Lam nhìn Bằng hình sự

- Tao có chuyện nên.....

- Chuyện gì mà gọi không nghe máy nhắn tin không trả lời hả ?

- Tao để phone ở nhà mà !

...

- Hai tên đó cuồng hai bà rồi - Khánh chêu

- Vớ vẩn vừa thôi - Lam

Băng lên chỗ cho Khánh ngã lẳng ra đất.

- Muốn chêu tui không ? - Băng túm cổ áo Khánh ra mặt hình sự

- Ui em xin lỗi chị Băng em nói nhầm - Khánh cười híp mắt

Băng cũng vậy rùi đỡ Khánh dậy

- Tan học này đi ăn nha ! - Ken giơ tay phát biểu

- Mà rủ là trả tiền đó !- Khánh chọc

- Tiền tao cũng là tiền của mày mà ! - Ken chọc lại Khánh

- Đi ăn à đi ăn à, bây giờ á - H.Vĩ chen zô thì bị ăn 2 cái búp của Ken & Khánh tặng

- Bây giờ cái đầu mày á , giờ sắp zô lớp rùi ăn uống chi - Khánh

- Thế tưởng Ken rủ đi ăn mà - H.Vĩ vừa xoa đầu vừa nói

- Tan học cơ mà thèng ngu này - Khánh búp cho H.Vĩ một cái nữa

- Lam, Khánh đánh tui kìa - H.Vĩ quay sang Lam mách đều

- Kệ - Lam lạnh lùng (giả ả)

- Băng, Khánh đánh tui - H.Vĩ lại quay sang Băng

- À thế à, thương quá - Băng trả vờ nhăn mặt trách Khánh - Khánh thì nhớ.....đánh tiếp đi - Băng cười khiến H.Vĩ tức xì khói , Khánh lại nhào zô đánh tiếp , H.Vĩ trở lên te tua

Tan học

- Let's go - H.Vĩ hét to khoác tay Băng và Lam nhưng xui xẻo là Băng và Lam hất tay ra làm cậu ngã lẳng ra đất, Khánh thì đứng cười nắc nẻ lại còn ngồi sồm xuống chống tay vào cằm - Đau hông ?- chêu tức H.Vĩ

- Mày dẫm chân vào tay tao không đau mới lạ đó - H.Vĩ la oai oái

- Chân tao đau - Khánh nhìn xuống chân mình thì thấy bàn chân khác dẫm lên

- Ken ———— Khánh la lên

Ken thì cứ đứng cười làm cả lũ lặc ngan vì tên này.

- Đi thôi - Phong ngăn trò đùa của mấy nhóc lại

Khánh gọi rất nhìu món đặc biệt là những món cay (sở thích của Băng, Khánh và cả Phong nữa)

Phong và Ken thì chuyên gia rượu còn Khánh và H.Vĩ chuyên bia , còn 2 nhóc kia chuyên coca

Phong gọi toàn món cay đặc biệt mà mới ra lò để cả lũ thi ăn, đĩa nào cũng cay xè lưỡi mặt đỏ như gấc chín mà vẫn cứ ham hố

Những ly nước lọc trên bàn cạn dần, tổng 6 người nốc hơn cả thùng nước khoáng

...

...

...

- Băng đại ca, sao đại ca ở đây vậy - giọng nói nữ tính phát ra, đó chính là Diệp Hân, bên cạnh là Hùng, Quân, Tùng và cả Kiệt nữa

- Mày, Hân - Băng nói vs hân nhưng mắt cứ nhìn Kiệt

- A, cả ông xã tui ở đây nữa nè - Hân nhìn Khánh

- Ui, bà xã - Khánh mừng rỡ khi thấy Diệp Hân

- Hai người- Lam / Băng / Phong / H.Vĩ đồng thanh

- Lúc ở bên Mĩ hai người này trúng tiếng sét ái tình của nhau đó - Ken giải thích

- Á, thế hôm tao hỏi lại bảo chưa có bạn trai nha - Băng nói giỡn

- Mà cũng quen Khánh sao? - Hân

- Uh, bạn học cùng lớp

- Bà xã iu ngồi chung đây cho vui - Khánh nói với Hân

- Oẹ oẹ..tình cảm như trong phim..oẹ oẹ - Hiểu Vĩ vừa nói vừa làm động tác ới

- Thui em còn đi chung 4 thềng này nữa cơ mà - Hân chỉ tay về phía 4 tên kia

- Pà cứ ngồi đó đi, tụi tui sang chỗ này ngồi cũng được - Tùng

- Không được - Hân nhìn Tùng rồi quay sang Khánh

- Thui ông xã ngồi chơi cùng bạn đi nha, em đi đây - Rồi Hân chạy ra cạnh 4 thềng kia

Băng thì không thôi nhìn Kiệt , cảm giác nhớ nhung cứ trào lên

- Băng..Băng..mày nhìn gì đó - Lam quơ quơ tay trước mặt Băng

- À không - Băng giật mình cười

- Mày thích tên mặc áo đen đó à (Kiệt mặc áo đen ạ) - Lam nói giỡn nhưng ai ngờ trúng tim của Băng

Băng không nói , chỉ thở dài,

- Sao thở dài - Lam

- Không, chuyện dài lắm lúc khác tao kể cho, giờ ăn tiếp thui - Băng nhìn tất cả rồi cả bọn đâm đầu zô ăn

..

29. Chương 29

Mảnh ghép 29 : Vui chơi

Ăn xong , Ken cho ý kiến là vào nhà Băng chơi

Mới đầu Băng từ chối hết mình nhưng bị cả 5 người ép buộc thế là cũng đành chấp nhận

Phía xa xa nhìn zô nhà Băng đã thấy giàn hoa thiên lý rất đẹp

- Đột nhập thui, nhà không có chủ - H.Vĩ là lớn rồi cả lũ nhào zô

(Mẹ Băng chưa về)

Vào đến nhà, một không gian kì lạ mà 4 hoàng tử chưa bao giờ cảm nhận được,đó là cảm giác ấm cúng

Tất cả đều chú ý 4 bức tường xung quanh, Băng cứ thần thờ không hiểu j chợt dạ nhìn lên tường và hét lên

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Giờ mới để ý xung quanh tường đều treo ảnh Băng từ bé đến giờ, tất cả cứ tiến lại sát những tấm hình ấy hơn làm Băng đỏ hết cả mặt

Bức hình to nhất được đóng trong khung ảnh cỡ bự ,Băng chụp cùng 5s đó là hồi lớp 9 , 5s biểu diễn hiphop ở trường xong thì nhờ người chụp hình kỉ niệm, bức hình này trông ai cũng rất cá tính đặc biệt là 2 cô gái

là Băng và Hân, Băng đứng ở giữa 5 người đội một mũ phớt kẻ trắng, 1 tay làm điệu " Im lặng " đó là suyet môi và nháy 1 bên mắt và người gập xuống hai chân rang ra, Diệp Hân thì đội cái mũ chẳng ra mũ (nhiều thứ gắn zô nữa mà) hai tay rang rộng ngang bụng Hùng và Quân.....

- Bà xã mình kìa, xinh quá , thế mà không quen Băng và bà xã sớm hơn,thú vị thật đấy - Khánh
- Băng nhảy hiphop á? - Ken nhìn Băng
- Ồ - Băng cười
- Băng thú vị thế - H.Vĩ thốt lên làm Băng đỏ hết cả mặt
- Băng không thích mặc váy sao? - Ken
- Sao Ken biết - Băng
- Thì có thấy ảnh nào Băng mặc váy đâu, cả ảnh cùng tập thể nữa, ai cũng mặc váy có mỗi Băng không mặc - Ken

Chỉ số IQ của Ken cao lắm nha!!

(Ken : t/giả khâm phục tài đoán mò của ta chưa.?Haha * cười điên dại * // t/g : ọẹ..)

Có rất nhiều ảnh Băng chụp chung với Kiệt, có nhiều ảnh còn chụp tay thành hình trái tim, điều đó khiến Lam cảm thấy nghi ngờ, Lam lại nhớ đến chuyện lúc ở quán ăn Băng toàn để ý đến Kiệt

Ken gỡ nhẹ tấm ảnh của Băng xuống, tấm ảnh Băng bị phạt đứng góc lớp, trông cái mặt rất khó coi, lúc ấy Hùng chụp trộm, thấy hay quá nên Băng đã đi rửa lại và giữ làm kỉ niệm. Khánh phát cười khi nhìn tấm hình ấy vì thái độ hất mặt lên của Băng trông rất iu, khổ thân pé Băng đỏ mặt suốt từ nãy

- Ô Ken gỡ nó xuống làm gì? - Băng
- Lấy về làm kỉ niệm ý mà - ken cười, Băng đồng ý
- (Nãy giờ chắc mọi người thắc mắc nhân vật nam chính không nói gì nhỉ)

Quay lại bàn uống nước, Phong đã thả mình ra ghế sofa ngủ rùi

Ken đá chân Phong đánh thức cậu dậy rùi cả lũ ra vườn sau nhà Băng phá.

Vườn nhà Băng toàn cây ăn quả thui à

Với tài năng trèo cây siêu đẳng cấp của Phong, Vĩ, Ken, Khánh thì một lúc hàng tá hoa quả lia cành xa lá Ngoài vườn nhà Băng còn có một chiếc bàn gỗ tự tạo rất đẹp và 8 chiếc ghế gỗ thoải mái cho 6 người ngồi Tất cả như thi nhau ăn, ăn tranh của nhau, khổ nhất là 2 bạn nữ, vừa mới gọt xong quả nào đó là không còn một miếng @@, 4 tên kia chén nhanh quá

Ăn lo lê xong, có một cuộc chiến hoa quả xảy ra, khổ nhất là em táo và em nho là những viên đạn mà all dành để đá nhau nhiều nhất

6 người rượt nhau, đá nhau chạy toán loạn khắp vườn..

Giờ này ai cũng đã mệt lên mỗi người kiếm 1 chỗ ngủ cho nhau, 4 tên kia thì lăn ra ghế ngoài vườn ngủ còn Băng & Lam mắc võng lên cây ngủ, khổ thân mấy tên kia phải ngủ ngồi

Trong cái nắng gay gắt, mọi thứ trở nên yên bình, dường như chỉ ở bên những người bạn này thì 4 hoàng tử nhà ta mới cảm thấy tự nhiên và dễ chịu nhất

Đập tan cái nắng gay gắt là trận mưa rào bất ngờ khiến cả 6 tỉnh giấc toán loạn chạy vào nhà trú mưa

- Hát đi - Máu hát của Khánh trỗi dậy
- Nhà Băng có hát kara không - Ken hỏi (ông nài ham chẳng kém)
- Có - Nói xong Băng chạy ra mở kara cho all hát, kết nối với máy tính nên bài nào cũng có

Ken và Khánh lại điệp khúc tranh nhau hát, tiếng hát của họ át cả tiếng mưa rào ngoài kia

Mưa càng to thì mọi người càng vặn loa to hơn đến nỗi tiếng nhạc và tiếng loa đập làm rung chuyển cả nền nhà ra cánh cửa

“” Bước chân người dời xa , hỏi tình yêu trong em có xa mà sao em không hồi âm cho anh một lời

Còn bao nhiêu, là yêu thương, trong trái tim em đã trao hôm nào, dành cho em khi đã bao năm em rời xa, có biết rằng vẫn nơi này anh vẫn luôn mong nhớ em....

Chờ cũng thế , đợi cũng thế ! em bước đi em sẽ không quay về

mà sao anh vẫn nhớ thương em đêm từng đêm . Ánh trăng tàn đã lâu rồi đêm đã qua em không về “”

Bài hát với nỗi nhớ người yêu da diết và nhạc cũng buồn thế mà Khánh và H.Vĩ song ca biến bài hát trở nên vui và sống động hơn vì hai tên này hát không khác gì nhạc đã remix.

H.Vĩ và Khánh hát xong chờ tiếng vỗ tay của mọi người nhưng không thấy tiếng vỗ tay đâu mà chỉ thấy hoa quả bay liên tục vào người mình.

Vâng, Bằng / Phong / Ken / Lam đã nạp đạn sẵn chờ 2 tên này hát xong để đáp

.....

Thời gian thấm thoát trôi qua, tất cả ra về trong niềm vui

Mưa tạnh..gió lùa cảm giác mát mẻ dễ chịu

30. Chương 30

Mảnh ghép 30 : Trái tim tôi vẫn chưa quên cậu

Bằng bước chân trên con đường gió lộng thì gặp một người , không ai khác chính là tóc xanh (Đình Uy)

Bằng cố che mặt để tóc xanh không nhìn được nhưng trở chiều tóc xanh lại nhận ra Bằng từ cái nhìn đầu tiên

- Bằng...Bằng - tóc xanh chạy đến cạnh Bằng
- Gì nữa đây - Bằng lạnh lùng, cố tỏ ra lạnh lùng rùi mà tóc xanh cứ bám theo
- Em đi 1 mình hả, đi chơi cùng anh không?
- Không
- Đi mà - tóc xanh kéo tay Bằng khiến nó khó chịu
- Buông ra - đây không phải giọng Bằng mà là giọng 1 người con trai
- Thằng nào đấy? - tóc ngó ngang nhưng k ngó phía sau

Người con trai ấy bước lên trước mặt tóc xanh

- Đây là thằng nào - tóc xanh hỏi

Bằng ngớ ngàng vì trước mặt mình chính là Kiệt

” Kiệt , nhớ ra em rùi sao ” - Bằng nghĩ

Không trả lời câu hỏi của tóc xanh, Kiệt lên gối trúng chỗ hiểm của tóc xanh làm hấn ôm của quý mà rên, được nước Kiệt đập túi bụi tóc xanh rùi kéo tay Bằng đi, Bằng chạy theo mà trong lòng có cảm giác ầm ập

Đến một nơi cách xa tóc xanh, Kiệt bỏ tay Bằng ra

- Cô không sao chứ ?- Kiệt lạnh lùng hỏi (Kiệt cũng rất lạnh lùng nha mọi người)

- Không sao - Băng lắc đầu

Kiệt chỉ gật đầu rồi quay lưng đi

- Kiệt - Băng bất giác nhắc tên Kiệt làm Kiệt ngoảnh đầu lại

- Gọi tôi ?

- Kiệt...không...nhớ...Băng....là...ai...sao? - Băng nghẹn ngào mãi mới thành lời và con tim đang khóc

- Cô hơi bị khùng rồi đấy - Kiệt nói xong rồi bỏ đi, để lại Băng phía sau cùng những giọt nước mắt lăn dài trên má

Băng chạy đi trong vô thức và ko biết mình sẽ chạy đi đâu, mệt mỏi với đôi chân chạy quá nhều, Băng ngồi xuống ghế đá trên đường mà nước mắt vẫn tuôn rơi. Bất khóc nghẹn ngào cắn chặt môi để ngăn những tiếng nấc. Cố gắng không khóc nhưng nước mắt cứ tuôn. Hình như đó chính là thói quen khi nhớ về một người...

- Lau đi - Bỗng có một người con trai ngồi xuống cạnh Băng và trao cho Băng một cái khăn màu trắng có thêu một vài bông hoa lên đó

Băng không ngẩng mặt lên để nhận diện người đó là ai, Băng đau hơn lên khóc to hơn.

Hình bóng Kiệt lại hiện lên trong tâm trí Băng rõ rệt, Kiệt lau nước mắt cho Băng bằng chiếc khăn màu trắng khắc tên Băng và Kiệt và rồi hình ảnh Kiệt mờ đi thay vào đó Băng nhận ra người ngồi trước mặt mình là Ken

- Ô Ken, sao....????

- Băng khóc vì người con trai đó - Ken nhìn Băng, người con trai mà Ken đang nói đến chính là Kiệt

Băng gật gật đầu và kể chuyện năm xưa cho Ken nghe, chuyện này Băng chưa nói với bất kỳ người bạn mới nào nhưng sao giờ tiềm thức của Băng vẫn đang tuôn ra hết mọi chuyện cho Ken nghe, Băng vừa kể vừa rơi nước mắt.

- Băng không thể quên được Kiệt , Băng không thể, năm xưa khi biết rằng Kiệt ra đi mãi Băng đã rất đau khổ rồi Băng cũng học cách quên Kiệt nhưng bây giờ Kiệt đã trở về nhưng Kiệt không nhớ được Băng nữa, Băng đau lắm - Băng không to hơn, đôi môi run run

Ken ôm Băng vào lòng , một cái ôm thật chặt

- Khóc đủ chưa? giờ lau nước mắt đi xong về - Ken nói ấm áp vừa khẽ đưa tay gạt nước mắt cho Băng

Băng gật đầu và lấy cả hai tay lau nước mắt và lên xe Ken chở về nhà.

31. Chương 31

Mảnh ghép 31 : Tiếng mưa !!

- Lại thật, sao hôm nay cả 4 hoàng tử đều nghỉ học

Tiếng bàn tán trong trường lại vang lên

Băng khóc vì nghĩ đến Kiệt cả tối hôm qua lên bây giờ mắt sưng húp lên thấy tội

- Mà sao không? - Lam lo lắng vì Lam cũng được Băng kể chuyện tình của Băng rồi

- Tao không sao - Băng trả lời mà giọng như vỡ ra

Lam chỉ lắc đầu thương cho con bạn và Lam cũng là một người từng rơi nước mắt vì yêu một người lần đầu tiên mà không dám nói vì sợ...sợ người đó từ chối

"Mối tình đầu hỏi làm sao không đẹp

Mối tình đầu như ngõ hẹp khó qua "

Mây đen ùn ùn kéo từ đâu tới, bầu trời trong xanh phút chốc đã khoác lên mình chiếc áo đen. Ở phía đằng đông những tia sáng lóe lên rạch ngang bầu trời. Rồi bỗng nhiên mưa ào ào như trút nước. Mưa to và nặng hạt

4 chàng trai đứng giữa trời mưa, vệ sĩ xung quanh cầm ô che nhưng không thể che được tiếng mưa và hạt mưa tạt vào người. gió lồng lộng thổi những chiếc ô đung đưa trong gió trong mưa

Ngày này 2 năm trước chính là ngày Tường Vy đã ra đi

Đứng trước ngôi mộ khang trang xung quanh toàn là hoa tường vy, lòng ai đó chợt nhói lên hòa trong tiếng mưa rơi rả rích. 4 người ai cũng ướt sũng nhưng không chịu ướt trong nhà để trú

- Tất cả vào trong hết đi - Tiếng Phong vang lên giục đàn em, đàn em không nỡ để thiếu gia đứng chịu mưa thế này nhưng vẫn phải nghe theo lệnh

Phong tiến đến gần ngôi mộ hơn, ngôi mộ không bị mưa tạt vào bởi được xây rất kín, Phong khẽ đưa tay lên tấm bia khắc tên người con gái ấy và khẽ nói

- Cảm ơn em , nếu không có em thì bây giờ chính anh mới là người ở đây - Phong nói xong rồi khụy gối xuống, thấy vậy 3 tên kia khụy theo và cầu mong 1 điều gì đó

Tiếng mưa rơi làm tăng thêm nỗi nhớ

Tiếng mưa rơi không xóa được vết thương

Tiếng mưa rơi không thể mang em về

.....

Mưa tạnh, không gian nơi đây càng trở nên hiu quạnh lạ thường

Những cơn rào ập đến lại ào đi.

Mưa như khóc lời hẹn đầu rạn vỡ ước tình thơ,

Khơi duyên nợ nhân gian!

Mưa được hồn ai mưa tuôn thêm

Bao nhiêu tiếng khóc kêu dưới thềm

Vô vàn ngọc vỡ rơi tan nát

Mưa rên cho lá nức từng hồi

Cho cả vườn xanh run run quá

Gió đến vô tình lạnh lạnh thêm

Mưa đi rồi lá còn nức nở

Giọt thành nhân lặn xuống chậm chậm rơi

- Chúng mày đâu, thằng nhãi ranh đó đây rồi, bay vào xử cho tao - Tiếng Đình Uy vang vọng làm Phong chợt lạnh lùng trở lại

- Trông ngôi mộ này cho tao thằng nào chạm đến giết luôn - Phong nói lạnh lùng pha chút nhẩn tâm rồi lao lên phía bọn Đình Uy và Lạc Ân

Khánh / Vĩ / Ken cũng lao lên với những thanh kiếm trên tay

Đàn em phía dưới rung đùi rung chân vì sợ

- Thằng nhãi đó đang ở đâu ?- Ông ta lớn giọng
- Nghe nói tên đó bị thương đang trong viện - tên đàn em co ro người nói lí nhí
- Tập hợp bang đến đó giết thằng nhãi đó cho tao -
- Vâng

5 phút sau, bang Black M-G được tập hợp.

- Ông chủ không đi cùng chúng em hả ?- Một tên nói
- Tao đi làm j? mà mày thích chết à, cút đi nhanh.
- Ạ dạ vâng - Tên đó vắt chân lên cổ mà chạy trước khi ông chủ tiến xuống âm

Hơn 50 thằng có mặt tại cổng sau bệnh viện

- Chúng mày ở lại đây còn thằng Phước vào trong cùng tao , có chuyện j thì phone chúng mày xông vào nghe chưa - Thằng cầm đầu nói rồi cùng thằng Phước đột nhập zô trong viện

Hai thằng cướp được bộ quần áo bác sĩ và bịt khẩu trang

Hành lang khu phòng đặc biệt

Chỉ còn Hiếu Vĩ ở lại trông Phong còn Khánh và Ken cùng đi dẹp loạn ở quán bar vì có thằng báo tin người của Black M-G đang đập phá nơi đó

Hai tên bác sĩ ” dõm ” kia núp sau bức tường nơi cầu thang đi lên

- Mẹ kiếp, thằng kia đứng đó làm sao ra tay được - Tên cầm đầu đập tay zô tường

Rè.....rè.....rè.....Phone của H.Vĩ rung lên

Khánh is calling..

H.Vĩ bắt máy và đi ra xa khu phòng bệnh để nói chuyện

- Cơ hội đến rồi, nhanh tay lên - tên cầm đầu nói với Phước, thằng Phước cầm con dao trên tay và lẻn vào phòng bệnh của Phong còn tên kia đứng ngoài canh Hiếu Vĩ

Mắt Phong nhắm nghiền lại, cơ thể đang được chuyển dịch, con dao trên tay Phước giờ cao và lóe sáng

* Rầm aaaaaa *

Thằng Phước bị Hiếu Vĩ đập mạnh người ngã lăn đập đầu vào tường , máu từ khóe miệng tuôn ra

- Thằng khốn này, mày có đem theo quân không ?- H.Vĩ dẫm lên người tên đó thật mạnh
- Giết chết tao đi - thằng Phước trừng mắt lên
- Tự chết nếu không muốn tao giết - H.Vĩ mặt lạnh như băng dẫm lên tay của Phước

Tay kia của thằng phước vẫn cầm con dao và đâm thẳng vào bụng

Tua lại 3p' trước

Hiếu Vĩ nghe điện thoại xong rồi nhanh chóng trở lại phòng Phong và nhìn thấy tên cầm đầu lấp ló thấp thò ngoài cửa

- Có chuyện rồi - H.Vĩ nói dứt câu thì chạy đến ra võ với tên kia làm hắn ngã lăn quay, hắn ta đứng dậy chống trả và la lớn kêu tên kia ra tay mau nhưng do phòng bệnh cách âm với bên ngoài lên thằng Phước k nghe rõ.H.Vĩ bay lên đập vào đầu tên kia và dục khẩu trang trên miệng hắn ra thì phát hiện đây là người của Black M-g, cậu nhanh chóng diệt xong tên đó và đẩy mạnh cánh cửa phòng bệnh rồi lao vào trong

.....

- Sao hai người này lâu ra vậy nhỉ, có chuyện rồi chẳng? - Một tên thấp thỏm bên ngoài viện
- Có cái đầu mày á, để tao gọi cho thằng Phước xem sao - Một tên khác lôi dt ra và gọi
- Tiếng chuông dt của Phước kêu to rõ mồn một, H.Vĩ lục trong người hắt ra chiếc dt màu đen
- Phước thế nào rồi giết được thằng đó chưa - Tên đó nhanh nhẩu nói khi đầu dây bên kia chưa alo
- Chúng mày còn chưa đủ tuổi đâu, tao biết bọn mày đang ở sân sau bệnh viện, chờ người của tao một tẹo rồi cho cả lũ chúng mày đặt chỗ miễn phí trong nhà xác ở đây lun - H.Vĩ nói khinh khỉnh rồi cúp máy
- Tên đó cùng cả đám quay lại đằng sau thì thấy người của Phong đã vây kín 50 thằng rồi
- Mẹ kiếp, tụi bây xông lên giết hết cho tao - Một tên nạc lớn rồi thi nhau cầm côn xông zô trận
- Người bên Phong đã chuẩn bị sẵn sàng lên cứ thế lao vào trận. Một tên thoát ra khỏi đám ấy và gọi điện cho ông chủ Black M-G
- Ông chủ, không thành công rồi bọn người của tên Phong đã phát hiện lên hiện giờ đang đánh nhau
- Tụi bây ngu thế, được rồi cho rút hết rồi đi bắt con bạn gái thằng đó cho tao - Ông ta nói như quát trong điện thoại
- Nói rồi ông ta cúp máy
- Tất cả rút về - tên đó la lớn rồi nhảy lên xe phóng đi

33. Chương 33

Mảnh ghép 33 : Cuộc chiến máu ngày chủ nhật

....

Tổ chức Black M-G..

- Ông chủ , bạn gái hắt là ai? - Một tên xăm mặt nói
- Đi theo ta - Ông ta nói xong rồi chống gậy bước ra xe ô tô 6 chỗ
- Mặt người đàn ông này có một vết sẹo to do năm xưa cha của Phong ban tặng nên bây giờ ông ta toàn đeo mặt nạ, không ai người trong bang biết mặt thật của ông ta ngoài 2 tên tóc xanh tóc đỏ (nhưng die rồi) và cha của Phong - Hứa Thiên Chính
- Một đám người mặc đồ đen , một chiếc ô tô màu đen đi chậm lại gần 2 cô gái đang đi trên vỉa hè
- Hôm nay chủ nhật sao không thấy bọn Hiểu Vĩ đâu...- Lam chưa nói hết câu thì
- YAAAAAAAAA, bỏ tôi ra / các người là ai buông tôi ra - Băng / Lam hét lên khi bị những bàn tay đeo găng tay đen lôi vào trong xe và bị 4 tên hung hăng bịt miệng và giữ chặt lại
- Ừm ừm ừm
- Băng và Lam cố giãy giụa nhưng vô ích vì cả chân tay đều bị chới chặt và bị giữ
- Chiếc ô tô đen ấy dừng lại tại cánh đồng hoa cỏ may phía sau ngoại ô thành phố, nơi đây hoang vu u ám, không gian rất vắng lặng chỉ cảm nhận được tiếng gió thổi vi vu và những ngọn bông lau chạm vào nhau cùng một đám người mặc áo đen đứng xung quanh.
- Lam & Băng vẫn bị bịt miệng lên không thể nói được j chỉ có ánh mắt đỏ ngầu của 2 người đều toát lên vẻ hung dữ
- Gọi mấy thằng nhãi đó đến đây - Ông chủ Black M-G ra lệnh

Nhận được điện thoại từ bang Black M-G , mới đầu k ai tin nhưng phe đó đã gửi video Lam & Băng bị chơi cho bọn Ken xem trong video còn có dòng chữ ” Chỉ 3 thằng bọn mày và cả thằng Phong đến thôi nếu không 2 con nhỏ này sẽ chết ” thế là cả bọn đều tức tốc đến địa điểm còn Phong sức khỏe vẫn chưa đủ lên bác sĩ không cho xuất viện mặc dù Phong đã tỉnh nhưng thỉnh thoảng những cơn đau lại ập đến khiến máu ở vết thương lại ứa ra thậm cả băng trắng

10 phút sau, 3 chiếc BWM thắng lại , bước xuống xe là 3 chàng hotboy Ken / Khánh / Hiếu Vĩ

- Thằng Phong chết rồi à mà không đến? - Ông ta nói mĩa mai
- Ông muốn gì nói nhanh lên - Ken lạnh lùng
- Haaha.À mày là thằng Huy đúng không , lâu lắm không gặp tao tưởng mày chết bên Mĩ rồi - Ông ta cười lớn, cả lũ đàn em thấy chủ mình cười cũng thi nhau cười theo.
- Tao không muốn nói nhieu, thả bạn tao ra - Ken lạnh lùng hơn, ánh mắt rực lửa
- Bạn tao đâu - Khánh / H.Vĩ đồng thanh
- Im, trò chơi còn dài mà - Ông ta suýt tay rồi cười lớn
- Cóm - 3 tên đồng thanh

Ông ta cứ cười và sai người lôi Băng & Lam ra

- Ken , Khánh , H.Vĩ cứu Lam với - nước mắt Lam chảy ra vì vừa rồi bị mấy tên kia hành hạ

Băng thì không khóc, chỉ đứng nhìn 3 tên với ánh mắt vô hồn và điều khiển cả Băng & Lam ngạc nhiên là không thấy Phong đâu. Thường thì mấy vụ như này Phong là người chuyên gia cầm đầu mà..

- Lũ cóm, thả bạn tao ra - Hiếu Vĩ quát lên
- Từ từ, làm gì mà vội thế? muốn 2 nhỏ này được thả ra thì 3 bọn mày phải nghe theo yêu cầu của tao - Ông ta nhếch môi cười ẩn ý
- Yêu cầu gì? - cả 3 đồng thanh
- Đơn giản thôi, giết chết thằng Phong
- Cả 3 nhìn nhau một hồi nhưng k có kết quả
- Bọn tôi không giết thì làm sao - Ken
- Thì tao giết 2 nhỏ này!
- Mày dám...- Hiếu Vĩ bức xúc
- Sao tao không dám chứ - Ông ta cười kên điệu và lũ đàn em hân của cười to lên
- Không nói nhieu, nếu không hôm nay là ngày giỗ của 5 chúng mày - Ông ta nói xong rồi không đợi 3 tên kia phản ứng đã kêu người nhào lên đánh

Cả đám người với côn , kiếm xông lên còn 3 tên kia thì tay không

Ken lao lên đầu tiên như một con thú rượt mồi, Khánh và Hiếu Vĩ cũng vậy, hàng loạt tên ngã xuống bởi những đường võ công của Khánh, Ken và Hiếu Vĩ. Mấy tên cứ cầm côn, kiếm đâm chém loạn xạ, khéo quạo chúng người của mình cũng nên, đánh một lúc lâu, vì bên kia đông quá còn nên bên Ken cũng yếu dần

- Nếu chết thì ta cũng không để chết dưới tay lũ bẩn thỉu như các ngươi - Ken gầm lên và bay lên đạp zô đầu 1 tên khiến tên đó ngã lún ra đất, kiếm từ tay tên đó văng ra, Ken cầm lấy và nhào zô đâm chém không thương tiếc
- Ken, cẩn thận - Khánh kêu lên khi thấy một tên chém lên sau lưng, Khánh chạy tới và đạp tên đó bay và đạp đầu xuống đất, máu chảy như mưa, may tên đó chưa chém được Ken...

Dần dần người của bên Black M-G đã gục hết chỉ còn vài chục tên nhưng ông M-G lại gọi thêm hơn trăm thằng đàn em nữa đến bao vây nơi đây khiến bên Ken rơi vào tình thế nguy hiểm

Trong khi đang đối đầu vài hơn chục tên thì Khánh bị một tên đập gây trúng đầu khiến máu chảy không ngừng

- Có sao không ? - Hiểu Vĩ lo lắng nhìn Khánh lấy một tay ôm đầu

- Tao không chết được đâu, đánh tiếp đi - Khánh nói rồi vớ lấy cái côn lao lên đập mạnh vào đầu mấy tên kia khiến cả lũ lăn ra chết

- Kìa - Hiểu Vĩ kêu lên và chạy đến đập tên đang định chém Khánh và không may Hiểu Vĩ bị chém sượt qua chân nên máu cũng chảy rất nhiều

Vết thương càng đau thì cả 3 đều càng tức giận mà đánh quyết liệt khiến đối phương cũng phải rùng mình sợ hãi.

Thấy những vết thương trên người của 3 tên khiến tim Băng & Lam như vỡ vụn, cảm giác mình là người phiền phức tăng lên, 2 người khóc òa lên nhưng không thể nào nói lên một từ vì bị bịt miệng, nước mắt cứ thi nhau chảy không ngừng

Ken thấy Băng khóc mà tim cậu nhói lên từng cơn " Băng ơi đừng khóc nữa, Ken đau lắm, Ken sẽ cứu Băng ra ngay mà " - Ken nghĩ, và Ken chỉ nghĩ rằng Băng khóc vì sợ hãi chứ không nghĩ rằng Băng khóc vì đang lo cho 3 người

Từ xa có khoảng 20 chiếc xe 8 chỗ lao đến rút ngắn khoảng cách

Nhảy từ trên xe xuống không ai khác chính là Phong và người của Phong. Phong chạy đến khi phía sau lưng mình vẫn còn cộm băng rất dày

Đàn em của Phong theo lệnh của Phong xông vào đánh bọn kia, tất cả trên tay đều có côn và kiếm. Không để ý vết thương của mình mà Phong lao vào đập bọn kia như thú dữ giết con mồi, với tài năng và cách đánh của Phong, nhanh chóng rất nhiều thằng đã khụy xuống mà không thể đứng lên được nữa

KITTTTTTTTTTTT.....

Hàng loạt chiếc ô tô nữa lại thắng lại. một cô gái bịt kín mặt xông ra và ra lệnh cho lũ người trên xe xuống đánh người của Phong

(cô gái bịt mặt này chính là Thiên Thiên, Thiên Thiên là con gái của ông chủ Black M-G)

Cuộc hỗn chiến xảy ra không có dự đoán trước, Thiên Thiên chạy đến cạnh Lam & Băng định ra tay nhưng Hiểu Vĩ và Khánh phát hiện lên đã phóng tới cứu 2 người và đập ngã Thiên Thiên

Không một ai bên phía Phong biết cô gái bịt mặt này là ai ngoại trừ người của Black M-G vì Thiên Thiên là cô chủ của bọn họ mà. Vết thương từ lưng của Phong lại tái phát khiến Phong như yếu dần đi, Ken, Khánh, Hiểu Vĩ cũng vậy, những vết thương dần dần chảy máu nhiều hơn.....

- Rút - Thiên Thiên nói và đỡ cha nhỏ lên xe và lao thẳng về địa bàn

Băng & Lam được Ken và Hiểu Vĩ tháo dây chối và bịt miệng ra mà vẫn không ngừng khóc

- Về thôi - Phong nói nhỏ, dường như vết thương không cho phép cậu hung bạo và lạnh lùng trước mặt 5 người này nữa, mồ hôi trên gương mặt của Phong tuôn ra, mặt trắng bệch và leo lên xe cùng Ken, Khánh và Hiểu Vĩ

- Tôi muốn vào bệnh viện chăm sóc ọi người - Băng nắm tay Ken lại

- Tôi cũng vậy - Lam

- Không cần đâu, 2 người về đi, cho xin lỗi vì hôm nay liên lụy đến 2 người - Ken thở dài rồi bước đi, Băng và Lam vẫn chưa hiểu câu nói này của Ken nên mặt thần thờ ra, định chạy theo Ken nhưng bị người của bên Ken ngăn lại và bảo

- Cậu Ken đã nói vậy nên hai người hãy về nhà nghỉ ngơi đi, mọi chuyện để chúng tôi lo cho các cậu chủ - Một tên nói không hung hăng như với kẻ thù mà nói nhẹ

34. Chương 34

Mảnh ghép 34 : Tôi là con gái của ông chùm mặt nạ quỷ sao?

Tại bệnh viện....

Phong, Hiếu Vĩ, Huy Ken, Khánh tập trung lại một phòng bệnh Vip

- Cô gái bị mất hôm nay là ai ? - Một câu hỏi mà cả 4 người đều phải vắt óc ra suy nghĩ về sự bí ẩn này

- Tôi nghe giọng rất quen, nhất định cô ta đã tiếp xúc với chúng ta rồi - Phong

- Người điều tra có kết quả j chưa? - Khánh nhìn Ken hỏi

- Tao ấy tên đi điều tra thân phận cô ta nhưng chưa có kết quả, đợi thêm tẹo nữa xem sao ? - Ken vừa nói dứt câu thì điện thoại đổ chuông, Ken bật loa cho cả 4 cùng nghe

- Anh Ken, tụi em điều tra được cô gái đó là con của ông M-G và rất ít khi lộ diện trong giang hồ , hình như cô gái đó còn đi học.

- Ok - Ken nói rồi cúp máy

- Còn đi học, chẳng lẽ học trường chúng ta? - Khánh

- Rất có thể, phải điều tra thôi - Phong

- Chú ý đến đối tượng chuyên đến tổ tình với Phong vì có thể cô ta sẽ lợi dụng gần Phong để moi thông tin từ tổ chức Devil bloodthirsty - Hiếu Vĩ

- Nói có lý, vậy cứ thế mà làm - Ken nói rồi tắt cả leo lên giường đánh một giấc

...

...

Tại nhà Băng..

- Ông là ai ? - Băng giật mình khi thấy một người đàn ông lại ngồi đối diện mẹ mình

- Băng, con gái của ta - Ông ta nói nhẹ nhàng

- Sao...sao...??- Băng ấp úng vì không nói được gì.

- Băng con về rồi sao, đây chính là cha của con - Mẹ Băng nói đều đều

- Cha của con sao con chưa gặp bao giờ - Băng nghẹn ngào

- Năm con lên 3 tuổi, cha con đã phải sang Mỹ làm ăn lên con không nhớ ông ấy là phải - Mẹ Băng giải thích mà khóe mắt có dòng lệ.

- Sao mẹ khóc - Băng

- Nhưng...ông ấy...- Mẹ Băng bỏ lửng câu k nói nữa

Cha Băng từ từ đứng dậy và vuốt nhẹ tóc Băng, Băng không hề có ý định gạt tay người cha này ra

- Ta xin lỗi 2 mẹ con, ta.....- Ông ấy ngưng lại

- Ông làm sao - Băng tò mò

- Giờ ta đã là người của giang hồ,ông chùm của Mặt Nạ Quỷ...connn...có..chấp..nhận...ta..không? - Ông ấy nói mà mắt ngấn lệ

- Sao lại có thể như vậy...sao...vậy - Băng đẩy ông ta ra xa và hét lên.

Năm xưa. Cha Bằng có cứu được một ông trùm lớn thoát khỏi đám cháy dữ dội cạnh khu công nghiệp chế biến dầu mỏ. Và đã kết thân với ông ta ngay lúc đó. Họ coi nhau như anh em thân thiết từ bé..và người được cha Bằng cứu đó chính là cha Phong..

Từ vụ đó.

Cha Bằng đã gia nhập giang hồ cùng cha Phong nhưng hai người hai bang phái khác nhau. Cha Bằng đã đỡ không biết bao nhiêu mồ hôi xương máu để được làm chủ một bang phái lớn như bang mặt nạ quỷ như ngày hôm nay.

- Con...gái...- Mẹ Bằng ôm Bằng vào lòng

- Ông ấy là ông trùm Mặt nạ gì đó nhưng ông ấy rất tốt chưa hề làm hại ai trừ kẻ thù ra thôi, mẹ mong con gái của mẹ hiểu được điều đó và mẹ...cũng rất yêu ông ta lênmẹ sẽ chấp nhận - Mẹ Bằng nghẹn nghẹn trong nước mắt

- Cho con thời gian - Bằng nói rồi lên phòng đóng chặt cửa lại , nước mắt tuôn rơi

” Tại sao vậy...tôi là con gái của ông trùm Mặt nạ quỷ ư, sao tôi có thể...ông trời ơi, con muốn một câu trả lời, con nên chấp nhận ông ta hay không nên....” - Bằng nghĩ với lương tâm đang xáo trộn

- Lần này ta về đây để đón mẹ con bà sang Mĩ định cư bên đó - Ông ấy nói

- Được rồi, ta sẽ theo ông nhưng phải tùy xem ý con bé thế nào đã

- Được, trong 2 tuần này con bé phải ra quyết định, ta còn phải về bên ấy rất nhiều việc nữa - Mẹ Bằng gạt đầu rồi đi nấu cơm còn Bằng đã ngủ từ bao giờ rồi

- Ta ra ngoài có việc - Ông ta nói rồi khoác lên mình bộ vest và lái xe đi

Biệt thự mang tên Devil bloodthirsty (Đây là biệt thự riêng của cha Phong , lý do biệt thự mang tên tổ chức của Phong vì cha Phong là người đứng đầu tổ chức nhưng rất ít lộ diện và đã đem tất cả công việc giao cho 4 tên nhà ta)

- Ông Chính, lâu lắm không gặp, ông khỏe chứ - Cha của Bằng mừng rỡ vỗ vai cha của Phong

- Ôi ông Phúc, ông về nước từ bao giờ mà k báo tôi ra đón - Cha của Phong

- Tôi vừa về sáng nay thôi , thế phu nhân đâu - Ông Phúc cười nói

- Nhà tôi ở công ty bà có công chuyện , hôm nay ông ở lại ăn bữa cơm cùng tôi nhé

- Để hôm khác nha, hôm nay ngày đầu tiên về phải ăn ở nhà của vợ con rồi

- Thế à, chán nhĩ?

Cha của Phong và cha của Bằng là anh em cùng sinh ra tử trong giang hồ , điều này Bằng và Phong không hề biết vì 2 người lớn này khá bí ẩn, cha của Phong thì không biết Bằng là ai & cha của Bằng cũng không biết Phong là ai

- Khi nào dẫn con gái ông sang cho tui gặp mặt - Ba Phong cười

- Được thôi - Ba Bằng cũng cười , 2 người lớn ngồi với nhau uống hết một chai rượu ứt-ki

.....

35. Chương 35

Mảnh ghép 35 : Nước mắt mang tên quá khứ và nụ cười mang tên hiện tại

Nếu thấy con đường vắng tanh , một mình cô đơn mỏng manh hãy nhớ nơi đây còn có anh....đứng chờ em

Ngày thứ 2 trong tuần.

Không ai bảo ai mà cả 6 người đều nghỉ học nên các cái miệng bàn luận của học sinh trong trường k ngừng hoạt động

Bằng đồng ý theo cha nó đi gặp mặt ông Chính (tức cha Phong, Bằng k biết ông Chính là cha Phong nha)

Tại một ngôi biệt thự sang trọng và lộng lẫy, tất cả được bao phủ bởi một màu xám chủ đạo, những cây cảnh được uốn nắn và những cây cổ thụ to không thôi vì vu trong gió tạo nên sự âm u đúng với cái màu xám tro ấy

- Ông Phúc, mời ngài vào trong - Một tên cận vệ canh cổng cúi chào ba Bằng và Bằng

Ông dắt tay Bằng vào bên trong..Bằng hất tay ra tự mình bước vào , ông chỉ mỉm cười nhìn con bé khi cái má nó đỏ hồng vì giận ba

Bên ngoài biệt thự thì âm u thể nhưng bên trong chủ đạo là màu vàng cam trắng tạo nên cảm giác ấm cúng lạ thường

- Ấy ông Phúc, đến rồi ư , ngồi đây chơi tôi kêu người đi chuẩn bị bữa ăn sáng cho nha - Ông Chính cười và đi xuống bếp 5 giây rồi trở lại phòng khách nơi cha con Bằng đang ngồi

- A, con gái ông đây sao, trông dễ thương nhỉ, cháu học lớp mấy rồi? - Ông Chính hỏi

- Con gái tôi mà lại, Bằng năm nay lớp 11 rồi - Ông Phúc cười nói

- Ồ, tên Bằng hả, lớp 11...- Ông Chính chưa kịp nói xong (Học trường nào, có học cùng Hứa Thiên Phong không ??) thì

- Dạ thưa ông chủ đồ ăn đã chuẩn bị xong rồi ạ - Bà quản gia

- Được rồi, thôi xuống ăn thôi - Ông Chính cười nói rồi đi xuống nhà ăn

Nếu bà quản gia này đến muộn hơn một tẹo nữa thì chuyện Phong và Bằng học cùng lớp nhau sẽ được 2 người lớn biết thôi

Từ lúc đến đây Bằng chưa hề nói một câu nào ngoài ” 2 người ăn ngon miệng ” vì thật sự chẳng biết nói câu gì

Một lúc sau vì chán nên Bằng xin phép về trước do có hẹn với bạn (nói dóc để được next ạ)

Hôm nay là ngày Kiệt nhập học lại tại trường Hằng Thuyền

Kiệt đẹp trai và có chút lạnh lùng nên cũng có rất nhìu girl thích và ngưỡng mộ ở trong trường

Tan học trường Hằng Thuyền , Bằng muốn được gặp Kiệt trước khi ra quyết định chuyển sang Mĩ sống cùng gia đình theo lời của ba nó.

Trường Hằng Thuyền không to cao vĩ đại và giàu mạnh bằng trường Quốc tế H nhưng ngôi trường này học sinh rất gắn kết với nhau không như trường Qt H cạnh tranh thể lực và cạnh tranh hoàng tử.

Chờ một lúc lâu, thỉnh thoảng lại nhìn vào đồng hồ đeo trên tay nhưng vẫn không thấy Kiệt ra. Bằng vừa quay lưng đi thì có tiếng nữ gọi

- Bằng ơi - Đó là tiếng Diệp Hân, Hân đi cùng bộ 3 Hùng , Quân , Tùng và một người nữa là Kiệt

Bằng nghe thấy và quay lại, môi nở nụ cười chào Hân và bộ 3,khi nhìn thấy Kiệt chợt Bằng khựng lại không cười nữa

KÉTTTTTTTTT...

Tiếng một chiếc ô tô thắng lại và thăm cảnh một lần nữa hiện lên trước mặt Bằng đó là Kiệt nằm đó với chiếc đầu chảy máu rất nhiều, cả hàng người trên đường dừng chân lại xem, 5s chạy nhanh ra phía Kiệt và Tùng bấm điện gọi xe cứu thương. Một lần nữa Bằng òa lên trong nước mắt, cảm giác sợ mất thứ gì đó 1 năm trước đã trở lại trong tim Bằng....Kiệt ơi, Kiệt ơi, Bằng gọi trong vô vọng mà không thấy câu trả lời của Kiệt, Kiệt đã ngắt đi

Tua lại 2 phút trước..

Một bé trai khoảng 4 tuổi chạy ra đường nhặt một quả bóng bay mà không biết phía trước là một chiếc ô tô đang lao tới, Kiệt thấy vậy lên chạy ra bế bé vào nhưng không may cứu được pé Kiệt bị chiếc xe đó đâm ngã ra và đầu chạm mạnh xuống đất.

Ông trời ác với Kiệt quá (và ông trời chính là t/giả.hihi // Kiệt : T/giả ơi Kiệt không thích đụng xe nữa đâu em // T/giả : Hức..ai bảo Kiệt tốt quá làm gì .??.)

Tại bệnh viện...

Chờ đợi cánh cửa màu trắng kia mở ra mà trong lòng 5s không khỏi bồn chồn và sợ sệt, Băng vẫn khóc, nước mắt của quá khứ đã chạy lại vào tim nó , quá khứ cướp đi trí nhớ của Kiệt và Băng sợ hiện tại sẽ có thể cướp đi Kiệt mãi mãi, nước mắt cứ lăn dài mà k biết cánh cửa trắng đã hé

- Bác sĩ , bạn cháu sao rồi - Diệp Hân vút tay bác sĩ, bấy giờ Băng mới hoàn hồn
- Bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm và....- bs ngưng lại định nói j đó
- Và sao...- 5s đồng thanh
- Bệnh nhân đã từng bị chấn thương ở vùng đầu và mất trí nhớ đúng không
- Đúng, thì sao hả bác sĩ - Tùng
- Thật may mắn vì vụ va chạm lần này bệnh nhân đã khôi phục lại trí nhớ -
- Ôi, cảm ơn bác , cảm ơn bác sĩ - Hân reo lên vui sướng và bộ 3 cũng vậy còn Băng thì chạy thẳng vào phòng bệnh của Kiệt nằm

Ngồi cạnh giường bệnh nhìn vào đôi mắt vẫn nhắm của Kiệt, Băng nói nhỏ

- Kiệt ơi, Kiệt nhớ lại được rồi,Kiệt có nhớ lại Băng không, Băng vui quá, may là Kiệt không sao....
- Băng nâng nhẹ bàn tay Kiệt lên và thấy những ngón tay của Kiệt đang động đậy..Băng bất ngờ quá và gọi 4s vào, Kiệt dần dần mở mắt ra nhìn 5s
- Kiệt à, Kiệt tỉnh rồi Kiệt đừng lạnh lùng với Băng nữa nhớ - Diệp Hân vui quá mà mắt khôn quên cả Kiệt đã khôi phục trí nhớ
- Sao lại lạnh lùng, pà bị bệnh hả, Băng là bạn gái của tui diên mà lạnh lùng với Băng, Băng nhĩ - kiệt cười quay sang nhìn Băng, gương mặt thấm nước mắt của Băng giờ đã hình thành một nụ cười tuyệt đẹp
- O ơ, tui quên - Diệp Hân vừa nói vừa xoa đầu khiến cả lũ cười
- Sao mặt Băng có nước mắt kìa, khóc vì ai đây - Kiệt trả vờ nghiêm mặt và đưa tay định lau nước mắt cho Băng nhưng á lên một tiếng vì thấy rằng tay mình đang được chuyển dịch, chệch kim một cái là thôi xong, hết chuyển dịch về lun (Ka Ka Ka)

Kiệt đã trở lại là Kiệt của năm xưa và dành trọn tình iu cho Băng, trên môi

Kiệt nở một nụ cười hạnh phúc mà đánh mất một time khá lâu,4s cũng vậy.

36. Chương 36

Mảnh ghép 36: Tạm biệt anh - người anh luôn yêu thương em hết lòng

Nghe tin hotboy Hoàng Mạc Khanh chuyển sang Mĩ định cư mãi mãi trường

Qt H đã nổi loạn và lập FC để tiễn M.K ra sân bay, rất nhiều nữ sinh khóc nhất là nữ sinh lớp 12a1 (lớp của M.K)

Tin này khiến rất nhiều girl cuồng M.K lăn ra khóc

Tại sân bay...

- Sao bây giờ anh đã đi lun, anh bảo học hết lớp 12 cơ mà - Băng khóc

- Anh đi rồi tụi em chơi với ai - Lam cũng khóc

- Thôi nào hai em, anh phải đi thôi vì nơi đây anh ế vợ lắm - M.K chọc cho 2 nhóc cười nhưng không ai cười nổi

Tiếng mẹ của M.K gọi..

- Nhanh lên con...

- Thôi tạm biệt hai em anh phải đi rồi - M.K nói rồi xoa đầu Lam & Băng

- Anh - cả 2 đồng thanh và ôm M.K cùng một lúc, những giọt nước mắt nóng hổi cứ thi nhau tuôn rơi

- Có lẽ hai em sẽ quên anh thôi mà - M.K nói rồi gạt nước mắt cho từng đũa

- Không, anh nói vậy là sai, sau này và mãi mãi không bao giờ em quên anh - Băng khẳng định

- Tên anh khắc sâu trong lòng em rồi quên sao được - Lam nghẹn ngào

- Thế thì anh yên tâm rồi, thôi không khóc nữa - M.K

Mama M.K lại gọi một lần nữa và tiếng loa thông báo của sân bay cũng vang lên....

M.K bước đi với hai dòng nước mắt

” Có lẽ anh phải quên em thôi vì anh biết em chỉ coi anh là anh trai, ở lại đây thấy em vui vẻ bên người mình yêu tìm anh lại rỉ máu lên anh cũng không muốn tìm mình rỉ máu đến chết, thì thôi chúc em hạnh phúc, Vy Băng ”

” Tạm biệt nhóc nhé Kỹ Lam, em là người mà anh luôn coi là em gái thân thiện nhất, anh đi rồi chúc em ở lại hạnh phúc, anh đã biết tình cảm của em dành cho anh nhưng anh xin lỗi anh chỉ biết nhận mà không biết đáp trả,tạm biệt em ”

Lặng lẽ cùng hai dòng nước mắt tuôn rơi mà không thể kéo người anh trai iu quý của mình lại, Lam & Băng ôm nhau khóc nhìn M.K xa khuất

Đã đến giờ máy bay cất cánh, Lam & Băng chạy ra sân để chào tạm biệt anh lần cuối, chiếc máy bay bay lên và đi vào trong mây hòa vào nền trời xanh thẳm ... vô hình không còn thấy nữa

” Tạm biệt anh trai ” - Băng nghĩ

” Tạm biệt mối tình đầu của em , em sẽ không bao giờ quên anh đâu ” - Lam khóc

Gần đây có rất nhiều chuyện xảy ra khiến Băng khóc hoài nên mắt sưng vù lên

Tuần học này cả Băng và Lam chưa đi buổi nào lên cũng không biết tình hình ở trường ra sao và 4 hoàng tử kia như thế nào, đơn giản Băng vừa tìm lại được hạnh phúc nhưng mất đi người anh trai còn Lam thì bị ép hôn nếu như lên 18 tuổi mà không tìm được một nửa khác thì sẽ phải đính hôn,, sự ra đi của M.K là mất mát lớn đối với trái tim mới biết yêu lần đầu tiên của Lam

37. Chương 37

Mảnh ghép 37 : Trò chơi bắt đắc dĩ

Thứ 7...máu chảy vào tim

- Chiều nay mọi người rảnh không đi giải trí nhé - Hiểu Vĩ
- Rảnh - Tất cả đồng thanh (gồm 3 tên còn lại và 2 nhóc)
- Thế tốt rồi, đi giải trí là giải trí đi - Hiểu Vĩ lên cơn con nít
- Ai đi - Tất cả lại đồng thanh
- Mọi người - H.Vĩ ngơ ngác trông cái mặt mắc cười không chịu được
- Không đi - Đồng thanh tập 3
- O...rảnh thì không đi ở nhà làm gì ? - Hiểu Vĩ ngơ mặt ra
- Ngủ - Băng
- Trông nhà - Khánh (lý do khiến tất cả muốn đâm)
- Trông thằng Khánh - Phong vỗ đầu Khánh khiến Khánh xì khói đầu
- Trông 2 thằng này lun - Ken cười sằng sặc và ăn ngay 2 cái dúi đầu của

Phong và Khánh

- Ngủ nốt - Lam
 - Thế thì...- Hiểu Vĩ chưa nói hết câu thì tất nhiên đồng thanh
 - Tất nhiên là đi chứ !
 - Hiểu Vĩ rủ thì chàng là người trả tiền, thế thôi - Ken ra ý kiến và được tất cả hưởng ứng
 - Ok, chiều nay 2h có mặt ở nhà Băng nhé - Lam
 - Vậy đi - Băng và Ken đồng thanh
- Tất cả ra về không quên bái bai nhau..

..

2h p.m

- Lét - Khánh giơ tay phải
- Go - Hiểu Vĩ giơ tay trái
- Mà nói giống con gì ý nhỉ - Khánh chọc Hiểu Vĩ, H.Vĩ nghĩ ngay " con gì " của Khánh nên trở mặt
- Mà muốn gì?
- Muốn xuất phát - Khánh hô to rùi cả lũ nhảy lên xe của Phong

Khu vui chơi trung tâm thành phố

- Ghê không kìa, thế kia mà tụi nó cũng chơi được - Băng chẹp lưỡi khi thấy trò chơi đu quay mạo hiểm lộn tưng phèo lên thế kia mà phán
- Cô dám chơi không - Phong bắt đầu điệp khúc đá đều
- Oh No - Băng giơ ngón tay lên phẩy phẩy
- Băng ơi, chơi lái ô tô đi - Lam kéo Băng và khu vực sân chơi " đua ô tô mạo hiểm "

Băng hí hửng chạy theo, đến nơi cả 2 mua vé bắt Hiểu Vĩ trả tiền và bắt 4 tên đứng ngoài đợi không được zô chơi vì sợ 4 tên lái siêu quá 2 nhóc lái không siêu lên bề mặt

Băng với Lam đua với nhau mà cả 2 cứ đâm nhau liên hồi (đâm đến nỗi xước cả sơn xe ô tô của người ta)

Sau một ca chơi , hết thời gian bị nhân viên đuổi thế là 2 nhóc leo xuống xe và cùng 4 tên kia đi chơi trò khác

Đi loanh quanh chơi hết trò này đến trò khác, chơi cả trò có thưởng nhưng vì trình độ của bọn này không cao cho lắm lên toàn phải lắc đầu nhìn phần thưởng thuộc về người khác thôi

- Băng - Có tiếng nữ gọi

Tất cả quay ra thì thấy Thiên Thiên một mình chạy đến

- Gì vậy - Băng

- Đi chơi cùng Phong hả - Thiên nói kiểu mỉa mai nhưng k ai nhận ra cách nói đó ngoài Phong

- Cùng cả Ken Khánh Vĩ Lam đây - Băng

- À ừ, mình quên , à Băng chơi trò này không hay lắm nè - Thiên nói giọng ngọt

- Trò gì - Băng không hứng thú lắm nhưng vẫn phải hỏi

- Đi theo mình rồi biết - Thế là k đợi câu trả lời và cũng không cho Băng phản ứng, Thiên Thiên kéo Băng đi lun để lại mồm chữ A chữ O lại cho Lam , Lam tức xì khói và cùng 4 tên chạy theo Băng

” Đu quay dây vắng ”

Thiên Thiên mua vé và kéo Băng lên vòng đu, Băng nhìn thấy trò này đã thấy nguy hiểm rồi lên Băng không chịu lên

- Lên đi không chết được đâu, sao Băng nhát quá vậy - Thiên Thiên quát lên cứ như tưởng Băng sợ lắm ý.

- Tôi không chơi - Băng nói xong và định nhảy xuống thì vòng đu đã quay điên cuồng khiến nó chóng mặt và toát hết mồ hôi (các bạn thử chơi trò này hoặc nhìn người ta chơi cũng đủ nguy hiểm rồi, ai mà mắc bệnh tim chắc đi lun mất, dã man lắm ạ)

Với chỗ ngồi nhỏ tí và dây thắt an toàn không đủ to và dài lên Băng cứ nghiêng bên này nghiêng bên nọ không chắc chắn còn Thiên Thiên thì chơi ngon lành

Nãy giờ ở phía dưới 5 người kia rất lo cho Băng vì đã nhận ra ý đồ của Thiên Thiên là để Băng ngã, ngã xuống đây chỉ có nước tan xác

Những chiếc vòng đu vắng xa ngoài tầm kiểm soát nhìn rõ cả trăng và sao bay trên đầu, Băng chỉ biết bám chặt vào 4 sợi dây bằng sắt loại tốt lơ lửng treo lên một kiến trúc tựa như mái nhà . Thiên Thiên cười gian rồi 1..2..3..chỗ ngồi của Băng bị đứt mất 1 dây trong 4 dây, rất nguy hiểm vì đang trên cao so với mặt đất lên không ai biết

Băng sợ bị ngã lên hét to

- Cho tôi xuống

- 5 phút nữa thôi Băng ạ - Thiên hét lên

- Xuống - Băng hét to hơn, Phong bên dưới nhận ra sự khác lạ của vòng quay của Băng lên đã nhanh chóng đến chỗ nhân viên cho tạm ngừng dây vắng..

1..2..

2 chiếc dây vắng của Băng bị đứt.. may mắn đu quay dừng lại kịp nên Băng hạ cánh an toàn còn Thiên Thiên thì tức ra mặt

* Bốp *

- Con này mày thích chơi đều bạn tao không? - Lam tát vào mặt Thiên Thiên kêu to rõ rệt và hùng hổ nói

- Mày thích chết à con này, ai ày tát tao? - Thiên ôm mặt tức giận

- Mày muốn hại Băng tao đây biết thừa, mày đều cáng tao cũng biết thừa, cút đi nếu không muốn chết và đừng bao giờ động chạm đến bạn tao nữa - Lâm hét lên với sức công phá màng nhĩ của Lâm khiến mấy tên kia như đờ, Băng thì vẫn hồn bay phách lạc vì bay lơ lửng trên không trung vừa nãy, mày không sợ quá mà phát điên không thì Thiên Thiên chẳng yên với 4 hoàng tử đâu

Thiên Thiên không nói gì quay đi và để lại cho cả 6 nụ cười nguy hiểm

- Đợi nhận xác thằng đó đi - Thiên Thiên nâng cằm Bằng lên rồi đi thẳng va vào người Phong
- Cô là con gái của M-G - Phong lạnh lùng nói mà đầu không ngoảnh lại nhìn đối phương

Thiên cười nửa miệng rồi đi lun ko trả lời, và cái cười nửa miệng đó đã chứng minh cho 4 tên biết cô ta chính là con của ông chủ Black M-G

” Thằng đó là ai, chẳng lẽ là Kiệt, sao Thiên Thiên lại biết Kiệt???? ” - Bằng nghĩ mà trong tim rộn lên sự lo lắng tột độ.

38. Chương 38

Mảnh ghép 38 : Sinh nhật tàn một trái tim tan

- Hôm nay sinh nhật Kiệt đi cùng tao nhé !- Bằng hỏi Lam
- Tao quen đâu đi ngại lắm - Lam
- Rồi mày sẽ quen, mọi người hòa đồng lắm
- Nhưng...
- Đi đi mà - Bằng năn nỉ

Cuối cùng Lâm cũng gật đầu, Bằng & Lâm đến nhà Diệp Hân để cùng nhau tạo bất ngờ cho Kiệt, Lam & Diệp Hân mới quen đã dính vào với nhau và ” đá ” Bằng sang một bên (tội nghiệp con pé)

3 người cùng tự làm một chiếc bánh kem to vĩ đại cho Kiệt, trong suốt quá trình làm bánh đứa nào cũng mặt dính kem trông như mèo hoang....

King..Koong.....

Chuông nhà Diệp hân vang lên, Bằng chạy ra mở cổng thì thấy bộ 3 vào đem theo một đồng hồ trên tay, bộ 3 lại cùng làm quen với Lam và đứa nào cũng quý Lam vì tính cách thân thiện dễ mến của cô

- Mấy ông đem theo gì nhũu zũ vậy - Diệp Hân soi xét đồng hồ mà bộ 3 vớt trên bàn
- Toàn gấu bông đấy - Hùng bỏ ra cho cả lũ xem thì 3 nàng kia há hốc mồm ngạc nhiên vô đối , toàn gấu màu hồng, thỏ bông...
- Cái gì? - Bằng / Lam / Hân đồng thanh trợn tròn mắt lên
- Kiệt là boy sao mua gấu bông tặng - Bằng
- Nó là boy thì phải mua đồ của girl mới độc đáo chứ - Tùng tiếp lời làm 3 nàng suýt xỉu tại trận
- Lam xong chưa còn đến bữa tiệc chứ muộn rồi - Quân soi đồng hồ
- Sắp xong, đợi trang trí đã - Diệp Hân

.....

- Xuất phát đến nhà thằng Kiệt thôi - Tùng chạy đầu tiên ra xe, nhìn cái tướng chạy của Tùng cả lũ lăn ra cười

Xe dừng lại ở nhà Kiệt, Bữa tiệc đông đủ bạn bè trong lớp và một sân khấu lớn do nhà Kiệt chuẩn bị rất đẹp, đèn dàn treo và những vật trang trí , loa đài được sắp xếp theo thứ tự y như sân khấu dành cho live show và không thể thiếu khung ảnh to vĩ đại hình Kiệt ở chính giữa sân khấu

- Chúc mừng sinh nhật Chính Kiệt - tất cả những người có mặt tại nơi đây nâng ly và cùng nhau hô to trong bản nhạc sinh nhật

Phập.....phập....., Rất nhiều tiếng động như vậy nổ lên, đó là pháo hoa và mọi người cùng nhau đập bóng, không gian sinh nhật trở nên sôi nổi và đến lúc Kiệt cắt bánh gatô

....

...

Bữa tiệc sinh nhật tràn ngập trong tiếng cười và Lam lại có thêm người bạn mới đó là Kiệt và một số bạn nam nữ vừa làm quen được

Bộ 3 trao những món quà trên tay cho Kiệt yêu cầu khi nào tàn tiệc mới được mở ra, những chiếc bánh kem do Lam Băng Hân chuẩn bị dành để đáp nhau chứ không ai ăn (phí tóa)

5s vào trong phía sân khấu để thay đồ và sẽ thể hiện hip hop cho tất cả xem, bài biểu diễn rất điệu luyện và được sự hưởng ứng nhiệt tình ở phía dưới nên 5s nhảy rất hăng

- Uwo, Băng ơi mày có phải con gái không nữa - Lam vừa xem chăm chú vừa thốt lên vì Băng nhảy rất đỉnh
Kết thúc bài nhảy là tiếng pháo nổ lên và lấp lánh rơi xuống sân khấu

- Hôm nay vui quá - Lam phấn khích

- Mệt không - Băng hỏi Lam

- Không , chỉ vui thôi - Lam cười

Kết thúc bữa tiệc sinh nhật, Kiệt mở hết quà ra cùng mọi người chiêm ngưỡng thì bất ngờ nhất là món quà của bộ 3 toàn gấu bông dành cho em bé hoặc cho girl, Kiệt nhà ta lạnh lùng như vậy lại tặng gấu bông khác gì nói Kiệt trẻ con

- Dễ thương hông - Tùng chêu tức Kiệt

- Đáng yêu vậy nè - Quân hùa thôi

- Bộ 3 chọn quà là phải độc đáo vậy chứ - Hùng lém lỉnh thì cả bộ 3 bị Kiệt đập cho tan tác

Ra về, trời đã chuyển màu đen, đèn đường bật lên huyền ảo lung linh

- Chào Kiệt nha - Băng ôm Kiệt

- Ui trùi tình cảm quá - Tùng rên lên

- Kệ người ta, bộ không được ghen hã - Băng chêu

- Ai thêm ghen - Tùng cười rồi cả lũ ra về

Kiệt đứng ngoài cổng vẫy biệt tất cả và vừa định bước vào nhà thì một chiếc xe đua màu đen phóng tới đâm ngang người Kiệt, vì bất ngờ nên Kiệt không thể né nên Kiệt đã nằm xuống ngất đi cùng vũng máu khi chưa kịp gọi tên những người phía trước, chiếc xe đó lao vun vút qua người Băng khiến Băng có cảm giác lạnh chột quay lại đằng sau thấy Kiệt nằm đó, tất cả như mờ nhạt trước mắt, Băng vội chạy đến và Lam, Hân cùng bộ 3 cũng hốt hải chạy lại chỗ Kiệt

- Tiểu thư em đã đâm chết thằng đó - Một cú điện thoại, người vừa lái chiếc xe đua đó gọi cho người mà hắn gọi là tiểu thư, đầu dây bên kia vang lên một giọng nữ lạnh lót

- Tốt lắm, không hổ danh là người của Dư Thiên Thiên này

- Vâng tiểu thư , dạ chào tiểu thư có gì tiểu thư cứ sai bảo em -

- Được rồi

Cúp máy..tút..tút

- Tao sẽ cho những đứa thân bên cạnh mày lìa khỏi thế gian này từ từ - Thiên Thiên nở một nụ cười ác quỷ

.....

Băng và tất cả cùng khóc, kể cả Lam cũng khóc.

- Ông trời ơi sao ông ác thế, ông chẳng công bằng gì cả, sao cứ phải để Kiệt của con chịu nạn như vậy, Kiệt có tội j chứ - Băng thét lên khiến nước mắt chảy càng nhanh và nhiều hơn, tất cả có mặt đều trấn an Băng nhưng vô ích

Bệnh viện...

- Bác sĩ làm ơn cứu bạn cháu, đừng để cậu ấy ra đi - Diệp Hân khóc chạy theo bác sĩ

- Kiệt ơi, Kiệt....- Bộ 3 thì nhau gọi tên Kiệt nhưng vô vọng vì toàn thân Kiệt giờ đầm máu và đôi mắt kia có thể không bao giờ mở ra được nữa

” Kiệt ơi, anh đừng bỏ em đi, đừng mà, anh phải cố lên chứ suốt năm qua em chờ anh để được yêu vậy mà sao ông trời nhẫn tâm lại muốn cướp anh đi như vậy ” - Băng gào thét trong tâm can, lấy tay vò đầu mình mặc cho nước mắt lăn dài và rơi xuống đất

10h p.m

- Muộn rồi Băng về đi kéo mẹ kiểm, ở đây có tui và 2 thằng nay được rồi - Hùng nói nhẹ nhàng nhưng Băng nào chịu

- Không,mọi người về trước đi - Băng gạt tay Hùng ra

- Băng, mày bình tĩnh đi - Lam

- Không khóc nữa, mày như vậy Kiệt đau lắm đấy - Diệp Hân

Băng vẫn khóc nên trong tim chỉ còn một chữ sợ, sợ mất Kiệt mãi mãi, Hân và Lam ôm lấy Băng, người Băng run lên đùng hồi

- Bác sĩ ra rồi - Hùng đứng dậy và chạy nhanh về phía bác sĩ - Bác sĩ bạn cháu sao?

- Bạn cháu đâu rồi bác sĩ - Quân

- Kiệt sao rồi , Kiệt đâu, cậu ấy còn sống chứ , cậu ấy đâu bác sĩ - Băng hỏi một lèo và ánh mắt toát lên tia hy vọng

- Bác sĩ.. - Lam và Hân cùng đồng thanh nhưng chưa hết câu thì bác sĩ nói

- Ai là người nhà bệnh nhân

- Dạ , bố mẹ cậu ấy ở bên Mĩ chưa về, - Hân nhanh nói

- Nhưng bạn cháu sao rồi, bác sĩ nói đi chứ - Quân nóng lên

- Rất...tiếc...- Nghe đến đây tim tất cả như vỡ vụn

- Chúng tôi đã cố gắng hết sức, do vụ tai nạn ấy vết thương rất nhiều cả bên trong cũng bị chấn thương nặng lên bệnh nhân sẽ không qua khỏi, bệnh nhân đã....- Bác sĩ nói lững câu nhưng tất cả đều có thể đoán được về sau của câu nói lững ấy

Băng ngã quỵ xuống toàn thân run lên.

- Không thể, không thể nào, kiệt vẫn còn sống, Kiệt vẫn.....- Băng thét lên và đưa tay ôm mặt, sự việc xảy ra quá bất ngờ khiến bao con tim đau khổ, thật tội nghiệp Băng và Kiệt, 2 con tim giờ đã lạc nhau, 2 đường thẳng cắt nhau giờ trở thành 2 đường thẳng song song không bao giờ bên nhau được....

Kiệt là người tốt sao ông trời nỡ cướp cậu ấy đi...

- Hôm nay sinh nhật cậu ấy sao lại là ngày cậu ấy đi được chứ - Hùng gào lên với 2 dòng nước mắt, tất cả chạy vào phòng bệnh nhân, Kiệt nằm trên giường trắng toát lạnh buốt, nỗi đau xâm chiếm con tim Băng

- Tỉnh dậy đi Kiệt ơi, Kiệt ơi, đừng ngủ nữa, - Bằng vỗ mạnh lên người Kiệt và lay lay cậu, Bằng khóc nhiều quá, cả Diệp Hân cũng vậy, Diệp Hân dựa vào tường mà khóc...Tất cả...Tất cả tình yêu của Bằng đã ra đi thật sự chứ không phải như năm trước, Kiệt không chết mà chỉ mất trí nhớ

Ngày ấy, Bằng rất ghét Kiệt bị mất trí nhớ và quên đi Bằng nhưng bây giờ Bằng chỉ mong tai nạn đó cướp đi trí nhớ của Kiệt còn hơn là cướp đi cả sinh mạng của Kiệt...

39. Chương 39

Mảnh ghép 39 : Một quyết định...

- Bằng làm sao mà buồn vậy Lam - Ken hỏi

- Không có gì. quay lên học đi - Lam cũng buồn và nhìn Bằng , thầm thương cho số phận con bạn

Giờ học trôi qua một cách buồn bã và căng thẳng, không có tiếng cười đùa khi đọc truyện cười của Hiểu Vĩ và Lam, không có tiếng chảnh chọe đá đũa nhau của Bằng và Phong và không có 2 giọng ca oanh vàng của Ken và Khánh rên rỉ trong tiết học, mọi thứ yên ắng đến âm u lạ lùng

..

Tại căng-tin

- Ô, Bằng sao mắt đỏ hoe thế kia, bị mẹ đánh hả, ô hhaaaa - Thiên Thiên đi cùng 8 nhỏ khác phía sau lên tiếng mỉa mai Bằng, đúng thật,mắt Bằng đỏ ngầu trông rất đáng sợ, mặt Bằng thì hoàn toàn lạnh lùng nhưng bên trong con tim đang khóc rít lên

- Biên đi - Bằng trợn mắt lên nhìn Thiên Thiên

- Mày dám đuổi tao cơ đấy, thằng bạn trai mày chết cũng đáng, lần sau tao cho cả mày chết luôn - Thiên quạo lớn

- Mày – Lam bức xúc định tát Thiên thì bị Bằng kéo ngồi xuống

- Mày nói thế là sao, chính mày hại Kiệt - Bằng ghen ứ cổ họng cố nói mạnh bạo nhất

- Thì vậy đó, mày cũng khôn ra phết ha - Thiên Thiên cười làm Bằng xé lòng

- Mày nhớ mày đã làm j với tao đấy, tao sẽ không tha ày đâu - Bằng rồi chạy lên lớp, Lam đau khổ nhìn theo con bạn và biết Bằng vừa chạy vừa lau nước mắt

- Mày là j mà tao phải sợ lời nói của mày cơ chứ - Nhỏ Thiên cười hiểm

Bằng chạy vào trong lớp rồi dọn sách vở không nói một lời nào và chạy đi

- Bằng đi đâu thế - Ken / Khánh hỏi

- Mày đi đâu vậy, chưa hết giờ học cơ mà - Lam

- Tao có việc tao cúp tiết đây, sáng mai đến nhà tao, ở hòm thư ngoài cổng tao có gửi ày một bức thư, bye tao đi đây - Bằng nói rồi chạy đi lun k để ấy tên kia hỏi han j nữa

....

- Ba à,con đồng ý sang Mĩ cùng ba má - Bằng lạnh lùng nói với người mà nó gọi bằng ba

- Được thôi, 2 mẹ con thu xếp tối nay bay luôn - Ba Bằng nói rồi đứng dậy cười với Bằng và nhanh chóng vào thu xếp đồ đạc, Bằng chạy thẳng lên bàn và ngồi vào bàn học viết một lá thư gửi những người bạn, Bằng vừa viết nước mắt vừa rơi và vừa nói ” Tao xin lỗi tao đi đây...tao muốn thay đổi cuộc sống hiện tại và tao nhất định phải trả thù”

Viết xong lá thư, Băng cầm tấm hình của Kiệt lên và xé tan nó rồi nói nhấn mạnh từng câu " Trả thù....."

Tối..

- Đi được chưa con gái - Ba Băng bên ngoài vọng vào

- Rồi đây - Băng chạy ra xe và cả nhà cùng đến sân bay trong lặng lẽ

Tối đến nhưng dòng xe cộ vẫn tấp nập, ngang qua con đường nhà Kiệt Băng không dám nhìn vào cái nơi đã đưa Kiệt đi xa mãi và chỉ biết tim mình đang rất đau

...

Máy bay cất cánh ột con người bắt đầu một cuộc sống khác nơi xa , quyết định này sẽ biến con người ấy trở thành người khác hoàn toàn

Sáng hôm sau...

Nghe theo lời của Băng, Lam đến nhà Băng và nhận lá thư ấy, trên đường đi cô k muốn đọc lên để đến trường rồi đọc, Diệp Hân cũng nhận được một lá thư như Lam vậy

" Xin lỗi mày nhiều nha, mày có biết vì sao tao không nói j đầu tiên mà nói lời xin lỗi mày không, vì khi mày đọc được lá thư này thì tao đã ở bên Mĩ cùng ba mẹ, giờ tao cùng họ sống bên này một thời gian, mọi chuyện học hành bên ấy tao sẽ gác lại và tao học bên này luôn, xin lỗi vì trước khi tao quyết định đi thế này tao không nói j với mày cả nhưng Lam à, mày cũng biết sự ra đi của Kiệt đã giết chết con tim tao lần này tao còn đau hơn lần trước gấp vạn lần..Lam à, tao đi vậy tao nhớ mày chết đi được,viết đến đây mà tao không kiềm chế nổi bản thân mình, tao đã khóc rất nhiều..chơi thân với tao mày cũng biết hể việc gì cảm động hoặc buồn bã là tao lại khóc,nhưng từ nay về sau tao sẽ không vậy nữa....Tao chỉ sợ nhất tình yêu..tao cố thể nào lạnh lùng thể nào nhưng trong tình yêu tao luôn luôn là người rơi nước mắt nhiều nhất..tao thật điên mà "

Tao không biết viết thế nào để bày tỏ được cảm xúc và sự nuối tiếc khi xa mọi người , bạn bè thế này, tao xin lỗi vì tất cả...

Cho tao gửi lời thăm đến Hiếu Vĩ , Huy Ken, Minh Khánh và đặc biệt là tên đáng ghét Hứa Thiên Phong kia nha, hãy nói với họ rằng tao yêu họ lắm... "

Đọc xong , Lam gục mặt xuống bàn , nước mắt theo niềm đau xa con bạn cứ trào ra làm chủ gương mặt kia

- Sao vậy Lam - Hiếu Vĩ lo lắng nhìn

- Đọc đi - Lam đưa lá thư cho Hiếu Vĩ và lại gục mặt xuống khóc, 3 thằng kia cũng nhào zô đọc

- Băng sang bên Mĩ rồi sao, bao giờ Băng mới về chứ - Ken đau khổ nói mà con tim nhói lên điều đó đủ chứng minh Băng đã chiếm một phần không hề nhỏ trong trái tim Ken, Phong vẫn lạnh lùng không nói j nhưng ánh mắt cậu không như ngày nào, không lạnh lùng băng giá và thay vào đó là ánh mắt mệt mỏi, trong đầu Phong lại vang lên tiếng nói và tiếng cười của Băng...

- Không có nó ở đây làm sao tui sống nổi - Lam khóc và ôm lấy H.Vĩ, 4 hoàng tử không khóc nhưng vẫn có j đó gọi là buồn

- Mà người tên Kiệt trong thư mà băng nhắc đến là ai vậy? - Khánh hỏi, giờ 3 tên kia mới để ý tên Kiệt trong thư và cũng gật đầu như muốn hỏi

-- Lam kể về Kiệt và vị trí của Kiệt trong lòng Băng

Nghe vậy , trái tim Ken lồi nhịp và nhói ở tận sâu trong tim. Phong có cảm giác nâng nâng khó tả khôn siết..

Diệp Hân cũng đang khóc vì Băng đã bỏ lại tất cả bạn bè ở đây mà sang Mĩ, Hân không hiểu Băng đang nghĩ j chỉ có Băng mới hiểu trái tim nó cần phải làm j, băng chịu nhiều vất vả chịu nhiều đắng cay đến khi trái tim tìm được hạnh phúc thì nó cũng tan trong hư không, bây giờ chỉ đi thật xa để cố quên đi Kiệt và quay về trả thù..

Bộ 3 và Hân trốn cả tiết để đến nhà Băng, căn nhà khóa trong lần ngoài chỉ có giàn hoa thiên lý vẫn đứng đưa trước gió chào đón mọi người

40. Chương 40

Mảnh ghép 40 : Sự tàn phá của bốn trùm tổ chức Devil bloodthirsty

- Tiếp đi - Ken lè nhè, cậu ta đã say khi ngồi nốc hết mấy chai rượu cùng 3 tên còn lại
- Không uống nữa chết ra đây bây giờ đây - Khánh rực ly rượu trên tay Ken , ken vẫn trong cơn say miệng không ngừng nhắc tên Băng
- Mày iu Băng sao - Hiểu Vĩ hỏi

Ken chỉ gật đầu và ngủ luôn, Khánh định đánh thức Ken dậy thì

- Để nó ngủ đi , bao giờ tỉnh dậy đi đập tụi thằng Mèo Rừng

(Mèo rừng - kẻ thù với Devil bloodthirsty, dừng hỏi vì sao mà bây giờ hắn mới xuất hiện trong lúc 4 boy nhà ta đang buồn, đơn giản vì Black M-G đã báo tin cho bọn mèo rừng về xử lý 4 boy vì 4 boy đang trong tình trạng " mất gái ", nói hơi quá nhưng dừng từ ấy mới nói được tâm trạng đau buồn của Ken bây giờ nên bọn chúng nghĩ 4 boy sẽ lơ là và..., Mèo rừng và M-G phối kết hợp với nhau để tiêu diệt một kẻ thù chung đó là Devil bloodthirsty)

...

...

- HAAAAAAAAAAAAA - Tiếng cười ác man trong bang Black M-G và tụi mèo rừng vang lên
 - Chuẩn bị người đi rồi đến đập tan cái bar đó cho tao - mèo rừng cười man dợ
 - Thằng Phong đầu tiên, hiểu chứ - Ông M-G nhìn mèo rừng
 - Ok, ông yên tâm ở nhà chờ tụi vui đi - Nói rồi tụi mèo rừng mỗi thằng cầm một cái kiếm rùi trèo lên xe đến quán bar suzzi (quán bar 4boy đang ở đây)
- Âm nhạc trong bar không sôi động như ngày nào mà rất ảm đạm, hầu như con người nào trong đây cũng mang một tâm sự riêng, ánh đèn nhấp nhòe...
- Tụi bây xông zô - mèo rừng ra lệnh
 - Đến rồi - Phong cười nhếch môi và hát đầu cho Khánh và Hiểu Vĩ quay lại đằng sau
 - Ken dậy đi - Khánh giục Ken. Ken tỉnh dậy với đôi mắt ửng đỏ
 - Đập tan bar này cho tao - Mèo rừng quát lên
 - Bảo vệ bar này bằng mọi cách, không để tụi nó đập...- Phong quát lên tức giận vì bar này là bar của người con gái quá khứ của Phong

Tất cả lại xông vào một trận chiến sinh tử..đang buồn lên cả 4 đều đánh bằng mọi sức lực chứ không như bọn Black M-G nghĩ 4 boy buồn mà không nổi đánh nhau, lần lượt bọn bên mèo rừng la liệt dưới đất,những con người trở thành bao cát của 4 boy . Ken là người đánh ác nhất, trong sự buồn bã nổi lên đó là tính ác quỷ. không sử dụng bất kì thứ vũ khí nào, Ken chỉ dùng tay và chân...

Cả bar náo loạn nhất là những vũ công đang nhảy trên sàn đều được giã tán hết, vệ sĩ của bar cũng là người của Phong nên họ cũng xông vào trận chiến mà đập tụi kia, không để bar có một vết nứt nào

Với những cú bay, phát đám và những đường chuyền khá đẹp của 4 boy khiến bangg mèo rừng và một số người của bang Black M-G không còn đẹp và hoàn hảo thân thể chút nào, những vũng máu loang trên sàn bắn tung tóe lên vách tường.

- Phong - Ni Ni (chủ quán bar đó ạ) chạy ra và kêu thêm người đến trợ giúp bên Phong nhưng với Phong đó chỉ là thừa

- Mẹ kiếp tội này,..... giết... thằng Phong ...đầu tiên cho tao - Mèo rừng bị Phong đập trúng cổ rên lên mãi mấy thành mấy tiếng hùng hổ như vậy

Phong lại tiếp tục dùng vũ lực đập tên Mèo rừng khiến tên đó đuối sức nhưng vẫn cố vùng vằng

- Tội mày chết hết đi - Phong quát lớn rồi cầm lấy thanh kiếm nhật chém từng tên một, cả trong bar lẫn ngoài bar đều có người nằm la liệt..

4 boy hạ gục hết hơn trăm tên và bảo vệ trọn vẹn bar suzzi..

- Đến tận địa bàn của tội nó quét sạch - Phong vứt thanh kiếm xuống và lao lên xe,Ken, Khánh và Hiếu Vĩ cũng leo lên xe của Phong và phóng đi

- Gọi 50 thằng đến địa bàn của thằng mèo rừng cho anh - Ken gọi điện cho Huyệt Dân, nhanh chóng Dân đã gọi thêm 50 tên có mặt

Địa bàn của tội Mèo rừng là những căn nhà hoang trên núi xung quanh là rừng núi bỏ hoang lên rất ít người đến đây,

Thấy người của Phong đến , mấy thằng vệ sĩ canh cửa đang tám chuyện với nhau sợ hãi lên gọi điện cho đại ca về nhưng không thấy mèo rừng bắt máy..

- Hôm nay là ngày tận của bang này - Phong nghiêng răng rồi xông vào hạ mấy tên vệ sĩ kia rồi đập cửa đi vào bên trong, tuy bên ngoài là một căn nhà hoang đổ nát nhưng bên trong rất sang trọng với đủ mọi tiện nghi và rất nhiều côn, kiếm và mọi thứ khác

Phong rục lấy một cái côn to rồi lao vào đập mấy tên xông ra, 3boy kia cũng xông vào đập phá như những con ác quỷ nổi loạn

- Gọi cứu viện - Một tên la hét lên cho đám người của mèo rừng nghe thấy

- Gọi ai

- Gọi cho bang Black M-G đi

...

- Alo, đến chỗ tội tao ngay, bọn thằng Phong đông quá

Tút...tút..tút..

Không trả lời và tắt máy..

Một lúc sau, vẫn chưa thấy tội Black M-G đến cứu viện..

- Mẹ kiếp tội chó thấy anh em hoạn nạn không đến cứu - Một tên nói xong cũng được thưởng thức ngay cú đập trúng ngực của Khánh và lăn ra chết

Từ bàn ghế đến giường ngủ, ti vi đến những thứ nhỏ nhất cũng bị 4 boy đập tan tành, những chiếc cửa kính vỡ toang ra liên hồi như một trận động đất

- A đại ca đã về - Một tên sùng cổ lên khi thấy Mèo rừng nhưng nụ cười tắt ngúm khi thấy mèo rừng xanh mặt như tàu lá chuối và toàn thân dính đầy máu . phát hiện ra bọn Phong đang đập phá bên trong ,Mèo rừng vội vã cho xe chạy nhanh đến Black M-G trước khi Phong cho lên trầu ông bà

- thằng kia vẫn chưa chết, đuổi theo - Ken nói to cho bọn Phong bên trong nghe thấy

- Tao với mày đi còn Phong với Hiếu Vĩ ở lại chơi nốt tội này - Khánh vứt gậy sắt trên tay xuống rồi chạy theo Ken

- Đây chẳng phải địa bàn tụi M-G sao - Khánh nhìn xung quanh
- Đúng rồi đó , chắc thằng này đến nhờ bọn M-G tiếp viện - Ken vừa lái xe đuổi theo chiếc xe màu đỏ bên trên

- Chặn hẳn lại - Khánh

Ken vít ga và tiến đến gần xe của Mèo rừng hơn, Khánh đứng lên và lấy trong xe ra vài cây gậy sắt rồi đập vào cửa kính xe của Mèo rừng (xe của Ken và Khánh đang đi là mui trần nha, lên mới đứng dậy đập như vậy được)

Mèo rừng bối rối vì kính cứ vỡ vụn ra, không thể nào tránh khỏi Ken và Khánh lúc này lên hẳn chỉ còn cách đâm vào khu vực nhà dân...và....the end cuộc đời

- Quay lại thôi - Khánh nói, Ken lái xe ngoảnh lại lên núi cùng bọn Phong

Lên đến nơi thì thấy Phong và Hiếu Vĩ đang ngồi gốc cây và chiêm ngưỡng ngôi nhà hoang đó bùng cháy, Ken và Khánh như con nít chạy đến cạnh Phong và Vĩ

...

Cái bang nhỏ bé của tụi mèo rừng rất bạc mệnh khi chọn tụi Phong làm kẻ thù..

Sự tàn phá của 4boy đến đây cũng đủ gây thêm nỗi lo sợ cho bọn kẻ thù..

41. Chương 41

Mảnh ghép 41 : Tiểu thư mới...

Thời gian qua, những nỗi đau về cuộc tình đầu tiên không bao giờ nguôi ngoai...Một tiểu thư lạnh lùng vô đối xuất hiện

- Thừa tiểu thư, tình hình bên đó vẫn không có j mới chỉ là bạn bè của tiểu thư vẫn rất nhớ tiểu thư thôi ạ - Một tên bên lên cúi đầu nói

- Được, ra ngoài đi - Băng lạnh lùng, thời gian sống bên Mĩ đã thay đổi tính cách bướng bỉnh năm xưa của Băng, Băng là con của chùm Mặt Nạ Quý và chính vì thế giờ Băng là giữ chức cao nhất trong Mặt nạ quý sau cha mình- Tiểu thư, người mà tiểu thư thuê đã hoàn thành chiếc mặt nạ do tiểu thư đặt rồi ạ, không sai sót một chỗ nào - Một tên cúi đầu nói

42. Chương 42

Mảnh ghép 42 : Vết dao

. Muốn một yêu thương vừa đủ xài

. Không ganh tị với bất kỳ ai

. Yêu thương tồn tại trong cả hai

. Và hạn sử dụng sẽ là mãi mãi :))

- Bọn mày bắt tao làm gì? - Lam bực mình vì thấy toàn thân bị chói bởi mấy sợi dây to thật khó chịu

- Làm gì thì làm, làm mày đau là được - Đó chính là giọng của Thiên Thiên

- Thả tao ra tao còn đi học - Biết rằng câu nói này sẽ không có tác dụng nhưng Lam vẫn nói một cách hung hăng nhất
 - Chơi một lúc rồi đi không muộn đâu - Thiên nói mỉa mai
 - Chơi gì với loại mày, cời chơi cho tao - Lam quát lên
 - Mày cầm mồm ngay, sắp chết đến nơi rồi còn già mồm - Thiên quát to hơn
 - Tao mà làm sao mày không xong đâu, mày đến trường là bị đuổi học ngay, mày...- Lam chưa nói xong thì Thiên chặn họng bằng câu nói
 - Ay da, tao nghỉ học từ hôm nay rồi, hôm nay tao sẽ ày một vết dao làm kỉ niệm khi láo với Dư Thiên Thiên này
 - Mày muốn gì - Lam vùng vằng trong sợi dây chơi
 - Muốn gì tý nữa rồi biết, mày làm j mà nôn nóng thế - Thiên Thiên nói rồi nháy mắt với tụi đàn em ra lệnh gì đó, một lúc sau...một đám đàn ông đã lớn tuổi đi vào trông mặt người nào cũng hung tợn nhưng lộ rõ vẻ thêm thường Lam
 - Tụi mày muốn gì? - Lam hét lên và Lam cũng đoán trước những việc đòi bại mà mấy tên kia định làm
 - Mày hỏi câu này hơi nhều rồi đấy , tao muốn đàn em của tao sướng một hôm thôi mà, chịu không - Thiên cười gian tà làm mặt Lam đỏ bừng lên và run lên sợ hãi
 - Thả tui ra đi, đừng làm vậy - Lam sợ tới đỉnh khi những gã kia đang chìa con mắt hình trái tim về phía Lam với khát vọng ...
- Trong tim Lam bắt thức gọi tên Hiếu Vĩ nhưng làm thế nào để H.Vĩ nghe được mới quan trọng, những gã kia rút ngắn khoảng cách với Lam, những ngón tay không thôi múa máy trước mặt Lam ..và những ngón tay bắn thủi đó đã chạm đến khuôn mặt của Lam, Lam sợ đến nỗi mồ hôi không còn để mà chảy và giờ chỉ còn nước mắt khóc thầm vì sợ tuổi xuân của mình không còn vì mấy gã đòi bại này nữa
- Dừng lại - Thiên Thiên ra lệnh, nghe được lệnh, mấy con yêu râu xanh kia chán nản dừng tay trước miếng mồi ngon như vậy
 - Sợ chưa em ? - Thiên Thiên nâng cằm Lam lên, Lam im lặng không nói j, đôi môi mím chặt ngăn cho giọt nước mắt bên trong lòng chảy ra bên ngoài
 - Thôi, chị còn tình người lắm, chị sẽ không để tụi nó cướp đi tuổi trẻ của em đâu nhưng...- thiên nói đến đây rồi dừng lại và quay lưng đi gần đến chiếc bàn sắt kũ kũ và cầm lên con dao rồi quay trở lại gần Lam, Thiên Thiên lướt con dao quanh mặt Lam, lưỡi dao sắc bén cùng ánh nắng tạo nên những vệt sáng lóa và lấp lánh..
 - Mày... muốn....- Lam ấp úng
 - Ấy, câu này hơi hơi bị nhều rồi đó , tao muốn này nè - Thiên vừa nói vừa đặt lưỡi dao lên má trái của Lam và rạch 1 phát thẳng từ gần mắt đến cằm,
 - AAAA - Lam hét lên trong đau đớn, máu trên khuôn mặt chảy ra như mưa , vết rạch khá nghiêm trọng khiến Lam như tê tái trong vết thương, người Lam run lên bần bật và cố nín thở ngăn chặn dòng lệ, Lam như chết lặng khi Thiên rạch thêm một vạch chéo ngang qua vết rạch đó nữa, giờ Lam đau quá lên đã khóc, nước mắt kim nén đã tuôn và máu thi nhau rơi xuống đất
 - Tao muốn thêm 2 phát bên phải cho cân - Thiên lấy ngón tay của mình chạm vào những giọt máu trên lưỡi dao và nói, Lam không nói j chỉ cảm nhận được vết thương đó như một liều thuốc độc giết chết Lam, nó sẽ hủy hoại nhan sắc của Lam mãi mãi (Lam nghĩ vậy)
 - Dừng tay lại - Hiếu Vĩ đập cửa bước vào, theo sau là Ken , Khánh và Phong
 - Sao mấy người đến đây - thiên bất ngờ quá rơi cả con dao xuống đất, đàn em của nhỏ cũng toán loạn lên khi Phong ra tay khiến lũ yêu râu xanh kia chết cứng

- Bọn tao không đến để mày giết chết Lam à - Hiểu Vĩ quát to rồi đến cạnh Lam đỡ Lam đứng dậy và đau xót khi nhìn thấy vết thương trên mặt Lam đang hoành hành

Vì điện thoại của Lam và điện thoại của 4 boy có kết nối với nhau lên biết được vị trí từng người đang ở đâu, may Lam có rút điện thoại trong túi quần. Vì không thấy Lam đi học nên Hiểu Vĩ đã kiểm tra điện thoại thấy Lam đang ở một nơi rất xa khu nhà dân, đó là căn nhà hoang ở bãi đất trống gần biển mà không bao giờ Lam đến mấy nơi như thế này, nghi ngờ có chuyện không hay xảy ra nên...

Lam ngất đi

- Không kịp rồi, đưa Lam đến viện ngay - Khánh hốt hoảng khi thấy Lam ngất trên tay Hiểu Vĩ, Ken và Phong nhanh chóng chạy ra xe mở cửa xe trước còn Hiểu Vĩ bế Lam chạy ra...Phong lái xe với vận tốc kinh khủng chỉ cần va vào một vật cản j đó là có thể xuống âm chơi với diêm vương ngay lập tức

Tại bệnh viện...

Tiếng hét kinh hoàng của Lam phát ra khiến bao con tim loạn nhịp, cầm chiếc gương lên soi mà không dám nhận đó là mặt của mình, bác sĩ bằng bó mấy lớp băng gạc vào Lam mới không soi gương nữa mà khóc mãi, khóc ướt cả vai Hiểu Vĩ, Hiểu Vĩ thấy nhói trong lòng ngực, con tim đau đến mức nào cậu không thể diễn nổi, đơn giản vì thấy Lam khóc và khóc ngay trước mặt mình

- Lam ơi đừng khóc nữa, sẽ không sao đâu mà, yên tâm là sẽ không để lại sẹo đâu, - Hiểu Vĩ trấn an Lam nhưng Lam vẫn khóc thút thít, chỉ còn lại Hiểu Vĩ và Lam trong phòng bệnh của Lam còn 3 người kia có việc nên phải cúp trước

- Đừng khóc nữa, tôi đau lắm Lam biết không, tôi không muốn nhìn người mình yêu khóc như vậy, làm ơn - Hiểu Vĩ nói nghẹn ngào và yếu đuối, và chính câu nói này khiến Lam trợn tròn mắt lên nhìn Hiểu Vĩ ngạc nhiên và mặt bắt đầu đỏ ửng

- Cái gì mà...mà...người...mình...yêu...- Lam lắp bắp không nói thành lời

- Thì....- Hiểu Vĩ cứng họng

- Yêu tôi á - Lam phá lên cười, cái tính quá chi là vụng về làm Hiểu Vĩ đỏ bừng mặt lên, xoay mặt chỗ này chỗ kia tìm chỗ chui xuống nhưng không có đành thú nhận

- Ủ, Làm bạn gái tôi nhé! - Câu tỏ tình khá đơn giản nhưng đã khiến con tim đối phương lỗi nhịp, bao hạnh phúc đang len lỏi nơi con tim Lam..và

- Thời hạn yêu là bao lâu? - Lam nhìn Hiểu Vĩ

- Mãi mãi - Hiểu Vĩ không suy nghĩ mà chốt luôn câu nói ấy

- Vậy nhớ nhé, yêu đơn phương tui mãi mãi nha, đừng thay lòng đó - Lam cười

- Cái j mà đơn phương ?- H.Vĩ trờ mắt lên hỏi

- Chứ j nữa, tôi có yêu cậu đâu thì cậu chẳng yêu tui đơn phương không thì là j? - Lam cười (cười thế này chỉ có nước là đang nói dối thôi)

- Không thích thế - H.Vĩ nói như con nít ranh

- Vậy thích thế nào - Lam vừa nói dứt câu thì H.Vĩ đã khóa môi Lam lại sau 2 phút và

- Thích thế đó, làm bạn gái tôi đi đừng dối lòng nữa, không tốt đâu - Hiểu Vĩ cười như biết trước câu trả lời là sự đồng ý của Lam, Lam đỏ mặt chỉ cúi đầu thay cho lời nói ” đồng ý ”

- Vậy Lam có sợ sống trong một căn phòng nhiều ngăn. Tối tắm và toàn là máu không ?

- Tất nhiên có rồi.

- Haha. Nhưng đừng sợ nhé ! Vì đó là trái tim của tôi mà...

- Bất quả tang nhớ, 2 người tình cảm với nhau mà không báo cho tụi này đến quay phim hay chụp hình gì nhớ - Khánh nhảy bổ vào cười sằng sặc nhưng may Lam đang bị thương không thì tụi này ăn ngay cú đập bay khỏi phòng rồi.
 - Lại có đôi nữa, chúc 2 người hạnh phúc nhé - Phong nói mà bất giác nhớ đến Băng
 - Lam à, bác sĩ nói rằng vết thương của Lam sẽ được chuyên gia thẩm mỹ hàng đầu thế giới chữa trị cho nên sẽ không để lại bất cứ một vết sẹo nhỏ nào đâu - Ken nói xong thì Lam cảm thấy sung sướng hơn bao giờ hết
 - Thật vậy sao, ời vui quá - Lam hét lên, hét vào tai H.Vĩ nhức quá nhưng cậu vẫn chịu đựng
- Và từ vết dao ấy đã đưa tôi đến bên cô ấy, nhiều lúc tôi không đủ can đảm để nói ra điều lòng mình nhưng vết dao khiến cô ấy khóc mà dựa vào vai tôi, tôi biết trong cuộc đời này người con gái ấy sẽ là một niềm hạnh phúc còn lại mà tôi cần phải có

43. Chương 43

Mảnh ghép 43 : Đường dài nhớ đến người của hiện tại

- Tiểu thư, có người báo về bên đó cô Kỉ Lam đã bị nhổ tên Thiên Thiên rạch 2 vết ở mặt, giờ tình trạng thế nào vẫn chưa rõ - Một tên đứng ngoài cửa nói vào trong cho Băng nghe
 - Rồi - Một câu ngắn ngủn cũng là một câu lệnh để tên đó đi làm việc khác
- Lại mưa, tiếng mưa rả rích lộp độp khi giọt mưa chạm xuống đất, cành lá đung đưa trước gió, thời tiết bên Mi cũng khắc nghiệt lắm
- Ngồi trước cửa sổ ngắm những giọt mưa rơi, hàng mi cong vút của Băng khẽ rung lên khép hờ đôi mắt, một cảm giác lạ chạy xẹt qua người Băng, hẫng lên rồi cũng dịu xuống
- Lam à, mày có sao không, mặt mày mà có một vết sẹo nhỏ thì lúc đó tao về tao sẽ không cho nó yên đâu..... , còn 4 tên kia nữa, tao thật sự nhớ mọi người lắm..không biết sự lựa chọn ra đi thế này của tao có đúng hay không nhưng tao nghĩ tao phải làm vậy, vì tao quá ngu ngốc lên đánh mất tình yêu đầu đời, vì tao quá rẻ mạt lên bị người đời khinh chê và tao sẽ biến những con người tạo nên cảm giác đau thương này của tao phải trả giá gấp trăm lần - Băng thù thì với mưa và đưa tay hứng những giọt nước mưa bay bay
- Cơn mưa vẫn chưa tạnh hẳn nhưng đã dịu xuống chỉ còn vài giọt mưa lấm tẩm bay bay theo gió, mở cánh cửa tự động có mặt mã phòng mình ra, Băng bước ra ngoài không ngoảnh lại đóng cửa mà cửa tự động đóng luôn
- Bước ra đường, gió lạnh thổi qua với chiếc áo mỏng manh Băng không đủ ấm, con đường trải dài vô tận và đông đúc, đôi chân nhẹ nhẹ bước đến nhà thờ, khung cảnh nơi đây thật yên tĩnh, không náo loạn như bên ngoài là nơi cho con người nói lên mọi buồn đau
- Chào con, con có j buồn trong lòng sao - Một vị cha xứ nói với chất giọng hiền từ và đôi mắt cũng hiền từ nhìn Băng (nói bằng tiếng Mi đó ạ . Vì đây là Mi mà)
 - Vâng thưa cha - Băng cũng nói hiền và dứt lời khiêm tốn (nói bằng tiếng Mi)
 - Nếu con còn nhớ đến người đã khuất, con sẽ không bao giờ có tương lai tốt đẹp hơn - Vị cha xứ vỗ vai Băng, băng cảm thấy ngạc nhiên khi cha biết được trong đầu mình đang nghĩ j và sao cha biết chuyện này
 - Con biết thế nhưng...- Băng chết lặng trong dòng suy nghĩ nhớ đến Kiệt, bỗng đôi chân nhún xuống như không còn sức đứng lên
 - Con vào đây - Nói xong, cha xứ quay bước vào bên trong nhà thờ, Băng bước theo sau với một đồng dẫu hỏi trên đầu

...
...
...

Nhắm mắt ngồi cầu nguyện hơn 1 tiếng đồng hồ, vị cha xứ tươi cười nói :

- Vậy đó, chúc con sớm tìm được hạnh phúc
- Vâng cảm ơn cha, con xin phép ra về

Bước ra khỏi cánh cửa lớn của nhà thờ, Băng cúi đầu chào cha rồi lặng lẽ bước đi, đôi chân chạm xuống những vệt nước trên đường còn sót lại trong cơn mưa, ngang qua con đường với hàng bông lau đẹp đang đua nhau uốn lượn trong gió, Băng lại nhớ đến câu chuyện ngày ấy, ngày mà mình với Lam bị bang Black M-G bắt đến một nơi cũng có bông lau trắng mà đẹp như thế này, khó nào diễn tả nổi cảm xúc trong người Băng lúc này, rồi Băng cúi người xuống ngắt lấy vài bông cầm trên tay, tưởng Băng thích nó nhưng không ai ngờ, Băng nhàu nát bông lau rồi vứt xuống đường như một cái j đó vô bổ khi mình giận dữ mình phải lấy nó ra đánh đập cho hết giận, bông lau ấy rơi xuống đường và từng bông nhỏ xíu khẽ chạy theo gió hòa vào nền trời xanh

Có ai ngờ một giọt nước trong suốt đã lăn xuống gương mặt kia

- Làm cách nào tôi quên được mấy người đây - Băng nói trong ngậm một giọt nước mắt mặn chát, (mấy người ở đây là Phong, Ken, Hiếu Vĩ, Lam và Khánh)
- Quá trẻ con - Bỗng một giọng nói lạnh như băng phát ra từ đằng sau lưng Băng , đó là giọng của một người đàn ông đứng tuổi và không ai khác ngoài ông Phúc - cha của Băng
- Cha - Băng nhìn ông với ánh mắt lạnh lùng như trong bang thường ngày không thay đổi ánh nhìn đó Băng nói tiếp
- Sao cha lại ở đây
- Tình cờ gặp con... - Ông không nói về sau vì ông biết Băng sẽ đoán trước được điều ông muốn nói , Băng chỉ tay vào bông lau đó rồi nói
- Lúc đó, con không là j cả nên thường xuyên bị chê chọc, xa lánh, chỉ có những người bạn này bên con không chê bai con mà cũng chính những người này lại cứu con hết lần này qua lần khác khi con học bên đó, họ có thân thể quý tộc và gia đình của họ rất giàu mạnh, một lần tại một nơi cỏ lau rất đẹp, con và con bạn thân gặp nạn may mà có Phong, Vĩ, Ken và Khánh đến giúp không thì...
- Họ là ai? sau này ta sẽ đền đáp công của họ.
- Họ sẽ không cần j , giờ con không muốn nhắc đến họ nữa, con sợ tim con lại nhớ về họ mà không hoàn thành được kế hoạch trả thù của mình - Băng nói mà đôi mắt ngấn lệ
- Lạnh lùng tàn nhẫn và độc ác, sát thủ bóng tối con sẽ là con người đó - Ông nói xong rồi để Băng lại một mình và quay đi
- Đúng, đó sẽ là con người của con, bây giờ và cả sau này - Băng nói một mình rồi nhìn về phía đường dài bất tận và xóa lấp cảm giác hiện tại, ánh lên nụ cười ẩn ý rồi bước đi

44. Chương 44

Mảnh ghép 44 : Nhớ một người thì rất dễ nhưng quên một người thì rất khó

Thời gian trôi qua, bao vấn vương vẫn đọng lại trong tim một người, thậm chí là nhiều người khác. Cảm giác nhưng nhớ tăng lên mỗi lúc mỗi nhiều..

Hôm nay là ngày vết sẹo trên gương mặt Lam mờ đi và hầu như là không còn thấy nữa, cũng đã 5 tháng trôi qua, tình bạn chưa được hội tụ nhưng tình bạn vẫn trong sáng và tha thiết và cũng chính ngày hôm nay là ngày khai giảng thứ 12 của tụi nó nhưng tẻ nhạt thay, buổi khai giảng này lại thiếu đi Băng

Trường Qt H vẫn sang trọng và lộng lẫy như ngày nào nhưng hôm nay một ngày đặc biệt nên ngôi trường được trang trí thêm rất nhiều

Từ ngoài cổng trường vào đã thấy rất nhiều băng rôn, khẩu hiệu và cờ hoa, sân trường như náo nhiệt hơn, hôm nay khai giảng nhà trường có đề nghị tất cả học sinh mặc đồng phục nhưng hầu hết bọn học sinh lại làm trái lại toàn mặc đồ diện hơn là đi dự tiệc, kết thúc buổi khai giảng là màn thả bóng bay của cả trường, những chùm bóng bay và những quả bóng bay riêng lẻ bay lên trời tô điểm cho bầu trời muôn màu sắc

- Băng à, hãy liên lạc với tôi, tôi nhớ Băng lắm - Ken vừa thả bóng và đưa tay che trán nhìn lên chùm bóng ấy

- Cô đi lâu vậy, biết tôi nhớ cô phát điên lên không??? - Phong gào thét trong suy nghĩ, và đầu dây đã có một tình cảm đặc biệt

Những chùm bóng bay vào trong nền trời xanh thẳm mang theo bao lời cầu nguyện hoặc lời yêu thương của tất cả gửi gắm vào đó và nhờ gió báo cho người mình yêu thương

..

..

- Hôm nay chúng ta đi ăn được chứ? - Khánh

- Được - Ken trả lời nhanh gọn rồi bước vào trong xe luôn. Gương mặt Phong vẫn không thể giấu được sự lạnh lùng, Phong không nói gì và đó thay ột lời đồng ý.

- Lam đi chứ - Khánh cười

- Ok - Lam cũng cười nhưng Lam bất chợt lại nhớ về con bạn thân của mình, mỗi lần đi đâu cũng 4 boy là không thể thiếu Băng nhưng bây giờ sao lạc lõng quá.

Không có Băng, dường như mọi vui vẻ đùa cợt ngày nào đã giảm đi đáng kể thay vào đó là nỗi nhớ nặng nề trong tim bọn họ.

Nói là đi ăn nhưng tất cả lại lôi nhau đến quán bar để phá, bước chân của Phong chạm vạch cửa đầu tiên đã làm ngưng lại mọi hoạt động trong bar, tất cả ánh mắt đều lấy Phong làm tâm điểm

- Còn gì một giây nữa thì chuẩn bị nhập viện đi - Phong nói lạnh lùng và bước thẳng vào bên trong, rồi theo sau là Ken Khánh Vĩ và Lam, Hiếu Vĩ cầm tay Lam thật nhẹ nhàng nhưng ấm áp.

Phong ngồi lên ghế ngắm những chiếc ly treo ngược với ánh mắt vô cảm đáng sợ, Ken và Khánh đang đắm mình trong những điệu nhảy kia, trong Khánh cũng toát lên một luồng âm khí đáng sợ và nỗi nhớ Diệp Hân luôn vang trong đầu cũng như nỗi nhớ Băng một người bạn mà chưa có ai ngỗ ngược như Băng, còn Ken, giờ này Ken chỉ biết con tim mình đang đau và tan chảy vì một người con gái, thực hiện những điệu nhảy đẹp mê hồn nhưng trong đầu luôn hiện lên hình ảnh và tiếng cười của Băng...và không biết cũng có một người lạnh lùng vô cảm đang giống mình như vậy

Đúng vậy, nói quên không hẳn là sẽ quên được nhưng muốn quên thì không bao giờ quên được một hình ảnh đã khắc sâu trong lòng đến tận đáy tim.

Liệu sự ra đi của Băng có quá trễ để Phong nhận ra trong tim cậu đã dành cho Băng một chỗ đứng mà bất cứ thứ gì cũng không thay thế được và đó có quá muộn không. Nhưng với sự lạnh lùng tàn nhẫn của Phong sẽ không bao giờ thổ lộ tình cảm mình ra bên ngoài bằng cách tỏ tình, vì cậu là ác quỷ lên yêu sẽ khác những con người bình thường...thế và ..trong tâm trí của Phong vẫn không phân biệt được đâu là tình yêu và đâu là tình bạn

Đắm mình trong DJ khá lâu, cũng có chút mệt mỏi, Ken và Khánh lại gần chỗ Phong và 2 người kia ngồi

- Uống rượu chứ hả - Phong nhìn Ken và đưa cho Ken một ly rượu

Ken nhận lấy và uống cạn rồi lần lượt những chai rượu đắt và quý đều được Phong, Ken, Khánh và Hiểu Vĩ uống sạch, tửu lượng dù cao đến đâu nhưng cũng có hạn của nó dần dần mặt ai cũng đỏ lên, cuộc thi uống rượu còn tiếp tục nếu không có tiếng nói của Lam chen vào

- Không uống nữa , về thôi !

- Uống tiếp đi - Ken lè nhè, Ken lại say rồi

- Uống chết luôn đi - Khánh còn say hết, Lam bức rức nhức nhối khi Hiểu Vĩ đã gục luôn đầu trên bàn từ lúc nào và chỉ còn Phong vẫn gọi là tỉnh nhất vì tửu lượng của Phong và siêu cấp nhất..nói là tỉnh nhất chứ Phong cũng đang say, vì mọi người đang say và gục hết xuống mặt bàn nên chỉ còn mình Lam nghe rõ tiếng nói trong cơn say của 2 người đó là Ken và Phong

- Đáng ghét sao tôi lại nhớ cô thế này, cô đáng chết lắm Vy Băng à, cô mà về đây tôi nhất định giết chết cô
- Đây là lời lè nhè của Phong

- Tôi yêu Băng lắm rồi, làm sao đây, con tim tôi sẽ nổ tung ra...mất - Ken thở dài trong cơn say

- Thật vậy sao, 2 người đã có tình cảm với Băng rồi - Lam nói rồi lắc đầu và chính vì sự kiện say xỉn của Phong và Ken thế này mới cho Lam biết vì sao trong thời gian qua Ken trở lên yếu đuối và gương mặt không lúc nào là không hiện lên chữ " Nhớ " còn Phong. Phong thì trở lên tàn bạo hơn và lạnh lùng đáng sợ hơn, bất cứ đứa con gái nào mà ve vãn trước mặt Phong dù là con của tổng thống Phong cũng cho bại sản luôn và những công việc trong bang Phong thường xử lý mạnh tay hơn nhất là xử lý lũ kẻ thù, dẹp khỏi chê

45. Chương 45

Mảnh ghép 45 : Em gái yêu anh trai...

Dòng đời tấp nập...đâu đó tràn ngập hạnh phúc..nhưng đâu đó lại thôi thúc nước mắt rơi

Thời tiết dần chuyển lạnh.

Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua bàn phím mà không cần nhìn, căn phòng đen trải rộng tối tăm chỉ nhìn thấy đôi mắt không rời khỏi màn hình, một đôi mắt lạnh lùng qua ánh sáng của màn hình máy tính hắt lại

Biệt thự Devil, biệt thự của những chàng hoàng tử, hệ thống an ninh cao cấp và mạng lưới giết người không chớp mắt dùng để chống kẻ thù hoặc trộm

Một chiếc BMW thẳng lại trước cổng, chiếc cổng cao vút với 10 vệ sĩ canh cổng 24/24 (thay phiên nhau canh chứ canh 24/24 một lúc thì chết)

- Mở cổng tôi vào gặp anh Phong - Một cô gái trẻ bước ra nói bằng giọng tiểu thư, cô gái có mái tóc màu vàng đậm xinh đẹp và quý tộc

- Vâng tiểu thư - Một tên vệ sĩ đứng đầu cúi đầu và nói, cánh cổng kia được mở ra , hai bên lối đi vào biệt thự cứ cách 1 mét lại có 1 vệ sĩ , tổng có 200 vệ sĩ đứng 2 bên (lối đi vào 100m), với kiểu thiết kế biệt thự có một không hai, biệt thự Devil nhiều lối đi như 1 mê cung, không gian nơi đây mới đẹp làm sao nhưng những vẻ đẹp này chỉ dành cho ác quỷ vì tất cả những j tạo nên biệt thự này đều mang phong cách của quỷ hết.

Tại phòng khách, 4 boy nhà ta đang ngồi đánh mạt chược với nhau rất chăm chú, cô gái bước vào mà không gọi cửa,cánh cửa hé ra chiếu ánh sáng vào, cảm nhận được phía ánh sáng phát ra từ phía cửa chính, tất cả ngừng lại và đưa mắt nhìn về phía cửa xem đó là ai mà dám mở cửa khi không hỏi ý kiến của chủ

- Chào các anh - Cô gái nhanh nhau nói rồi chạy đến cạnh Phong ôm cổ

Hứa Uyên Nhi - Em họ của Phong, cùng gia tộc họ Hứa , từ bé đã rất quý Phong vì Ken, Khánh, Hiếu Vĩ là bạn thân chí cốt của Phong nên Uyên Nhi coi 3 người này là anh luôn, cha của Uyên Nhi là chú ruột của Phong

- Nhi , sao em về đây - Phong ngỡ ngàng và quay người lại, 3 tên kia chỉ cười chào Nhi còn không nói gì nữa
- Em nhớ anh Phong quá ấy mà, giờ em về đây ở cùng anh Phong luôn nha - Uyên Nhi nói bằng giọng nũng nịu
- Ở đây cùng 4 bọn anh luôn sao - Khánh lên tiếng khi Phong chưa kịp nói j
- Dạ vâng, được không ạ - Uyên Nhi nói và cười
- Không được đâu - Cả 4 đồng thanh nhìn Uyên Nhi
- Sao vậy? - Uyên Nhi cau mày
- Biệt thự này chỉ dành cho 4 bọn anh, không ai được ở đây hết - Phong lạnh lùng
- Nhưng....- Uyên Nhi chưa nói dứt câu thì Ken chen vào
- Em về ở với bố mẹ đi, thỉnh thoảng sang đây chơi được mà , một con gái ở chung nhà với 4 con trai không tiện cho lắm

Uyên Nhi nũng nịu xin xỏ mãi nhưng 4 boy cứng quá nên đành chấp nhận

- Chơi tiếp thôi - Hiếu Vĩ nói, Uyên Nhi ngồi cạnh Phong xem 4 boy chơi
- Anh Phong nước này nè - Uyên Nhi cứ lấy tay chỉ cho Phong làm cả 4 đều tỏ ra không mấy vui
- Để yên nào - Phong cau mày lạnh lùng nói, Uyên Nhi lại ngồi im xem
- Mấy anh ăn j không để em làm - Uyên Nhi đứng dậy, tất nhiên là 4 boy đều đồng ý cho Uyên Nhi xuống bếp để đỡ làm phiền cả 4 chơi

Xuống bếp, vừa làm đồ ăn cho 4 anh Uyên Nhi vừa lẩm bẩm nói và cười một mình

- Anh Phong à, giờ em về rồi, anh nhất định sẽ là của em, em yêu anh nhiều lắm, mặc kệ anh chỉ coi em là em gái nhưng nhất quyết em sẽ thuyết phục bằng được bác Chính

..

..

- Mấy anh ăn đi, xem có ngon không? - Uyên Nhi bê khay thức ăn ra đặt trên bàn
- Rồi, để bọn anh chơi xong ván này rồi ăn - Hiếu Vĩ
- Anh Phong, anh thử ăn miếng này đi, ngon lắm - Uyên Nhi xiên một miếng thịt bỏ vào đĩa rồi đút cho Phong ăn, Phong cũng nhận lấy và ăn ngon lành
- Cảm ơn em, ngon lắm - Phong cười nhếch môi thoáng thoáng vẫn còn mùi lạnh lùng chưa tan hết

Yeah !!!! Ván cuối Phong thắng lên 3 tên kia hậm hực nhìn nhau mà đưa thẻ ATM của mình trao cho Phong, ai thắng ván cuối nên 3 người còn lại phải đưa thẻ ATM của mình cho người thắng dùng

- Anh Phong giỏi quá - Uyên Nhi vỗ tay và hôn chụt vào má Phong , 3 tên kia nhìn mà muốn nổ mắt ngay lập tức còn Phong chỉ cười vì đơn giản Phong nghĩ Uyên Nhi chỉ coi cậu là anh trai, em gái quý anh trai và hôn má cũng không sao vì đó chỉ là tình cảm anh em, là anh em trong nhà nên Phong cũng không có gì là không ưa Uyên Nhi cả..nhưng Phong và 3 tên kia đâu biết Uyên Nhi yêu Phong và sẽ có một trận bão lớn nếu Phong yêu người con gái khác

46. Chương 46

Mảnh ghép 46 : Bar K-B

Mất đi Kiệt một năm qua cuối cùng Bằng cũng tự hong khô nước mắt, ngày ngày trôi qua việc học hành bên Mĩ của Bằng vẫn ổn và có lẽ lập ra một cái j đó để không bao giờ quên mối tình đầu đẹp..

Bar K-B vip, Bằng đã mở ra một quán bar tên K-B nghĩa là Kiệt - Bằng, quán bar vừa mở đã thu hút rất đông các bạn trẻ bên Mĩ thậm chí tuổi trẻ bên Anh, Pháp,...cũng đến bar này vì bar rất đồ sộ và sang trọng, dành cho dân chơi chính hiệu..chỉ sau 1 tuần ra mắt bar K-B của Bằng đã trở thành một trong 4 bar nổi tiếng nhất nước Mĩ, vì sự nổi tiếng và chủ bar là một cô gái nên mọi người gọi bar này là K-B Vip.

Tối...

Tiếng nhạc xập xình làm rung chuyển nền đất, một cô gái đi bốt cao đến đầu gối và mặc chiếc quần short kín đáo màu nâu, khoác trên mình bên trong là một chiếc áo phông màu trắng bên ngoài là chiếc áo da màu đen, đeo một chiếc kính đen đắt tiền và đó chính là Bằng

(Những cuộc nói chuyện này đều nói bằng tiếng Mĩ hết nhớ)

- Nghe nói chủ quán này xinh lắm - Một tên khoảng 23 tuổi đi cùng 8 thằng nữa
- Hình như mới 17 hay 18 gì đó thôi, trẻ lắm -Tên khác dậm vào, cả lũ nhìn nhau cười
- Em sẽ là của ta - Một ông tự sướng thấy gớm..rồi cả 9 thằng đi vào trong bar, nhìn thằng nào cũng là dân chơi, trên mình xăm toàn hình quái thú

Bằng ngồi một mình phía sau sà n nhảy và một mình uống rượu, vì đôi mắt đeo chiếc kính đen nên không ai có thể nhìn thấu qua mắt xem vị chủ quán bar trẻ này đang có tâm sự j mà uống rượu nhiều thế kia

- Kìa, em nó kìa - Một tên huých vai một tên khác, theo hướng tên đó chỉ, một gã cười hiếm rồi tiến tới chỗ Bằng
- Ấy, em, sao uống một mình thế này, có cần anh uống cùng không
- Được, mời - Bằng đưa ly rượu trên tay cho tên đó và lấy một ly rượu khác

Tên đó nốc cạn rồi cười

- Em thử bỏ kính ra cho anh xem mặt được không - Tên đó ghé sát mặt Bằng tỏ vẻ thân mật.

Bằng cười nhẹ đưa tay lên tháo chiếc kính ra trong 3s rồi đeo lại

- Nhanh quá anh chưa kịp nhìn
- Tôi không tháo lần 2 , ok - Bằng lạnh lùng và nốc thêm ly rượu nữa
- Ok.,anh sẽ không đòi hỏi thêm, mà em tên gì
- Bằng
- Tên Bằng thăm nào anh thấy em lạnh quá vậy
- Sao không
- Tất nhiên không sao rồi , thế em còn đi học không -
- Còn
- Em học trường nào

Bằng nói trả lời, đứng dậy khỏi ghế rồi lạnh lùng bước vào bên trong, tên đó kéo tay Bằng lại một lực mạnh làm Bằng ngã người ôm tên đó, tên đó cười và định tháo chiếc kính trên mắt Bằng ra thì bị tay Bằng giữ lấy, khoảng cách mặt với mặt chỉ còn 4 cm, tên đó nhìn chăm chăm khuôn mặt Bằng và ôm cổ Bằng chặt hơn khiến Bằng khó chịu nhưng không thoát ra được vì tên đó quá mạnh, tính ham muốn của tên đó nổi

lên, ánh mắt nhìn Bằng không dời, Bằng trừng hết mắt lên lạnh lùng nhìn tên đó nhưng vì đeo kính đen nên tên đó không thấy được mắt Bằng đáng sợ như thế nào

- Bỏ ra - Bằng lạnh lùng cổ vùng vàng

- Em sẽ là của anh đêm nay - tên đó cười ra bẽ Bằng vào bên trong phòng số 03 (phòng vip), mọi người đang chìm đắm trong tiếng nhạc xập xình và đắm trong những bước nhảy lên không ai quan tâm đến tên đó bẽ Bằng lên vì đơn giản tình trạng này trong bar có rất nhiều, cả quán lý, nhân viên của bar cũng đang tiếp khách hoặc bưng rượu trong kia.

Đầu tiên tên đó ăn nói tử tế lên Bằng chẳng có gì gọi là đề phòng nhưng không ngờ bộ mặt thật của hắn ta rất ham muốn và thèm thuồng những cô gái xinh đẹp và cá tính, đặc biệt là cô gái có phong cách ăn mặc như Bằng tối nay

* Rằm **

Tên đó đóng sầm cửa lại và khoá trái, Bằng cũng rất khoẻ mạnh và võ cũng giỏi lên tên đó hơi phiền phức, tên này cũng rất mạnh và võ giỏi lên Bằng cũng đau đầu

Tên đó cứ ôm chặt Bằng khiến toàn thân Bằng ê ẩm, tên đó cúi sát mặt gần Bằng và khoảng cách môi kề môi còn 1cm

- Không được hôn, để dành tý nữa nha anh - Bằng nói bằng giọng ngọt ngào cộng thêm nụ cười giết người khiến tên đó tưởng bỏ vì Bằng đồng ý qua đêm với hắn nhưng không biết Bằng sẽ giở chiêu gì ra đây

- Em chấp nhận qua đêm với anh rồi à - Tên đó cười và ôm cổ Bằng, Bằng khó chịu nhưng vẫn cố cười dịu dàng lại làm tên đó mê mẩn trong sắc đẹp và nụ cười ấy. Bằng gật đầu, tên đó như bị thôi miên cứ nhìn chăm chăm vào mặt Bằng. Bằng đưa tay tháo chiếc kính ra , tên đó như bị say nắng vì thấy đôi mắt đẹp long lanh, hàng mi cong vút của Bằng

- Anh không chịu được nữa rồi, cho anh hôn em đi - Tên đó cuồng quá và đè ngửa Bằng ra, Bằng vùng vằng và cố nói

- Cho em dậy đã rồi em hôn trước.

- Được nhớ nhé - tên đó đỡ Bằng dậy và âu yếm, bấy giờ tên đó chỉ giữ được một tay của Bằng nên không để ý tay kia của Bằng đang thực hiện động tác gì. Bằng đưa tay về sau quần rút ra một khẩu súng, mắt Bằng vẫn nhìn âu yếm tên kia để hắn không đề phòng, Bằng sát môi lại tên đó một cự li gần, tên đó nhắm mắt lại chuẩn bị chìm đắm trong cơn say thì...

* Phẳng*

AAA,

Tiếng súng nổ lên, tên đó gục xuống không nói thêm được một lời nào nữa, ánh mắt lơ đãng và nhắm tịt lại, Bằng bắn trúng bụng, máu hắn tuôn ra nhuộm đỏ cả tấm ga trải giường màu trắng

- Đó là kết cục của mày khi động đến tao, thật giờ bắn - Bằng nói rồi vứt súng vào sọt rác rồi lạnh lùng bước ra ngoài, Bằng ra lệnh ấy thẳng đàn em vào xử lý thi thể của tên đó rồi Bằng lại trở lại bàn uống rượu như chưa có việc gì xảy ra

- Tôi chỉ tàn nhẫn trong bóng đêm - Bằng nói rồi cười nửa miệng , một nụ cười thật đáng sợ..

Quán bar vẫn mờ mờ ảo ảo trong ánh đèn nhấp nháy và những làn khói nhân tạo..tiếng nhạc của người đánh DJ càng mạnh hơn , không chỗ nào có thể ồn ào như chỗ này được

47. Chương 47

Cháp 47 : Ngày trở về..

6 tháng sau...

Mùa đông...lá rơi trên những con đường tấp nập, cảm giác se se lạnh

Trường Qt H..

- Trường vẫn thế, không có gì là thay đổi - Băng khoác chiếc balo phía sau lưng và nhìn vào bên trong sân trường, đang là giờ ra chơi nên sân trường khá nhộn nhịp và ồn ào, trước khi sang Mĩ, Băng đã quyết định học hết khoá 12 bên đó mới về nhưng nó lại nghĩ lại dành một chút thời gian để khơi lại kỉ niệm khi còn học ở đây và Băng đã quyết định về tại nơi đây học nốt kì II

Tại phòng Hiệu trưởng

- Thưa hiệu trưởng, em muốn học lại ở đây - Băng
- Chỉ còn 3 tháng nữa là kết thúc năm học em quyết định học lại chứ? - Hiệu trưởng
- Dạ vâng!
- Vậy được, trông vào lớp em sẽ lên phòng 12a1 trên tầng 4, cô chủ nhiệm sẽ nhận em
- Vâng, em chào thầy.

Băng chào thầy hiệu trưởng xong rồi bước ra ngoài cũng là lúc vào lớp, nghĩ đến phải leo đến tầng 4 Băng lại náo lòng và lại nhớ đến anh trai Mạc Khanh, trở về với tư cách là học sinh trường này, Băng vẫn thể hiện tính cách như ngày trước nhưng cứ vào ban đêm, Băng lại biến thành một con người khác và nói chính xác hơn Băng sẽ là một sát thủ Mặt Nạ Quỷ

- Hôm nay sẽ có bạn vào lớp ta hoàn thành nốt khoá học lớp 12...- Cô giáo chưa nói xong thì Phong đập bàn lên tiếng
- Cái lớp này không phải ai muốn chuyển vào cũng được, bảo bạn đó sang lớp khác học đi .

Băng đứng ngoài nghe tiếng mà muốn xông vào phi cho Phong chiếc giày vào mặt

- Vậy được - Cô giáo nghe theo lời của Phong răm rắp và ra ngoài cửa nơi Băng đứng, vì Băng đứng chỗ khuất nên chả bạn nào trong lớp nhìn thấy đặc biệt là bọn Phong ngồi cuối lớp lên không biết đó là Băng.
 - Vỵ Băng, em có thể sang lớp bên học được chứ - Cô giáo nói bình thường nhưng đủ cho cả lớp nghe tiếng
- Nghe thấy 2 từ Vỵ Băng, cả lớp đều ngờ ngàng và đặc biệt là chỗ Phong , Lam, Hiếu Vĩ , Khánh và Ken.
- Lẽ nào... - Phong bỏ lại về sau và chạy ra ngoài cửa, 4 người kia cũng vậy nhất là Lam chạy nhanh xém tý nữa là ngã

Băng thấy Phong chạy đến chỉ liếc xéo Phong rồi xin phép cô giáo sang lớp bên cạnh học.

- Băng, cô đi đâu đấy? - Phong kéo tay Băng lại
- Đi sang lớp bên học! - Băng cười
- Về lớp ngay - Phong vội chớp lấy tay áo kéo Băng vào lớp
- Ui Băng, tao nhớ mày quá, cuối cùng mày cũng về rồi - Lam chạy đến đẩy Phong ra và ôm chầm lấy Băng
- Ờ có gì ra chơi thì nói nha, giờ tao về lớp bên cạnh đây - Băng nói rồi lườm Phong
- Băng học lớp này mà - Ken chỉ tay vào trong lớp
- Đâu, có người vừa bảo tôi sang lớp khác mà học cơ mà - Băng bữu môi nhìn Phong
- Tôi nhầm được chưa, giờ thì quay lại lớp đi - Phong cố lắm mới nói được mấy từ như vậy.
- Được rồi - Băng cười rồi vào lớp
- Sao con Băng lại về đây học, tưởng nó nghỉ luôn rùi cơ mà - girl 1

- Sao nó lại quay lại, mà bọn anh Phong cứ quan tâm đến nó là sao nhỉ, tưởng đứa nào vào lớp này nữa là bị chuyển lớp cơ mà.

...

Và tiếng bàn tán của mấy con vịt trong lớp cứ vang lên

- Câm hết - Khánh đập bàn ra lệnh, cả lớp im thin thít.

- Tôi tưởng cô chết luôn bên ấy rồi - Phong

- Cẩn thận lời nói không thì cậu chết trước tôi đây - Băng trừng mắt hăm dọa, động tác cực kì dễ thương và buồn cười.

- Chết tôi cũng phải kéo theo cô chết cùng - Phong trừng mắt lại, mắt Phong đẹp hơn

- Lúc cậu chết tôi chôn đi đổ kéo theo được - Băng đắp lại và cứ thế, 2 người này gặp nhau là không thể hoà bình hơn được nữa, cả giờ học này, chỉ có tiếng 6 thánh ngồi phía cuối lớp nói chuyện.

48. Chương 48

Mảnh ghép 48 : Những con người phá thời gian

- Hôm nay Băng về, chúng ta đi phá đi - Khánh lên tiếng và tất nhiên cả lũ đều hưởng ứng

- Phải đi đến tối luôn - Hiểu Vĩ cười toe toét

- Ê, sao Hiểu Vĩ cứ cầm tay Lam của tôi thế - Băng nhìn lên nhìn xuống và dừng lại ở đôi tay của Lam và Hiểu Vĩ

- Ờ...thì..- Lam ngập ngừng

- Hai người họ là 1 đôi đó - Khánh chen vào vừa nói vừa cười

- HẢ.....- Băng hét lên với volume không bé một chút nào

- Sao vậy, ngạc nhiên lắm à cần thì tôi với cô là 1 đôi nhé - Phong cười gian tà

- Ý thêm vào - Băng trề môi

- Rồi chúng ta đi thôi chứ hả - Ken

- Nào, đi thôi - Hiểu Vĩ cầm tay Lam chạy ra xe đầu tiên, tiếp sau đó là Khánh, Ken , Băng và Phong

Trên đường đi , 5 người kia thi nhau hỏi Băng việc sống bên đó như thế nào nhưng Băng toàn lắc đầu không trả lời, vì Băng cứng đầu quá nên cả 5 phải bó tay

Bắt đầu với công việc đập phá, tụi này ăn uống như heo...và cuối cùng mấy cái thẻ ATM mà Phong thắng được của 3 boy kia đều lần lượt ra đi

- Giờ đi đâu - Băng hỏi

- Đi chơi - Phong trả lời

- Chơi ở đâu - Băng

- Ở trên mặt đất

- Thế chả lẽ bay hay là bơi à ?

- Có thể!

Sao cứ phải đập chát nhau thế nhỉ, boom trong mồm cả 2 đều mạnh quá

Tiếp theo địa điểm dừng chân của tụi này là khu vui chơi giải trí lớn nhất nước, trước mắt tất cả là những trò chơi từ cảm giác mạnh đến cảm giác nhẹ đều có

- Mấy trò này hay quá - Băng reo lên

Giờ chỉ còn lại Phong và Băng, Lam và Hiểu Vĩ dắt nhau đi chơi mảnh rồi, Ken và Khánh cũng đi chêu gái trong đây (bó tay 2 ông này)

(Ken : Người lạnh lùng cũng được đi chêu gái nhĩ tác giả // T/g : Vâng thưa bố @@)

- Cảm giác mạnh đó chơi không? - Phong nhìn Băng

- Chơi thì chơi sợ gì mấy trò này, nếu chết người thì pháp luật đã nghiêm cấm từ lâu rồi - Băng nói có vẻ tự hào và hùng dũng lắm.

Đầu tiên Phong mua 2 vé cho cả 2 chơi tàu lượn trên không

- WOOW, cao quá ngã xuống đây chắc mất xác quá - Băng nhìn xuống dưới không trung mà la lên

- Ngồi im không thì cô là người mất xác đầu tiên đấy.

..

Sau 10 phút cuối cùng đã hạ cánh an toàn

- Ui chóng mặt quá - Băng thều thào

- Muốn chơi mạo hiểm tiếp không ?

- Chơi luôn !

Thế là Phong lại kéo Băng ra quầy mua vé chơi trò Đu quay lộn vòng. May mắn thay cô bán vé say nắng vì nhan sắc nghiêng thùng của Phong nên dù cậu có trả tiền cô ấy cũng từ chối bảo là tặng ” lần đầu tiên đến chơi ” (ôi chết mất, lần đầu tiên ai cũng được miễn phí hả trời..t/giả muốn chơiiiiiiiii) Bao nhiêu ánh mắt của boy đều nhìn nhan sắc của Phong và thầm ngưỡng mộ còn girl thì say nắng hết, bỏ điện thoại máy ảnh ra chụp hình lia lịa. Nhìn Băng đi cùng Phong như vậy ai cũng lầm tưởng rằng 2 người họ là một đôi nhưng dù tưởng vậy nhưng các girl đều kết luận rằng ” Băng là osin của Phong”

- Mấy người họ nhìn cậu ghê vậy? - Băng nhăn nhó

- Tui đẹp mà! - Lần đầu tiên Phong biết tự sướng, chỉ có thể bên cạnh Băng tính trẻ con của Phong mới được nâng cấp như vậy.

- Lần sau đi đâu thì che mặt vào hoặc mang theo mấy cái khẩu trang đi mà đề phòng - Băng cười trông rất tả tơi.

- Sao phải thế, đẹp trai là phải khoe ra chứ !

- Mặc ói , nhìn cái mặt mà muốn cho cả chiếc dép lao vào mặt - Băng vừa nói vừa làm thao tác ói. Hai tay vuốt ngực

- Á được - Phong dí Băng, Băng cũng dí lại cho đến khi có nhân viên tiến lại gần

- 2 người có chơi không ạ?

- Có - Băng đáp

- Vậy mời 2 người chuẩn bị , Nhân viên đó nói xong Phong trao cho 2 tấm vé và cả 2 leo lên chỗ ngồi và thắt dây an toàn

A....AA - Băng kêu lên - cái trò quái quỷ gì thế này.

Vòng đu quay cứ lộn lên lộn xuống, cứ lộn vòng tròn thế này có ngày máu dồn nên não mà die mất.

- Vui không ? - Phong

- Vui cái con khỉ ý, sắp chết... rồi đây này. - Băng cứ lộn lên lộn xuống. tuy hiphop lộn lên xuống này không thành vấn đề nhưng bây giờ cô đang treo lơ lửng trên không. Máu dồn lên não rồi.
- Tưởng thích cảm giác mạnh.
- Thôi cho tôi xuống đi, sắp chết rồi.
- Đợi hết thời gian mới xuống được chứ .
- Bao lâu thì hết.
- Khoảng 10 nữa.
- Chết rồi, tổn thọ 10 năm của tôi...

Và rồi Băng cứ la lên la xuống vì trò này quá kinh điển, ai bị bệnh tim mà vợ phải trò này thôi xong luôn đấy

Kết thúc trò chơi là màn kêu chóng mặt đầu đầu của Băng inh ỏi lên.

- Sợ chưa? - Phong nhìn Băng cười đều
- Rồi, không chơi nữa.
- Vậy đi gấp thú đi - Phong cười
- Đi - Băng hớn hở

Trò chơi gấp thú.

- Đây...đây...kia... - Băng chỉ chỉ - Ôi lại trượt rồi, tay nghề gấp thú của cả 2 đều hạn chế mà chưa cả gấp được trứng đã bị rơi rồi nhưng may mắn 1 tẹo cuối cùng Phong cũng gấp được một em thỏ dễ thương và..... bé tỷ...Mua xu hết hơn 400k mà hốt được về em thỏ 15k là cùng...

49. Chương 49

Mảnh ghép 49 : Ở lại bar

Chơi đủ mọi thứ trò ở đây, cả 6 đều có mặt tại xe của Phong và bắt đầu hành trình khám phá tiếp theo

Và điểm dừng chân tiếp theo là quán bar ” Không level ” giữa trung tâm thành phố

Bước vào bên trong bar, tất cả người đang đứng trước cửa đều lắng ra 2 bên nhường bước cho 6 người

- Tiểu...thư...- Một tên nhìn thấy Băng lên nói lớn nhưng hình như chưa kịp nói xong về tiếp theo đã bị ánh mắt của Băng giết chết rồi, biết Băng đang giấu thân phận trong giang hồ nên mấy tên gọi Băng là tiểu thư cũng im bặt coi như không quen biết Băng

Trong bar ai cũng biết sự nổi tiếng máu lạnh và tàn bạo của Phong nên không ai dám động vào mấy người này, Lam và Băng thì ngồi tám chuyện với nhau còn 4 boy đã len vào đám đông nhảy từ bao giờ rồi

- Hình như Ken yêu mày đó - Lam nói
- Tao không nghĩ vậy, tao nghĩ Ken coi tao là bạn thôi - Băng cười
- Nhưng lần trước tao nghe thấy Ken nói....người say không nói dối đâu
- Không, chắc lúc ý Ken nói nhầm nhí thôi
- À còn cả Phong, mày coi cậu ta là gì?
- Là bạn, mày hỏi gì kỳ vậy?

- À không? - Lam cười và lắng sang chuyện khác

Trời đã nhá nhem tối, màu đen buông xuống bao trùm cả bầu trời. Một vài giọt mưa vội vã lăn xuống và se se lạnh

- Mưa rồi hôm nay ở lại đây luôn không về đâu - Hiểu Vĩ cười và tất cả đều đồng ý, quay trở lại chỗ Bằng và Lam nhưng không thấy Bằng đâu, Ken hỏi Lam

- Bằng đâu Lam

- À, nó có việc bận nên về trước, Bằng bảo mai xin lỗi mọi người sau

- Vậy à, hôm nay ở lại luôn đây không về nha - Ken nói tiếp

- Sao phải ở lại ?

- Đó là ý kiến của Hiểu Vĩ , tui không biết - Ken nói rồi héch mặt về phía H.Vĩ

- À, mưa thì ở lại chứ về ướt hết (nói dóc kinh quá, lười không muốn về chứ đi ô tô ướt làm sao nổi)

- Vậy cũng được - Lam cười

50. Chương 50

Mảnh ghép 50 : Máu lạnh trong bóng tối, sát thủ không cần lương tâm

- Tiểu thư đến rồi - Một tên nói to rồi sau đó cả lũ người ở đó cúi xuống chào người con gái đang bước vào và người con gái đó chính là Bằng, khuôn mặt Bằng được che đi 3/5 phần bởi chiếc mặt nạ quỷ

- Còn bao nhiêu tên nữa? - Bằng lạnh lùng hỏi tên cầm đầu đàn em của mình

- Thừa tiểu thư còn khoảng 30 thằng nữa

- Được rồi, lần sau không cần gọi tôi là tiểu thư đâu .

- Bọn em không dám gọi khác ạ.

- Không dám thế có muốn sống không ?

- Dạ...vậy tụi em sẽ gọi là chị hai.

- Vậy đi.. Bằng nói xong rồi lạnh lùng bước đi, con đường hiu hắt, vạnh bóng người qua lại, không khí âm u bao trùm và mùi máu tanh nồng bốc lên giữa cái se lạnh và những giọt mưa vẫn rơi đều đều

Bằng rút ra một thanh kiếm cỡ lớn, lưỡi kiếm sắc bén và sáng bóng.

Một giọt nước đục màu đỏ tươi chạm đất.

..

..

- Tao chết cũng không phục Mặt Nạ Quỷ của chúng mày - Một gã nói hung bạo, vùng vằng trong dây chói, Bằng tiến lại gần và lạnh lùng nói và cười lộ một nửa miệng, nửa kia bị mặt nạ che mất.

- Vậy thì chết đi !

- Giết tao đi - Tên đó trừng mắt hung hăng

- Mày tưởng tao không dám à? - Nói xong Bằng soẹt qua người tên đó một nhát kiếm trong 5s, tên đó đã ngã ra cùng vũng máu.

- Còn tên nào không phục lên tiếng - Bằng lạnh lùng, nụ cười thoát ẩn thoát hiện

- Tao..
- Tao..
- Tao...

Có khoảng hơn 10 tên lên tiếng rồi còn xỉ nhục Mặt Nạ Quỷ...

Mặt nạ quỷ cũng như Devil bloodthirsty

- Mặt nạ quỷ cái quái gì chứ, chùm lại là một con nhãi ranh không biết lai lịch như thế nào, thật là không đáng mặt trong giang hồ.

* Bốp *

Sau câu nói ấy là tiếng bốp chát kêu rõ to, không phải Băng ra tay mà là đàn em của Băng ra tay

- Mày cầm mồm - Tên đàn em của Băng gìm chặt cổ tên đó. Băng lạnh lùng bước đến gần và nói
- Nói lại xem
- Tao nói mặt nạ quỷ không đáng là bang mạnh trong giang hồ, có một con chùm nhãi ranh không biết lai lịch như thế nào
- À vậy à, thế thì tạm biệt cuộc đời lần cuối đi - Băng nói mỉa mai rồi ra tay không thương tiếc, máu tên đó bắn lên người Băng, cả khuôn mặt Băng cũng dính một chút máu

Mấy thằng đàn em của Băng vội đem giấy ẩm cao cấp đến cho Băng lau mặt

Và những tên không phục còn lại, Băng để dành cho đàn em xử lý không thì tội đàn em rảnh quá không có việc j làm, Băng ngao nghè ngồi trên phiến đá bên đường và tận hưởng trò chơi đã có nhân vật chính

- Còn những người không lên tiếng tính sao vậy chị hai .
- Xử luôn đi, không xử tội này bang của tội nó còn lộng hành nhiều
- Dạ vâng...

Sau câu nói lạnh lùng của Băng là hàng loạt tên rên rỉ vang lên trong đêm tối, và còn lại là những vũng máu loang khắp trên mặt đường hoà vào mưa và những con người đang chạy trốn tử thần nhưng không may đã bị tử thần bắt lại được

" Là một sát thủ, là một chùm mặt nạ quỷ, là con gái của Hạ Chiến Phúc này không được lương tay với bất kì kẻ thù nào, phải cực kì máu lạnh con sẽ trả thù thành công " - Lời căn dặn của cha Băng thoáng hiện lên trong đầu Băng, dứt khỏi dòng suy nghĩ đó Băng tháo chiếc mặt nạ ra rồi thả mình trong mưa

- Tiểu...à..Chị hai, chị không về sao - Đàn em của Băng lo lắng Băng nghịch mưa sẽ bị ốm
- Tôi cần 5 phút yên tĩnh - Câu nói của Băng cũng chính là mệnh lệnh, và đám đàn em của Băng cách xa Băng 10 mét

Rồi Băng leo lên xe cho đàn em trở về nhà, căn nhà sau hơn 1 năm chưa được nhìn thấy Băng, Băng rửa trôi bụi bặm và vết máu trên người rồi đắp mình chiếc giường thân yêu với lò sưởi ấm (trời lạnh mà tắm mưa thì ốm là cái chắc...nhưng Băng không ốm.heehee)

Băng vẫn trả vờ mình là con nhà quê ngỗ ngược và bướng bỉnh trước mắt học sinh ở mọi trường và cả trước mắt bọn Thiên Phong nữa.Nên Băng vẫn ở trong căn nhà cũ của mình mặc cho lũ đàn em năn nỉ gây lười về biệt thự ở nhưng Băng từ chối liên tục, xe hơi nói chung những thứ sang trọng Băng không giữ mà giao cho đàn em và hằng ngày vẫn đi bằng xe đạp điện đến trường

51. Chương 51

Mảnh ghép 51 : Lời tỏ tình đơn giản nhưng trái tim tổn thương không đơn giản một chút nào

- Băng, làm bạn gái Ken nha - Ken nói trước mặt cả bọn Phong
- Sao...sa..oo....ơ...- Băng ấp úng vì ngạc nhiên, Băng lại nhớ đến lời nói của Lam tối hôm đó.
- Làm bạn gái Ken nha - Ken nói lại một lần nữa...thằng lừ không ấp úng, cậu chờ Băng về để nói câu này từ lâu lắm rồi
- Đấy mày thấy tao nói j chưa? - Lam huých tay Băng và cười
- Hoan hô hoan hô, Băng với Ken làm một đôi đi - Hiểu Vĩ vỗ tay như con nít, Khánh cũng ủng hộ và giục Băng trả lời nhanh còn Phong, hấn im lặng và chờ đợi câu trả lời từ Băng
- Băng...xin...lỗi..Băng.. không...thể - Băng nói trong buồn bã, đôi mắt nặng trĩu nỗi buồn và khó xử.

Băng không có tình cảm với Ken trên ranh giới tình bạn. Thật sự cô rất yêu quý Ken nhưng chỉ là tình bạn, sẽ không hơn không kém. Nếu cô đồng ý chẳng khác nào cô nói dối và lừa dối tình cảm của Ken. Điều đó không thể, tốt nhất vẫn nên nói thẳng ra để người ta đau một lần rồi thôi còn hơn là hạnh phúc rồi đau không bao giờ thôi.

- Vì..sao? - Tim Ken nhói lên từng hồi nhưng dù thế Ken vẫn dùng lời nói bình tĩnh nhất để nói
- Băng không thể yêu Ken được...- Tất cả đang nín thở để chờ câu nói tiếp của Băng
- Giờ Băng vẫn chưa thể quên được Kiệt...Băng không thể yêu ai khác, nếu Băng chấp nhận yêu Ken thì Ken sẽ trở thành người thay thế, Băng không muốn vậy nên cho Băng xin lỗi.... - Băng ghen ngào khi nhắc tên Kiệt, tất cả đều chờ câu nói của Ken nhưng Ken không nói gì chỉ cười. Một nụ cười đau buồn khiến tất cả rơi vào trạng thái im lặng.

” Kiệt...Kiệt...cậu ta có gì tốt hơn Ken chứ,cậu ấy đã mất rồi sao tim Băng còn khắc tên cậu ta, Ken đau lắm Băng biết không...?? Tại sao?? Tại sao tôi lại yêu Băng chứ?...” - Ken gào thét trong tâm can, nước mắt chảy ngược vào trong, bờ môi gượng cười để che kín nỗi đau.

Tất cả, tất cả đều biết Ken rất đau, một người như Ken chưa bao giờ thất bại trong tình yêu và một người như Ken chưa bao giờ tỏ tình với một người con gái nào hết..

- Vậy cũng không sao, chúng ta vẫn làm bạn nhưng Băng đừng ngăn trái tim của Ken có Băng nhớ !- Ken cố cười và nhìn thẳng vào mắt Băng, 4 mắt chạm nhau, Băng đỏ mặt và cuối cùng Băng cũng cười nói
- Vậy Ken cứ yêu Băng hết đời cũng không sao - Nói vậy thôi chứ trong lòng Băng đang rất hỗn loạn và chú ý đến gương mặt của Phong, đôi khi nhúu mày nhưng rồi lại lạnh tanh. Băng không biết biểu lộ đó của Phong là sao nữa nhưng cô thấy có điều gì đó khác lạ mà cô không thể nào hiểu được. Đơn giản vì con người này rất phức tạp
- Nào thôi chúng ta đi ăn đi không thể này căng thẳng lắm - Khánh lôi hồn của tất cả ra khỏi vụ việc này
- Let's go - Hiểu Vĩ giơ tay hưởng ứng
- Mày kêu như con cún của tao vậy..haha - Khánh chêu Hiểu Vĩ, mặt H.Vĩ méo xệch
- Nào thôi chuẩn bị chiến tranh giờ, đi ăn đã - Lam quàng tay Hiểu Vĩ và Khánh và Băng cũng nắm tay Ken..một mình Phong ” lạc lõng ”

Băng thân thiết quá với Ken làm tim Ken càng đau hơn, Băng làm Ken thầm tưởng Băng yêu Ken..giá mà đó là sự thật..vì bây giờ chỉ có Băng mới sưởi ấm được tim Ken và cho Ken biết thế nào là hạnh phúc...

” Cô nắm tay người con trai khác trước mặt tôi, cô coi tôi như không khí vậy sao??? ” - Dòng suy nghĩ thoáng lên trong đầu Phong, chính bản thân cậu cũng không biết mình đang nghĩ cái j nữa nhưng suy nghĩ đó đã giảm đi một phần lạnh lùng trong con người cậu

..

..

- Ê chúng mày Ken lãng tử tỏ tình với con Băng sáng nay nhưng bị nhỏ đó từ chối, chắc Ken buồn lắm, thật đáng thương - Girl 1 nói lạnh lút và còn bĩu môi và nói

Và sự việc này cả trường đều biết rất nhanh, thông tin lan rộng và là chủ đề của học sinh trường này bàn tán

- Nhỏ đó thế mà Ken yêu á,mà nhỏ đó nghĩ mình là ai mà từ chối Ken - Một nhỏ nói với giọng chanh chua và xen một ít cay đắng.

- Ủ mà chị Thiên không đi học để xử con này nhỉ, tức ghê ha

- Báo chị Thiên là được chứ gì.?

- À ý kiến hay đấy, mày gọi chị Thiên đi

Rồi 1 nhỏ lôi điện thoại trong túi xách ra bấm số và mấy nhỏ nhìn nhau cười gian

- Bảo gì tao - Đầu dây bên kia là giọng khao khao của Thiên Thiên

- Chị Thiên, chị biết chuyện con Vy Băng về nước và lại học ở trường Qt H chưa ạ?

- Tao chưa, không đũa nào báo cáo cho tao gì hết - Giọng Thiên có vẻ bực tức

- Vậy chị xử con đó đi, nó mới về mà làm loạn cả trường nên ... - Nhỏ này bịa ghê

- Được tao biết rồi - Thiên nói xong rồi cúp máy, mấy nhỏ đó cười với nhau, ở đây có 6 nhỏ thì cả 6 nhỏ đều thích Ken vô cùng nhưng không dám động chạm đến..

..

Tối...

Give me the light light light

You are ma ma ma sunrise neo eomneun nan amugeotdo anya

neon nae majimak You're my last eonjekkajina You're my last

nega bulgirirado nan ttwieodeulge

neowa naui jeo haneureul geomge muldeurin jeo ibyeoreul eoseo jiwojwo

deo isang naega dagagal su eopge neoreul barabol su eopge

ne gyeote meomulgo sipeo

Because I'm a shadow shadow shadow...

[Shadow - Beast]

Tiếng nhạc phát ra từ ngoài ban công tầng 2 (phòng Ken) của căn biệt thự, trong cái lạnh giá từ đầu đến chân..chỉ có một con người ngồi giữa đêm tối cùng ánh trăng tàn..Biệt thự Devil về đêm rất lộng lẫy đủ mọi thứ màu sắc nhưng lại tĩnh lặng tuyệt đối..

Cầm trên tay chiếc máy nghe nhạc iBasso DX100 (xịn và đắt tiền nhất thế giới t/giả xin nhưng Ken cười gian tà bảo khi nào hồng mới cho..eo ôi..Hixhix), tiếng nhạc lần ắt được tai Ken nhưng không lần ắt được con tim Ken mãi nhắc tên một người, nỗi đau của cậu càng dâng lên khi nghe những bản tình ca buồn..thật tội nghiệp cho Ken nhưng cũng không thể trách Băng - người đã làm tan nát trái tim lần đầu tiên nói tiếng yêu của Ken, đau lắm nhưng Ken cũng không tỏ ra bên ngoài, cứ âm thầm vậy thôi... có lẽ sẽ tốt hơn.

Trong bóng đêm quện vào cơn gió thoảng qua se lạnh..một giọt nước mắt nhẹ rơi trên khuôn mặt quyến rũ kia và Ken coi đó là giọt nước mắt vô hình không ai nhìn thấy được..

Nhưng tất cả hành động của Ken đã được một người quan sát , một người với ánh mắt nhìn về xa xăm và khuôn mặt lạnh tanh không một chút biểu cảm...đó chính là Phong, vì Phong cũng đang đứng một mình

bên ban công phòng cậu..lặng lẽ..lặng lẽ cho thời gian qua

52. Chương 52

Mảnh ghép 52 : Bóng tối và nguy hiểm

Trong màn đêm khuya tĩnh mịch, phút chốc có những cơn gió nhẹ thoảng qua lạnh buốt

Trên chiếc giường thân yêu cũng không khỏi gặp ác mộng, mồ hôi trên trán Băng tuôn ra vô thức, đôi mắt khẽ chớp và đôi môi khẽ rung lên những lời nói run run.

Băng nằm mơ mình nhìn thấy Ken và Phong gặp nguy hiểm và đối phương bắt cô chọn một trong hai nếu không cả hai đều bị chìm xuống nước cho đến chết. Đau đầu trong những tiếng cười sảng khoái của đối phương, Băng chợt tỉnh giấc lau mồ hôi trên đôi má còn nóng hổi và vàng trán xanh xao..

Đã quá nửa đêm Băng không thể nào yên trong giấc ngủ được, có một thứ j đó trong trí não và con tim Băng thôi thúc Băng ra ngoài đường

Mọi khi vào những tầm nửa đêm này là lúc Băng và mặt nạ quỷ hoạt động, lúc đó Băng sẽ biến thành một nữ sát thủ bịt mặt không chút tình người nhưng vì quá mệt mỏi với lời tỏ tình của Ken nên Băng đã ở nhà hôm nay.

Gió hiu hiu, với chiếc khăn quàng cổ và chiếc áo khoác da đơn điệu, đôi giày thể thao đen, Băng nhẹ bước trên con đường vốn đã tĩnh lặng giờ còn tĩnh lặng hơn khi đèn đường bỗng vụt tắt, điều đó Băng cũng không sao hiểu nổi, Băng rút chiếc điện thoại ra dùng ánh sáng trong màn hình điện thoại để soi đường..

Cũng không quá tối vì vẫn còn những chiếc xe tải khổng lồ kèn ngang qua,ánh đèn của những chiếc xe ấy cũng đủ sáng một vùng lớn..

Băng định đi đến tổ chức Mặt nạ quỷ thì đèn một chiếc xe tải to chiếc thẳng vào mặt Băng một cách mờ ám, quá chói nên Băng khép hờ mắt, nhận ra có điều j đó không hay sẽ đến, Băng chưa kịp giờ điện thoại nên thì một chiếc xe ô tô vút ngang qua chạm vào người Băng làm chiếc điện thoại của Băng rơi xuống đất với một lực mạnh, vỏ điện thoại cùng pin của Băng bị bật ra .Chiếc xe đó dừng lại , bước ra là Thiên Thiên và mấy gã đàn em bặm trợn

- Là mày? - Băng lạnh lùng

- Đúng là tao đây - Thiên kèn mặt nói giọng đàn chị, đôi tay lướt qua tóc Băng cười gian

- Tao với mày không thù không oán, hà có gì phải hại nhau - Băng nhìn thẳng vào mặt Thiên và nói một câu mà chính Băng còn cảm thấy hải hùng khi mình phát ngôn ra được một câu như thế này

- Tao ghét mày từ lần đầu tiên gặp mặt, tao yêu tên Phong đó nhưng tao biết hần không yêu tao, ờ thì thôi giờ tao cũng bỏ hần...nếu tao giết được hần tao cũng giết từ lâu rồi nhưng hần quá mạnh, tao nghĩ giết mày cũng đủ để hần tự chết một thời gian

- Sao cậu ấy đủ chết một thời gian

- Mày ngu hay giả ngu vậy, vì hần ta yêu mày dĩ nhiên mày chết hần ta cũng đau chứ nhì

- Nói xàm, Phong chỉ coi tao là bạn chứ không bao giờ nói đến chữ Yêu

- Không nói nhieu làm gì, tao chỉ cần biết mày phải chết thì tao mới hết ngứa mắt được.

Nghe đến đây, Băng không có biểu hiện gì gọi là sợ hãi, Băng nhếch môi và nở nụ cười đều một nụ cười mang thương hiệu y như ác quỷ

Băng làm thao tác cúi xuống thật nhanh và nhặt chiếc điện thoại của mình lên , Băng nắp pin vào và phía dưới pin là một thiết bị dò thám tình hình do Mặt nạ quỷ chế tạo để phòng khi Băng gặp nguy hiểm, thiết

bị dò thám này chỉ có hiệu lực khi pin ết của Băng được tháo ra (đây là cách mà khi Băng bị nguy hiểm chỉ cần làm rơi nhẹ điện thoại xuống đất thì laptop tức pin ết sẽ bị bắn ra và thiết bị dò thám sẽ được khởi động và phía bên tổ chức Mặt nạ quỷ sẽ nhận được tin báo và sẽ biết Băng đang ở đâu và đến đó ngay, nó rất có tác dụng nhưng có lần Băng vô ý đang ngủ làm rơi ết laptop tức pin bị bật ra và người của Mặt nạ quỷ đã đóng kín nhà Băng rồi @@), Băng cười nham hiểm khi làm động tác này và không một ai trong số người của nhỏ Thiên hiểu được

- Mày làm cái trò gì thế - Thiên giằng lấy điện thoại của Băng nhưng không phát hiện ra điều gì thiết bị trong điện thoại Băng như một vật trong suốt không thể nhìn thấy được

- Trò này nàk - Băng vừa dứt câu thì hơn chục xe ô tô đậu trước mặt mấy chiếc xe tải khổng lồ và nhảy từ trên xe xuống là hơn 50 người của Mặt nạ quỷ.

- Mẹ kiếp con này mày cũng được đấy chứ nhỉ? một đứa quê mùa như mày mà cũng có đàn em ư? nực cười
- Thiên nói dứt câu thì Băng đã chặn trở thiên một cái đau, đàn em phía sau Thiên lao lên định chém Băng nhưng người của Băng đã ngăn chặn được và đám người của Thiên ngã lăn quay ra chóng không nổi, mấy chục thằng đàn em khác của Thiên lao từ xe tải và phía sau thùng xe tải xuống, thằng nào cũng cầm côn, kiếm hung tợn xông lên.

- Con Băng, lũ người này là ai? - Thiên Thiên gắng giọng mạnh hỏi khi thấy đám đàn em của Băng cũng khá là hung bạo. vì không muốn lộ thân phận mà phá hỏng kế hoạch trả thù Thiên Thiên, Băng trả lời dứt khoát

- Người của Hứa Thiên Phong đó!

Băng nói câu này như là một câu chứng tỏ Phong quan tâm đến Băng và cho Băng mượn đàn em để phòng nguy hiểm - Thiên Thiên nghĩ vậy

Băng nghĩ giết Thiên Thiên bây giờ cũng không thể vì người của Thiên Thiên cũng rất đông, qua điều tra cho thấy Thiên Thiên chính là con gái của ông trùm bang Black M-G và đó cũng chính là kẻ thù lớn của Mặt nạ quỷ, Băng chỉ nghĩ đơn giản là giết Thiên Thiên thôi thì lương tâm quá, Băng muốn hành hạ Thiên Thiên trong đau đớn đến chết thì thôi, nợ máu rần phải trả bằng máu rồ. Thiên khiến Băng đau về tinh thần và con tim Băng sẽ cho nhỏ Thiên đau về thể xác lẫn tinh thần luôn.

- Tụi bây rút - Sau một hồi chiến vật vờ, Thiên Thiên cũng căng giọng nói lớn, vài chiếc xe tải cùng chiếc ô tô của Thiên vút đi nhạt dần trong đêm tối

- Chị có sao không - Một tên lo lắng nhìn sắc mặt của Băng, mặt Băng không có gì là lo sợ chỉ có mùi nguy hiểm bốc lên

- Không, giờ đưa tôi về đi ngủ thôi - Băng cười nhạt

- Dạ vâng...

Chiếc xe sang trọng nhất trong đoàn xe của đàn em ấy rước Băng về tận nhà, từ vụ này Băng càng thích đi chơi tối một mình hơn để nhử con mồi đến và cho con mồi đó một cú đau nhưng không chết vội.

53. Chương 53

Mảnh ghép 53 : Tại lớp học

Tiếng chuông báo thức reo lên, Băng vùng mình khỏi chăn, chuẩn bị đi học và những cảm giác buồn tủi khi xa mẹ đã vơi dần trong nó, mỗi sáng thức giấc mẹ Băng đều làm bữa sáng cho nó ăn nhưng giờ thì không...vì Băng về đây ở một mình đó là nguyện vọng của nó còn mẹ Băng vẫn sống bên Mĩ cùng cha Băng..có lẽ vài năm hoặc thậm chí là mãi mãi định cư bên Mĩ luôn

Đến trường..

Sân trường chỉ còn lại bóng dáng của vài bạn học sinh đang đùa nhau, điều đó cho thấy rằng vừa vào lớp được không lâu

Cơn gió nhẹ thoảng qua , Băng đứng lại và nghĩ vẩn vơ điều gì đó

- Em còn đứng đó làm gì?, mau vào lớp nhanh - tiếng thầy TPT lôi nó về hiện tại

- À dạ vâng - Băng lao nhanh lên lớp

Tiết đầu tiên trong ngày, lớp của Băng học hành rất "chăm chỉ" đến nỗi cô giáo cũng lắc đầu khâm phục, đó là những tiếng cười náo nức vang lên, những tiếng nói không lúc nào dừng, có người ngủ, có người chơi điện tử, có người nghe nhạc bằng headphone, có người đọc truyện., tự sướng.....Những việc chăm chỉ nhất đều được lớp lôi ra , tiếng nói cười lẫn át cả giọng cô giảng bài, lần này thì cô không thể nào chịu được nữa, cô giáo đặt quyển giáo án xuống bàn rồi cầm chiếc thước lên gõ ầm ầm xuống mặt bàn và cô quát to

- Học hành thế à, có im ngay đi không?

Với volume cao cả của cô đến mấy lớp bên cạnh cũng phải choáng, cả lớp im rầm rập chỉ còn tiếng cười thầm khúc khích bên dưới, cô lại bắt đầu vào bài giảng, im được một lúc cả lớp lại loạn lên đầu vô mồm, như một cuộc thi nói nếu ai không nói thì phạt và thế không ai là không nói..

- Tất cả im xem nào, học thế này bao giờ vào đầu được - Cô lại quát lớn nhưng lần này volume bé hơn lần trước một tý xíu

Nhưng những cái mồm đó vẫn luyên thoắng không ngừng hoạt động

- Im hết - Phong lạnh lùng , đôi mắt vẫn không rời khỏi chiếc phone của

mình, và sau đó tất cả lớp im thật, không còn một tiếng nói nào luôn cả cô giáo cũng giật mình, chỉ còn lại tiếng sột xoạt của sách vở. và tiết học lặng lẽ trôi qua trong đầu tất cả đều văng vẳng câu nói của Phong...và rùng mình khi nghĩ đến câu nói đó, lúc đó chỉ cần Phong đưa mắt lên nhìn thôi là cả lớp ngất ra đó vì sợ rồi may mà Phong dán mắt vào phone đó.

- Cậu ấy đáng sợ thật - Girl 1 nói thầm với girl 2 bên cạnh

- Im đi nếu không muốn cậu ấy sử - Girl 2 nói tiếng nhỏ và girl 1 cũng đủ giật mình, nếu lời nói như này mà lọt vào tai của ác quỷ hẳn là có một sinh mạng nữa trên trời

Thời gian lặng lẽ trôi qua. Ngôi trường vắng tanh không còn một học sinh nào

54. Chương 54

Mảnh ghép 54 : Tại nhà quý

Tối...

Trong bóng đêm che phủ và bầu trời có ông trăng toả sáng cùng những vì tinh tú, mây đen phang phảng chút màu trắng đi nào nền trời không khác gì một bộ xương của rồng

Bốn chiếc mùi trần sang trọng đi vào bên trong căn biệt thự lung linh sắc đèn, những bàn tay rắn chắc mở chiếc cửa xe ra và đó chính là những bàn tay của 4 chủ nhân căn biệt thự này, theo sau là Lam và Băng

Bên ngoài thì nhiệt độ xuống rất thấp mà khi vào bên trong biệt thự, nhiệt độ như được tăng cao nhờ điều hoà tăng nhiệt bên trong, dù bên ngoài có âm bao nhiêu độ đi nữa thì vào bên trong mức độ trung bình vẫn là 30 C, có thể mặc đồ mùa hè vẫn không lạnh

Cánh cửa to tự động mở khi có người ấn đúng mật mã

" Bí mật thế này chắc có điều gì bí ẩn lắm đây, sao giống mật mã quý thế nhỉ " - Dòng suy nghĩ của Băng trong 5s đã bị Ken dập tắt.

- Vào trong thôi bên ngoài lạnh lắm !

Băng cười và bước vào trong cùng Ken

Tất cả ngồi lại giữa phòng khách, bộ bàn ghế sang trọng quay lại thành nửa hình tròn và một vài chiếc ghế rất vàng có tấm nệm bên trên, phía trên là chiếc đèn chùm pha lê AP00 cap cấp và hiện đại nhất thế giới

Kiểu cách trang trí như một cung điện nguy nga khiến con người lạc vào là không muốn đi ra

- Anh Phong, anh đã về rồi hả, có biết em chờ anh lâu lắm không? - Uyên Nhi chạy đến ôm cổ Phong trong khi bên cạnh Phong là Băng, Uyên Nhi không may lên đã lỡ va vào người Băng, Băng chỉ xích ra rồi đứng dậy đi ra ghế bên cạnh Khánh

Uyên Nhi khá thân mật với Phong lên đã khiến cho 2 người hiểu lầm đó là Lam và Băng

- Sao em đến đây? - Phong gạt tay Uyên Nhi ra khỏi cổ rồi nói đều đều

- Em nhớ anh thì đến không được sao? - Nhi nũng nịu làm 3 boy kia ngay cả Phong cũng khó hiểu vì cô em họ này

- Ai vậy - Băng khê hỏi Khánh bên cạnh

- Uyên Nhi em họ của Phong đấy - Khánh nói đủ cho Băng và Khánh nghe thấy

- Sao..thế kia..?? - Băng ngược mặt nhìn những điệu sến chảy nước của Uyên Nhi mà không khỏi nghi ngờ quan hệ này, không đơn giản chỉ là anh em và có thể hơn thế nữa

- Tôi cũng không biết, tôi không rành tính của nhỏ Nhi - Khánh nói và lắc đầu, Băng thì gật đầu như hiểu

- Oh, 2 người này là bồ của anh nào vậy? - Uyên Nhi nói rồi cười, cô tự nhiên phát ngôn chữ ” bồ ” khiến cả Lam và Băng đều thấy khó chịu

- Lam là của anh - Hiểu Vĩ kéo Lam vào lòng

- Còn...- Nhi chưa kịp nói thì Băng chặn họng

- Tôi chỉ là bạn của mấy người này chứ không là ” bồ ” của ai hết. Mà cô là ” bồ ” của anh nào? - Giọng nói của Băng cực kì lạnh cho đến khi Phong hiểu được sự khó chịu của Băng mới lên tiếng. Uyên Nhi chưa kịp đáp lại lời Băng

- Em về đi, hôm nay bọn anh có việc với nhau lên em không thể ở lại được.

- Em cũng là người một nhà mà sao không ở lại được chứ,việc gì mà em

không thể được biết - Uyên Nhi làm bộ điệu trẻ con giận dỗi nhưng thật sự là chẳng ai có thể nhường nhịn trẻ con bây giờ được

- Nghe không? - Phong lạnh lùng vô đối, lần đầu tiên Phong nói lạnh với Uyên Nhi như vậy khiến cô em họ khó chịu trong lòng

- Được em về, mai em lại đến anh nhớ ở nhà đấy! - Nói rồi Uyên Nhi cầm chiếc túi xách lên và chạy đến hôn má Phong rồi lượn luôn, cô đi đến cửa bỗng quay lại nói lớn

- Mai anh Phong dẫn em đi chơi nhà - rồi nháy mắt với Phong, trong cái nháy mắt ấy chứa đầy ẩn ý, Băng nhếch miệng vẽ lên nụ cười khó hiểu còn Ken nhìn vào nụ cười đó mà tim bất giác đau nhói.

Tất cả không nói gì cho đến khi Uyên Nhi khuất sau cánh cửa. Ánh mắt của Phong thay đổi quét vào luồng không khí một thứ gì đó lạnh buốt

- Tối nay Băng và Lam ở đây luôn đấy - Sau một hồi nói chuyện không ngừng nghỉ Hiểu Vĩ toe toét cười, đôi tay cậu vỗ vỗ sau lưng Lam

- Không - Băng nhanh chóng từ chối, đôi tay vẫn mon men ly trà nóng

- Không cũng phải ở lại, khoá hết cửa rồi - Hiểu Vĩ cười và nháy cho bọn vệ sĩ ra đóng hết và khoá hết cửa lại, mặt Băng và Lam đều tối sầm lại, chỉ có một mình Băng luyến thoáng đòi về còn Lam thì chịu trận dưới tay Hiểu Vĩ

” Tối nay 12h họp bang rồi làm sao đây, không thể ở đây được ” - Băng nghĩ và cố tìm cách năn nỉ bọn kia cho về. Nói đủ điều năn nỉ đủ kiểu nhưng chỉ là con số 0. Băng bực mình đứng dậy đi thẳng lên trên lầu, đang tức lên không để ý mình đang đi đâu Băng đi thẳng về phía phòng của Phong, vừa rồi Phong có lên thay đồ nên không đóng cửa lại giờ thì tạo cơ hội Băng lao thẳng vào, căn phòng tối om Băng chỉ cảm nhận được chiếc giường êm ái, Băng lao mình lên giường lấy tay đập xuống nệm lia lịa rồi thăm kêu lên.

Phong cũng lên phòng vì tất cả ai về phòng ấy, Lam ở phòng kế bên Hiểu Vĩ, bước đến gần phòng mình, Phong phát hiện ra điều kì lạ là phòng không đóng cửa, Phong mới chợt nhận ra vừa rồi mình quên không đóng, tính ác quỷ cũng có lúc phải quên.

Phong bật điện nên, đèn điện sáng chói làm Băng giật mình, Băng chỉ nằm ôm gối và nghĩ cách thoát thôi chứ chưa ngủ, vô duyên thật khi chưa biết đây là phòng của ai. Bốn con mắt mở to nhìn nhau

- Cô làm gì ở đây thế ?

- Thế còn cậu, cậu vào đây làm gì? đi ra tôi còn ngủ?

- Cô hay nhỉ? đây là phòng của tôi, tôi mới là người phải kêu cô đi ra đấy.

Băng ngạc nhiên há hốc mồm cựa người bật dậy

- O ...O...

- O cái gì, thích ngủ cùng tôi hả ?- Phong nghiêng mặt mình sát mặt Băng, khoảng cách không xa và có thể nghe thấy nhịp tim ai đó đang đập rất mạnh.

- Vớ vẩn - Băng đập vào chân Phong , chỉ cần một động tác nhún chân nhẹ và đưa tay giữ người Băng và theo chiều tay khiến Băng ngã xuống giường, Phong cười nhếch môi rồi ngả người nằm cạnh Băng, tay đưa lên trán quay sang nhìn Băng, con bé đang đỏ hết mặt

- Giờ thì có thể ra khỏi phòng tôi được rồi.

Băng choàng dậy và đấm mấy cái vào chân Phong rồi bước ra gần cửa, định đóng cửa lại nhưng nhớ ra điều gì đó, Băng lại ngó đầu vào trong

- Tôi ngủ phòng nào?

“Thế mà Khánh chỉ mình vào phòng này. Đúng là chết tiệt mà ” - Băng suy nghĩ

- Bên cạnh - Phong buông gọn rồi với tay về phía sau tắt điện. Từ căn phòng sáng rực ánh đèn pha, đèn chùm..giờ chỉ còn màu đen của màn đêm, yên tĩnh và đầu đầu mùi lạnh lùng vẫn bao phủ khắp căn phòng.

Phòng bên cạnh..đầu đó cũng bốc lên mùi lạnh lùng, Băng chìm vào trong suy nghĩ vẫn vợ và nghĩ đến buổi họp bang tối nay.

- Nếu mình chôn thì họ sẽ nghi ngờ , mà chôn cũng không chôn được, vệ sĩ đông thế kia - Băng lẩm bẩm bấu vào tấm rèm trước cửa kính và nhìn xuống cổng, đúng thật vệ sĩ đông quá trời

Khí trời còn se lạnh, không sao thoát được khỏi nơi này nếu không có sự cho phép của 1 trong 4 tên đó, chỉ còn Ken, Ken sẽ giúp được Băng nhưng Ken đã ngủ, Băng không nỡ đánh thức cậu dậy và cũng không muốn cậu sẽ gặng hỏi điều gì.Đợi cho thời gian trôi qua, đồng hồ tích tắc điểm 12h..

- Cho hoãn buổi họp bang hôm nay, bao giờ họp tôi sẽ nói - Băng lạnh lùng nói trong điện thoại , đầu dây bên kia chỉ kịp Văng thì Băng đã cúp máy.Nhưng dù thế Băng vẫn không sao ngủ được, và bên kia, ác quỷ cũng thể mọi giác quan đang nghĩ về một người nhưng con người đó còn là dấu hỏi chấm.?

55. Chương 55

Mảnh ghép 55 : Người của thế giới bóng đêm

Hoàng hôn bao phủ những ánh nắng đã tắt và đi vào nền trời kia, cả bầu trời chìm trong màu lửa.

- Mày biết gì chưa? - Lam lắc nhẹ tay Băng

- Biết gì - Băng không hiểu

- Mai trường mình sẽ chính thức thi " tìm kiếm tài năng học sinh " để tuyển vào ban quản lý hội học sinh của trường đó vì nghe nói Phong bận nhiều việc khác nên không nhiều thời gian quản lý học sinh được..

- Nhưng cậu ta là hội trưởng...à mà liên quan đến tao à?

- Mày không biết thật à? Hôm qua 4 tên kia đăng ký tên mày rồi - Lam cười và chính cô cũng xui 4 tên kia đăng ký tên Băng, hội trưởng học sinh như Phong đăng ký tên ai thì tên đó không thi là không xong

- Trời ơi, đáng chết , cậu ta có uống nhầm thuốc không mà đăng ký.?- Băng hét lên đầy phẫn nộ.

- Thôi không cần mừng vội, mai Phong sẽ ày biết thể lệ cuộc thi, thôi giờ cũng muộn rồi tao đưa mày về rồi tao cũng phải về đây - Lam cười híp mắt để tránh cái lườm sâu tận chân trời của Băng

Đến nhà, Băng mở nhạc cỡ lớn rồi tự xuống bếp nấu đồ ăn tối, dù vất vả thế nào Băng cũng quyết định không thuê người làm,đợi đến khi nào trả thù xong rồi Băng mới bắt đầu cuộc sống mới

Đồng hồ chính thức điểm 22 giờ.Băng khoác lên mình bộ áo khoác đen toàn thân và đôi găng tay da màu đen. Khoá hết cửa lại Băng bước ra với thân hình toàn đen từ trên xuống dưới , một chiếc xe thẳng trước mặt Băng,đèn đường màu vàng cam chiếu xuống,bóng xe đồ dài. Băng mở cửa xe rồi bước lên

- Cửa chị đây ạ !- đàn em ngồi phía sau cẩn trọng đưa cho Băng chiếc mặt nạ quỷ rồi nghe theo lời Băng kêu tên tài xế lái xe đến quán bar trung tâm thành phố

Bất ngờ, tiếng chuông điện thoại của Băng reo lên, là Lam đang gọi, không biết Lam có việc gì gọi cho Băng vào lúc này, Băng nhìn vào màn hình rồi để im đến khi có báo cuộc gọi nhỡ, Băng bật chế độ im lặng và cắt nó đi.

Chiếc xe thẳng gấp khi có một cậu thanh niên lái xe ô tô say rượu loạng choạng phía trước suýt va vào xe Băng, tài xế của Băng ngoẹo sang bên trái tránh chiếc xe đó, nếu Băng không kịp thời nhận ra người lái xe đó chính là Ken thì mấy thằng đàn em phía sau Băng khứ luôn tại chỗ.

Mười phút sau, Băng có mặt tại bar " Không level ".Bar vẫn thế không có gì là thay đổi, tiếng nhạc vẫn đập mạnh, đèn laser,đèn Leg, đèn chớp, đèn pha , đèn quay ,máy chiếu laser đua nhau hoạt động.

Băng bước vào bí ẩn trong chiếc mặt nạ quỷ khiến bao con người tò mò vì tính hiếu kỳ, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào cô gái có phong cách hung bạo kia, với chiều cao khiêm tốn nhưng trông Băng vẫn rất play.Có lẽ, Băng là người nhỏ tuổi nhất trong bar này.

Trong bar không bao giờ tránh khỏi tình trạng say xỉn rồi đánh lộn lẫn nhau thậm chí giết nhau, và vì thế rất nhiều người coi bar là một chốn giết người không báo trước. Băng nhâm nhi ly rượu, xung quanh là mấy tên vệ sĩ đứng bảo vệ chỉ vì Băng luôn bị mọi ánh nhìn trong quán dòm ngó và phán xét

- Em là người mới sao? - Một tên trông thật khó ưa nhìn đến cạnh Băng nhưng chưa được vuốt mặt Băng như làm với bao cô gái khác thì hắn đã bị người của Băng chặn lại

- Biển - Băng lạnh lùng sau chiếc mặt nạ, câu nói này dễ khiến người ta tức giận nhưng với tên này thì ngược lại, hắn cảm thấy thú vị vô cùng rồi càng lấn tới, Băng đoán trước được hắn sẽ biến thái như tên lần trước khi Băng còn bên Mĩ, Băng hất đổ ly rượu và choàng lấy cổ hắn ta

- Cùng nhảy một điệu chứ ?- Băng nói không chút biểu cảm và tên đó nhìn thẳng vào đôi mắt không bị chiếc mặt nạ che đi, trong cái mờ ảo của đèn nhấp nháy, đôi mắt ấy khá lạnh lùng và tuyệt đẹp.

Tên đó hứng thú và đưa đôi tay chạm vào phần eo của Băng...

* Phập * ...* Pằng *

Một bước chân đạp mạnh vào cánh cửa của bar rồi một tiếng súng phát ra rùng mình đáng sợ.

56. Chương 56

Mảnh ghép 56 : Bị thương

Tên đó nằm xuống với đôi mắt vẫn chưa nhắm hẳn nhưng hẳn đã chết, một chàng trai bước vào và nhìn chăm chăm vào người con gái đeo mặt nạ kia, Bằng nhận ra người đó chính là Phong và trong lòng Bằng có gì đó rộn lên và thoáng cảm giác lo sợ, lo sợ vì nghĩ rằng Phong đã biết hoặc ngay lúc này đây Phong sẽ biết mình là ...cảm giác ấy đang rò rỉ nhưng kịp ngưng lại khi Phong lên tiếng.

- Cô đừng đứng đến những hạng người này !- Phong nói lạnh lùng và thoáng nghiêng đầu về phía trước như đang tìm kiếm một vật gì đó nhưng không phải, đó chỉ là phản xạ của Phong , phản xạ không điều kiện không lý do. Bằng chợt lên tiếng và cố nói bằng giọng lạnh nhạt để Phong không phát hiện ra mình chính là Bằng sau chiếc mặt nạ đó.

- Tôi biết - Bằng cười nửa miệng, nụ cười bị che lấp bởi mặt nạ quỷ.

- Tôi có thể được biết mặt thật của cô? - Phong từ tốn nói từ tốn và nhẹ nhàng như vậy nhưng trong chất giọng của Phong không bao giờ thiếu một chút lạnh lùng

- Có lẽ chưa đến lúc đâu, rồi sau này cậu sẽ biết, tôi sẽ nhớ hôm nay cậu giết chết ” bạn nhảy” của tôi - Bằng nói rồi lạnh lùng bước về ghế ngồi ban nãy của mình

Phong lắc đầu một cách nhạt nhẽo và cười nửa miệng trước sự bí ẩn ấy.

- Cẩn thận - Bằng chạy đến cạnh Phong và tiếp một nhát dao cho Phong, Phong đang chìm trong dòng suy luận về điều bí ẩn ấy thì có một tên lao như bay đến để đâm Phong

- Chị hai, chị hai, chị có sao không? - Mấy tên đàn em của Bằng trở mặt sợ hãi, giọng run run lên và chạy tới đỡ Bằng, Bằng bị đâm không sâu lắm nhưng cũng đủ để máu thi nhau chảy , tụi đàn em lo lắng đến nỗi mất máu mà chết

- Cô có sao không? - Phong vẫn giữ thái độ bình tĩnh nhất có thể, nhìn vết thương trên cánh tay Bằng.

Bằng chỉ lắc nhẹ đầu và nói không sao, không một ai biết sau chiếc mặt nạ ấy mặt Bằng đã hoàn toàn biến sắc.

Nhìn cách ăn mặc và sự nhẩn nhện vết thương của người con gái trước mặt. Phong bất giác nhớ Tường Vy da diết. Năm xưa Vy cũng có phong cách giống Bằng như này trong bóng tối...mọi người đều gọi cô là nữ hoàng sắc đẹp trong bóng tối...nhưng tất cả đã tan biến mất rồi..đó chỉ còn là quá khứ..một quá khứ vẫn vương đến tận bây giờ. Tim cậu nhói lên vì người con gái ấy. Thật sự đó là quá khứ đau khổ nhất của cậu...

- Đưa chị tao đến viện ngay - Một tên luống cuống

- Chị mày không phải chị tao chắc? - Tên khác gân cổ cãi lại rồi đỡ Bằng dậy. Nhưng Bằng phản đối kịch liệt

- Tôi không sao, tôi không muốn đến viện, hãy đưa tôi về bang.

- Cô...- Phong chưa nói xong thì Bằng vỗ vào tay cậu và lạnh lùng

- Lần sau, hãy để ý hơn !

Phong cảm nhận được một chút gì đó thật quen...

Nói rồi Bằng bước đi, định vui chơi hết đêm nay nhưng vì sự cố ấy lên Bằng đã về sớm hơn dự định

- Chị hai, sao chị lại đỡ nhát dao đó cho hắn? - Tên đàn em của Băng nói với giọng tò mò

- Không phải việc của cậu, yên đi - Băng lạnh lùng quát làm tên đó sợ rùng mình, và trong tim Băng và lý trí của Băng cũng không có câu trả lời cho câu hỏi ấy, Băng cũng không biết vì sao trong lúc đó lại nhào đến đỡ nhát dao cho Phong..sau một hồi nhăn nhó vì vết thương, Băng trở lại khuôn mặt lạnh tanh đối diện trước Băng, vì Băng đeo mặt nạ nên trong bang không hề biết thái độ biểu cảm lúc đau hoặc lúc tức giận gương mặt Băng sẽ thế nào, nó có lạnh như đúng cái tên của cô hay sẽ nóng hơn nhiệt độ trong lò bát quái.

Phổ biến xong những công việc sắp tới, Băng rời khỏi bang mà không còn ai đưa về. Bóng dáng nhỏ thấp thoáng trong đêm tối và đôi tay vẫn rỉ máu, gió đến và đi, lạnh rồi lại thôi, sải bước đều trên đường cho đến khi về nhà.

Băng tháo băng tay ra và bôi thuốc lên, vết thương vẫn kích lên khi trời trở gió.

57. Chương 57

Mảnh ghép 56 : Cuộc thi chọn người quản lý hội học sinh

Sáng..

Thức giấc, tin nhắn của Lam hiện lên với dòng tin ” Đến trường sớm còn chuẩn bị cho cuộc thi ”

Băng đọc xong mới giật mình nhớ đến cuộc thi tìm kiếm tài năng học sinh để được chọn vào hội quản lý học sinh, vì chuyện tối hôm qua lên Băng quên khuấy đi mất. Vệ sinh cá nhân và ăn sáng xong, chuẩn bị đến trường dự cuộc thi

- Còn cánh tay, làm sao đây, không thể để Phong biết mình bị thương tay được, biết thăm nào cậu ấy cũng nghi ngờ...- Băng căng thẳng và lo lắng nhìn vào vết thương, tiếng chuông điện thoại reo lên.
- Đến chưa? hay tao sang đón? - Băng chưa kịp alo thì Lam đã vội nói
- Làm gì mà vội thế, tao đang đến không cần đón đâu
- Vội nhanh lên, tao cúp máy đến, đến xong lên lớp luôn đây
- Ừ.

Băng xuyết xoa vết thương cẩn thận rồi khoác chiếc áo nỉ ra bên ngoài chiếc áo đồng phục bên trong, cẩn trọng và hạn chế mọi thứ động trúng vết thương.

Đến trường, học sinh có mặt rất đông, vì hôm nay là cuộc thi nên nhà trường hoãn học lại. Ai cũng ăn mặc thật đẹp, boy thì chải chuốt vuốt sáp thêm nước hoa hơn cả đi dự tiệc, girl thì phấn son, giày cao gót tóc tai như đi thi hoa hậu, cảm thấy ngôi trường này là ngôi trường của sắc đẹp hay sao mà tất cả ai ai cũng rất đẹp và sang trọng vậy.

- Băng đến rồi - Lam đập bàn đứng dậy làm bọn Hiểu Vĩ suýt ngã ngựa, Băng cười toe toét chạy đến và chào tất cả, không may Lam kéo tay Băng xuống và kéo đúng cánh tay đang bị thương, Băng chỉ kịp nhói lên mặt hơi nhăn lại
- Mà sao vậy? - Lam cảm thấy có điều gì đó bất ổn lên đã hỏi
- Tao không sao, luật thi thế nào - Băng lảng luôn sang vấn đề khác, này giờ Phong chỉ để ý đến cánh tay trái của Băng vì thái độ của Băng vừa này không ổn tí nào, nhưng Phong im lặng không hỏi. Trong suy nghĩ của cậu chợt nghĩ đến cô gái che mặt nạ hôm qua.
- Có 3 vòng thôi, có cả nam và nữ thi nên lần này rất khó đấy, vòng một là thi học vấn, học sinh trả lời 20 câu hỏi có sẵn trên màn hình máy tính mà nhà trường chuẩn bị, có 50 học sinh tham gia... - Lam định nói tiếp thì Băng chặn họng

- 50 á ?
- Im - Lam hất giọng rồi đọc tiếp tờ giấy
- Nếu trả lời sai 4/5 câu là bị loại luôn, 15/20 là được vào vòng tiếp. Vòng hai là thi nấu ăn, các thí sinh được lọt vào vòng trong thì phải nấu một món ăn mà mình biết
- Thi học hành lại còn lôi cả nấu ăn làm chi - Băng nhăn nhó vì nấu ăn là sở đoản kiêm sở ghét của nó
- Để tránh tình trạng học tăng ca giờ nghỉ trưa ăn tại trường luôn nên phải có mục nấu ăn - Lam giải thích, mấy tên ngồi bên cạnh gật gù theo nhưng Băng còn thắc mắc
- Căng-tin để làm gì? sao không xuống căng-tin mà ăn
- Cái này mày lên hỏi nhà trường , ô kê - Lam cười và đọc tiếp
- Vòng 3, tức vòng cuối đây, vòng chung kết thì phải, vòng này quan trọng này, hình như...- Lam vòng vo tam quốc lên bị Băng chặn họng
- Nói luôn đi khổ quá cứ vòng vo nhiều .
- À đây. Vòng này chỉ còn 3 thí sinh , ban giám khảo (tức mấy thầy cô ở trường) đưa ra câu hỏi với tất cả chủ đề trên thế giới ai trả lời được nhiều nhất thì thắng, người thắng thì tất nhiên được chọn vào hội quản lý học sinh, mà câu hỏi của ban giám khảo rất khó , mấy năm trước thí sinh trả lời được 2/10 câu là xuất sắc nhất rồi
- Nghe đến đây, Băng lặc ngan muốn chết, lần này nó quyết định giật giải rút mới được
- Tên chết dẫm kia - Băng liếc xéo Phong, một dòng điện chạy qua người nếu không kịp ngắt lại thì đôi mắt ấy có thể gây ra án mạng. Phong cười đều giọng nửa thật nửa đùa
- Cô mà không dành giải nhất thì chết với tôi
- Việc gì cần giải nhất chứ - Băng kênh mặt lên, nếu nó được giải nhất thì được đứng ngang hàng với Phong rồi, tiếng loa thông báo của nhà trường vang lên ngăn chặn chiến tranh bùm nổ của Phong và Băng

58. Chương 58

Mảnh ghép 58 : Bỏ cuộc

” Tất cả thí sinh dự thi tập trung tại sân khấu và chuẩn bị cuộc thi bắt đầu ”

Nghe xong mà Băng lạnh người

- Rút được không? - Băng nhú mày nhìn tất cả
- Cô rút là bị đuổi khỏi trường đây - Phong đe dọa nhưng tâm này Băng chẳng sợ gì vì nếu bị đuổi nó xin nhập trường khác được ngay nhưng Qt H là trường danh tiếng nhất rồi nên bị đuổi có phần hơi tiếc.
- Băng mau chóng lên sân khấu, tiếng nhạc như kiểu chương trình truyền hình vang lên, tất cả như náo loạn đổ dồn về phía sân khấu.
- Ban giám khảo ngồi dưới sân khấu cùng với bộ loa đài phát thanh và mấy chiếc micarô bên cạnh, ngồi sau BGK một chút là 4 hotboy và Lam còn tất cả học sinh còn lại đều phải đứng
- Trên sân khấu, Băng được nhận hàng trăm con mắt liếc dọc liếc ngang, nói này nói nọ, sau một hồi đứng trên sân khấu để chuẩn bị vào chỗ thi, Băng bị một nhò chảnh chọe nào đó va vào Băng quàng phải tay bị thương, có thứ dịch lỏng đang chảy xuống và Băng đoán đó chính là máu, cái băng cuộn của Băng bó vào

sáng nay phải chẳng đã hết lực chịu đựng. Dù máu chảy và vết thương cứ nhói lên nhưng Băng đã cố chịu đựng để sự đau đớn không toát lên khuôn mặt đặc biệt là toát lên đôi mắt.

- Tất cả các em vào đúng vị trí máy tính của mình để thi, thời gian là 20 phút cho 20 câu hỏi, nếu đến hoặc quá 20 phút mà không ấn nút nộp bài thì bài thi đó bị loại - Tiếng thầy tổng phụ trách và là phó BGK vang lên, sau một hồi nhón nháo tất cả chìm vào trong im lặng để dành không gian cho người thi.

Thời gian phút chốc đã trôi qua, 20 phút đã điểm và tất cả nộp bài thi, có lẽ đa số nộp sớm hơn thời gian và không ai là quá giờ.

Tiếng học sinh bên dưới vang lên thì nhau lần ắt khoảng im lặng

- Tất cả im lặng để BGK chấm bài - Tiếng cô phó hiệu trưởng vang lên nhưng vẫn không có tác dụng lắm đối với học sinh bên dưới

.. Sau một lúc chấm bài, kết quả đã có

Băng cười mỉm vì biết mình sẽ bị loại nhưng ai ngờ nó lại lọt vào top 25 người được vào

” không thể thế được, mình cố làm sai sao đúng nhiều vậy ” - băng bức dứt trong suy nghĩ

- Và tiếp theo là phần thi nấu ăn, nhà trường có chuẩn bị 25 phòng thi để từng thí sinh có thể làm trong một lúc, và bây giờ bắt đầu, nguyên liệu và thực phẩm đều có sẵn....

Băng tiu ngưu theo sự chỉ dẫn của mấy thầy cô và đi vào phòng bếp, phòng số 11.

Nhìn thấy mấy gia vị và thực phẩm là Băng chỉ muốn đập đi cho đỡ tức, lộp cộp băm băm chặt chặt mấy chú cá rồi đem lên chế biến món cá kho, Băng cứ cười mãi trong lúc chế biến, những chú cá được xếp đầy đặn, tiếp theo là cho gia vị, mấy em cá đã được tắm gia vị đến nỗi không nhận ra đâu là đầu đâu là đuôi, Băng cho 10 thìa muối vào, đổ cả hai chai tương và cho thêm ít mật ong và trộn thêm ít mắm tôm..(ôi eo ôi)

” Đầu độc BGK, ôi mình vĩ đại quá ” - Băng khen ngợi mình trong dòng suy nghĩ

Ai ăn được món này chắc ngon quá lần sau không nữa ăn đâu

- Yeah... đã xong - Băng tươi cười rồi tháo chiếc tạp dề ra , tiếng BGK nói trong micarô đã đánh thức tất cả và báo hiệu hết giờ

25 thí sinh với 25 món ăn khác nhau được bê lần lượt ra sân khấu, trên sân khấu hàng loạt món ăn bắt mắt sơn hào hải vị và những món ăn kiểu Pháp, kiểu Anh riêng món cá kho của Băng lạc loài. Trong thật kinh tởm - câu này là câu phù hợp nhất để nhận xét món cá kho của Băng

- Cái gì thế kia? - Lam bịt miệng nói nhỏ, mắt mũi nhăn hết cả vào vì thấy món màu nâu nâu không ra hình thù gì của Băng.

Theo luật thi thì BGK sẽ ném thử và bình chọn ón được ưng ý nhất nhưng một vấn đề đã xảy ra, thầy hiệu trưởng lên tiếng

- Ba em được vào vòng chung kết ngay sau đây là...- Thầy ngưng lại ở đây để tăng lên phần căng thẳng

- Một là em Nguyễn Hoài Thương lớp 11a1

- Hai là em Đỗ Trọng Nam 12a3

Nghe đến đây Băng tỏ ra sung sướng vô cùng vì không có tên mình

- Cuối cùng là em Hạ Lý Vy Băng lớp 12a1

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA - Băng hét lên vì ngạc nhiên, cả trường cũng ngạc nhiên không kém, ai ai cũng nghĩ rằng Băng sướng quá lên hét như vậy nhưng đâu ai biết Băng đang đau khổ, bao nhiêu cơn mất ghen tị đang chia thẳng vào Băng.

(Có mỗi t/giả biết nó đang quá đau...khổ...sở...)

- Không thể thế được, sao món của bạn Băng lại được vào vòng trong chứ, và thầy cô chưa cả ném thử thế nào cơ mà - Tiếng một bạn gái lạnh lốt vang lên và cổ cái sự thật

- Đúng vậy, thầy cô định tính thiên vị học sinh ở đây à - Giọng một thí sinh khác cảm phẫn bực tức vang lên, tất cả học sinh ở dưới như náo loạn lên vì sự công bố này

- tất cả im lặng nghe tôi nói - Tiếng thầy TPT vang lên

- Với camera cho thấy chỉ có duy nhất 3 em có tên trên thực sự làm còn các em còn lại đã chuẩn bị thuê sẵn và có người lên lút mang đến, điều này vi phạm cuộc thi nên hoàn toàn bị loại

Thầy nói xong cả trường ồ lên bán tán xôn xao, bọn Lam và Phong vui ra mặt, giờ thì Băng đứng ngơ người như một con ngố trên sân khấu

Một nhò cảm phẫn đã hất đồ khay thức ăn trên tay Băng và đẩy Băng ngã xuống, còn hai thí sinh được chọn kia cũng bị hàng loạt tiếng soi mói của những kẻ thua cuộc vang lên đến nỗi nhức óc

- Nhỏ kia định làm gì vậy - Lam bất ngờ hét toáng lên chạy đến gần sân khấu, để giữ thể diện của mình lên 4 hotboy ngồi im nhưng không giấu được sự tò mò lo lắng

- Yêu cầu em Nguyệt Ánh dừng tay lại nếu không bị đuổi học - Thầy hiệu trưởng

Cái nhò tên Nguyệt Ánh ấy bức xúc quá lên không kiểm soát được bản thân nên đã đẩy Băng ngã thật mạnh, cánh tay của Băng hứng chịu phát đập xuống sân khấu khá mạnh, cánh tay tê lên từng hồi và nhức nhối, máu chảy thấm qua chiếc áo nỉ đen sẫm và Băng đau rức lên, xung quanh là những tiếng cười và tiếng nói của các thí sinh thua cuộc, thời cơ đến tất cả thí sinh thua cuộc không nề giáo viên ở dưới mà nhảy lên cào xé Băng, Băng đuối sức và còn bị vài bàn chân đạp lên tay, Băng ngất đi trong yếu ớt

- Tránh hết ra - Phong hét to làm cả lũ toán loạn, Phong đỡ Băng dậy và bế nó chạy thẳng vào phòng y tế của trường

- Đuổi học tất cả những ai đánh Băng hôm nay - Ken nói vào mic và đập mic xuống đất với một lực mạnh làm chiếc mic long dần, gân xanh của Ken nổi lên nhìn lũ thí sinh kia, cả trường như nín thở vì ánh mắt giết người của Ken đã thức dậy.

- Cô không sao chứ - Phong nhìn Băng lo lắng, Băng cố che đi vết thương trên tay nhưng vết thương đó đã bị Phong nhìn thấy

- Tôi không sao, cảm ơn cậu - băng một nhòai

- Vết thương đó là sao - Phong lạnh lùng

Dù biết Phong đang nhắc đến vết thương trên tay nhưng Băng cố hỏi - vết thương nào?

Phong không nói j, ánh mắt lạnh lùng nhìn Băng, nhẹ tay chỉ vào cánh tay của Băng

- À, hôm qua

- Hôm qua làm sao?

- Đang đi đường gặp bọn xã hội đen đánh nhau không may tôi bị tên nào đó lia dao trúng tay nênnnnn...- Băng nói không ngập ngừng lên Phong bỏ qua không hỏi nữa nhưng trong cậu có điều gì đó mờ ám, cậu nhớ đến vụ ở quán bar nhưng lại nghĩ rằng một con người như Băng và thường dân thế này chắc không vào chốn đó.

Cuộc thi vẫn tiếp tục, Phong đồng ý cho Băng bỏ cuộc, và người chiến thắng lại là Đỗ Trọng Nam 12a3

59. Chương 59

Mảnh ghép 59 : Tại nhà Băng

Những cơn gió đông lạnh giá đến rồi đi, những tiếng rít trong đêm nghe sao ai oán, con đường trải dài vô tận khó ai có thể đi hết được.

Trong bóng đêm, mọi thứ đều trở lên huyền bí và lung linh, những vì tinh tú đua nhau lấp lánh bên cạnh ánh trăng vàng

Chuẩn bị trở thành con người của bóng đêm, trở thành sát thủ với chiếc mặt nạ, Băng dọn dẹp căn nhà xong cũng đến nửa đêm, tiếng chuông đồng hồ vang lên đúng 12h đêm, đường đã vắng vẻ, không gian tĩnh mịch hơn, có lẽ đêm là sự lên ngôi của các dân chơi chính hiệu

Vừa bước ra khỏi cửa nhà, một vệt sáng loé lên làm chói mắt Băng, phía sau vệt sáng ấy là một chàng tri hết sức quen thuộc, Phong lạnh lùng tắt chiếc đèn pin, đôi mắt hờ nhạt xám tro dần ra, đôi môi khẽ nhếch lên:

- Định đi đâu?

Băng giật mình nhìn người con trai đứng đối diện mình, lòng vang lên bao thắc mắc và lo sợ

- Sao...cậu vào được đây?

- Kỹ thuật trèo tường - Phong đến cạnh Băng hơn, nâng cánh tay có vết thương lên và ngắm nghía một lúc, Phong không nói gì kéo cánh tay còn lại lôi Băng vào trong nhà

- Định đi đâu? - Phong lặp lại câu hỏi

- Tôi ra ngoài hóng gió không được à ?

- Nửa đêm ra ngoài hóng gió, cô có bị vấn đề gì không?

- Tôi thích

- Ở nhà đi, hôm nay tôi ở đây qua đêm với cô.

- Qua đêm? - Băng ngơ ngác

- Đừng nghĩ bậy.

- Tôi chưa nghĩ đến mà cậu đã nghĩ trước rồi. Ai bậy hơn?

Băng bĩu môi. Coi như nhiệm vụ tối nay không hoàn thành, Băng chán nản lườm tên kia và bước lên phòng thay quần áo.

Phong ngồi trên ghế sai Băng hết việc này việc nọ, đến lúc Băng tức lên quát lớn

- Cậu đến nhà tôi mà bắt tôi làm thứ này thứ kia như ô sin của cậu thế à ?

- Tôi là khách.

- Khách á, tôi mời cậu đến chơi sao?

- Không.

- Thế cậu về đi tôi còn đi ngủ

Phong không nói gì vươn tay đứng dậy, dứt 2 tay vào bọc quần rồi thẳng tiến bước qua mặt Băng, chỉ như một cơn gió nhẹ và dập tắt, Phong lên phòng ngủ của Băng thả mình lên nệm mặc cho sự cau gắt đánh đuối của Băng

- Tên đáng ghét này mi ngủ đây ta ngủ ở đâu? - Băng quát lên tức giận, dậm chân huỳnh huých dưới sàn nhà, đã tức vì Phong làm lỡ kế hoạch tối nay đi bar của nó giờ lại tranh chỗ ngủ của cô

- Dưới đất hoặc sang phòng khác hoặc ngủ cùng tôi - Phong nói tỉnh bơ, tay gác lên chán, chân phải gác lên chân trái

- Chết tiệt - Băng không muốn đôi co lên tắt điện đi, bật tung cửa sổ ra hi vọng những chiếc chuông gió trong phòng mình sẽ dọa ma cho Phong chết.

Băng sang phòng của mẹ ngủ, cả đêm trần trọc bực tức cái người phòng bên.

Có lẽ vì không quen ngủ giường con gái nên mấy con gấu vớ vẩn đã làm khó giấc ngủ của Phong, cậu thức mãi , tiếng chuông gió leng keng đập vào nhau theo gió, nhưng làn gió lạnh phả vào rất lạnh, ác quỷ không đủ ấm, Phong vùng chần dậy ngồi lên bệ cửa sổ và nghịch điện thoại, ánh sáng nhỏ nhoi chiếu vào khuôn mặt điển trai, sương phủ xuống, cái lạnh ban đêm reo xuống người nhằn chìm cơ thể cậu nhưng nhất định cậu sẽ không đóng cửa sổ lại.

Những chiếc chuông gió leng keng trong vô thức, liên hồi không dừng, trong màn đêm ánh mắt đôi môi cả khuôn mặt của Phong toát lên vẻ đẹp nhưng lạnh lùng đáng sợ.

Ác quỷ thấy chiếc laptop trên bàn học của Băng, nhẹ bước chân tới mở nó lên. Đập vào mắt Phong chính là gương mặt của cậu.Cái gương mặt lạnh lùng thiếu cảm xúc, ánh mắt kiêu kì đáng sợ.Phong ngỡ ngàng mình rất ít chụp ảnh, có chụp cũng chẳng công khai ra ngoài nhưng sao Băng lại có tấm hình Phong ngồi trong lớp thể này, chỉ có một điều khả nghi đó là chụp trộm

Sao nền laptop của Băng lại là hình của Phong?

Phong nhẹ nhếch môi cười rồi gấp laptop lại, ánh mắt trở nên vô hồn trong suy nghĩ vẩn vơ.

60. Chương 60

Mảnh ghép 60 : Chuyển chỗ

Sáng...

- Dậy đi.. - Băng gõ cửa phòng của mình nhưng không thấy tiếng đáp trả bên trong, gõ cửa mãi không thấy động tĩnh gì Băng mở nhẹ cửa ra và không thấy Phong đâu. Băng ngỡ ngàng mình gọi không khí này giờ.

Bước xuống nhà tìm kiếm một bóng dáng nhưng không thấy ai cả, Phong đã về trước khi Băng tỉnh giấc. Cổng nhà vẫn khoá...quỷ hotboy đã trèo tường..thật đẳng cấp khi trèo lên bức tường cao như vậy...

Tỉnh dậy trong bộ tóc bù xù, Ken nhìn vào trong gương mà ngạc nhiên sao tóc của mình lại như thế này, kiểm tra xem thì phát hiện đối tượng tình nghi là Khánh và Hiếu Vĩ

- Hai thằng kia cắt ngay cái máy ý đi không? - Ken nạc lớn đuổi theo Khánh và Vĩ

- Đợi tao làm tóc cho em lulu đã - Khánh cười lớn cầm chiếc máy làm xù tóc chạy quanh nhà, Hiếu Vĩ thì bé theo em lulu của mấy người. (Lặc ngan @@ gì cũng lòi ra phá được..)

Ken không đuổi được cả 2 lên lầu ra ghế thờ dốc vì mệt với 2 tên này, dám nhân lúc Ken ngủ mà lấy tóc của Ken ra thí nghiệm.

Thấy Phong bước từ trên lầu xuống, Ken hỏi

- Hôm qua đi đâu mà không về đây?

- Đi chơi - Phong nói gọn rồi nâng ly nước lọc lên uống hết

Sau một lúc ngồi nghỉ ngơi, Ken lên phòng xả nước lên đầu để sửa sang lại mái tóc xong gấp hai tên kia cho ăn đánh cả thể.

- Xong chưa đi học thôi - Tiếng Khánh dưới nhà vọng lên cho Ken biết, Ken sấy xong tóc rồi xuống nhà, balo của cả 4 đã được vệ sĩ đem ra ngoài gara xe rồi

..

..

- Hôm nay lớp ta có một bạn nữ chuyển về các em làm quen rồi giúp đỡ bạn nha - tiếng cô giáo chủ nhiệm nói lớn làm cả lớp thêm một trận bàn tán về học sinh mới, chắc học giỏi có học bổng lên được chuyển về học có gia thế đáng để người ta nghiêng đầu chào hỏi.

Lần này Phong không lên tiếng giống lần trước (lần của Băng đó)

Cô gái mới bước vào làm mấy con tim của boy trong lớp không ngừng đập liên hồi.

- Uyên Nhi sao? - Ken thốt lên, nghe vậy Phong cũng đưa mắt lên nhìn và cũng rất ngạc nhiên

- Chào mọi người mình là Hứa Uyên Nhi học sinh mới mong mọi người giúp đỡ. Hết - Uyên Nhi nháy mắt tinh nghịch bắn nát mấy trái tim của boy.

Lớp học ồn ào náo loạn, nhất là boy, la hét không khác gì bị tử hình. Mà tử hình thì sợ phải nhắm tịt mắt vào chữ nhưng hoàn cảnh này thì quá khác. Mắt họ mở to đùng nhưng không biết có nhìn thấy gì không nữa)

- Em muốn ngồi chỗ nào? - Tiếng cô giáo chủ nhiệm vang lên sau đó là tiếng các bạn nam

- Ngồi đây là Nhi ơi.

- Ngồi cùng bàn tui nè.

- Ngồi đây đi.

...

Tất cả các bạn nam đều ngồi cạnh một người rồi mà vẫn còn ham hồ kêu Uyên Nhi xuống ngồi cùng

Không chần chừ một giây nào nữa, Uyên Nhi chỉ thẳng tay về chỗ ngồi của Phong

- Em ngồi cạnh anh Phong ạ.

Uyên Nhi nói xong cả lớp lại ồ ạt lên. Đặc biệt là các bạn nữ

- Thấy đẹp là mê - Girl 1

- Sao nhỏ đó biết tên anh Phong nhỉ?

- Mà ngu vậy, anh Phong nổi tiếng thế sao không biết được...

Vì cả lớp này chưa ai biết Uyên Nhi là em họ của Phong ngoài 6 người kia nên lần lượt há hốc mồm nhìn Uyên Nhi

- Chỗ đó đã có bạn ngồi rồi, em ngồi cạnh bạn Nguyệt Ánh đi

- Không, cô cho bạn đó sang ngồi cùng bạn Ánh đi - Uyên Nhi nói giọng năn nỉ làm cô giáo siêu lòng, và cô cũng biết gia thế của Uyên Nhi nên cũng rất nể.

- Vỵ Băng em...nhường chỗ cho bạn được không?

- Được - Băng cất sách vở vào balo rồi đứng dậy tiến tới bàn của Nguyệt Ánh với đôi mắt khó chịu. Băng nghĩ nên để anh em họ ngồi với nhau có lẽ Uyên Nhi sẽ rất vui vả lại hình như cô cũng nghĩ rằng Uyên Nhi thích Phong lắm. Và cô muốn chấm dứt ngay tình trạng học sinh luôn mồm luôn miệng nói cô gây sự chú ý với hotboy...

Nhưng sao...gật đầu rồi mới thấy cảm giác xa cậu ấy khó chịu thế này..

Uyên Nhi cười sung sướng chạy xuống cạnh Phong và quay sang Băng nói câu cảm ơn

Tất cả Ken, Khánh, Hiểu Vĩ và Lam rất khó chịu.

Phong thì không biểu lộ cảm xúc nhưng trong tim cậu đang rối bời và phẫn nộ. Cậu ghét câu trả lời đó của Băng.

Băng ngồi cùng bạn Nguyệt Ánh cách xa bàn cũ của mình tận 4 bàn và khác dãy

Uyên Nhi hớn hử nói cười với Phong nhưng Phong chỉ đáp lại bằng những từ cục cằn, cứ tưởng 4 boy nhà ta hỏi han sao lại chuyển sang đây nhưng sự thật phũ phàng là không ai hỏi cả.

Giờ học bắt đầu trong tiếng cô giáo say sưa giảng bài nhưng không học sinh nào chăm chú được cả, boy thì quay xuống đáp thư làm quen với Uyên Nhi, girl thì thủ thủ với nhau nói nây nói nọ Uyên Nhi

Ngồi cùng Nguyệt Ánh, Băng mới cảm thấy rất khó chịu, nó lại nhớ đến cuộc thi hôm bữa bị Nguyệt Ánh xô đẩy, dẫm đạp, Trong trí nhớ của Băng đang hỗn loạn thì Nguyệt Ánh lên tiếng

- Cảm ơn Băng nhiều và ỉnh xin lỗi chuyện hôm trước

Băng thần thờ nhìn cô bạn cùng bàn.

Nguyệt Ánh là học sinh duy nhất trong những học sinh đánh Băng hôm đó không bị đuổi học vì Nguyệt Ánh học cùng lớp Băng nên Băng đã xin Phong và Ken không đuổi học Ánh, từ đó Nguyệt Ánh đã dành chút thiện cảm cho Băng và đến giờ khi thấy Băng đồng ý chuyển chỗ Nguyệt Ánh mới nhận ra Băng không hề có ý định gây sự chú ý cho Phong như lần đầu tiên gặp Băng

- Không sao, mình quên rồi - Băng vui vẻ đáp lại bằng chất giọng thiên thần nhưng trong lòng Băng vẫn chưa chấm dứt được mọi suy nghĩ về con người này

61. Chương 61

Mảnh ghép 61 : Khó chịu không lý do

Cơn mưa ập đến không báo trước, gió thổi làm mái tóc Băng bay và mưa trút nước ướt sũng, ngôi trường đã hiện lên trước mắt mà lại bị mưa ướt thật là đen đui

Băng dùng tay che đầu và cố chạy thật nhanh vào lớp

Giờ ướt hết như con chuột lột rồi, đầu tóc thì rối tung lên trông mà chán. Vô thức Băng đặt balo lên bàn Phong, định ngồi xuống thì mới chợt nhớ ra mình đã đổi chỗ nên ngại ngần trước mặt cả lớp chạy về chỗ ngồi. Ken chạy đến bên cạnh hỏi thăm

- Sao ướt hết thế này?

- Ngoài kia mưa mà sao không ướt được chứ? - Băng ngồi xuống thở dốc, ngẩng mặt lên nhìn Ken lấy lệ rồi gục mặt xuống

- Băng bị ốm hả? - Ken ngồi cạnh Băng lo lắng

- Không, hơi khó chịu thôi !

- Khó chịu vì gì?

Không thấy tiếng trả lời lại, Ken nhìn đôi mắt của Băng đã nhắm vào và cậu nghĩ Băng đang ngủ khê lác đầu rồi quay về chỗ ngồi của mình

Băng không hề ngủ, chỉ là trả vờ cho qua , Băng cảm thấy trong lòng hơi khó chịu và tiếc nuối khi đồng ý chuyển chỗ, có gì đó len lỏi trong người một cảm giác khó chịu thật sự

Giờ thì muốn về chỗ đó ngồi cũng không được.

Sát giờ vào lớp thì Uyên Nhi đến, vừa bước đến chỗ Uyên Nhi đã quần quýt lấy Phong rồi

- Ngoài kia mưa to quá anh ạ - Uyên Nhi ngồi xuống và ôm tay Phong

- Rồi sao? - Phong lơ đãng

- Em ướt hết rồi nè!

- Ủ - Phong nói nhỏ và vẫn chất giọng lạnh lùng ngày nào. Nếu Uyên Nhi không phải con của người chú ruột năm xưa đã cứu Phong trong đám cháy thì Phong sẽ không bao giờ để một người con gái động chạm vào nhiều như vậy kể cả em họ như Uyên Nhi

Dáng lùn lùn thấp thấp của cô giáo bộ môn Hoá bước vào lớp làm cả lớp im lặng. Vì bà giáo này rất ghê lên lớp này rất nghe lời.

Lớp này rất ghét học môn hoá..chính vì thế mà ghét luôn cả giáo viên dạy hoá luôn..!! Đó là một chân lý ngầm sâu trong tuổi học trò dữ dội rồi.

Cô giảng bài..hầu như ai cũng hiểu nhưng có một người luôn tỏ ra không hiểu đó là Uyên Nhi

- Bài này giải sao anh? - Uyên Nhi ngồi xích gần Phong, đôi mắt chớp chớp dụ dăng

Phong cũng giảng giải hộ và Uyên Nhi cũng gật đầu hiểu ý. Cô chỉ cười và hôn nhẹ lên má Phong

Phong không đề phòng nên không tránh được. Cảnh tượng này đã được đôi mắt của Băng đón nhận hết.

Trong lòng Băng có gì đó không vui, không biết nói ra sao nhưng đó là cảm giác thật khó chịu và có sự mất mát lớn. Như là thứ của mình bị người khác tranh giành.

- Lần sau đừng thế nữa - Phong lạnh lùng nói với Uyên Nhi làm nụ cười trên môi cô dập tắt

Băng gục đầu xuống bàn để lại lời cô giảng bài oang oang bên tai.

Tự nhiên trong đầu Băng hiện lên hình ảnh của Kiệt , cái hình ảnh đó sao đón đau đến thế

Sau bao nhiêu ngày tháng cố quên hình bóng ấy nhưng nó luôn hiện lên mỗi khi Băng có cảm giác cô đơn và đau đớn.

Phải chăng Kiệt luôn dõi theo bước chân và tâm hồn của Băng..luôn ở trong tâm trí Băng không chịu ra.

Băng lắc nhẹ đầu cho hình ảnh ấy vùi tắt , hình ảnh nụ cười của Kiệt thật đẹp y như Phong vậy

Dù Kiệt với Băng yêu nhau lâu vậy, tình yêu của họ rất đẹp và luôn nằm trong ranh giới của hạnh phúc nhưng chưa một lần hai người họ hôn nhau. Đơn giản chỉ là ôm và nắm tay

Nhìn Phong vậy Băng cứ ngỡ là Kiệt, muốn chạy đến nắm tay, muốn vòng tay ấy ôm mình truyền hơi ấm mùa đông ỉnh nhưng đó chỉ là tưởng tượng.

Phong yêu Tường Vy, cô gái làm trái tim quỷ rạn nứt một thời gian, Ken đã bật mí cho Băng biết hai hình xăm bông hoa tường vy và khẩu súng trên cổ là vì gì. Vì trái tim cậu ta luôn có Tường Vy.

" Ôi đau đầu quá " - Băng lắc mạnh đầu khỏi những dòng suy nghĩ hiện tại, sao khó chịu quá khi Băng nghĩ đến Phong.

Cảm giác khó chịu này là gì. Phải chăng...

" Không được, mình mãi mãi yêu Kiệt không thể lay động trước Phong được, mình không thể, mãi mãi mình với Phong chỉ là đường thẳng song song không trùng nhau, có yêu thì chỉ có đau, mình còn là sát thủ trong bóng đêm nữa có thể Phong sẽ không chấp nhận đâu, thôi đi Băng ạ mày đừng nghĩ nhiều quá không tốt đâu " - Băng nhẹ cười nhưng chẳng ánh mắt nào có thể nhìn thấy nụ cười ấy của Băng, đau nhưng rất đẹp

Những tiết học cứ thế lặng lẽ trôi qua.

Hình như chẳng ai để ý rằng Băng đang sốt cao chỉ có Ken nhận ra điều đó.

Cơn mưa vô tình ập xuống không thể khiến Băng sốt cao như vậy được mà có một lý do khác

Tiếng chuông reo lên ỉnh ỏi báo hiệu tan học

Niềm sung sướng của học sinh khắp trường nổi dậy với những tràng cười đùa chen nhau lối về

Băng vẫn gục mặt xuống bàn không hề biết tiếng chuông kêu to cỡ nào.Băng đã ngất và vương vẩn chút nước mắt lên khoé mi

- Băng làm sao thế này, Băng ơi - Ken hấp tấp lay lay người Băng và cũng biết Băng đã ngất lịm

- Sốt cao quá đưa Băng xuống tạm phòng y tế xem sao không? - Khánh vội vàng nói rồi thu dọn sách vở cho Băng

Uyên Nhi thì cứ bám lấy Phong không để cậu lại gần vì Phong có ý định bế Băng lên

Cánh cửa phòng y tế mở tung ra. Y như một phòng bệnh ở bệnh viện vậy

Mùi thuốc bốc lên giữa không gian lạnh lẽo

- Cô ta có sao không - Phong lên tiếng khi cô y tá khám xong

- Không sao chỉ là đuối sức một tẹo, chắc thời gian gần đây bạn này rất ít khi ngủ tối hoặc ngủ muộn và sáng nay chắc bị dính mưa lên vậy - Cô y tá nói xong cùng nụ cười trên môi.

Dù thế nhưng không ai là khỏi lo lắng đến khi Băng tỉnh dậy thì Ken xung phong là người rước Băng về

Vì quá mệt mỗi chân tay như rã rời lên Băng cũng gật đầu lia lịa

Ken không chịu để Băng tự đi mà bế Băng lên mặc cho Băng hết lời đòi xuống

Điều này khiến một người có cảm giác khó chịu và nâng nâng trong lồng ngực

Phong lạnh lùng quay đi, Uyên Nhi chờ ở đằng sau nằng nặc đòi Phong đưa về mặc cho tài xế của cô chờ ngoài cổng này giờ

62. Chương 62

Mảnh ghép 62 : Tai nạn bóng tối

Vừa tay lấy chiếc đồng hồ trên mặt bàn học để đeo lên tay, với những động tác cực kỳ nhanh, Băng đã trở thành một con người với style của một dân chơi.

Chiếc xe của đàn em đậu ngay trước cổng, Băng bước ra lên xe luôn.

Xe Băng khuất khỏi hẻm nhỏ vắng ra đường lớn cũng là lúc xe Phong đến nhà Băng

Ngôi nhà với giàn hoa thiên lý. Cổng đã đóng chặt và khoá bên trong. không có một ánh điện nào bên trong hắt ra bên ngoài. Phong lái xe qua hẻm rồi lao vun vút trên đường

Những cành cây bên đường theo gió tạo nên một bản nhạc quét vào khoảng không. Ánh trăng dần tàn nhường chỗ àn đêm yên tĩnh hơn. Ánh đèn đường vàng trải đều xuống mặt đường nơi dòng xe đã vắng

Chiếc xe của Băng lao thẳng vào tổ chức của Mặt Nạ Quý. Với chiếc mặt nạ huyền bí đeo trên gương mặt kia, dù là người mới gia nhập tổ chức hoặc các bang phái khác nhìn vào cũng biết đó là người đứng đầu của tổ chức này

Băng huyền bí trong bộ quần áo dành riêng cho " Bang chủ "

Những ai trong bang chưa hề biết khuôn mặt thật của Băng đều rất mong muốn được một lần nhìn thấy nhưng không ai dám ho he gì ý kiến đó cả. Mất mạng như chơi...

- Bên đó có động tĩnh gì chưa - Băng đặt cốc nước xuống bàn và chống tay lên cằm

- Thưa...chị bên đó vẫn im lìm chắc đang lập kế hoạch gì quan trọng lắm đây

- Ồ...vậy à...để xem quan trọng thế nào..- Băng nói dứt câu thì một tên từ bên ngoài chạy vào cúi đầu nói

- Chị hai bọn người của Black M-G đến đòi được biết mặt thật của chị, tụi nó bảo bang mình...- Tên đó dừng lại giọng run lên như không dám nói tiếp

- Bảo sao? - Băng đứng dậy tiến lại gần tên đó

- Chị ra ngoài rồi biết ạ

- Được

" Black M-G , Black M-G...cái tên này nghe quen quen...hình như là...đúng rồi Thiên Thiên là tiểu thư của bang này..." - Băng chợt nhếch môi cười...môi cong lên nụ cười ma quái

Ánh đèn đường mờ ảo hắt vào những gương mặt hung tợn kia nhưng khó có thể soi sáng và khiến cho tất cả nhìn thấy gương mặt của Băng dù đèn sáng cỡ nào

Cánh cổng khép lại.Băng bước ra ngoài thật ngạo nghễ như muốn chêu tức nhân vật kia

Môi cong lên nụ cười không chút thánh thiện.Tay khoanh trước ngực Thiên Thiên nói giọng cực kì đều

- Uả, người đứng đầu Mặt Nạ Quỷ xấu hay thế nào mà che mặt thế này, à à chắc là mặt đầy sẹo chứ gì..ôi ời...

- Câm mồm đi. đến đây có chuyện gì? - Băng không cần tiếp lời chế giễu ấy, Băng để ngoài tai và coi như lời nói đó chưa được phun ra

- Tao muốn biết mặt thật của bang chủ Mặt nạ quỷ được chứ

- Cô là ai mà muốn gì tôi cũng phải nghe - Băng hất giọng, mỉa mai vô đối

- Khá khen cho bang chủ Mặt nạ quỷ..rất có cá tính...- Thiên Thiên vỗ tay bồm bộp đôi môi cong lên

- Biến khỏi đây nếu không muốn chết - Băng hất tay chỉ về hướng bên phải, mái tóc phất lờ trong gió

- Tao cũng chẳng có thời gian ở đây, đi về thôi tụi bay - Thiên chống nạnh rồi cùng đàn em ra về

- Chị hai...sao chị để cô ta về dễ dàng như vậy - tên đàn em của Băng bèn lên trước cương vị của Băng, nó lạnh lùng đáp trả rồi đi thẳng vào trong bang

- Hôm nay chưa tận thế !

Hiểu được câu nói đó của Băng, cả lũ đàn em gật gù rồi cùng vào trong

Ngồi trên chiếc BMW sang trọng, gió hiu hiu thổi vương vẩn chút lạnh lẽo, bàn tay đặt trên vô lăng , đôi mắt khẽ nhú lại và giọng nói lạnh lùng thốt lên

- Đó chẳng phải cô gái lần trước đã cứu mình sao, sao lại ở trong tổ chức của Mặt nạ quỷ và lại đeo mặt nạ nữa..chẳng lẽ cô ta là bang chủ ở đây..?? Và kia là Dư Thiên Thiên...

Ánh mắt xám tro đẹp đẽ khe vờn lông mi, các giác quan của Phong không ngừng hoạt động.

Trong cái tĩnh lặng của buổi tối...

Chiếc xe vẫn lăn bánh trên con đường tĩnh lặng.

Tiếng ga rú lên với những tiếng la hét âm ỉ phá tan cái tĩnh lặng đó

Một cuộc đua xe máy đang diễn ra vụt qua chiếc xe của Phong

Một cô gái trong chiếc áo khoác mỏng manh vụt sang đường..tiếng kêu lớn dừng lại dưới một cảnh tượng đau lòng.

Chiếc xe đua long bánh và bắn lên lề đường. Một người thanh niên có gương mặt thanh tú đã điều khiển chiếc xe né qua Băng nhưng không may sải tay lái đã để lại vụ tai nạn đó..

Thật kinh hoàng

Gương mặt đỏ đẫm máu đỏ hoe. Băng chạy đến nơi người thanh niên đó bất động bỗng sắc mặt Băng thay đổi thành tím. Con tim như ngừng đập tại giây phút đó, đôi mắt vô hồn với những giọt lệ không mờ mà đến. Cái cảm giác sợ hãi vắng vắng trong tim...rất giống...

- Anh gì ơi anh tỉnh lại đi - Băng khóc, nước mắt lại rơi khi chính bản thân nó không biết vì sao mình khóc chỉ cảm thấy nhói ở lồng ngực vì gương mặt thanh tú của người thanh niên này rất rất giống gương mặt

của Kiệt ngày ấy..ngày mà Kiệt cũng nằm như thế này, máu cũng chảy như vậy.. Tất cả như một vòng tuần hoàn lặp lại quá khứ vậy...

” Nỗi đau ơi đừng rạch vào tim tôi nữa, tôi đau lắm...”-

Băng lắc mạnh người thanh niên đó cũng như lắc mạnh người Kiệt giống lần trước vậy, cái quá khứ lại ủa về và xé nát tim Băng.

Gắng quên đi Kiệt nhưng có quên được đâu...

Băng bấm số gọi cứu thương đến..

Một thân hình to cao bỗng che lấp một khoảng bóng của Băng ập trên nền đường vàng

- Không khóc nữa - Phong nói với chất giọng lạnh lùng vốn có nhưng thêm vào đó chút quan tâm âm thầm. Cảm giác cậu thật lạ khi thấy người con gái này khóc...

Nếu chỉ nghe thoáng qua sẽ không cảm nhận được điều đó

Băng đứng vậy quệt vài giọt nước mắt cố tạo ình gương mặt bình tĩnh nhất

- Sao cậu lại ở đây?

- Sao tôi lại không ở đây - Phong trả lời Băng bằng cách hỏi ngược lại

Băng không muốn nói gì hơn và mấp máy môi

- Cậu đưa tôi về được không?

- Về thôi - Phong buông từng chữ lạnh lùng rồi kéo tay Băng ra xe.Băng ngoái đầu lại cũng là lúc tiếng xe cứu thương reo lên inh ỏi. Một giọt nước mắt chạm xuống đất khẽ thứ tội với người thanh niên ấy mặc dù Băng không phải là người có lỗi

- Lần sau thấy tôi khóc hãy tránh xa ra, đừng nhìn tôi lúc như vậy - Băng không nhìn vào gương mặt lạnh lùng kia, tay mon men trên thành xe chạm vào cái giá lạnh của ban đêm

Phong im lặng không thốt lên một lời nào. Gương mặt kia không có chút biểu cảm nào trước câu nói ấy (Lạnh lùng quá đi)

Băng trân trân nhìn vào cánh tay đưa lên không trung viết lên đó một chữ gì đó nhưng Băng không sao hiểu nổi hành động của Phong là như thế nào, thôi đành chấp nhận IQ không đủ giỡn với con người của Phong

Đưa Băng về đến nhà, trước khi cánh cổng kia mở ra và Băng bước vào, Phong hỏi

- Cô đi đâu mà về muộn thế

Băng quay đầu lại không đáp tim đập thành thịch và nụ cười duy nhất hiện lên để trốn tránh câu hỏi đó, Băng bước vào trong để lại cục tức bên ngoài

63. Chương 63

Mảnh ghép 63 : Vô tình chạm vào ác quỷ

- Con chưa thật sự lạnh lùng và tàn nhẫn đâu con gái của ta ạ, chỉ vì cái quá khứ đó mà khiến con dễ mềm lòng và nhẫn nhin như vậy sao, như thế con sẽ không đạt được mục đích chính đâu con ạ vì cha biết nhờ Đur Thiên Thiên đẩy độc ác và tàn bạo hơn con nghĩ gấp trăm lần...- Lời cha của Băng nói qua điện thoại làm tim Băng khẽ đau nhưng rồi chỉ 5 giây nỗi đau ấy vụt tắt và thay vào đó là giọng nói lạnh nhạt cất lên

- Con biết, con sẽ sửa

- Được rồi con gái yêu - Nói xong là tiếng cười lớn ở đầu dãy bên kia, Băng lạnh lùng cúp máy và mắt trợn tròn nhìn lên chiếc đồng hồ trên tay như muốn quay ngược lại thời gian..

Hôm nay Băng ngủ dậy muộn nên không có thời gian chuẩn bị bữa ăn sáng, nó gặm ổ bánh mì trên tay vừa đi vừa ăn.

- Hôm nay sẽ là ngày tận thế của mày - Thiên Thiên gầm gừ trong xe rồi đạp thắng mạnh tiến về phía Băng đang ăn bánh mì một cách ngon lành

Thiên Thiên lái xe lạng lẽ sau lưng Băng mới đạp thắng mạnh lên Băng không thể nào đề phòng được...

** Xoẹt...Rẹt... **

- Băng ơi cẩn thận - Ken từ đâu chạy đến ôm Băng và nhảy vào lòng đường

Mọi con mắt của người dân xung quanh đổ dồn về phía chiếc ô tô của Thiên đang lái với vận tốc nhanh và biến mất vào dòng xe cộ tấp nập trên đường

Băng sờ tay mình thấy máu nhưng không hề có cảm giác đau hoặc cảm giác máu chảy ra gì cả, Băng nhận biết thấy người đang ôm mình chảy máu tay rất nhiều

- Ken..có sao không...Ken..ơi

(Băng : T/giả em đứng đấy làm gì. Xem Ken có sao không cùng chị.// t/giả : Em đang đứng chờ thăm con Thiên Thiên đây @@)

- Không sao, Băng có sao không?

- Băng không sao, Ken chảy máu vậy là có sao rồi..vào viện thôi - Băng lo lắng, gương mặt hệt như một đứa trẻ sợ máu

- Làm gì làm to vậy, chảy máu ít tay thôi mà vào viện tốn tiền lắm - Ken cười để trấn an tinh thần cô nhóc.

- Giờ còn đùa được à - Băng hầm mặt

- Mà Băng biết người lái xe định đâm Băng vừa rồi là ai không để Ken xử -

- Không biết...

- Vậy à, thôi đến trường đã, muộn học rồi

- Ủ

- Sao tay mày chảy máu thế kia, đứa nào dám làm gì mày sao để tụi tao xử bắn - Khánh nâng tay Ken lên và có chút lo lắng nhưng đùa cợt nhiều gấp đôi

- Không sao, sáng nay ngã cái bắt cần quá nên ngã nhẹ thôi mà - Ken cười đùa làm Băng thấy có lỗi nhiều

* Rầm ***

Nguyệt Ánh - bạn cùng bàn Băng xô vào Phong khiến Phong đập tay xuống bàn còn Nguyệt Ánh thì ngã xuống và ngã xuống. Như chờ cái đỡ dậy của ai đó Nguyệt Ánh ngồi lì dưới đất như ăn vạ. Nhưng chắc cũng không phải ăn vạ mà là vì cô nàng đang đau c-h-â-n

Ánh mắt Phong hiện rõ sự tức giận, đôi mắt xám tro lại tròng lên khá đẹp

- Đi chết đi - Phong lạnh lùng gằn mạnh những chữ đó, mùi nguy hiểm bốc lên nồng nặc, tất cả những ai có mặt ở đây đều nín thít trong sự chờ đợi bàn tay của Phong tóm gọn lấy Nguyệt Ánh và xử theo cách của ác quỷ

Im lặng thật khiến con người ta căng thẳng, chỉ còn nghe thấy tiếng kim đồng hồ đuổi nhau vang lên tích tắc.

- Em...xin...lỗi...là...em...bất...cẩn...em...không...có...cố...ý...- Nguyệt Ánh run sợ đưa mắt lên nhìn ác quỷ nổi giận nhưng không may chạm ngay vào đôi mắt xám tro ấy

Những người ngoài cuộc tim đều đập thành thịch và hiếu kì trước hành động sắp tới của Phong

- Chết đi - Phong gần giọng thật mạnh và đáng sợ, đôi tay của cậu nâng lên không trung chuẩn bị ột cú đánh giáng trời. Nguyệt Ánh sợ tím môi tim đập loạn xạ bám lấy tay Phong

- Anh...em xin lỗi rồi còn gì?

Tình hình khá không ổn cho câu nói vừa rồi của Nguyệt Ánh, không ai dám ra can hoặc nói đỡ hộ Nguyệt Ánh..Cô bé đáng thương đang làm máu ác quỷ của Phong sôi sục

Phong túm tóc Nguyệt Ánh thật mạnh và định lôi cô quăng đi đâu đấy cho đỡ ngứa mắt

Băng định can nhưng chưa kịp nói câu gì thì Uyên Nhi chạy vào lôi ác quỷ ra ngoài

- Anh đừng làm vậy chết cô ta anh cũng không vui đâu - Uyên Nhi nói láo rồi nhìn Nguyệt Ánh với ánh mắt chết chóc. Ác quỷ chịu buông tha và ánh mắt trở lên lãnh đạm nhìn Uyên Nhi và nhìn cả Băng

Cả trở về trạng thái bình thường và tản ra sau một vụ tắc đường trầm trọng

Nguyệt Ánh khóc nức nở suốt khi nghe lời cảnh cáo của Uyên Nhi

- Lần sau đừng đụng vào anh Phong dù chỉ một cái chạm nhẹ tốt nhất bạn hãy tránh xa anh ấy 2 mét , ok Từ vụ của Nguyệt Ánh không nhỏ nào dám đụng chạm đến Phong dù chỉ là sơ ý

Ác quỷ đẹp quá làm gì để cho người ta thêm thưởng mong muốn..

Không thể chạm đến được cũng như cục tiền 500k trước mặt mà không dám nhặt.

64. Chương 64

Mảnh ghép 64 : Tình cảm đặc biệt

Những âm thanh xuyên thủng mọi góc ngách của ngôi trường danh đá.

Những cú ném mạo hiểm của những trò chơi do học sinh tạo ra

- Mấy bạn có chơi cái trò đó đi không? - Một bạn nam thuộc hội quản lý học sinh quát mạnh trước những trò chơi nguy hiểm đó

- Á thằng này từ khi mày lên chức quản lý học sinh mày oai ra mặt nhỉ - Một giọng nam khinh bỉ cùng những ánh mắt ghen ghét chĩa thẳng về bạn nam đó

- Lần trước thế nào giờ tớ vẫn thế, giờ tớ có trách nhiệm nhắc nhở các bạn không được chơi trò nguy hiểm thì có gì sai à? - Đỗ Trọng Nam nói giọng đều đều

- Không chơi thì không chơi, bắt công lại mách với hội trưởng là anh em mình vỡ mặt đấy - Một giọng nam khác mỉa mai và cả lũ lườm nguýt Nam

- Chết đi - Từ đằng sau cái người được cả trường gọi là Hội trưởng nói với giọng cực kì sắc sảo, đôi môi cong lên nụ cười ma mị

Đỗ Trọng Nam cúi đầu xuống chào Hội trưởng còn mấy tên kia cứng đờ người một lúc sau đó cả thân hình run lên bần bật

- Thích vỡ mặt - Phong lạnh lùng nói tiếp trong sự nín thở của mấy tên kia. Một tên sợ hãi nói lắp bắp không nên lời, chân tay cứ đập vào nhau như mùa đông mặc mỗi cái áo ngắn tay thôi vậy

- Dạ...em...không có ý gì...đâu ạ..chỉ là nói thế cho vui thôi..phải không Nam...- tên đó cùng cả lũ quay sang nhìn Nam với ánh mắt cầu cứu nhưng Đỗ Trọng Nam không là một cái gì cả, nếu dính vào thăm nào của ăn cược của Hội trưởng như cơm bữa

- Vui - Phong buông thả một câu không thèm nhìn lấy gương mặt tái xanh kia một cái

- Dạ...

Mấy tên đó rằng môi chạm vào nhau run cầm cập sắp ngất rồi...

Phong quay đi trong sự ngỡ ngàng của bọn xung quanh, mấy tên có tội đó cứ tưởng Phong không tính toán nhưng sau câu nói của Phong vắng lại thì lập tức mấy boy đó chết điếng người

- Trồng cây chuối một tiếng áu dồn lên nào chết hết đi !

Tất cả những ai có mặt ở đây cũng đều rung tim. Thế này lần sau cho bọn kia tiền cũng không dám nói bừa nữa, nhất là nói đến Hội trưởng.

Những ngón tay lướt nhẹ trên màn hình cảm ứng của điện thoại. Những cái nhìn xung quanh không bao giờ rời nữa con mắt nếu như không có cái tròng mắt lạnh lùng và...đáng yêu của Phong

Cái bút rơi lững lơ trên không trung và đáp xuống mặt đất tạo nên một tiếng động nhẹ đủ cho cả lớp rơi vào tình trạng sợ mất mặt

- Của anh Phong đây - Uyên Nhi cúi xuống nhặt bút lên cho Phong rồi cười tươi nói, Phong nhận lấy cái bút mà không cười lên một tý nào

- Tan học em về nhà anh ăn trưa nha - Uyên Nhi cười tươi nói với Phong

- Tuỳ em - Phong quay sang nhìn Uyên Nhi, ánh mắt không chứa lạnh lùng nhưng chứa chút nhạt nhẽo

Uyên Nhi chỉ cười không đáp lại rồi quay về tập trung vào bài giảng của cô

- Nhạt - Băng thốt lên một câu khiến Nguyệt Ánh bên cạnh khó hiểu mà cứ nhìn chăm chăm vào Băng

- Gì vậy? - Bốn con mắt chạm vào, Nguyệt Ánh đang cố tìm một câu trả lời nào đó mặc dù biết mình rất vô duyên.

- Không - Băng quay đi, quay sang chỗ Phong cười nhẹ một cái

Nguyệt Ánh thấy hết mà sao trong tim lại bắt đầu nghi ngờ Băng thích Phong và ánh mắt trao cho Băng lại lộ liễu một thứ gì đó không thiện cảm cho lắm mặc dù Nguyệt Ánh không bao giờ có ý định muốn hại Băng thêm một lần nào nữa

- Nếu có tình cảm gì đó đặc biệt với một người mà vẫn không thể nào quên đi người của quá khứ thì thế nào - Băng chân thành hỏi Nguyệt Ánh thay bằng tâm sự với cô bạn thân nhất đó là Kỷ Lam

- Mình không biết vì mình chưa trải qua bao giờ ... nhưng tình cảm đặc biệt ấy Băng đang dành cho ai - Nguyệt Ánh dừng bút và chân chân nhìn Băng

- Một đường thẳng song song chắc không bao giờ trùng được - Băng cười nhạt nói

- Không thử làm sao biết , có phải người Băng nói là Phong không

- Không phải - Băng lắc đầu rồi chốt câu khẳng định nhưng trong lòng nó đây là một câu nói lừa dối chính bản thân mình

Băng không biết tình cảm mình dành cho Phong như thế nào

Không đơn giản là tình bạn bình thường

Nó đã vượt quá mức đó và con tim không thể ngăn nó lại được

Không còn gọi đó là tình bạn nhưng cũng không thể xem đó là tình yêu

Chỉ có thể xem nó như một tình cảm đặc biệt, cảm xúc rồi sẽ tự dâng lên hoặc hạ xuống tùy theo trái tim điều khiển

Có thể giới chịu đựng

Giới kìm nén cảm xúc.

65. Chương 65

Mảnh ghép 65 : Nước mắt vị tình

Thời gian trôi qua... hình bóng nhạt nhòa ...nỗi đau còn mãi ... nụ cười trên môi nước mắt đắng vô hình.

.

Mỗi lần trở lại nơi ấy lòng chợt nhen nhói nỗi đau

Tìm lại kí ức của năm nào...

Con đường hiu quạnh trong giá lạnh của buổi chiều. Dù con đường còn tấp nập nhưng trong tim nghẹn ngào nỗi cô đơn trống trải và một cảm xúc không thể che lấp

- Mà còn nhớ Kiệt sao? - Lam hạ giọng

- Chưa quên được - Băng nói giọng buồn lặng lẽ giấu dòng xe cộ tấp nập buổi tan tầm

Đã mất rồi không nên níu lại kỉ niệm làm gì chỉ thêm đón đau và tăng nhớ nhung thôi. Điều duy nhất cần bây giờ chỉ có thời gian để quên đi và làm lại. Thời gian để chứng minh trái tim ta chưa chết và vẫn có thể tìm một yêu thương đáng gìn giữ hơn yêu thương đã mất. Nhưng nếu đau thì hãy thể hiện ra bên ngoài không nên học cách che giấu cảm xúc..nó có thể nổ tung ra khi nỗi đau đó lớn dần và không đủ chỗ chứa

Và nếu...

Tập sống tốt hơn

Tập sống lạnh lùng

Tập cách mạnh mẽ

Nhưng...nếu muốn tập sống mà quên đi một người là một điều rất khó có thể làm được

Buồn ít thôi để còn vui nữa chứ !!

Con suối chảy róc rách hiện lên trước mắt

Suối đẹp mà cảnh xung quanh đây cũng đẹp nữa. Không gian thơ mộng và tĩnh lặng

Luồng gió thổi khẽ rít những bông hoa lung lay trong gió toả hương thơm nồng nàn quện vào bóng xế tà của buổi chiều và chạm đến màu hoàng hôn

Dựa lưng vào gốc cây to ngay cạnh suối, bàn tay khẽ vuốt ngược mái tóc bị gió thổi, khẽ thở dài và âm trầm nói

- Nơi đây không ít kỉ niệm vui buồn của tao với Kiệt, hồi đó tao chưa quen mày và mày cũng không thể nào biết được tình cảm của tao và Kiệt hồi ấy đẹp như thế nào. Lần cả nhóm trốn học đi chơi và bị bố mẹ biết được nên cả nhóm ra đây trốn bố mẹ, tao bị ngã xuống suối hồi đó tao không biết bơi Kiệt đã lao xuống cứu tao, tao lên được bờ rồi thì Kiệt bị trượt chân ngã xuống và bị chuột rút nữa, tao sợ lắm may có Quân xuống cứu nên Kiệt không sao, từ đó tao tập bơi để tự bảo vệ mình khỏi nước mà không phiền đến Kiệt như vậy...nhưng bây giờ tao ngã xuống nước có muốn Kiệt cứu cũng không được

Giọng Băng vương vấn chút buồn và nhung nhớ

- Sao mày kể cho tao chuyện này - Lam thầm thương con bạn

- Vì tao nhớ Kiệt, tao không muốn giữ mãi trong lòng nên tao nói ra cho với

- Mày còn yêu Kiệt nhiều đúng không

- Tao cũng không biết vì...

- Vì...gì...??

- Thôi tao không nói được, tao chưa xác định đúng lên không thể tự tiện nói ra, mày thông cảm đi.

- Vậy bao giờ xác định được có thể nói cho tao biết chứ !

- Tất nhiên rồi.

- Ok.

- Ok.

- Hình như ở bên kia có người khóc - Lam đứng dậy để xem phải không

- Ồ đúng rồi - Bằng cũng đứng dậy theo, hai người nhìn xa xa thấy một cô gái tóc dài đang khóc, không biết vì gì nữa

Nghe tiếng khóc ấy rất đau lòng và nó như tiếng khóc khi Kiệt trút hơi thở cuối cùng vậy

- Đến đó xem sao? - Bằng kêu Lam

- Ừ

Bằng và Lam chạy đến gần mới biết đó là Uyên Nhi, cô đang đau đớn nước mắt chảy ra ngập tràn bờ mi

Sao thứ nước trong suốt này lại đau đớn đến thế. Dù biết có chảy ra bao nhiêu cũng không thể vơi bớt niềm đau nhưng thứ nước này rất vô tư chảy mặc kệ sự ngăn cản của chủ nhân

- Uyên Nhi, sao cậu khóc thế này? bị sao à? - Lam hỏi

Bằng lặng im nhìn tấm hình trên tay của Uyên Nhi và đoán ngay được sự việc

- Phong làm gì cậu sao? - Bằng tiến tới

- Hai người đến đây làm gì, biến đi - Uyên Nhi quạo lớn trong tức giận, đôi mắt xiết chặt niềm đau

- Cậu hơi quá rồi nhé, đây chưa làm gì đâu mà biến, có giỡn thì cậu biến trước đi - Lam tức lên mặt, lời nói của Uyên Nhi tác động mạnh đến một tấm lòng tốt đang muốn giúp đỡ bạn bè của Lam

- Biến hết đi...- Uyên Nhi khóc to lên, nước mắt thi nhau tuôn trên gương mặt xinh đẹp kia

Chỉ có yêu mới khiến Uyên Nhi ra thế này, Uyên Nhi đang yêu ai??

- Người ta có ý tốt hỏi xem sao không lại quạo vậy, vậy ở đó mà khóc đi - Lam bực tức lôi xoàng xoạch Bằng đi.

- Biến - Uyên Nhi la lớn rồi lau nước mắt, ánh mắt hằn lên tia hung dữ nhìn Lam, bàn tay xiết chặt và bóp nát tấm hình trên tay và rít lên qua từng kẽ răng

- Mặc kệ anh yêu ai không yêu em nhưng em phải có anh bằng được anh trai yêu dấu à

Tình yêu này có phải sai khi em gái yêu anh trai, nhưng họ không phải máu mủ ruột thịt cô nghĩ vậy và nhất quyết có anh bằng được không chịu buông tha, dứt khoát là thế, nếu ai chiếm được trái tim sắt đá ấy thì người con gái đó sẽ phải đối đầu với một kẻ thù hung bạo như Uyên Nhi

- Tao có cảm giác Uyên Nhi yêu Phong nhiều đấy - Bằng vừa đi vừa nói

- Tao cũng có cảm giác đó , nhưng họ là anh em.

- Không phải anh em ruột - Bằng khẳng định ngắn gọn đủ để Lam hiểu nghĩa

Hoàng hôn cũng đã tàn thay vào đó là bóng tối bao phủ, cuộc sống ban đêm như tấp nập và rực rỡ hơn ban ngày khi những cột đèn đường được bật lên, xung quanh những cây cỏ bên đường cũng được treo những dây đèn nhấp nháy lung linh

66. Chương 66

Mảnh ghép 66 : Cuộc đối thoại giữa hai ” trùm”

Thành phố bao la rực sáng ánh đèn, trên mọi nẻo đường không gian càng trở nên lạnh mạt hơn bởi những cặp tình nhân khoác vai nhau trong đêm đông giá lạnh. Họ trao nhau tình yêu mà chỉ có thể nói sẽ bên nhau đi đến suốt cuộc đời

Vàng trắng chiếu sáng, những vì tinh tú tô điểm cho bầu trời lung linh

Nếu đầu đó xuất hiện một vài tiếng bồm bộp của những pha đánh nhau liệu tất cả có còn lạnh mạt không

Những chiếc mũ trần sang trọng bị đập nát đến nỗi xì cả khói, sẽ có khả năng cháy nếu có một chút lửa bén vào

Những cú đánh dã man không ngừng đi cùng những tiếng kêu rùng rợn và xen lẫn tiếng rên đau đớn

Mùi máu bốc lên giữa không gian giá lạnh càng làm cho sự ghê tởn và đáng sợ kia tăng lên gấp bội

- Dừng tay lại - Một cô gái với chiếc mặt nạ che gần hết khuôn mặt xuất hiện nói như quát, tiếng nói ấy lẫn át không trung, tất cả trở nên nín breath chăm chăm nhìn vào cô gái bí ẩn đó, những ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn thú vị của đám côn đồ thật kinh tởm khi chĩa thẳng ánh mắt trái tim màu máu về phía cô gái đó

Tiếng nói của Băng như một mệnh lệnh có tác dụng nhưng chỉ sau vài giây tất cả trở nên nhốn nháo và lại bắt đầu những câu rủa nhau vô ý tứ kèm theo những cái trợn mắt cay nghiệt

- Đây là địa bàn của tôi, nếu muốn đánh nhau thì biến ra chỗ khác mà đánh, đừng làm giờ bận rộn này - Băng lạnh lùng buông thả đôi tay trên không trung thốt ra câu nói làm tất cả đều ngạc nhiên vô cùng nhất là một chàng trai trẻ thanh tú, gương mặt lạnh lùng vô cảm. Ánh mắt dời khỏi sự lạnh lùng chuyển hoá đều đều thành sự ngạc nhiên nhưng sự ngạc nhiên ấy không đơn thuần chỉ là ngạc nhiên bình thường mà nó rất đáng sợ

Phong ngược mắt lên nhìn thẳng vào chiếc mặt nạ ấy

Trong đầu cậu hiện lên là một cô gái đã cứu mình ở quán bar ấy, không sao dứt khỏi cái tò mò muốn nhìn thấy khuôn mặt kia, một khuôn mặt vốn dĩ rất quen thuộc và cũng là khuôn mặt của người đã dẫn che lấp đầy đủ trái tim sắt đá ấy chỉ còn thiếu một câu nói nữa thôi

Ẩn sau chiếc mặt nạ quỷ đó là một sự ngạc nhiên cũng không kém những người kia, khi Băng nhìn thấy Phong và thấy chiếc áo sơ mi trắng của Phong đã dính đầy máu tươi, màu đỏ lan toả khắp các nơi trên cơ thể thậm chí có cả trên mặt

” Sao lại là cậu chứ, trời liệu cậu ta có nhận ra giọng nói của mình

không...làm sao giờ...chuồn hả...không được..thế khác nào để lũ này nói vào nói ra Mặt Nạ Quỷ chứ...” - Băng cắn môi bứt dứt khi thấy chàng trai trẻ là Phong với gương mặt đã trở lại lạnh lùng nhạt nhẽo như bao giờ hết.

Băng thay đổi giọng 180 độ để tránh Phong nhận ra giọng, cố mãi mới nói được giọng khàng khác giọng mình ở lớp, và chất giọng đó cũng học được rất nhiều ở người con trai này đó là rất rất lạnh lùng hầu như một chút biểu cảm cũng không lộ được ra

- Tôi nói sai ở đâu sao mà tất cả ngạc nhiên vậy?có cần người của tôi ra tiền không?

- Đây là con nào, ở bang hội nào mà dám to tiếng với tui tao - Một tên mặt dính máu và khoé môi đã bị nứt lên giọng , hất tay về phía trước trừng mắt nhìn Băng với thái độ khinh bỉ. Một động tác coi trời bằng vung..coi thúng bằng lia..

- Con người..Mặt Nạ Quỷ - Băng nói ngắn gọn , mùi nguy hiểm dục lên bao trùm cả không gian

Căng thẳng căng thẳng, những nhịp tim vô tình đập mạnh và run lên vì nghe thấy cụm từ Mặt Nạ Quỷ

Chỉ có trùm to của Mặt Nạ Quỷ mới được đeo chiếc Mặt nạ đó, sao mà không để ý ngay từ đầu, nghe nói Mặt Nạ Quỷ có một người con gái trẻ tuổi đứng đầu nhưng không để lộ mặt trong giang hồ...giờ mới được nghe giọng nói ấy...đáng sợ thật..

Không ai đếm và cũng không ai bảo ai..tất cả...một..hai...ba..năm (sợ quá thiếu nhịp bốn) cùng chạy toán loạn va đẩy nhau, vừa chạy vừa đuổi dần sức vì vết thương do vụ ẩu đả vừa rồi.

Chỉ còn lại duy nhất Phong và một số đàn em của Phong còn đứng nghênh ngang ở đó

Phong ra lệnh cho đàn em về Devil bloodthirsty làm một số nhiệm vụ và hoàn thành kế hoạch gì đó cùng Ken

Ken là một " chúa tể " hay nói cách khác cậu chính là Boss của bang Viboss làm mưa làm gió trong giang hồ và nổi tiếng nhất ở bên Mĩ, nhưng vì một thời gian Ken đã tự ý rút khỏi giang hồ vì một lý do mà không ai biết, cái tên Boss Ken đã đi vào dĩ vãng nhưng để lại không ít tiếng tăm vang xa đến tận bây giờ.

Khánh và Hiểu Vĩ không gia nhập vào giang hồ, bang phái , tổ chức nào nhưng cũng có tiếng lớn và sự đáng sợ đến kinh ngạc mà mỗi khi nhắc đến tên 2 người này trong giang hồ nhiều bang phái cũng phải rùng mình, Khánh và Hiểu Vĩ được coi như " trùm thứ 2" của Devil bloodthirsty ngang hàng với Phong và cũng là " boss thứ 2 " của Viboss ngang hàng với Ken

- Lại gặp rồi - Phong nhếch môi nhưng không tạo ra một nụ cười nào hết

- Chào - Băng hơi cúi đầu theo kiểu đàn em thường làm với đàn trên

- Đây chính là địa bàn của cô sao ?

- Đúng thì sao?

- Không sao

- Giờ có hai người chúng ta, không còn ai xung quanh, cô có thể cho tôi biết mặt thật được chứ - Phong nhếch mép với nụ cười hiểm nhưng thật chất cậu không có một chút ác ý nào

- Vì sao cậu muốn biết? - Băng bắt đầu lo lắng nôn nao cảm thấy khó xử

- Vì sao à? tôi không bao giờ cần lý do !

- Thế tôi cũng không bao giờ phải nghe theo lệnh của người lạ. Ok

- Ok,tôi sẽ không ép, hèn mãi thôi - Phong nói với một chút khinh nhờn để làm tức đối phương, nhưng đối phương sẽ không tức mà còn đáp trả bằng một nụ cười lạnh

- Nếu muốn xem...được thôi !

Băng cho tay vào trong túi áo, lướt nhẹ qua màn hình cảm ứng bấm số linh tinh và tắt luôn trong 3 giây .Đó là một kế hoạch Băng muốn làm ngay bây giờ..

Thật sắc sảo..đó sẽ là con người thông minh của tương lai

Phong đắc ý nhìn bàn tay Băng định nâng và tháo chiếc mặt nạ ra..

Nhưng tất cả bị gián đoạn ngưng trệ này bằng tiếng chuông điện thoại của Băng reo rất lớn rất to, tiếng nhạc của hãng điện thoại Iphone

Băng dừng tay lại và cho tay vào túi móc điện thoại ra và nghe theo một quy luật.

Thật ra, vừa rồi Băng gọi ột người trong bang thân thiết với Băng nhất và tắt đi khi tên đó chưa kịp nghe, mục đích để tên đó gọi lại xem như có chuyện để đánh lừa cộng chêu tức tên kia cho Phong tưởng bỏ xong vỡ oà..quá thông minh

- Xin lỗi tôi có việc gấp tôi đi trước ! - Băng cười lạnh và nhanh chóng leo lên xe và phóng đi, để lại làn khói bụi còn vương vẩn trên không trung và một người con trai đứng " bơ vơ " một mình với một cục tức. Vì Phong cũng biết trò mà Băng làm..cậu cũng đủ thông minh để nhận ra những trò như thế này.

Phong lên xe đạp thẳng mạnh và vun vút trên đường dài, đắm mình vào những bài nhạc hay được cắm tai nghe.

Cuộc đối đầu tuy đơn giản chỉ với vài câu hỏi băng khươ nhưng để lại trong người cả hai đều là những tò mò độc đoán và ... lo..sợ

67. Chương 67

Mảnh ghép 67 : Trận đua xe đầu tiên

- Đó là một lời đe dọa hay thách đấu? - Ánh mắt Băng tràn đầy âm khí, đôi môi cong cong bí ẩn cùng một nụ cười lạnh

- Tuỳ, muốn nghĩ sao thì kệ, ok, đã là người đứng đầu Mặt Nạ Quý thì phải biết đua xe - Giọng nói đầy thách thức và một nụ cười ma mị nhìn thẳng vào cô gái đeo mặt nạ quý đen kia

- Được, mày về chuẩn bị đi, 2h chiều mai bắt đầu thi - Băng nói với chất giọng cực kì đầu gấu cộng thêm vài cử chỉ lạnh lùng

- Ok - tiếng cười man rợ phát ra như đắc ý

Thiên Thiên cầm chiếc gậy gỗ đập mạnh xuống đất rồi cười lớn quay đi, chiếc xe của Thiên lái cổ ý đập mạnh thẳng và lao cước trên đường tạo ra một lớp bụi mỏng bay vào không trung

- Chị có biết đua xe không? nếu thua chị sẽ phải tháo mặt nạ ra - Trợ lý riêng trong bang của Băng khẽ lên tiếng khi nghe Băng quyết định trước lời thách đấu xen lẫn đe dọa của Thiên Thiên bên bang Black M-G

- Chưa biết, giờ chuẩn bị xe đua cho chị luôn đi, xe máy BMW . Ok !

Nghe Băng nói xong, tên đó gật đầu lia lịa rồi cúi chào

Tin tức này đã lan rộng trong giang hồ với lời khiêu chiến của tiểu thư Black M-G và tiểu thư của Mặt Nạ Quý

Liệu đó có phải điều phiền phức hay không?

Băng có phải là đối thủ của Thiên Thiên hay không khi Băng chưa một lần nào đua xe còn Thiên Thiên đã có lịch sử đua xe lâu đời rồi.

- Anh Phong, giờ có đi xem không? - Một tên đàn em lí nhí nói với Phong, gương mặt dần ra chờ một câu hỏi

- Chuẩn bị xe cho tôi - Phong lạnh lùng trả lời lạc câu thay cái gật đầu.

- Vâng - tên đó không dám nói gì hơn trước thái độ vẫn nghiêm ngặt lạnh lùng của Phong

Chiếc xe Lamborghini Sesto Elemento lao vun vút trên đường với vận tốc cực nhanh

Mỗi lần nhìn thấy Phong là một lần thay đổi kiểu xe mới mà toàn là siêu xe có tên tuổi nhất nhì thế giới.

Đây là chuyện trong giang hồ nên không thể nào thiếu Ken được, Ken lịch lãm và nổi trội trên siêu xe Ferrari enzo

Con đường gió lộng và âm u toả ra nồng nặc.

Vy Băng choáng vạng khi thấy số lượng người đến xem khá đông và đặc biệt có cả Phong và Ken.

Chiếc mặt nạ vẫn uy nghiêm che khuôn mặt.

Băng đã chuẩn bị sẵn những gì thuộc về thể loại đua xe và chiếm chệ trên chiếc xe máy đua BMW hạng nhất

Thiên Thiên cũng có mặt với hàng ngàn tiếng khen gọi của đàn ông và những tiếng tâng bốc của đàn em

- Tiểu thư Thiên Thiên cố lên.

Tiếng đàn em bên Thiên Thiên đập chân đập tay hét lớn.

- Nhỏ cáo già Thiên Thiên thua chị hai của Mặt Nạ Quỷ đi, lêu lêu..la la..plè plè - Tiếng đàn em của Băng, mặc dù bang của Băng toàn là đàn ông hiểm lăm mới có một vài đàn bà và bây giờ chính là lúc mồm miệng của lũ đàn ông này bộc phát đả đảo đàn bà. Là đàn ông nhưng đàn em của Băng vẫn nói kiêu đàn bà đến chêu tức mấy đứa con gái ông ọ bên bè Thiên Thiên.

- Thiên tiểu thư là hoa hậu đua xe..hoa hậu sắc đẹp luôn..Tiểu thư cố lên...

- Cái gì chứ? Mặt thì như cái chậu mà cũng đòi làm hoa hậu á? - Đàn em của Băng cười ha hả chất ngàn tấn xi măng lên đàn em của Thiên.

(Ha ha nhìn mặt mấy nhỏ đó bị vị xị xuống rồi lại chuẩn bị lên dây cót chửi lại mà buồn cười quá đi..hahaaha
// Băng : Ê t.giả bị điên à? // T/giả : Ẹ hèm..thích thua đua xe à? Băng : Suýt...Hi Hi)

Hai chiếc xe đua ngang nhau đã sẵn sàng đến địa điểm xuất phát.

Cả hai lên ga và bắt đầu cuộc đua..

Xe phóng vào đường đua như những con báo chạy đua với kẻ thù, hai chiếc xe di chuyển nhanh hết mức xoẹt xoẹt trên đường tạo nên những vết đỏ lửa hung tợn

- Mày nhất định sẽ thua, và tao sẽ bắt mày tháo mặt nạ ra - Thiên Thiên cười hiểm ác và lên ga nhanh hơn

Thiên Thiên vượt qua Băng một đoạn không xa nhưng cũng đủ đến nòng ta cười đắc thắng

- Chị Băng có thắng được nhỏ này không - Mấy tên đàn em của Băng nói lí nhí vào tai nhau và vào tai Hữu Kỷ - trợ lý riêng của Băng

Không ai dám nói to tên Băng cho người ngoài bang biết nếu không vào nhà xác như chơi

- Im để xem đã - Một vài tiếng lí nhí phát ra chứa đầy lo lắng. Không quan trọng đến danh dự của Mặt nạ quỷ nhưng Băng sẽ thấy không vui nên lũ đàn em cũng rất buồn

Không vượt qua được việc gì đó, không dành chiến thắng cho bang, Băng sẽ làm mọi cách và mọi thứ để có thể dành được những thứ đó về mình. Bởi vì cô là thống lĩnh là chị hai của rất nhiều đàn em yêu quý..và cô cũng là người con gái đầu tiên thống lĩnh Mặt nạ quỷ và ghi điểm cao nhất trong lòng đàn em.

Dồn hết sức vào để lái xe, Băng cảm thấy mệt mỏi vì lần đầu tiên phải lái xe với tốc độ nhanh như thế này, đường đua còn dài, bánh xe quét vào đường đua tạo nên những tiếng ma sát nghe nổ tai.

Thiên Thiên tăng ga và chiếm lĩnh đường đua, vượt Băng một đoạn khá xa.

Băng tự cảm thấy mình bất lực trước trò chơi này, ý nghĩ thoáng trong đầu, Băng sẽ không bỏ cuộc mà lao nhanh với vận tốc như tên lửa

Tiếp theo sẽ là đoạn cua, Thiên Thiên đã qua còn Băng vừa kịp đến, chiếc xe đua nghiêng theo độ cua gần như sát xuống đường như những tay đua thứ thiệt và có tiếng

Chỉ cần một tai nạn nhỏ nhoi cũng đủ để cướp đi sinh mạng trên xe

" Vì bang ta có thể làm tất cả,thậm chí cả tính mạng này bởi vì ta đã trân trọng bang lắm rồi , không thể để bang mất thể diện được"

Băng gạt đầu chắc nịch thoát khỏi dòng suy nghĩ. Bây giờ chỉ có một mục đích duy nhất là chiến thắng cho nên phải vứt bỏ hết suy nghĩ trong đầu đi để tập trung lái xe hơn.

Băng mạo hiểm vượt lên tất cả, qua những đoạn cua thật dễ dàng, đích đã gần kề và Băng đang bám sát nút Thiên Thiên, chỉ cần một chặng không xa Băng sẽ vượt qua cả Thiên Thiên

Thấy Băng đã bám sát nút, Thiên Thiên đôi phần lo lắng và sợ cướp được đường đua, đầu óc rối loạn như đang nghĩ ra mưu hèn kế nhỏ vì đó ngay tại đường đua này nhưng chỉ vì một phút lơ là, Băng đã vượt lên trên một đoạn, đến lượt Băng nở một nụ cười đắc thắng

Thiên Thiên tức xì khói và cổ lái nhanh hơn nhưng vận tốc xe chỉ được thế, bánh xe vẫn lăn bánh với những vòng lăn kinh khủng không thể đếm được quay bao nhiêu vòng trong 1 giây

Băng đã gần chạm đến đích mà Thiên Thiên vẫn theo sau với những tiếng rũa nhằm cho Băng lơ đãng nhưng điều đó không ảnh hưởng một chút gì đến Băng, Băng bỏ ngoài tai

Cần đích đầu tiên chỉ trong giây lát, Băng dành chiến thắng, đường đua là một vòng tròn lên đích cũng là điểm xuất phát

Tiếng reo và hò hét cứ thế vang lên khen ngợi Băng, hưởng ứng nữa là những tràng vỗ tay và pháo hoa bắn lên không trung rất đẹp nhưng phong cảnh lại đậm chất giang hồ.

Người bên Thiên Thiên tức anh ách không làm gì được trong khi Thiên Thiên về sau Băng đúng 3 giây. Ba giây đó sẽ là cả một vấn đề nếu ta lơ là đi một việc không đáng để nghĩ

Rời khỏi chiếc mũ bảo hiểm đua xe nhưng Băng vẫn không tháo mặt nạ ra, Băng kiêu ngạo bước xuống xe trước khi hò hét tán thưởng của đàn em và một số bang phái khác trong giang hồ, hầu như "trùm" của bang nào cũng có mặt đầy đủ ở đây để chứng kiến cuộc đua xe này. Vì trước hết hai nhân vật đua xe đều là người ảnh hưởng lớn trong giang hồ và ai cũng có mục đích chung đó là muốn biết mặt thật của cô gái đeo mặt nạ kia.

Tất cả đổ xuống biển hết khi Băng là người dành chiến thắng lên tất nhiên Băng sẽ không phải tháo mặt nạ ra, đó là một thất vọng tràn trề nhưng không ai có ý định này nọ mà còn mở lời khen ngợi Băng trong khi không biết tên và không biết mặt

- Em là nữ vương đua xe trong giang hồ rồi - Một tên trùm của một bang khác lên tiếng, nói như thách thức mỉa mai nhưng ý nghĩa không phải vậy

- Vậy nam vương sẽ là ai? - Băng nhếch mép cười hiểm, tỏ ý đáp lại như

ng thật ra Băng không hứng thú với việc đua xe cho lắm

- Chính là anh - tên đó kiêu ngạo nói thẳng lưng, đó là đại ca của bang Thiên Ứng...tên Vĩnh Khoa...tất cả...đàn em của hắn vỗ tay tán thưởng và đồng tình nhưng tất cả người và các vị vua của bang phái khác đều bác bỏ kịch liệt cộng thêm vô số cái lườm đăm đăm, những câu nói chê bai và mỉa mai vang lên vì câu nói này nghe oái tai quá.!!

Băng định nói thêm một câu thì Thiên Thiên đáp thẳng lừ cái mũ bảo hiểm trên tay xuống đất chạm đến để giấy cao cổ đen đỉnh đầu của Băng

Theo phản xạ, tất nhiên Băng sẽ thu chân lại

- Tôi không phục, hôm nay tôi đang ốm lên không có tâm trạng đua xe, đợi khi nào tôi khỏi đi rồi đua lại, ok - Thiên Thiên biện hộ ỉn, giọng nói đánh đấm không che giấu được sự ghen tị và tức giận

- Rảnh à? - Băng đáp gọn, bàn tay xò ra trước mặt Thiên Thiên như một cử chỉ nào đó chế nhạo Thiên Thiên khiến cô nàng tức lên tức xuống

- Mày sợ sao mà không dám thi với tao lần nữa - Thiên Thiên cau mày nhíu mặt, tiếng nói đánh chất vang lên.

Băng bó tay chịu chết vì con nhỏ này..quá ư là..haizz !!.

- Cứ như vậy đi, bao giờ đua tao sẽ quyết định, ok - Băng nói rồi để lại một lời nhún nhún như một lời đe dọa

- Thua lần nữa thì sớm rút khỏi giang hồ đi là vừa

Bấy nhiêu đấy thôi cũng đủ để tất cả người có mặt trừ người của Thiên Thiên và một người con trai đặc biệt cười ỉn ỏi lên không biết vì gì

- Cô ta rất giỏi - Ken ghé sát tai Phong

Phong sẽ không trả lời câu nói ấy của Ken vì tính cậu là vậy, Phong sẽ trả lời một câu không có liên quan gì đến câu nói trước.

- Về !

Phong và Ken cùng ra gara để xe rước con siêu ngựa của mình về

Trong lòng Phong rộn lên một chút gì đó rất quen thuộc từ người con gái che mặt đó nhưng Phong chưa đoán chắc được đó là ai...

68. Chương 68

Mảnh ghép 68 : Điều tra

Sau vụ đua xe ấy, Băng vẫn đến trường bình thường vì chỉ có nó mới biết nhân vật bí ẩn và nguy hiểm ấy chính là mình, học sinh trong trường vẫn chỉ coi nó là một con gái nhà quê như một nàng lọ lem trong trường, biết nó vô tư và rất ngông cuồng

Nhưng đặc điểm giống nhau nhất giữa Băng lạnh lùng và Băng vô tư là một tính cách không sợ ai vì đơn giản nó nghĩ, cùng là người nếu chết cũng chỉ chết một lần đó chỉ quyết định sớm hay muộn

Bốn hoàng tử đến trường trong sự mong mỏi chờ đợi của girl trong trường suốt đêm hôm qua và rạng sáng hôm nay nếu chưa tính đến tỉ lệ cao khi thức trắng đêm vì nhớ mấy vị.

Hôm nay bốn hoàng tử lạnh lùng hơn bao giờ hết, Phong thì lạnh lùng sẵn rồi nên không ai có gì để nghĩ ngợi, Ken cũng có chút lạnh lùng nên cũng như Phong vậy nhưng riêng Khánh và Hiểu Vĩ lại khác, hai anh chàng rất ư là lạnh lùng

Vì lý do gì đây...

Không được thấy nụ cười của Khánh và Hiểu Vĩ hôm nay là một sự buồn tẻ nặng nề đối với girl

Không phải vấn đề về tình cảm sống của con người , lý do chính là về vấn đề công việc

Theo lời của bốn hoàng tử nói với nhau cho thấy, Khánh và Ken lại sắp phải qua Mĩ để giải quyết một số vấn đề trong tập đoàn AAJ bên đó. Một tập đoàn lớn mạnh thường xuyên đánh đuổi và đè bẹp mọi tập đoàn to nhỏ khác.

Bốn người không ai muốn nói ra

Tất nhiên Khánh và Ken không muốn rời xa nơi này và đặc biệt là Ken không muốn rời xa vì trái tim Ken đã trót im sâu hình ảnh của một người con nơi này rồi

Vì cha mẹ Khánh và cha mẹ Ken là bạn bè thân với nhau lên Khánh cũng được coi là con của cha mẹ Ken và ngược lại nên vấn đề gì liên quan đến một trong hai là cả hai phải sang Mĩ giải quyết cùng gia đình ngay

Khánh cũng chẳng muốn sang Mĩ làm gì mặc dù biết Diệp Hân đang bên đó, muốn gặp người yêu lắm nhưng đất nước Mĩ rộng lớn bao la biết Diệp Hân ở đâu mà tìm

Nếu nói việc này cho Băng liệu nó có buồn không, nhưng chắc có lẽ Băng sẽ không buồn cho lắm bởi vì thời gian nó ở bên Mĩ xa nơi này xa Ken và Khánh cũng khá lâu lên nó có thể chịu đựng được, còn công việc, kế hoạch trả thù và nhiệm vụ sát thủ trong bang nữa, Băng sẽ không còn hơi đâu để gánh vác những suy nghĩ mệt nhọc này

- Nói cho Lam và Băng biết để hai người họ chuẩn bị sẵn tinh thần, lần này hai chúng mày sang đó biết bao giờ về lại đây - Hiểu Vĩ nói tẻ nhạt xen chút buồn bã, ánh mắt lạnh đạm nhìn về phía cuối lớp nơi Băng và Lam đang nô đùa

- Để hôm nào định ngày bay rồi hăng tít, giờ cứ vui vẻ đi - Ken vỗ vai thằng bạn

- Quyết định vậy hả, ok vậy - Hiểu Vĩ nói nhỏ

Rồi mấy thằng nhìn nhau lắc đầu cười nhẹ, tiếc cho girl đợi chờ cả buổi học mà không bắt được nụ cười này

- À mà mày điều tra được cô gái đó là ai chưa? - Ken nhìn Phong, Khánh và Hiểu Vĩ nghe Ken và Phong kể qua về người con gái và cuộc đua xe đó nên cũng hiểu rõ vấn đề trong nháy mắt

- Tao nói gì với mày chưa? - Phong lạnh lùng buông

Phong là thế thường trả lời những câu nghe thì thấy không liên quan gì đến nhau nhưng lại là một câu trả lời đúng đắn nhất mọi trường hợp

Hiểu được những câu trả lời kì quặc của Phong, cả 3 đều lắc đầu ngán ngẩm và Ken là người duy nhất muốn tút dép cho Phong ném thử hương vị vì cậu luôn đá đểu hoặc hỏi xoáy lại Ken

- Điều tra sẽ không bao giờ chấm dứt nếu chưa biết một chút ít gì về cô ta - Phong nói tiếp rồi bước về chỗ thả lỏng người xuống bàn, đôi mắt khép hờ..

Đôi mắt định nhắm chặt và im trong giấc ngủ thì chiếc điện thoại trong túi quần Phong rung lên mạnh

Phong bắt máy theo phản xạ nhưng không nói gì, đợi người gọi nói trước

- Thưa cậu Phong, tụi tôi có điều tra được một chút ít về cô gái che mặt nạ đó là cô gái đó là con của Hạ Chiến Phúc - một trong những ông trùm nổi tiếng trong giang hồ độ tuổi trung niên và cũng là nhà kinh doanh giỏi như cha của cậu vậy. Xin hết ạ.

Tên đó nói xong, Phong không ừ hoặc nói thêm một tiếng gì, tắt máy luôn, cậu không hề suy nghĩ một điều gì nữa.

Vài tiếng tút tút đầu giấy bên kia, thám tử do Phong thuê để điều tra cũng tắt máy và ghi chép một số dữ liệu gì đó, là thám tử không phải người của trong giang hồ bang của Phong nhưng cũng cần một tinh thần mạo hiểm mới có thể điều tra được những nhân vật nguy hiểm như cô gái che mặt nạ đó vậy

Sau khi phổ biến lại một ít vấn đề cho 3 tên kia biết, Phong lại bắt đầu khép mắt mặc kệ mấy tên kia làu bàu bên tai

Chỉ có riêng Kỷ Lam thần thờ không hiểu mấy tên đó đang bàn bạc vấn đề gì với nhau

Cô chỉ nghĩ đó là việc trong giang hồ của họ lên không xem vào là cách duy nhất và chính xác nhất

Trong cái khép hờ mắt đó, bỗng nhiên Phong như nhận ra một điều gì đó đứng phắt dậy đập tay xuống bàn và nói duy nhất một từ

- HẠ...

Thấy chàng hotboy lạnh lùng hành động như vậy cũng là một thứ hay dành cho tất cả học sinh, mọi ánh mắt đều đổ dồn về hướng Phong nhìn cậu như một sinh vật lạ nếu như Phong không trừng mắt ra ám hiệu tất cả phải dời mắt khỏi cậu ngay lập tức nếu còn muốn sống

Với hành động bất ngờ đó của Phong cũng khiến 3 tên kia rất chi là ngạc nhiên

- Sao vậy? - Ken kéo đuôi áo của Phong

- Sao gì? - Phong hững hờ nhìn thẳng bạn, Ken lại bắt đầu muốn nổ mắt rồi. Ken trừng mắt nhìn Phong đáng sợ thay cho lời nói tiếp theo

Yên Nhi cũng khá ngạc nhiên vì Phong, suýt rơi tim xuống đất khi Phong đập mạnh bàn có khả năng bàn sẽ phải vào nhà tang

Yên Nhi không nói gì vì cô hiểu rõ hơn ai hết, một khi Phong làm việc gì mà thái quá trước mặt rất nhiều người mà đặc biệt là học sinh trường này thì Phong sẽ rất độc đoán và nguy hiểm

Phong nhìn về phía Băng ngồi ngủ, ánh mắt tía lên một điều gì đó không đơn giản chỉ có màu mắt xám tro chia thẳng vào khuôn mặt Băng mà hơn hết có một điều nghi ngờ của Phong dành tặng Băng..

” Ông ta họ Hạ, cô ta cũng họ Hạ...chả lẽ...” - Phong đứng dậy và bước ra ngoài đứng tầm giáo viên đi vào, nhưng đến cả cấp trên của giáo viên cũng không ngăn được bước chân của Phong lúc này

(Phong : Alo t/giả // t/g : Chi // Phong : Có chuyện muốn hỏi? Vy Bằng cô ta.. * chưa nói xong * // T/giả * đoán được vấn đề * Phong ngủ chưa? // Phong : Ờ kì nhỉ. tất nhiên chưa rồi // t/g : Ồ. Chưa ngủ sao mơ // Phong : Á con này..// T/g : ồ ề..cúp máy)

Phong sẽ chính thức điều tra người con gái ấy thực sự là ai, sao phải giấu tên, giấu mặt trong giang hồ như vậy

69. Chương 69

Mảnh ghép 69 : Ấm áp

Qua cuộc đua xe này, Thiên Thiên ghét càng thêm ghét Vy Bằng hơn.

Lòng lang dạ sói như vậy sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Bằng, biết trước được điều đó, ngày ngày Bằng vẫn đến bang hội để tập đua xe cùng mấy thành viên biết nhiều về đua xe trong bang

Việc tập tành khá ổn chỉ phiền phức duy nhất một điều thường xuyên bị bọn Kỷ Lam gọi điện quấy rầy

Phía bên Thiên Thiên, nhỏ ta vẫn ngày đêm lập mưu mô để dành chiến thắng trong cuộc đua xe sắp tới.Nếu thua lần nữa chắc nhỏ không có mặt để đối diện với giang hồ mất

Màn đêm dần buông xuống, màu xanh bị che lấp bởi màu đen mịt mù tăm tối y như cái tên gọi của nó vậy, những vì sao trên cao lúc sáng lúc tỏ cùng ánh trăng

Những cuộc gọi của Kỷ Lam làm Bằng thường xuyên mất tập trung

Bằng dựng xe xuống rồi đập tay vào yên xe

- Ha,nghỉ thôi, tập đến đây mai tập tiếp

Cả bọn đồng thanh vâng theo lời của Bằng rồi mỗi người một việc

Bằng nhắc máy lên gọi cho Kỷ Lam

- Mà có chuyện gì gọi tao hoài vậy

- Mà làm gì mà không nghe máy, tao gọi ày muốn đập cả máy đi nè , sang nhà 4 thàng kia chơi, ok - Tiếng Lam nheo nhéo trong điện thoại cùng mấy tiếng nói của bọn Hiểu Vĩ bên ngoài hắt vào

- Tối tao không đi đâu, tao còn trông nhà

- Khoá cửa vào, không đi không được, hay tụi này qua đó nha ?

- Thôi không cần đâu

- Thế mà có sang đây không? hay để tao sang rước

- Thôi khỏi đi, tao sang liền

Bằng bật lực vì mấy đứa bạn muốn gì là phải bắt Bằng làm bằng được

Vậy coi như cuộc chơi tối nay của Bằng lại phải hoãn lại một lần nữa

Vừa đến cổng biệt thự, đám vệ sĩ đã cúi chào và mở cổng cho Bằng vào như một vị khách quý hoặc chủ nhân ngôi biệt thự này

Bằng cười tươi rồi chạy vào bên trong, vì bên trong với bên ngoài cách âm lên Bằng không thể nghe được tiếng động gì bên trong, khi mở cánh cửa to dùng đó ra mới choáng tay vì cả bọn đang thi nhau hát karaoke

Thấy sự xuất hiện của Băng, tất cả đón chào nồng nhiệt riêng chỉ có Phong là nhìn Băng với đôi mắt sâu không thấy đáy, có một sự nghi ngờ đang lớn dần trong cậu

Ánh mắt Băng vô tình chạm vào ánh mắt Phong, ôi thật là khó xử khi Phong chưa bao giờ nhìn Băng ám áp như thế

Sau khi hát hò xong, tất cả mỗi người một nơi, Băng biết hôm nay mình sẽ bị bọn họ bắt ở lại đây lên không có ý kiến đòi về

Băng mệt nhọc nhìn lên những bậc cầu thang vừa to vừa dài ngán ngấm bước lên phòng

Đi qua phòng của Phong, cánh cửa phòng khép hờ lên có thể nhìn thấy bên trong nhưng không nhìn thấy được toàn diện

Nghe có tiếng nói chứa đầy ẩn ý của Phong và có đôi chút tức giận trong giọng nói ấy , Băng lại hứng lên và tính tò mò lại hoành hành trong người, Băng bước nhẹ chân đến nghe lén

May cánh cửa khép hờ lên âm thanh bên trong vẫn thoát được ra ngoài, riêng cánh cửa bị đóng chặt cả tiếng hét kinh hoàng ở trong đó bên ngoài cũng không nghe được một chút gì

- Hạn của mày hai ngày nữa, tao hết chịu nổi được rồi, mày phải tìm ra thân thể của cô ta không thì chuẩn bị nhận xác cha mẹ mày ở nhà đi

Phong nói qua điện thoại, gương mặt ác quỷ của cậu hiện rõ mồn một, thật đáng sợ, dù cậu ta nói to vậy nhưng môi của cậu vẫn không hề nhúc nhích cho lắm, chỉ đơn giản là nhếch mép

Phong vứt mạnh điện thoại xuống giường, Băng cứng người khi Phong quát to như vậy, và ý nghĩ loé lên trên đầu, chẳng lẽ Phong đang nghi ngờ mình

Băng vô ý đập tay vào cánh cửa, phát ra một tiếng động nhẹ nhưng cũng đủ để người bên trong phản ứng kịch liệt hơn bao giờ hết

Phong ra cạnh cửa mới phát hiện ra cánh cửa phòng mình chỉ khép hờ, Phong nhìn thấy Băng vì nó chưa kịp trốn đi đâu cả

Phong đẩy mạnh cửa ra , Băng giật mình chạy vội nhưng bị bàn tay rắn chắc của Phong kéo lại bằng một lực mạnh khiến thân hình nhỏ bé của Băng suýt ngã ra đằng trước nếu bàn tay kia của Phong không đỡ kịp

Phong cất giọng lạnh lùng vốn có :

- Ở đây lâu chưa??

Băng lắc đầu lia lịa và cười nói, giọng hơi run lên vì cánh tay của nó bị cánh tay của Phong bóp chặt một cách dã man và rất khó chịu

- Tôi vừa đi qua, tôi chưa nghe được gì đâu

- Nghe gì ? - Phong trừng mắt đầy hàm ý

- Tôi đã bảo không nghe thấy gì rồi mà - Băng trừng mắt lại vùng tay mình khỏi bàn tay của Phong. Phong thấy Băng càng ngày càng bất cần trước mặt cậu, coi cậu không ra gì trong khi chưa một ai dám to tiếng như vậy với cậu , cả mẹ cậu cũng chưa bao giờ to tiếng và trừng mắt như vậy với Phong

Phong lôi xuềnh xuech Băng vào bên trong, cảm giác bị chèn ép đến ê ẩm cả người, Băng bắt đầu thấy tức và cổ vùng vàng, chữi mắng

Ánh mắt của Phong tia lên một tia nguy hiểm và rất đáng sợ, mùi chết chóc tăng đột ngột khiến Băng có cảm giác lạnh người

Bàn tay rắn chắc của Phong vẫn giữ chặt người Băng, đau nhưng Băng không nói ra, vì giờ này chỉ có hai người mà phòng lại cách âm lên muốn kêu cứu từ bên ngoài cũng khó hơn biết bay, mà Băng thì quá yếu so với Phong, Phong chỉ cần cho vài đường cơ bản là Băng chào tạm biệt cuộc đời sớm hơn dự định rồi

Phong vẫn im lặng không nói gì, ánh mắt vẫn hằn lên tia đáng sợ mà Bằng khó hiểu vì sao Phong lại đáng sợ như vậy, ánh đèn ngủ mờ ảo, bàn tay của Phong càng giữ chặt người Bằng hơn, lần này thì đau quá Bằng không chịu được nên nói lí nhí

- Buông tôi ra đi

Phong cười nhạt nhẽo và lắc đầu, thật khó hiểu, quá kỳ quặc. Bằng chịu hết nổi rồi, người đau ê ẩm, Bằng cảm thấy mình như bị chèn ép vô cơ

Bằng tức lên quát to

- Có buông ra không thì bảo, cậu hơi quá đáng rồi đấy, tôi chỉ đứng ngoài cửa phòng cậu thôi mà cậu làm dữ vậy...??..buông ra đi - Bằng tuôn một tràng rồi hít thở thật sâu định lấy đà tuôn tiếp

Phong đẩy Bằng xuống giường với một lực mạnh, những hành động bạo lực mà lì quặc như thế này chỉ có Hứa Thiên Phong thành thạo nhất

Thân hình to tướng của Phong che hết người Bằng, cậu nhẹ nhàng cúi xuống cạnh Bằng, khuôn mặt không được thiện cảm là bao, cậu nở nụ cười nhếch mép chết người, chân Phong gối lên chân Bằng, khoảng cách giữa mặt với mặt không còn quá xa mà là quá gần, động tác hiện giờ của Phong thật là khó đoán, bất giác Bằng nghĩ đến chuyện đó, cô nhắm mắt vào như chờ đợi một điều gì và nước mắt bỗng nhiên trào ra từ khóe mi

Phong lắc đầu đọc được suy nghĩ trong đầu của Bằng, cậu chỉ cười nhẹ và nâng người Bằng dậy, vẫn những động tác bạo lực khiến cả người Bằng giờ ê ẩm, chắc bầm tím cả người lên rồi, đôi chân Bằng mềm nhũn vì chân Phong đè lên.

Bằng bực mình lau nước mắt rồi quát lớn

- Cậu muốn gì đây? buông tôi ra tôi muốn về

Bây giờ đã quá nửa đêm, Bằng lại đòi về như vậy, bất giác Phong nhú mào tỏ ý không đồng tình, Bằng vùng vẫy đạp chân gối tứ tung, đạp cả lên người Phong

- Chưa có người con gái nào vào phòng của tôi quá 5 phút - Bỗng Phong nói một câu khẳng định, Bằng quạo lên

- Tôi cần vào đây lắm à? ai kéo tôi vào đây, tránh ra tôi về phòng mình.

Bằng vùng vằng như bà chằn xô người Phong sang một bên và leo xuống giường, đôi chân vội vã bước nhanh, gần đến cửa Bằng cảm thấy tự do đã trở về nhưng điều gì sẽ xảy ra khi Bằng quay đầu lại

Phong ôm chặt lên Bằng, đầu cậu hơi cúi xuống chỉ cần Bằng nhẹ quay đầu là môi sẽ chạm môi, Bằng bất giác giật mình, tim đập loạn nhịp, Phong càng ôm chặt tim Bằng đập càng mạnh hơn.

Cảm giác này là sao, thật khó đoán. Thật ảm áp...

Bằng đứng bất động gần chiếc cửa chuẩn bị được mở, hai tiếng trôi qua, Phong vẫn giữ nguyên tình trạng ôm Bằng đứng như vậy, cậu không thấy gì là mệt mỏi nhưng có biết người con gái trong vòng tay cậu đang mềm nhũn cả người ra vì tê cứng chân và đau thắt người không

Bằng khê cửa quây, Phong khê nhú mào, Bằng ướn người lên và quay lại đằng sau giữ khoảng cách môi với môi

Bằng nhẹ gạt tay Phong ra nhưng Phong càng ôm chặt hơn, Bằng khó thở và khó chịu nghĩ mình như một cái gối ôm của người ta

Biết Bằng đã mệt, Phong cũng hiểu Bằng muốn gì, Phong nhẹ tiến lại phía giường và thả người xuống chiếc nệm dày mà êm

Đôi tay vẫn không buông tha cho Bằng, vẫn ôm chặt Bằng như có cảm giác buông ra Bằng sẽ biến mất mãi mãi, trong lòng Phong không biết mình đang làm gì với người con gái trong lòng, chỉ cảm nhận được nhịp tim không bình thường

Băng mệt nhoài khép đôi mi...trong vòng tay của Phong, cảm giác bình yên ấm áp sao thật kỳ lạ

Sáng hôm sau...

Băng tỉnh dậy trước Phong, khẽ nhú mào và nhìn cảnh tượng, Băng muốn đập vào mặt tên trước mặt quá, thì ra cả đêm hôm qua, Phong ôm Băng ngủ , giấc ngủ thật ngon lành không có gì phá đám hai người, trông họ không khác gì cặp vợ chồng thật sự.Băng bất giác đỏ mặt vùng tay định đánh thức Phong nhưng Phong cũng thức luôn khi thấy tiếng thở hổn hển của Băng

Như đêm qua Phong ôm Băng chặt quá nó khó thở hay sao vậy??

Băng chợt nghĩ sao lại để hân ta ôm đi ngủ cả đêm hôm qua, may không có chuyện gì xảy ra không Băng hối hận và cạch mặt Phong cả đời mất

- Ngủ ngon chứ ? - Phong nhồm người lên, hai tay chống xuống giường ngả người về đằng sau. Đôi mắt vẫn khép hờ

- Không ngon - Băng leo xuống giường, mặt đỏ như quả cà chua khi lần đầu tiên chung chăn chung giường cùng một người khác giới

Phong chỉ cười nhẹ, trong đầu cậu không biết chứa những thứ gì nữa

Giờ nghĩ lại Băng muốn cho Phong ăn dếp quá..

70. Chương 70

Mảnh ghép 70 : Chỉ có thể là oan gia ngõ hẹp

- Yeah, hôm qua mọi người ngủ ngon chứ? - Lam hưng phấn húp sạch một bát súp do Hiểu Vĩ múc cho

Nghe đến đây Băng bất giác đỏ mặt

- Ấm lắm ! - Phong cười đều

Thấy Băng đỏ mặt ngượng ngùng một cách khó hiểu và giấu giếm. Lam nhận ra nên chêu Băng và Phong...

- Hihi. Hôm qua hai người ngủ chung chứ gì ?

- Tầm bậy ! - Băng chối ngay được. Phong chỉ nhìn Băng đầy khiêu gợi. Hai đôi chân liên tục dẫm đạp nhau bên dưới...

...

Bữa sáng kết thúc nhanh chóng...

- Con bé sao rồi ?- Giọng một người đàn ông trung niên cất lên kiêu ngạo y như khuôn mặt của ông ta vậy
Chàng trai trẻ đứng trước mặt ông ta cúi đầu cung kính với thân phận chủ -tớ

- Thưa ông chủ, tiểu thư vẫn sống tốt, chắc ông chủ cũng biết cuộc đua xe lần đó chứ hả?

- Ta biết, con bé rất giỏi, không hổ danh là con gái của ta, giao Mật nạ quý cho con bé ta thấy rất yên tâm. Nhưng... - Ông cười lớn và nụ cười vẽ lên đây vẽ tự hào rồi lại trầm giọng ... - hình như con bé biết yêu rồi...!!

- Dạ cái này tôi không rõ. Ông chủ?

Người được gọi là ông chủ ừ hử một tiếng rồi cúp máy.

Đứa con gái ông nhắc đến chính là Băng

Hôm nay là ngày cha của Băng về nước , 6h sáng đã có mặt tại hội nghị của bang hội rồi

- Ông chủ ông đã về - Tất cả anh em có mặt trong bang đầy đủ chỉ thiếu duy nhất Băng, tất cả cung kính cúi đầu hô to.

Ông cười lớn, đứng dậy vươn vai hít thở thật dài

- Bang vẫn tốt, gọi con bé về đây cho ta - Ông nói bằng giọng nghiêm nghị, giọng nói cần phải thường xuyên có trong bang

Mười phút sau, Băng có mặt tại bang cùng chiếc mặt nạ, việc Băng đeo mặt nạ cha nó cũng biết trước nên không có gì là ngạc nhiên cả

Đối diện với con gái, ông chỉ cười nhẹ rồi nói

- Thay đồ chỉnh tề sang bên ông Chính cùng ta nhé!

Băng lưỡng lự một lúc cũng gật đầu

Vì phong cách ăn mặc trong bang rất play hoặc kì quái nên cha của Băng mới kêu Băng mặc quần áo chỉnh tề là vậy

Chiếc xe đen bóng vút trên đường, tài xế riêng của cha Băng là một người đã ngoài 40 tuổi, có vẻ là ông ta rất trung thành với cha Băng nên mới có thể làm tài xế riêng cho ông trùm mặt nạ quý những mười mấy năm như vậy

Chiếc xe đỗ lại trước cánh cổng lớn, hàng vệ sĩ thẳng tắp cúi chào hai người bước xuống xe

Lúc này Băng không hề đeo mặt nạ vì cha Băng bảo đây là chốn thân quen lên không cần kín mít như vậy

Biệt thự mở ra là một không gian thật tĩnh lặng, vang ra bên ngoài là âm nhạc du dương tha thiết, không gian bên ngoài thì toàn mùi chết chóc và kinh khủng, vào đến bên trong mới cảm nhận được nơi đây ấm áp thật tuyệt vời

Thật không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được..

Xui xẻo cho Băng hôm nay Phong cũng được cha mời về nhà dùng bữa vì có người bạn thân cùng vào sinh ra tử của ông đến chơi sau lâu ngày xa cách

Tình huống nào tiếp theo sẽ xảy ra? Liệu thân phận của Băng có bị Phong vạch trần trong ngày hôm nay??

Rì rào rì rào, hàng cây xanh đứng tuổi xô nhau trong tiết trời lạnh lẽo, âm khí bao trùm khi bước xuống xe là một chàng trai lạnh lùng kinh khủng..

Phong giữ nguyên gương mặt lạnh lùng từ biệt thự riêng của mình đến biệt thự này, cùng với chiếc headphone đeo trên tai

Theo quy tắc nơi này, hễ Hứa Thiên Phong đến là tất cả đám vệ sĩ canh cổng và bên trong đều phải hô to tên cậu chủ và cúi đầu, nếu ai không làm đúng theo quy tắc thì sẽ bị phanh thây theo mức độ xử phạt của Phong. Tất nhiên chả ai muốn dẫn thân đến chốn Diêm Vương nên ai cũng làm theo mệnh lệnh và đặc biệt tất cả vệ sĩ ở canh cổng cũng được huấn luyện sắc bén như bây giờ đều là dưới bàn tay uy quyền của Phong

Đôi chân dài bước đều trên nền gạch, trên người cậu toát lên vẻ lạnh lùng có thể ngửi thấy, ánh mắt xa xăm vô định hình không biết cảm xúc được che giấu ở đâu

Với con người và tính cách của Phong, không bao giờ cậu nhẹ nhàng được với những cánh cửa mặc dù vô tội

Không sử dụng đến đôi tay, Phong đập mạnh cửa cho cánh cửa bật ra rồi cậu mới bước vào trong

Đâu đâu cũng toàn thấy vệ sĩ và người hầu nên nhìn thấy cha con của Băng đầu tiên cũng không dễ chút nào

Tất cả người làm chào cậu chủ theo phản xạ rồi nhanh chóng lượn ngay ra chỗ khác sợ va chạm gì đó đến cậu chủ là ăn cước như chơi

Phong lạnh lùng thông thả đi đến chỗ ghế ngồi ở trung tâm phòng khách với chiếc đèn chùm pha lê rực rỡ bên trên

Bằng từ bên trong bước ra đã thấy Phong ngồi chễm chệ trên ghế, gương mặt vẫn y xì gương mặt hằng ngày cô phải cảm thụ, Bằng giật mình lấp ngay sau cánh cửa để Phong không nhìn thấy

Đấu tranh tư tưởng một hồi lâu, Bằng bức dứt mãi không biết nên sử dụng biện pháp đối mặt hay chơi bài chuồn. Mà đối mặt thì biết nói sao hay chỉ toàn cười trừ..

Mà chuồn lúc này thì cũng khó, muốn ra thì phải đi qua bộ bàn ghế sang trọng ánh vàng đỏ mới đến cửa chính được, vì căn biệt thự này thiết kế khá độc đáo nên Bằng không thể tìm ra được lối ra thứ 2

Lục lọi khắp phía sau mình, những căn phòng trống ở đó để xem có lối ra không nhưng kết quả đều là con số 0 tròn trĩnh

Thấy ông Chính - cha của Phong bước ra, thấy Bằng thập thò ngó ra chỗ Phong, ông hiểu nhầm là vì Phong đẹp quá nên Bằng nhìn trộm, ông tiến tới vỗ vai Bằng cười ha hả

- Con thích nó sao ?

Ông Chính hất mặt về phía Phong, Bằng hiểu được câu ông nói , xua xua tay phản đối, tiện thể hỏi luôn về thân phận tên kia

- Đó là ai ạ ??

- Phong, con trai ta

- CÁI.....GI...Con...t...ra...i - Bằng lắp bắp không nói thành lời vì quá ngạc nhiên , đầu cần xúc động vậy chứ, oan gia ngõ hẹp rồi. Sao Bằng luôn đụng độ với Phong thế này

Vì Bằng hét to quá, Phong nghe tiếng quen nên bắt giắc nhú mày rồi nghiêng đầu về phía phát ra tiếng hét kinh khủng đó. Thân hình của cha mình che lấp mất thân hình của người đứng phía sau ông, Phong cũng chẳng thèm đoái hoài gì đến lại tiếp tục trở lại với gương mặt lạnh lùng, đôi tay vẫn lướt nhẹ trên màn hình cảm ứng điện thoại

- Sao vậy con ?- Ông cũng ngạc nhiên không kém, nhú hàng mi lại nhìn Bằng với vẻ khó hiểu

Bằng cười trừ rồi nói đều đều..

- Con đau bụng quá bác ơi, con xin phép về được không ạ?

- Sao đau bụng hả, để ta gọi bác sĩ đến khám, con vào phòng kia nghỉ đi - ông Chính ân cần với Bằng, ông coi Bằng như con gái của mình vì lý do Bằng là con gái cưng của bạn thân và con bé cũng rất cá tính và dễ thương

- Thôi khỏi làm phiền bác, con về nhà nghỉ là được rồi ạ - Bằng khua tay múa chân từ chối

- Thế sao được,..để ta gọi cha con xuống đây - Ông Chính định la lớn để cha Bằng trên tầng nghe thấy và xuống thì Bằng nài nỉ

- Bác đừng gọi,cha con xuống cũng không giải quyết được gì đâu, giờ bác không cho con về nhờ con chết ra đây thì sao, ui da..đau quá. Xin bác đẩy...huhu..

Bằng nói với giọng thảm thiết cộng thêm khuôn mặt vờ nhăn nhó nên ông cũng hết cách níu Bằng ở lại

- Vậy để ta đưa con ra ngoài .

Ông Chính kéo tay Bằng đưa nó ra bằng lối cửa chính. Vậy khác nào để cho Phong nhìn thấy

- Ôi bác ơi, không còn lối phụ sao ạ, con không đi lối chính đâu.

- Con bé là hôm nay kì sao vậy , lối phụ bên phải kia kìa - Ông nhăn mặt rồi chỉ tay về hướng có cánh cửa màu bạc

Nhìn đó chẳng giống một cánh cửa tí nào, thậm chí Bằng mò mẫm mãi mà không phát hiện ra cánh cửa đó vì nó nghĩ đó là một thứ trang trí trong nhà

Bằng nhẹ nhàng đến cánh cửa đỏ và khẽ mở ra, chạy tọt ra ngoài coi như thoát nạn

Đám vệ sĩ cũng không chặn đường vì biết thân thể của Bằng

Bằng chạy ra ngoài đường một cách thản nhiên trên thản nhiên, Bằng bật cười thành tiếng rồi mất hút sau căn biệt thự đó

Trong đầu vẫn suy nghĩ mông lung về chuyện Phong là con của ông Chính, điều này khiến Bằng sốc nặng, chắc hẳn sau Bằng chẳng dám đến đây chơi mất vì sợ Phong vạch trần được thân thể của mình

71. Chương 71

Mảnh ghép 71 : Nghi ngờ càng thêm nghi ngờ

Ông Phúc từ trên trần xuống, ngó xung quanh không thấy Bằng đâu, ông nhìn thấy cha con của Phong đang ngồi dưới ghế, ông liền hỏi

- Con bé đâu??

- Nó đau bụng đòi về rồi, tôi không cản được - giọng ông Chính cất lên

- Cái con bé này, thật là...

Ông Phúc nói lững câu rồi đảo mắt qua Phong

- Ồ, con trai ông đây hả? nhìn cậu bé đẹp trai lắm

Ông Chính tươi cười giới thiệu Phong...

Phong mặc kệ hai người lớn trò chuyện với nhau chỉ chờ đến bữa ăn rồi về

- Thưa ông, bữa ăn đã chuẩn bị xong mời hai ông và thiếu gia xuống dùng bữa - Tiếng người hầu cúi đầu cung kính

Phong chặc lưỡi đứng dậy, cất giọng u ám

- Cô ta đâu?

- Ai cơ ? - Cha cậu không hiểu cho lắm

- Cha bảo con đến đây dùng bữa với bác này với con của bác ấy biến đi đâu mất rồi?

- À, bé Bằng chứ gì, nó đau bụng xin phép về trước rồi - Ông Chính nói thẳng lừ

Gương mặt của Phong tối sầm lại, bỗng thốt lên

- BẰNG

- Sao không con trai

- Không sao, ăn thôi. hai người ăn ngon miệng ! - Phong lạnh lùng trở vào bàn ăn, thức ăn được bày bệ thình soạn dể đều và kín cả mặt bàn rộng và dài thênh thang

- Con lo rồi. Xin phép! - Phong đứng bật dậy khỏi ghế, chiếc ghế mất thăng bằng suýt đổ

Phong khoác chiếc áo da lên rồi bước ra khỏi bàn ăn

Hai người lớn vẫn nói chuyện rôm rả với nhau mặc kệ thái độ của Phong

” Cô họ Hạ..tên Bằng..rồi...nhất định là cô, tôi sẽ xé toạc cái nghi ngờ này ” - Phong suy nghĩ rồi lao ra gara để xe, chiếc xe vun vút qua chiếc cổng cao

Xe dừng lại ven đường, Phong bước xuống xe vì một đám người chặn đầu xe cậu lại

Đoán trước được mối nguy hiểm đang rình rập quanh mình nhưng Phong không có một chút gì gọi là sợ hãi, hình như chữ sợ không có trong từ điển của cậu ta

Đây là người của Mặt Nạ Quỷ nhưng bọn này cấu kết với Black M-G nhằm hãm hại lại Mặt Nạ Quỷ và Devil bloodthirsty

- Hôm nay là ngày đẹp trời, gặp được thống lĩnh của Devil ở đây thật là may mắn - Một tên đầu vàng chói loá cất giọng khinh bỉ

- Chết đi - Phong tặng cho chúng một cái nhìn sắc bén cửa đến tận da thịt

Phong rút trong người khẩu súng lục M1911 rồi tách lên đạn

Phong chỉ có một và một khẩu súng, còn lũ người phạm nghịch của Mặt Nạ Quỷ có tận 10 người và 10 khẩu súng

Tình thế hiện giờ của Phong chỉ có thể diễn tả bằng 3 từ ” quá nguy hiểm ”

Phong cười nhếch mép khi lũ kia cũng rút súng ra và chĩa thẳng vào mặt Phong lấy làm điểm để đạn bay

Tuy tình hình nguy hiểm như vậy cũng không đủ để khiến Phong sợ hãi chỉ khiến tim cậu càng hăng máu

Tất cả mười tên kia đã chuẩn bị bóp cò.....

* Pằng..Pằng...*

Hàng loạt tiếng súng vang lên, mười con người kia không kịp phản ứng hay đề phòng đã la liệt nằm dưới đất ôm vết thương, không thể nào ngóc đầu dậy được nữa..

Hai tay Băng cầm hai khẩu súng lần lượt chĩa từng viên đạn vào người từng tên một, với tốc độ đạn bay cực kì nhanh và đây là loại súng hiện đại và tiên tiến nhất lên một viên đạn có thể xuyên qua 3 cơ thể người

- Xin lỗi đã đắc tội, thuộc hạ của tôi mà tôi không dạy bảo được.

Nói xong gương mặt ẩn sau hiếc mặt nạ đen im lặng nhìn Phong một lúc rồi biến mất trong nháy mắt

Là Băng đã cứu Phong...một lần nữa

Vì Phong đã nghi ngờ chủ nhân chiếc mặt nạ đó là Băng nên cậu đã cố lắng tai nghe chất giọng ấy

Giọng nói lạnh lùng và độc đoán nhưng lại rất quen thuộc..

Nghi ngờ càng thêm nghi ngờ, Phong đã đoán ra Băng là con người đó, một sát thủ bóng đêm, là đối thủ đua xe của Thiên Thiên...Và..Phong sẽ như thế nào?? Câu trả lời sẽ có trong ..đọc tiếp đi..hihi ^^ <>

72. Chương 72

Mảnh ghép 72 : Bước đầu của cuộc chia ly

- Hôm nay là ngày Ken với Khánh qua Mĩ đó, mày đâu rồi? - Tiếng Lam vọng bên điện thoại. Băng giật mình nhảy phắt từ trên giường xuống

Nhanh chóng vệ sinh cá nhân rồi lao ngay đến biệt thự Devil

Tiếng nhạc to ùng phát ra từ chiếc máy nghe nhạc sịn của Ken

Hành lý đồ đạc chuẩn bị xong, chỉ cần lên xe đến sân bay là xong mọi việc

Không ai nói với ai câu gì cho đến khi sân bay trước mắt

Cảnh sân bay người đi kẻ lại, người khóc người cười..

Khóc vì chia ly, cười vì gặp lại

Ba tên vệ sĩ phía sau kéo vali cho Ken và Khánh, hai anh chàng trẻ trung trong bộ đồ thể thao

- Lần này đi không biết bao giờ quay lại nữa, chắc tôi nhớ mọi người đến chết mất - Khánh nói giọng trẻ con, tâm trạng ai cũng đang ở mức buồn không cần báo động

- Vậy đi - Ken buông thông một câu và cười mỉm

Tiếng loa phát thanh reo réo lên báo hiệu chuyến bay sắp khởi hành

Ken và Khánh tự xách vali rồi nhanh chân bước vào trong, để lại phía sau 4 con người với 4 sự lưu luyến khác nhau

Trước khi ra đi, Ken còn để lại cho Băng một ánh mắt cực kì đẹp, trong ánh mắt đó nói lên tất cả những gì Ken muốn nói với Băng

Đúng một phút sau, máy bay cất cánh...là lúc đưa tất cả khoảng cách dần xa...

Máy bay khổng lồ từ từ di chuyển trên nền sân bay rồi vút vào màu trời xanh và biến mất sau những đám mây trắng

Tất cả nỗi buồn để lại nơi đây, Lam ôm Hiểu Vĩ khóc còn Băng..Băng không thể ôm Phong được bởi vì hai người họ không phải là của nhau

Băng sẽ không tùy tiện ôm người con trai khác

Nhưng vừa dứt suy nghĩ, Phong choàng tay ôm Băng vào lòng, một cái ôm thật chặt nhưng khiến người ta thật đau

Sững sờ một lúc, nhịp tim lại không nghe lời mà cứ đập thật mạnh

Bước ra khỏi sân bay. Cảnh sân bay thật nhộn nhịp và tấp nập

Những chuyến bay mang lại không ít nỗi buồn. Khi máy bay cất cánh thì người đó sẽ phải rời xa nơi này...

Hiểu Vĩ nắm tay Lam còn Phong thì nắm tay Băng như một đôi tình nhân thật sự

Từ xa có hai chàng trai kéo vali chạy tới la lớn

- Mọi người...

Tất cả quay lại phía sau

Có một sự bất ngờ lớn khi thấy tiếng gọi đó là của Ken và Khánh cùng đồng thanh

Ken thấy Băng nắm tay Phong, lòng cậu bỗng trở nên thật nặng nề khó chịu, đôi môi bất giác nở nụ cười nhẹ chào mọi người còn Khánh thì toe toét

- Sao..tưởng bay rồi mà - Băng đảo mắt xung quanh rồi chọn gương mặt của Ken để làm chỗ dừng

- Không bay nữa - Khánh toe toét nói trước

- Sao? - Phong cất giọng lạnh lẽo

- Gần lên máy bay thì mẹ nó (chỉ vào Ken) gọi điện báo rằng công việc bên đó ổn rồi không cần sự trợ giúp của hai quý tử nữa - Khánh cười sung sướng vì được ở lại nước

- Ôi. Có phải mơ không đây.? Ai ơi tốt bụng thì tát thử tôi xem có phải đang mơ không?? - Hiểu Vĩ hưng phấn đến nỗi đùa mà...kết quả thành thật

* Bốp *

Khánh và Lam cùng nhau tát. Mỗi vị hai bên má. Ôi ! Hiểu Vĩ choáng như chưa bao giờ được choáng..Suýt chút nữa bất tỉnh ngay tại trận

Cậu ôm hai má xuýt xoa.....

- Huhu. Tôi không mơ - Hiểu Vĩ méo xệch mặt. Cả lũ cười ầm ĩ lên

- Thế thì về đi ăn mừng thôi - Hiểu Vĩ lên tiếng và tất nhiên cả bọn đều hưng phấn

Trên chiếc xe của Phong, tất cả cùng tiến tới nhà hàng lớn nhất thành phố, chắc hôm nay nhà hàng đó phải đuổi hết khách rồi

- Băng với Lam vừa khóc sao - Ken nhìn hai người con gái khẽ hỏi

- Chứ sao nữa - Lam vừa nói vừa gật đầu

- Chắc không nỡ xa tui tui chứ gì, có ý gì với tui không đấy, hay Lam làm bạn gái của tui, Băng làm bạn gái của Ken đi - Khánh nhảy vào chen hòng Ken, nói giọng đùa và cười toe toét

Ai cũng biết Khánh chỉ đùa thế nhưng tất cả đều lộn ngược mắt lườm Khánh và Khánh hứng trọn bộ tứ đôi díp của Ken, Hiểu Vĩ, Lam và Băng

Phong không nói gì chỉ tập trung lái xe với vận tốc cao

- Dã man con vịt - Khánh thêu thào

- Cho chết cái tội nói lung tung - Băng gõ vào đầu Khánh vài cái nữa. Gương mặt ửng hồng có lẽ vì ngượng.

...

73. Chương 73

Mảnh ghép 73 : Chiến quyết liệt

Pằng... một tay vội cắt súng

- Ken - Tất cả đồng thanh khi thấy viên đạn trúng ngực Ken, Ken cảm thấy choáng váng là khuỷu chân xuống

Một đám người hỗn loạn nhảy xuống xe với đủ thứ dao kiếm

- Mẹ kiếp - Phong rít lên từng kẽ răng, hơi thở vẫn đều đều, cậu siết chặt tay lại

- Băng với Lam đưa Ken về trước đi ở đây để tui tui lo - Khánh vừa đánh trả bọn kia vừa tranh thủ nói

Băng và Lam gật đầu đỡ Ken dậy, vết đạn gần ngực may không sâu cho lắm không thì Ken đã lên trời rồi

Chỉ trong tích tắc với tay nghề của cao thủ như Phong đã hạ được hết sạch đám người ấy

- Đây chả phải người của Ken sao, sao mấy tên này lại bắn boss của mình - Khánh nhăn mặt

- Lũ phản bội - Phong nói với giọng cay nghiệt, đôi tay siết chặt vào nhau, đôi mắt lẩn khuôn mặt hằn lên một sự tức giận đáng sợ

- Về thôi, lũ này để bọn thằng Dân đến dẹp nốt - Phong nói rồi bước lên xe

Biệt thự Devil...

- Ken sao rồi - Khánh, Hiểu Vĩ đồng thanh

- Cậu chủ Ken chỉ bị nhẹ, viên đạn không sâu nên lấy ra rất dễ dàng, chỉ cần bôi thuốc thay băng mấy ngày là hồi phục ạ - Vị bác sĩ già đẩy gọng kính và cầm tập hồ sơ bệnh án trên tay

- Lui - Phong hất tay

Vị bác sĩ cúi đầu chào

Huyết Dân chạy đến cạnh Phong, mồ hôi lấm tấm trên trán

- Anh Phong, tội Viboss giờ đang tranh nhau làm boss, hôm nay tội nó muốn ám sát anh Ken để Viboss như răn mất đầu, chúng nó lên thay.

- Diệt hết đứa nào phản - Phong tức giận đập bàn

Phong đứng lên khoác chiếc áo da lên người, lạnh lùng bước tới gara để xe, việc này không thể cho Ken biết được, nếu Ken biết thăm nào cậu cũng đòi chính tay cậu diệt hết chúng nó

Ken ẩn trong giang hồ, lâu không chủ trì Viboss nên tội đàn em trong đó ngóc đầu phản, Ken mà biết thì bọn này chỉ có đường lên thiên gập tổ tiên

Kết cục của những kẻ phản bội không bao giờ có hậu đặc biệt là dân trong giang hồ

Chuyện này trước sau thì cũng sẽ có lên không thể lường trước được toan tính của thuộc hạ bên trong

Hơn 20 chiếc mô tô phân phối lớn xếp thành hàng lối phía sau chiếc ô tô mui trần của Phong

Phía trước là một căn cứ lớn, màu sắc đa dạng nhưng màu đen vẫn là màu nổi bật hơn cả

Trên tấm biển to vĩ đại treo trước cổng là dòng chữ Viboss và Boss Ken bé hơn một tý

Ngoài cổng vào, đám vệ sĩ vẫn canh cổng cẩn mật, người ra kẻ lại đông đảo, điều này cho thấy trong bang này rất có khả năng thay thế một Boss mới

Phong nghiêng răng kèn kẹt, hạ hết đám vệ sĩ rồi cùng đàn em bước vào trong, theo sau toàn những gương mặt không có hậu chút nào

Trong lãnh địa này, có mùi nguy hiểm bốc lên nồng nặc thậm chí tăng cao hơn cả trong lãnh địa của Phong. Xung quanh là vườn cây chết (cây không có lá) do Ken đào tạo và là người cho trồng những cây như vậy, nó vẫn giữ được đến ngày nay cho thấy lũ đàn em của Ken vẫn chưa cự tuyệt tất cả những gì của Ken ngày xưa

Phong tiến vào bên trong, cảm nhận được tiếng bước chân vội vã, lũ người đang chơi đùa bên trong có phần hoảng loạn và chuẩn bị ngay vũ khí trên mình

Ánh mắt, đôi môi, cả khuôn mặt của Phong lộ rõ vẻ uy quyền mang tên chết chóc. Cả nụ cười nhếch mép cũng không thấy đâu

A....A.....A..

Tiếng hét thất thanh, giọng lạc vào không trung khàn đục cùng những tiếng cười khả ố vang lên khắp những căn phòng tối tăm bụi bặm

Vừa vào đến nơi, đập ngay trước mặt Phong và lũ đàn em là cảnh tra tấn hành hạ lẫn nhau. Những con người bị treo lơ lửng trên không trung, trên những bức tường và cả cột nhà, cả thân thể đầm máu nhưng vẫn không chịu khuất phục, cái chết sẽ tìm đến trong tích tắc nữa thôi

Sự xuất hiện của Phong khiến lũ người trong đó toát mồ hôi lạnh, chân tay run lên nhưng vẫn mạnh mẽ nói to và quát

- Thăng kia ai ày động đến địa bàn của bọn tao ??

- Câm miệng, mày không có quyền nói ở đây, toàn một lũ phản bội, chết đi - Phong lạnh lùng nói, lời nói chứa chan bao mùi ẩm ướt của thuốc súng, những giọt máu trên người nạn nhân bị treo trên không trung tí tách rơi xuống chạm vào nền nhà một khoảng ướt đầm và tanh nồng

- Thăng Ken không đánh làm boss ở đây, mày im đi, chúng tao không phản bội, boss Ken đã rút khỏi giang hồ bao nhiêu năm, Viboss mà không có boss thì ra làm sao được chứ? - Một tên máu mặt hét lên đầy giữ tợn, bàn tay siết chặt con dao trên tay, phần nộ càng tăng lên

Phong vẫn giữ thái độ bình tĩnh và lạnh lùng, không có bất cứ phản ứng nào sau câu nói đó, giọng nói vô cảm nhả ra hai chữ khiến tất cả lạnh người

- Chết ...đi

- Òa, thằng Ken đâu rồi mà để cho bạn thân ra tay thế này, chắc chết rồi chứ gì - Câu nói này vừa dứt là hàng loạt tràng cười khả ố nổ vang bên tai Phong

Không tỏ ra thái độ gì gọi là cảm phần tức giận, Phong nhếch mép mỉa mai, chất giọng lạnh hơn cả băng trên Bắc Cực

- Giết...

Chỉ với câu nói ấy , tất cả đàn em của Phong xông lên chiến với lũ người gọi là phản bội đó và cứu những người bị treo xuống

Chỉ cần nhìn những người thương tích đầy mình mà vẫn sừng cổ gọi tên Boss Ken là chúa tể cũng cho thấy, những người này không chịu gia nhập đội phản lại Ken nên có kết cục bi thảm như thế này đây

Đôi cánh bạc của Phong phập phồng trong màu đen, những công tắc điện do lũ phản kia bật lên nhưng sau một hồi bị đao kiếm va chạm cũng lần lượt cháy nổ và rơi xuống đất nghe thật đanh chất

Bàn tay sắt đá của Phong bóp nát cổ từng tên một trong giây lát, tất cả chỉ còn lại đồng đồ nát và những sinh mạng phải đền tội cho Phong

Là bọn phản bội,cả người thân Phong cũng chẳng để yên, tính ác quỷ mãi mãi là thế, không bao giờ tha cho những kẻ phản bội

- Còn ai muốn phản Ken nữa không - Phong đứng lên vị trí cao nhất , chiếc áo da bay bay trong gió thoang thoang mùi nước hoa nam tính nhưng nồng nặc mùi nguy hiểm chết chóc, ánh mắt xám tro lạnh lùng cực độ

Tất cả run lên run xuống, ánh mắt của Phong toát lên vẻ uy quyền khiến ai nhìn vào cũng chấy cả người hoặc đóng băng cả người do nhiệt độ cơ thể Phong tỏa ra

- Boss Ken là mãi mãi, không ai dám phản boss Ken - Tất cả những người có mặt và còn sống sót thậm chí có rất nhiều tên đã và đang định phản lại Ken đều cúi đầu, quỳ xuống và hô to

Phong không có gì là đặc ý hay không đặc ý, cậu nhảy từ trên cao xuống đáp đất , đôi bàn tay chạm đất và khuôn mặt hất lên phía trên vẻ đáng sợ, tất cả im lìm cho đến khi Phong cùng đám thuộc hạ rời khỏi chốn này

Cuộc chiến này sẽ để lại dấu ấn cho không ít người đang sống và làm việc cho tổ chức viboss của Ken, mặc dù Ken sẽ không chính thức lãnh đạo tổ chức này nữa nhưng chức Boss cao nhất của tổ chức mãi mãi thuộc về Ken, không bao giờ có sự đổi thay

Tất nhiên, nếu còn một tên nào ngông cuồng phản lại thì kết cục sẽ giống như những người bỏ mạng ngay tại cuộc chiến ngày hôm nay

Phản Viboss cũng như phản Devil bloodthirsty

(Boss : chơi gunny thì biết boss là gì ..ộh là lá)

74. Chương 74

Mảnh ghép 74 : Nơi tồn tại mọi thứ nguy hiểm

Trong căn phòng tối chỉ còn ánh điện mờ ảo hắt từ bên đường vào trong qua ô cửa sổ

Hôm nay lại xui xẻo khi không được đi chơi tối vì Phong cứ ở bên Băng suốt đêm thế này khiến Băng vô cùng bức mình

Tối nào ở bang mà không có Băng cũng xảy ra chuyện nên tính mạng nhiều đàn em cực kì nguy hiểm nếu không có Băng

Trên bệ cửa sổ là hai nhịp tim đang dần hoà vào nhau như thể hai trái tim chung một nhịp đập, hai con người mãi mãi thuộc về nhau

Ánh mắt của Băng lộ rõ vẻ lo lắng khó diễn hơn ngày thường

Tối nay, ở bang diễn ra một cuộc họp rất quan trọng cần sự có mặt của Băng và hơn hết cũng là ngày Băng công bố ngày đưa xe với Thiên Thiên

Ánh mắt Phong vô cảm nhìn lên bầu trời, bàn tay vẫn siết chặt người Băng như thể không muốn mất. Băng nằm gọn trong vòng tay cứng thép của Phong và cũng hướng mắt lên nhìn trời và nhìn về xa xăm

- Khát quá - Băng thều thào dúm đầu vào tay Phong, bàn tay khẽ động đậy với một ly nước gần bàn nhất có thể đưa cho Băng

- Uống chung được chứ? - Băng nháy mắt tinh nghịch và đưa lại ly nước cho Phong kêu cậu uống trước

Phong cũng không ngại ngần một phút giây nào, chạm môi vào ly nước và uống hết 1/3 lượng nước trong đó

Băng bắt giắc cau mày khi Phong uống ít quá, Băng lên giọng và với tay cất ly nước đi

- Không uống nữa.

Phong không có phản ứng gì, hai người ôm nhau ngồi trên bệ cửa sổ như muốn uống ánh trăng tan

Băng đếm thời gian rồi một lúc sau quay người lại thấy mắt Phong đã nhắm, bắt giắc Băng để lên môi Phong một nụ hôn nhẹ, như một nụ hôn chia tay, Băng lắc đầu sao mình lại lợi dụng lúc người ta ngủ chứ

Băng cười lạnh lẽo rồi cố gắng lôi thân xác to kèn của Phong lên giường

Băng nhẹ nhàng nói câu xin lỗi và trèo qua lối ban công rồi biến dạng. trong thứ nước Phong vừa uống, Băng có chế một loại thuốc gây mê có tác động cực mạnh, chỉ cần uống một chút ít có thể bất tỉnh đến mười mấy tiếng

Phong khẽ mở mắt, chạm ngón tay lên môi mình, khuôn mặt vẫn giữ thái độ lạnh lùng vô cảm ấy

Sở dĩ Phong có thể mở mắt được sau khi uống ly nước ấy là vì Phong đã trải qua rất nhiều thứ thuốc mê hồi bé, vì phải uống và bắt bị uống nhiều quá nên giờ Phong đã quen và có thể miễn nhiễm với tất cả những thứ gây mê

Phong đi xuống nhà lấy xe rồi lao ra ngoài, chỉ một lát vòng trên đoạn đường màu cam, Phong đã nhìn thấy chiếc xe của cô gái che mặt nạ phía trên. Mỗi nghi ngờ cứ tăng dần khi Băng đã cho cậu uống thuốc mê mà bỏ đi

Phong đi theo chiếc xe đó. vì người con gái ấy che mặt nên Phong không thể đoán chính xác 100% đó là Hạ Lý Vy Băng

Chiếc xe đỗ lại trước cổng của tổ chức mặt nạ quỷ, sự xuất hiện của Băng khiến tất cả cúi đầu chào, đó là phép tắc lâu đời trong giang hồ

- Có đối tác bên nước ngoài muốn mượn tay Mặt Nạ Quỷ để tiêu diệt Black M-G, phần lợi nhuận bên mình sẽ không hề nhỏ, chị tính thế nào - Trợ lý của Băng khẽ lên tiếng trước cuộc họp bang, tất cả ngơ ngác chờ câu trả lời của Băng

- Lợi nhuận ra sao - Băng nói bằng giọng lãnh đạm

- 900 triệu đô la Mỹ và rất nhiều thiết bị tối tân giúp bang Mặt Nạ Quỷ làm trùm được cả thế giới

- Không tồi, vậy các người tính thế nào - Băng khẽ lên giọng, đôi tay vịn vào hai thành ghế bên cạnh nhâm nhi một tách cafe nóng

- Chị nghĩ sao thì tụi em nghĩ vậy, theo em, vụ này có thể làm và thừa sức bang của chúng ta, lợi nhuận như vậy ngàn năm có một

- Lai lịch của đối tác thế nào

- Thừa chị, ông ta là chủ đầu tư kinh doanh buôn bán vũ khí và thiết bị cao cấp trên thế giới và là người giàu nhất nhì thế giới nhưng không có tiếng trong giang hồ mấy và thường xuyên bị Black M-G phá phách và bóc lột nặng nề

- Như vậy, chúng ta có làm tổn hại đến Devil bloodthirsty không?

- Thừa chị là không, bởi vì Mặt Nạ Quỷ với Devil bloodthirsty là một, có lợi thì sẽ lợi cho cả hai

- Vậy được, nếu các người thích thì tùy ngay ngày mai bắt đầu kế hoạch. Ta cũng không có hứng thú lắm..

Black M-G là một tổ chức không nhỏ, là kẻ thù đối đầu khó diệt nhất của Mặt Nạ Quỷ và Devil bloodthirsty, nhân cơ hội này, Băng có thể trả thù được việc riêng một cách dễ dàng

Linh tính mạch bảo, cuộc đua xe tiếp theo sẽ có chuyện không hay vì Thiên Thiên sẽ tìm mọi cách để chiến thắng trong vụ đua này, cô ta có rất nhiều thủ đoạn không ai có thể đoán trước được cô ta sẽ hại bao nhiêu người

Bên trong bang rất yên tĩnh trong suy nghĩ của mọi người đang nên kế hoạch tiếp theo. Bên ngoài đang xảy ra cuộc chiến đẫm máu giữa người của Băng với người của Thiên Thiên

- Tao có hẹn sẵn rồi, cút hết để tao vô trong - Thiên Thiên chìa thẳng súng vào mặt mấy tên canh cổng đang cố chống trời mọi sự tra tấn của đàn em Thiên Thiên

- Có gì nói luôn ở đây - Băng bước ra cùng chiếc mặt nạ huyền bí toả ra xung quanh bao mùi tanh nồng của máu đến đáng sợ

- Đua xe thế nào....

Thiên Thiên vừa nhếch mép chưa được hết câu thì Băng nói thẳng luôn

- Ngày mai, vẫn 3h chiều, ok

- Tôi đồng ý rồi, tôi muốn có một điều kiện - Thiên Thiên cười hiểm nói với giọng kiêu sa

- Điều kiện gì? - Băng khẽ nhíu mày

- Nếu tao thắng, một nửa số đàn em của Mặt nạ quỷ sẽ thuộc về Black M-G, còn nếu tao thua tùy mày xử lý, còn có người bị vấn đề như tai nạn trên đường đua thì người kia vẫn sẽ chiến thắng

Thiên Thiên nói mạnh mẽ như vậy cho thấy cô ta dám khẳng định cuộc đua xe sắp tới ai sẽ là người dành chiến thắng, Băng bắt đầu cảnh giác trước vẻ mặt gian tà của Thiên Thiên

- Tao không chấp nhận thì sao?

- Mặt nạ quỷ chỉ đến thế thôi sao, vậy huỷ cuộc đua xe này đi, nữ chủ nhân của mặt nạ quỷ lừng danh giang hồ về quê khai hoang mấy khu đất bỏ trống đi là vừa - Thiên Thiên cười lớn, mỉa mai Băng

Tất cả đàn em của Băng đều vô cùng phẫn nộ trước câu nói ấy, bỗng nhiên Thiên Thiên nói vậy là sao, Thiên Thiên đã tự coi cô ta là người chiến thắng trong cuộc đua tới, lẽ nào đằng sau đó là một âm mưu khó đoán, một âm mưu có thể giúp cô ta có được mọi thứ

Đôi mắt Băng có một chút lưỡng lự nhưng không để phát hiện ra bên ngoài, quyết định cuối cùng của Băng là đồng ý

Thiên Thiên cười trong đắc thắng và kiêu ngạo bước đi và không quên trao tặng cho Băng cái nhìn nửa ma nửa quỷ

Băng ình cái quyền tự quyết định mọi việc vào không ai có thể cản được nó ngoại trừ một người đặc biệt đó là Phong

Phong sẽ ngăn cản được mọi việc của Băng, một khi cậu ta không biết thì cậu ta sẽ không quan tâm, một khi đã biết Băng là cô gái che mặt đó, Phong sẽ không bao giờ để yên tới những việc mà Băng làm

Qua hàng cây rì rào, bóng chiếc xe của Phong chớp nhoáng dần biến mất khỏi con đường dẫn đến bang Mặt Nạ Quỷ

Phong lái xe về nhà Băng ra coi như mình vẫn hôn mê bất tỉnh

Một lúc sau, Băng có mặt tại cổng, chiếc xe đưa Băng về là một loại xe hình dạng giống chiếc xe tăng và mũi trần, Băng từ tốn tháo chiếc mặt nạ ra và trao cho tài xế là trợ lý riêng

Tất cả, Phong đã nhìn thấy, tất cả mọi sự nghi ngờ của Phong đã có đáp án

Chính Băng là cô gái đó..

75. Chương 75

Mảnh ghép 75 : Đua xe

- Hôm nay, con đó sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian này - Đó là tiếng nói kèm theo tiếng cười man dợ của Thiên Thiên và người hưởng ứng là cha của nhỏ

- Con làm cách nào?

- Dễ thôi cha, trên đường đua, con có cài rất rất nhiều boom ở một tuyến cua số 9, khi con đó lái xe đến tuyến cua đó, con chỉ cần ấn nút trên xe của con là con đó nổ tung cùng xe đua của nó ngay, và nó sẽ chết, một nửa đàn em của mặt nạ quỷ sẽ về tay Black M-G của chúng ta

- Con gái cưng của ta quá giỏi, không hổ danh là con gái của M-G ta

- Cha quá khen.

Hai cha con của Thiên Thiên cười lớn

- Mẹ kiếp, lũ khốn - Phong siết chặt tay đập mạnh vào volang chửi thề một câu, ánh mắt lãnh đạm lạnh lùng toát lên vẻ đáng sợ

Người con gái đó là Băng thì tất nhiên, hôm nay Băng sẽ phải đua xe và vụ tai nạn đó làm sao Băng có thể tránh khỏi được, Thiên Thiên hết sức căo già và tàn độc

Phong nghe được câu chuyện này vì trên người Thiên Thiên có một vật nhỏ bằng hạt cát bay vào, đó chính là thiết bị ghi âm mà khó ai có thể phát hiện được ngoài những người lành nghề hoặc chính người phát minh ra nó

Cô ta sẽ có thể gặp nguy hiểm và biến mất mãi mãi, không được...

Chỉ còn 4 tiếng là cuộc đua xe sẽ diễn ra, cái điều kiện thắng thua cũng được Thiên Thiên công bố trước toàn giang hồ có mặt nên nếu Băng thua, mặt nạ quỷ cũng khó mà không làm theo điều lệ cuộc thi được

Cuộc đua xe này không lành một tạo nào, nó quá ngoài kiểm soát và tầm nhìn của các dân play chính hiệu. Nếu Phong không nghe được cuộc nói chuyện này thì chính cậu cũng là người bị bịt mắt. Một trò chơi thật nguy hiểm

Không gian trở nên căng thẳng và hồi hộp khi cuộc đua sắp diễn ra, đây cũng có thể coi là cuộc đua xe lớn và liên lụy đến rất nhiều sinh mạng khác trong bang, nếu đàn em của Mặt nạ quỷ rơi vào tay Black M-G chỉ có hai con đường : Một là khuất phục bọn họ và làm đàn em của bọn họ, hai là chết nếu không chịu khuất phục

Vậy nên dù nguy hiểm cỡ nào Băng cũng nhất định giành thắng lợi, tuy nhiên Băng vẫn không thể xác định được những nguy hiểm nào còn đang rình rập bên mình

Không thể ngăn chặn cuộc đua này được, vì nếu Băng từ bỏ cuộc đua thì cũng như Băng chịu thua, tất cả người trong giang hồ đều đến xem mà lại công khai không thi nữa thì Mặt nạ quỷ sẽ mất hết thể diện

Phong chỉ còn cách giúp đỡ âm thầm, coi như đây là lần cảm ơn và đền đáp 2 lần cô gái này đã cứu mình

....

Tiếng súng đoàng...

Tiếng xe máy nổ nghe oai hùng, hai cô gái tượng trưng cho hai thế lực khác nhau di chuyển đến vạch xuất phát với những tiếng hò reo vang chói cả một vùng

Những cơn gió se lạnh xuyên qua từng thớ thịt nhưng đều bị tắt cả gạt bỏ sang một bên để xem bộ phim hay nhất từ trước đến nay sắp diễn ra

Có người nói từ khi cô gái che mặt kia xuất hiện , giang hồ càng thêm hỗn loạn và tính hiếu kì của một số trùm càng dâng cao, có người muốn giết nhưng có người lại muốn chiếm đoạt.

Black M-G càng muốn gây khó dễ với mặt nạ quý, trước hết vì mối thù ngày xưa hai bang tranh giành địa bàn và chém giết lẫn nhau vẫn còn và bây giờ, xuất hiện thêm cô gái này khiến Black M-G cực kì tò mò và muốn tự tay của mình vạch trần bộ mặt của cô gái đó ra trước thiên hạ. Đó là mục tiêu mới của Black M-G

Hai chiếc xe đua một đen một trắng lên ga xuất phát làm cả khán đài cũng như những người có mặt xung quanh gầm rú lên một cách đáng sợ

Tiếng bánh xe quẹt xuống đất tạo nên những tiếng kêu rùng mình, cuộc đua diễn ra tốt đẹp, hai người vẫn ở vị trí ngang nhau chưa phân biệt được ai trên ai dưới

Tiếng phanh và đạp thắng liên tục tăng, Thiên Thiên nở nụ cười cực gian khi tuyến của tiếp theo là tuyến số 9

Thiên Thiên vít ga tạo lực ma sát mạnh dưới nền đường và phóng lên trước Băng, qua tuyến của số 9, đôi bàn tay của Thiên Thiên khựng lại ở nút bấm màu đỏ trên tay lái, đôi mắt ác hiện lên ngay phút chốc

Băng lái xe đến tuyến của ấy, từ phía sau xe Thiên Thiên là một chiếc máy bay trực thăng tư nhân đáp nhẹ xuống và kéo ngược xe của Thiên Thiên tung văng ra khỏi đường đua, chưa kịp phản ứng thì người một nơi xe một nơi trong tình trạng rất éo le

Băng cảm thấy có điều gì đó bất ổn liền lao nhanh qua tuyến của ấy, xe của Thiên Thiên bị chiếc máy bay ấy hành hạ đến xi cả khói, chắc chỉ vài giây sau sẽ nổ tung

- Khốn nạn thật - Thiên Thiên ngóc đầu dậy, chửi thề trong lòng rồi vuốt mép đứng lên, quần áo bụi bặm cùng gương mặt hết sức khó coi

Chiếc xe đua nổ tung tan tành tạo ra một tiếng động cực hùng vĩ, những mảnh vụn từ xe văng ra lia lịa khắp đường đua, Thiên Thiên cau mày , ánh mắt chết chóc nhìn về phía chiếc máy bay đã xa khuất mà rủa này nọ

Băng vẫn tiếp tục cuộc đua xe của mình, không quan tâm đến Thiên Thiên vì đua xe là vậy, nếu tay đua có xảy ra chuyện gì, xe có vấn đề gì thì tay đua khác vẫn phải tiếp tục nhiệm vụ phía trước mắt của mình

Một phút sau nhận được tình hình trên tuyến của số 9, mấy nhân viên có mặt để thay xe mới cho Thiên Thiên tiếp tục cuộc đua, Thiên Thiên bị trễ 6 phút so với Băng

Thiên Thiên tức tối vì kế hoạch bị hỏng và còn theo sau đối thủ những 6 phút, dành chiến thắng có lẽ quá khó khăn

Hại người suy ra thành hại mình!!

Không ai đoán sai khi Băng về đích trước Thiên Thiên hơn 10 phút, khoảng cách giữa đường đua và đích đối với Thiên Thiên lúc này vẫn còn rất xa, nhỏ tức tối găm mạnh vào tay lái, miệng không ngừng nhấn mạnh những câu chửi thề và đe dọa

Tiếng vỗ tay nổ loang, náo động cả một vùng, những câu tán thưởng lần lượt vang lên nhưng không nhận lại được bất kì câu nói cảm ơn của người thắng cuộc

Đàn em của Thiên Thiên tức nổ mắt nhìn chủ nhân của mình leo đèo mãi mới về đến đích còn phía đàn em của Băng thì đang hò reo ăn mừng

Thiên Thiên về đến đích mặt mày tái mét, sự kiên cường vẫn thể hiện rõ qua từng cử chỉ hành động bất cứ nhưng vẫn không thể giấu được sự đổ lệ ganh ghét

- Bây giờ làm sao nhỉ ??- Băng nói với giọng khiêu khích, ánh mắt toát lên vẻ xem thường đáng sợ nhưng rất ít người có thể nhìn thấy được sự đáng sợ đó

- Mày muốn gì nói mau đi - Thiên Thiên cau có

- Lòng dạ của tao không hẹp hòi và tham vọng như mày nên yên tâm tao sẽ không lấy một tên đàn em nào của mày đâu, vì tao nghĩ những tên đó cũng chỉ xứng đi theo lũ cận bã thôi, tao muốn từ bây giờ Black M-G không được đụng đến người của Mặt nạ quỷ nữa - Băng nói vừa khinh khỉnh vừa có chút nhượng bộ

Thiên Thiên tức giận vì bị coi là cận bã !! Hơn cả cận bã đó chứ

- Vậy à, cứ vậy đi nhưng tao vẫn chưa phục tài năng của mày đâu, hôm nay xe tao có đôi chút trục trặc nên tao mới bị theo sau mày những 6 phút

- Nếu xe mày không bị văng ra khỏi đường đua chắc giờ tao cũng không đứng ở đây nói được đâu nhỉ - Băng ghi mạnh giọng, đôi mắt nhìn xuyên thấu suy nghĩ của Thiên Thiên, nhỏ ta bắt giác lùi lại phía sau như tránh né cái nhìn đáng sợ của Băng. Tâm trí Thiên Thiên như hỗn loạn, Băng biết nhỏ ta gài boom sao??

Ra điều kiện xong, Băng lên xe rồi tiến thẳng về bang của mình không ở nơi này có ngày bị lột mặt nạ ra lúc nào không hay

Thiên Thiên thì vẫn âm ỉ, mặt mày xanh xao hết cả lên, ánh mắt luôn hằn lên vẻ đáng sợ chuẩn bị ột kế hoạch tiếp tới

Việc về chiếc máy bay trực thăng đó không ai biết ngoại trừ Thiên Thiên và Băng nhưng người điều khiển hoặc người ra lệnh điều khiển chiếc máy bay đó vẫn còn là một dấu hỏi lớn trong đầu hai cô gái

76. Chương 76

Mảnh ghép 76 : Sợ..

Ánh mặt trời đã lên cao. Chạm vào khe cửa bằng giá. Ngày mùa đông hanh khô giá rét

Tiếng chuông báo thức thật khiến người ta muốn bực tức, chuông không ngừng kêu, cô gái nhỏ vùi đầu sâu trong chăn giữ hơi ấm

-AAAAAAa, tức quá , mệt chết đi được - Băng bực tức hét lên , nhìn cái đồng hồ báo thức vẫn reng reng ỉnh ỏi

- Có im đi không hả? - Băng gào to, vì ham ngủ nướng quá lên quên là tắt báo thức đi,, giờ cứ vùi đầu trong chăn mắng mỏ đồng hồ. Tủi thân nó, làm gì có tội chứ...

Sau một hồi reng reng, Băng mới bật dậy và nhớ là phải tắt báo thức đi nó mới không kêu nữa. Không biết đầu óc chứa cái gì đây. Tắt báo thức xong còn cố an ủi bản thân ngủ thêm 5 phút nữa. Dù đã là tiểu thư của mặt nạ quỷ nhưng những cái tính ham ngủ nướng này vẫn không gạt bỏ. Vì nó thấm vào tim, nằm im trong người rồi mà

- Dậy đi - Một giọng nam trầm mà lạnh lùng phang phảng quanh tai hoà quện cùng tiếng gió

- Tên điên nào đó...câm mờm - Băng đập tay chân vào chăn hét mạnh, hai mắt vẫn nhắm nghiền, có lẽ vì tối hôm qua rời khỏi bang quá muộn vì ăn mừng

Chàng trai kia mặt đột nhiên biến sắc, nét mặt lạnh lùng dần ra, đôi môi nhếch lên nụ cười mong manh và vụt tắt luôn khi chưa kịp nháy mắt

- Muộn học rồi

- Hôm nay được nghỉ - Mắt vẫn nhắm nghiền,kéo cho chăn kín đầu lại bị hở phần chân

Gì chứ!! được nghỉ hồi nào..vẫn mơ sao??

Phong bạo lực, kéo mạnh chân Băng làm Băng la toáng lên, định thần lại mới nhận ra tên đáng ghét trước mặt đang hung dữ

- Sao cậu ở đây??

Băng sock nặng,cổ lắc đầu nhớ lại mình có nói mơ những gì mà nghe sến không? Nếu có chắc chết mất.God ơi

- Không biết - Phong đáp trả tỉnh bơ rồi thả người nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế lông đối diện với giường của Băng

Băng ngại ngùng với bộ dạng thăm cảnh của mình, cười trừ rồi chuồn luôn vào trong nhà tắm

Chuẩn bị xong xuôi mới lục lọi giá sách để soạn sách

- Đi học thôi

- Tưởng được nghỉ? - Phong vờ ve ngón tay trên hàng mi

- Nhầm, rồi đi hay ở lại, tôi còn khoá cửa - Băng nói nhanh chóng rồi vọt xuống nhà lấy xe

- Để lại, đi xe tôi, ok - Phong giữ lấy một tay của Băng còn tay kia giữ đầu xe đạp điện của Băng

- Vậy được - Băng gật đầu đồng ý nhưng đôi mắt không lúc nào hết cảnh giác cái tên đáng ghét trước mặt.Không biết hẳn có giờ trò gì không mà đến nhà Băng sớm quá vậy

- Ôi anh Phong đến rồi, cả ngày hôm qua anh đi đâu mà không cho em theo với, em nhớ anh chết đi được - Giọng Uyên Nhi ngoe nguẩy bên cạnh làm tai ai cũng ù đặc choáng váng, cách tốt nhất dành cho Băng giờ là chạy thật lẹ lên lớp không bị Uyên Nhi khủng bố tai với chất giọng sến chảy nước mắt.Ôi tàn bạo quá

- Có việc - Phong đáp gọn,một tay giữ balo, một tay dứt túi quần rồi thông thả bước vào lớp

Cận kề cuối năm học rồi mà lớp chọn này chỉ biết chơi là giỏi, việc ăn chơi ngủ nghỉ vẫn được xưng bá trong trường, thầy cô cũng hết thuốc chữa bệnh ham chơi của bọn này, khả năng trượt đại học cao tầm cỡ quốc tế .Nếu có đỗ cũng chỉ nhờ vả thế lực của đồng tiền mà thôi

Ngày ngày , Uyên Nhi vẫn cứ bám theo Phong hết nơi này đến nơi khác,thổ lộ tình cảm mà toàn bị từ chối một cách thẳng lừ mà vẫn cứ đuổi tới cùng

Ai nhìn vào cũng bất lực trước tính cách ngang như cua của Uyên Nhi.Uyên Nhi luôn tỏ ra bình thường dù cho những tiếng đồn thổi thậm chí đến cha mẹ đồng tộc biết cũng mặc kệ

- Hôm nay,có quán kem mới khai trương, mình đi ăn nha - Uyên Nhi vùi đầu vào cánh tay của Phong mặc cho những ánh mắt khó hiểu luôn đổ dồn về phía mình

- Lạnh

- Mùa đông ăn kem ngon mà anh,đi nha anh,nha nha - Uyên Uyên làm mặt cún con trong mới đáng...sợ làm sao

Phong không muốn nhiều lời đôi co, gật đầu cho bão qua mau !!

- Nhìn cậu ta thật chướng mắt mà không thể làm gì được, ngày nào cậu ấy cũng bám dai lấy Phong,khó chịu quá - Nguyệt Ánh bên cạnh thì thâm vào tai Băng

Băng quay sang nhìn Uyên Nhi và Phong chưa được một tích tắc đã quay đầu lại nhìn Nguyệt Ánh không nói gì, chỉ cười nhẹ

- Mà tớ cảm thấy lạ lạ sao nhớ, Nhi là em của Phong mà lại thích Phong, haizz, không hiểu nổi nữa - Nguyệt Ánh ngậm đầu bút ra vẻ suy ngẫm

- Kệ họ đi, mình học - Băng đáp ngắn gọn và thờ dài

Nguyệt Ánh là cô nàng lắm chuyện ghê !!

Lớp học trôi qua trong im lặng, kì thi cuối cấp đang tiến đến sát bờ nên lớp nào cũng chăm chú học hành hơn nhưng không hơn ngày thường được là bao trong khi mấy hotboy không ngừng làm nữ sinh phải nhưng nhớ nhiều

Tội nghiệp !!

- Đi ăn kem à, sao không rủ tụi này đi với - Khánh nói chêu thế mà ăn ngay cái lườm đại hạ giá của Phong Uyên Nhi cười híp mắt, phần khích

- Để khi khác nhé anh Khánh, hôm nay em muốn đi riêng với anh Phong thôi à !!

Nghe giọng ngọt sớt của Uyên Nhi là Kỷ Lam bên cạnh Hiểu Vĩ mà muốn ọe, mặt đỏ ngầu giữ bình tĩnh Cùng lúc đó, Băng cất sách vở xong lại gần, cười rồi chào tạm biệt mọi người

- Ấy kìa Băng, để Ken đưa Băng về nhé !!

Ken nhanh chóng kéo tay Băng, vì Ken biết hôm nay Băng không đi xe mà Phong đến rước, giờ không có xe chỉ có quốc bộ thôi à

- Được - Băng cười

Kỷ Lam, Hiểu Vĩ và Khánh cũng giải tán để lại không gian riêng cho cặp đôi kia

- Mình về - Phong thờ ơ, kéo chiếc balo rời khỏi bàn rồi ung dung tàn tạ bước ra khỏi lớp, ánh mắt vô định hình nhìn về phía cuối hành lang

Uyên Nhi chạy đuổi theo, cao giọng :

- Đi ăn kem mà anh, sao về

- Mệt - Phong vừa bước vừa lấy tay hất tóc, vẻ lạnh lùng kiêu ngạo khiến Uyên Nhi hụt hẫng , mặt bí xị lại nói

- Vậy để khi khác

Uyên Nhi chạy theo Phong, dù Uyên Nhi có chân dài đi chăng nữa cũng không đi kịp bước chân dài ngàn hải lý của Phong

- Ken hết đau chưa, sao mặt Ken bỗng xanh thế kia - Băng lo lắng nhìn Ken xoa xoa mặt

Chắc tại vết thương đó vẫn còn âm ỉ chưa khỏi hẳn, chỉ mới hồi phục được một phần nhỏ bé thôi mà Ken đã đòi đi học luôn rồi, đã vậy vừa bước đến trường là hàng ngàn sự quan tâm đến Ken...chắc chết mất

- Không sao? - Ken cười rồi cứ lái xe, không quay sang nhìn Băng vì sợ ánh mắt dõi theo của Băng làm Ken lại yêu Băng nhiều hơn

Ken không biết phải chấm dứt tình cảm của mình như thế nào , chỉ lặng lẽ và lặng lẽ nhìn người con gái mình yêu thương được vui vẻ ngày qua ngày chứ không dám đòi hỏi gì nhiều

Cảm xúc trong Ken giờ rất hỗn độn khi ngày ngày tình cảm dành cho Băng lấp đầy cả con tim, làm sao có thể vui được đây???

Ánh mắt của Ken ánh lên một tia buồn, gương mặt điển trai hơi nhăn lại, Băng cảm nhận được điều đó không dám nói gì, chỉ yên lặng ngắm nhìn và quan sát nét mặt ấy căng ra từ từ, có lẽ Băng cũng biết một phần lớn khiến Ken có thái độ như vậy chắc vì...

- Giờ Băng để ý đến ai chưa? - Ken cười lớn và hỏi Băng, lôi Băng ra khỏi dòng suy nghĩ điên loạn trong đầu, Băng bất ngờ trước câu hỏi ấy, ngượng ngùng quay ra phía cửa kính

- Để ý là sao? Băng không hiểu, chắc chưa đâu - Băng cũng cười, đột nhiên có tiếng điện thoại bất ngờ rung lên, Băng bắt máy theo phản xạ

Gương mặt đột nhiên tối sầm lại, đồng tử giãn ra suýt chút nữa đánh rơi điện thoại

- Băng sao vậy? - Ken thấy gương mặt của Băng biến sắc hoàn toàn, cậu rất lo lắng

- Không...không sao...sao hôm nay lâu đến nhà thế nhỉ??

- Đến rồi còn gì, đây không phải nhà Băng sao

Trời!! xe đỗ trước cổng từ lúc nào đây

- À, quên, vậy tạm biệt Ken , Băng về nhé, chào!!

- Ok, chào

Ken lái xe đi, xe vừa nhúc nhích, cậu quay đầu lại ngó nhìn Băng

Nghe điện thoại xong sao Băng lại có vẻ lo lắng sợ sệt như vậy được nhỉ??

77. Chương 77

Mảnh ghép 77 : Cậu ta phát hiện rồi!!?

Thay quần áo xong, lập tức có người đến đón Băng đến bang.Lại chiếc mặt nạ che mặt Băng thật bí ẩn

- Lũ người này là sao?? Những tấm hình này sao có thể...?? - Băng hét lên giận dữ, trợ lý riêng của Băng khúm núm trước thái độ tức giận ấy, tất cả bang rơi vào trạng thái im lặng không ai ho he một tiếng

Cha của Băng cũng có mặt,ông ta cười nhếch mép, xé toạc những tấm hình trên tay và tung lên không trung Những mảnh vụn cứ thế bay tứ tung..

- Hữu Kỷ, tôi cần một lời giải thích - Băng trao ánh mắt giận dữ lại cho trợ lý riêng mà Băng vừa gọi là Hữu Kỷ

- Chuyện này em không hề hay biết, chúng có được những tấm hình này chắc là có ai đó chụp trộm, gián...điệp.... - Hữu Kỷ lí nhí, gương mặt lo lắng

Tất nhiên những tấm ảnh này không phải do anh ta chụp mà thậm chí anh ta còn không hay biết mình cũng có mặt trong những tấm hình đó

- Con yên tâm, những tấm hình này chắc chưa có ai biết đến, còn lũ người này tùy con gái của ta xử - Cha của Băng nói xong rồi phất tay vào nhau và bước vào trong

Băng tím tái mặt mày nhìn lũ quỳ rạp dưới đất, thật sự Băng đang rất tức giận

- Giết hết lũ này đi, đỡ ngứa mắt, điều tra ai mà tung những tấm hình này ra ngoài thì xử luôn đi - Băng nói bằng giọng ác độc nhất có thể,đôi tay run run cầm những tấm hình còn sót

Đó là những tấm hình chụp được gương mặt thật của Băng khi ở trước cổng , trợ lý và tài xế riêng đến đón lên chưa đeo mặt nạ được ngay lúc đó, những tấm hình thật rõ khuôn mặt ấy, chỉ cần giang hồ biết,việc học hành như bao người khác của Băng sẽ bị gián đoạn, Thiên Thiên vốn ghét Băng lại căm thù Mặt nạ quỷ sao có thể để yên, còn nhóm Ken, Phong và Kỷ Lam thì sao??

Băng nén lại nổi tức giận và kêu tài xế riêng đưa chìa khoá xe cho cô ra ngoài.

Bar Không level..

Phải nói thế nào đây, thật là oan gia ngõ hẹp.Băng lại đụng mặt Phong

Thấy Phong lơ đi tất cả, coi như chỉ có mình cậu ta trong cái bar rộng lớn này, lúc nào toàn thân cậu ta cũng toát lên vẻ lạnh lùng độc đoán, làm sao có người con gái nào có thể chạm đến trái tim sắt đá được rèn rũa lâu năm kia

Bằng thu mình trong một chỗ ngồi gần cửa sổ, khuôn mặt vẫn bị che lấp, người trong bar đều biết đến danh tiếng của cô gái này nên không ai dám động đến, chêu đùa như bao cô gái khác

Bằng lo lắng đến nỗi uống gần hết năm chai rượu ở đây, tuy tửu lượng cô không kém nhưng đối với những người con gái như cô không thể uống được nhiều như vậy được

Sau một phút vật lộn với cơn say nói lảm nhảm, Bằng chạm mặt xuống bàn và thiếp đi. Một bàn tay khẽ nâng người Bằng dậy và bế xốc cô lên, ra khỏi bar lạnh lẽo đáng sợ này

Nửa đêm, Bằng ho khù khụ, ánh mắt ươn ướt đầm vì ho quá nhiều, mồ hôi chảy đầm đìa và nôn mửa suốt

Chạy qua chạy lại vào phòng vệ sinh để xả những chất gây nôn bên trong, Bằng dần tỉnh, ngơ ngác nhìn xung quanh một màu hồng phấn..không gian trước mắt rất lạ. Lạ vô cùng

Đảo mắt xung quanh phòng mới nhìn thấy một thân hình cao to đứng cạnh cửa sổ phảng phất gió đông, Bằng lấy tay bịt miệng, vô tình chạm khuôn mặt mới hết lên

Chết rồi !! Mặt nạ đâu

- Đây...là đâu - Bằng lúng túng hỏi người con trai ngồi cạnh cửa sổ
- Khách sạn - Giọng nói lạnh lùng lan toả khắp phòng khiến Bằng lạnh người
- Sao tôi ở đây, cậu cũng vậy nữa
- Vỵ Bằng, cô giỏi lắm!!

Câu nói ấy của Phong khiến Bằng giật mình, không dám nhìn thẳng vào người con trai ấy, giọng lí nhí pha chút hỗn loạn lo sợ

- Cậu...biết rồi sao??
- Đua xe cũng khá - Phong trả lời lệch câu hỏi, ánh mắt lãnh đạm, màu xám tro nổi bật trong không gian càng gây căng thẳng
- Bằng cười trừ khề đến cạnh người con trai ấy, giọng hơi run run
- Bình...bình..thường
- Làm người như này từ bao giờ sao không cho tôi biết - Phong bóp chặt cánh tay của Bằng rít lên, hoà quện vào tiếng gió thổi vi vu, nghe mà lạnh xương sống

Cánh tay bị bóp chặt, dù có cự quậy đến đâu cũng vô ích, càng làm cho bàn tay kai siết mạnh hơn

- Tôi...tôi...buông ra..đau...
- Biến đi ngủ đi - Phong tức giận ném Bằng xuống giường ngay cạnh đó, Bằng mím chặt môi kìm nén cảm xúc trong người lúc này. Bằng cảm thấy khó chịu..
- Dù không ngủ được nhưng Bằng vẫn cố gắng khép đôi mắt cho người kia thấy mình đang ngủ. Có một điều là Phong ngồi cạnh cửa sổ cả đêm...không mỗi sao??

Thân hình to cao im lặng trong đêm đen, không nhúc nhích, không động đậy. Vẻ lạnh lùng bao trùm lôi kéo màn đêm...

Thứ ánh sáng héo hắt bên ngoài hắt vào chỉ thấy được nét mặt người con trai ấy cực kì đáng sợ, ánh mắt không rời khỏi màn hình điện thoại, đôi mắt hổ phách màu xám tro im dìm trong cảm xúc

78. Chương 78

Mảnh ghép 78 : Nước uống có thuốc

Cái trường danh giá hôm nay đang được tu sửa lại một phần sân , nguyên nhân vì sức tàn phá siêu đẳng cấp của học sinh đã khiến sân trường rơi vào cảnh sạt lở đất

Các công nhân mải miết thi công sân trường nhưng luôn được mấy cô cậu học sinh phá phách làm phiền

Những bao cát , bao si măng , sỏi đá đều được học sinh biến thành dụng cụ, vũ khí đánh đuổi nhau làm náo loạn cả trường, cát bụi cứ thế mù mịt

- Mấy cô cậu kia có im đi không, hạ hạnh kiểm cả lũ hết lượt giờ - Ông thầy phụ trách và mấy bác bảo vệ chạy đến làm lũ học sinh chạy toán loạn cười rú lên như bệnh dại

Sân trường thêm một lực tác động mạnh khiến những nền gạch mới xây xong như muốn bung ra, tiếng hò hét và đèn flash lên tục nháy lên

Cảnh tượng là đây...

Hôm nay Khánh nhuộm lại tóc, không còn màu bạch kim trên mái nữa mà thay vào đó là màu nâu nhạt. cả bốn hoàng tử đều mặc quần áo y chang nhau, màu sắc cũng giống nên tụi nữ sinh càng thích khám phá về bốn người này hơn

Trời âm ỉ mưa mà bốn chàng che ô nên càng làm những lời bàn tán của học sinh thêm cao..đây là lần đầu tiên thấy phong cách che ô của bốn chàng

Quá nổi bật...

Sở hữu những gương mặt hoàn mỹ đến tuyệt vời nhưng lại thiếu những nụ cười chân chính và ngọt ngào.Điều đó khiến nữ sinh rất tuyệt vọng nhưng lúc nào cũng nuôi hy vọng.Vì chỉ cần nhìn thấy những nụ cười ấy có khi cả tháng quên ăn quên ngủ mất

Tất cả học sinh láo nháo ngoài sân trường đều dính mưa là tã ẩm ướt hết cả người, nếu không có tiếng chuông báo vào lớp chắc tất cả ẩm đến nỗi bị hắc lao mắt

Phong lạnh lùng vô cảm , Ken trầm lặng bí ẩn, Khánh hoà đồng nhưng ương ngạnh, Vĩ hài hước nhưng đa cảm.Tất cả bước vào lớp cùng một lúc..

Mỗi ngày được nhìn thấy họ là một liều thuốc trợ tim cho những người bị bệnh tim.Nói Khánh hoà đồng và Vĩ hài hước như vậy nhưng không ai dám lại gần kết bạn bởi ẩn sau những tính cách đó chỉ có những người am hiểu hai cậu ta mới có thể rõ.Nếu động chạm quá mức không ai có thể lường trước được rằng, họ sẽ ác đến đâu...

Tiếng bước chân của cô chủ nhiệm sát gần lớp, tất cả vào trạng thái ngoan ngoãn nhìn gương mặt của cô thoáng nụ cười ẩn hiện nhưng pha chút lo lắng, cô đặt chiếc cặp màu đen lên bàn giáo viên và đập tay vào nhau nói

- Hôm nay mà nói chính xác hơn nữa là sáng nay sẽ có đoàn kiểm tra quốc gia về thăm trường và đặc biệt là đến thăm lớp ta,cho nên các em hãy đối xử và có thái độ thế nào thật ngoan ngoãn để họ đánh giá tốt về trường lớp, ai có thái độ hỗn xược thì trường sẽ phạt nghiêm, bởi vì đoàn kiểm tra này không dễ chịu chút nào, các em hiểu cả chứ!!

- Vâng, cô - Lớp học đồng thanh và nhốn nháo, đây là thói quen khó sửa của lớp này,mỗi khi có việc gì đó là lại nhốn nháo bàn tán loạn xạ hết cả lên...nhưng chắc gì đã bàn đúng chủ đề @@

- Được rồi, giờ các em chuẩn bị sách vở chúng ta vào bài mới luôn !!

- Nay Vy Băng - Tiếng Uyên Nhi khe khẽ gọi, Băng nhúu mày quay đầu lại trong khi đang uống nước

- Chuyện gì vậy??

- Có thể giúp tôi một việc được chứ?? - Uyên Nhi liếc nhìn thái độ của Băng, Băng không cần suy nghĩ mà đã gật đầu, Uyên Nhi đưa cho Băng một ly nước cam vắt rồi kêu Băng uống, coi như cô mời. Băng cũng không từ chối vì nghĩ Uyên Nhi sẽ không làm hại mình

Uyên Nhi bỗng nở nụ cười tươi rói và nói với giọng mỉa mai

- Hửn vậy chứ, vậy tôi muốn Băng dừng qua lại với anh Phong nữa, tôi có cảm giác anh Phong có chút gì đó với Băng, điều đó thật khó chịu đối với tôi

- Sao là vậy, nếu tôi không giúp nữa

- Nói lời phải biết giữ lấy lời, không người khác khinh đó Băng

- Chúng tôi là bạn

- Vâng, chưa công khai là tình yêu, tôi hi vọng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra, tôi rất tin tưởng vào Băng, nên đừng khiến tôi thất vọng - Uyên Nhi nói như một mệnh lệnh của cấp trên, điều này khiến Băng cảm thấy khó chịu thật sự

- Vậy sao, vậy tôi cũng hi vọng cậu tránh xa Phong ra, Phong không thích cậu đâu đừng nói nhieu đau đầu

- Đây không phải giọng nói của Băng mà là giọng nói của Lam, Lam chuyên gia muốn chọc tức những cô nàng luôn đi ngăn này cấm nọ người khác

- vậy hử, tôi với anh Phong quen và thân với nhau từ bé lặn, không thích tôi cũng khó đấy, tôi chỉ nói vậy thôi, mà thôi tôi cũng chẳng cần nhẹ lời nữa, tôi nghiêm cấm đứa con gái nào lăng vãng ve vãn tỏ tình với anh Phong, đặc biệt là hai cậu - Uyên Nhi chỉ thẳng tay vào mặt Băng và Lam, nói Băng thì còn kiềm chế được lời luôn cả Lam vào, Lam có chủ rồi mà...

- Đồ điên, hết chịu được - Lam lườm nguýt Uyên Nhi, phía sau là tràng cười lớn của Nguyệt Ánh, Băng và Lam cùng ngệt mặt ra nhìn Nguyệt Ánh thắc mắc còn Uyên Nhi thì chỉa thẳng ánh mắt hình viên đạn lấp lánh về phía Nguyệt Ánh

- Bạn Uyên Nhi à, bạn Phong không thích bạn đâu, từ lúc bạn Uyên Nhi chưa chuyển về đây thì bạn Băng với bạn Phong đã là một đôi trong lớp rồi - Nguyệt Ánh cười ha ha, vì cô nàng chẳng ưa gì Uyên Nhi vì tính kiêu căng hống hách coi trời bằng vung của Uyên Nhi đã thế luôn bám rít thân mật với thần tượng của mọi cô gái, Nguyệt Ánh có ghen tị với Băng đi chăng nữa vẫn muốn đứng về phía Băng

- Câm mồm lại nếu không muốn gia đình mày phá sản, tao nói cảnh cáo đấy - Uyên Nhi tức hầm hầm nói, cô ta như một con thú rú lên trước con mồi non thơ dại

Cả Băng và Lam đều ngơ ngàng trước thái độ đó của Uyên Nhi, cả hai mím chặt môi thở dài

Có ai biết rằng câu nói của Nguyệt Ánh đã gây cho Uyên Nhi cái tát lớn không?? Liệu Uyên Nhi có để yên hoặc làm sáng tỏ, Uyên Nhi sẽ làm gì Băng và có hại Nguyệt Ánh- cô nàng nhiều chuyện này không???

- Oa oa....đoàn kiểm tra quốc gia có cả anh đẹp trai thế kia??

- Không phải rồi, đó là anh Mạc Khanh lớp 12a1 năm trước mà, anh ấy sang nước ngoài sống rồi cơ mà...hay mắt chúng ta hoa hết cả rồi

- Đúng anh Mạc Khanh rồi, lâu không gặp ảnh mà ảnh vẫn đẹp trai như vậy, tao yêu ảnh chết mất

.....

Cả trường rầm rộ lên tin Mạc Khanh có mặt trong đoàn kiểm tra quốc gia ấy. Và đúng như vậy..sự xuất hiện này của M.K thật sự rất bất ngờ đối với khoá học 11 và 12, còn khoá 10 mới lên suy ra vẫn chưa biết đủ và chính xác thông tin về anh cho lắm

- Anh...- Giọng Băng khàn khàn, đôi mắt có chút dịch lỏng trong suốt, làn sương mờ mờ phủ kín đôi mắt, cả Kỷ Lam cũng vậy, trong lòng đang rất bồn chồn, nước mắt không ngừng rơi...

M.K lạnh lùng và chững chạc hơn bao giờ hết..

Lớp 12a1 nín thở trong sự xuất hiện của đoàn kiểm tra quốc gia, toàn những gương mặt nổi tiếng trên thương trường và trên lĩnh vực học hành, kinh doanh

M.K nở nụ cười nhả nhặn với toàn thể lớp, tất cả như quên đi sự có mặt của bốn hotboy lừng danh kia mà say đắm trong nụ cười ấy

Cô giáo cũng như các thầy cô khác cũng có mặt tại lớp 12a1, lớp này là lớp đứng đầu trường nên việc gì quan trọng cũng có mặt của lớp này, bảo làm sao bao nhiêu học sinh đều ao ước được một vé học lớp danh giá này

M.K đưa mắt về phía Băng, và điều anh ngỡ ngàng thấy Băng không còn ngồi chung bàn với Phong nữa mà thấy chỗ của Băng là một cô gái xinh đẹp sắc sảo, còn Lam vẫn vậy, cô nàng vẫn như ngày nào..vẫn coi anh là anh trai - là mối tình đầu khó quên mà chưa từng trải...

Với cương vị là một người cấp cao trong đoàn kiểm tra nên hết thầy, Băng và Lam vẫn phải lễ phép với M.K như một người thầy.M.K cũng vậy.

- Băng..Băng sao thế này...

Băng lấy tay che miệng khi những thứ nước màu trắng đục lần lượt tuôn ra, Nguyệt Ánh lo lắng nhìn và liếc thấy tia cười nham hiểm trên khuôn mặt của Uyên Nhi.

Không biết cô ta giở trò gì nữa..??

M.K lo lắng chạy đến gần đứa "em" của mình, dìu Băng đến ngay phòng y tế trước những con mắt tròn xoe của tất cả, Ken cũng lo lắng không kém, tức thì cả đội Phong, Ken cũng lao xuống phòng y tế xem sao..

Uyên Nhi cười một cái rồi theo sau Phong.

Cả lớp học nhốn nháo lên nhưng bị thầy cô ngăn lại chỉ ột vài bạn xuống phòng y tế thôi.Mà thú thực có cho ai xuống cùng đâu..tại quyền lực của bọn Phong cao quá khó mà cản được..

Đoàn kiểm tra vẫn tiếp tục công việc thăm lớp...của mình.Cả lớp sau một vài phút thấp thỏm tò mò cũng yên ắng hơn lắng nghe lời giáo huấn và hỏi han của đoàn kiểm tra.

Dưới phòng y tế...

Sắc mặt Băng trắng bệch, trong người nôn nao khó chịu vô cùng, ánh mắt như ngấn nước.ho liên tục và dần ngất đi

- Sáng nay bạn này có ăn uống gì lạ không, biểu hiện này cho thấy bạn ăn uống phải đồ có chất kích thích hoặc chất độc gì đó, rất nguy hiểm phải đưa đến viện kiểm tra ngay còn kịp - Cô y tá lo lắng nhìn đôi mắt nhắm nghiền khó thở của Băng

Tất cả có mặt đều bàng hoàng, M.K vội vã bế bổng Băng lên và nhanh chóng chào mọi người rồi đưa nó đến viện, trước cảnh M.K bế Băng, hai con tim của hai chàng trai khác bỗng rung lên một cảm giác nhói nhói...

Lam toát mồ hôi khi nghe thấy cô y tá nói vậy, thềm liếc trộm về mặt của Uyên Nhi thấy cô nàng cười manh rãnh. Lam nhớ đến ly nước mà Uyên Nhi mời Băng uống, ánh mắt ngờ vực xăm xoi Uyên Nhi quát lên rồi chạy theo M.K

- Uyên Nhi cô được lắm, Băng làm sao cô đừng trách tui

Sau câu nói ấy, 4 chàng trai đều quay lại nhìn Uyên Nhi, nhất là ánh mắt của Phong chứa đầy sự tò mò và độc đoán, Phong lạnh lùng buông thả câu nói

- Em làm gì?

- Em đâu làm gì, cô ta bị vậy liên can gì em à? - Uyên Nhi nói dối không chớp mắt, có lẽ cô nàng quen thuộc việc nói dối nhiều rồi

- Vậy sao Lam lại nói vậy - Đến lượt Hiếu Vĩ chen vào

- Lam bị bệnh sao ấy? Nhỏ đó không ưa gì em nên nói vậy? - Uyên Nhi kênh mặt lên về phía mai Lam..Lam mà chứng kiến bộ mặt này chắc điên đến lộn cổ mất

Uyên Nhi cười cười khoác tay Phong và ra hiệu cho cả 4 tên về lớp tiếp tục học, còn chuyện của Băng thì không quan tâm..đó là theo suy nghĩ của Uyên Nhi.Còn đối với 4 người sao không quan tâm được cơ chứ

...

79. Chương 79

Mảnh ghép 79 : Ghen..

- Băng không sao rồi, giờ có thể yên tâm về rồi em - M.K cười nói với Lam. Nụ cười mà bao lâu tưởng chừng đã chôn sâu và dĩ vãng, tưởng chừng sẽ không bao giờ được thấy nữa...Lam rất vui

- Mai anh ghé viện đưa Băng về hộ em nhé, em còn đi học nữa

- Ok,tất nhiên rồi em

Tối...

Mùi thuốc sát trùng trong phòng bệnh thật khó chịu..

May trong viện người ta không cấm sài điện thoại không thì Băng buồn đến chết mất

- Mày nghĩ nhỏ Nhi hại mày không?

Đó là dòng tin nhắn của Kỷ Lam

- Chắc vậy

- Chắc luôn rồi còn gì, mày bị vậy mà nhỏ còn cười đều, vả lại sáng nay nhỏ có đưa ày ly nước cam vắt đó..nghĩ lắm

- Ủ, nhưng bằng chứng nào nói nhỏ làm giờ

- Bằng chứng á..dễ thôi

- Mày nói nghe coi

- Ui giùi..ui....tao không biết :v

- Mày chêu tao hả mày

- Đâu..tao nói thật mà

- Con ranh

- Ranh con....

...

Và cứ thế..Lam và Băng cứ nhắn tin với nhau suốt cả đêm.Vì Băng nằm riêng một phòng nên mới có thể nhắn tin thoải mái như vậy, riêng mà nằm chung cùng bệnh nhân khác có mà họ đá bay ra ban công luôn rồi ý

...

Có tiếng chuông nhần kêu keng keng...

Phong mở cửa phòng mình ra thì đập vào mắt và gương mặt xinh đẹp của Uyên Nhi đang cười tươi nhìn mình

- Em ấn chuông nhiều vậy mà giờ anh mới ra là sao? - Uyên Nhi nói với vẻ nũng nịu, phải ấn chuông lâu vậy còn đỡ hơn là gõ cửa, mà phòng của Phong cũng như phòng của 3 tên còn lại đặc biệt mà, chỉ ấn

chuông thì bên trong mới nhận được tín hiệu có người muốn vào phòng, còn gõ cửa hoặc la lớn gọi cũng là con số 0 tròn trĩnh..cách âm hết sức tưởng tượng

- Có chuyện gì? Sao em ở đây - Phong đáp lạnh,hờ hững

- Em vào phòng anh được chứ - Uyên Nhi lảng tránh câu hỏi của Phong.

Phong không nói cũng chẳng gật đầu, chỉ thông thả bước vào bên trong, nơi chiếc laptop vẫn sáng..

Uyên Nhi bước vào mà cười tươi như hoa.CÔ nàng iểu điệu nói

- Hôm nay em ngủ cùng phòng anh Phong nhé !!

- Còn rất nhiều phòng trống.

- Em sợ ma, anh biết đấy

- Ngủ cùng quần gia, người làm

- Em mà phải ngủ chung cùng lũ người dưới đó sao? - Uyên Nhi khinh khỉnh, cô nàng kênh kiệu khinh người...chảnh gọi bằng phu sự

- Tuỳ em - Phong hững hờ, tiếp tục công việc dở dang trên laptop

- Anh làm gì thế? - Uyên Nhi nhướn người vào màn hình laptop, nhìn đôi tay lướt nhẹ nhàng trên bàn phím, đôi mắt ghim chặt nơi màn hình...* Anh hùng bàn phím *

- Việc - Phong đáp cụt lủn, Phong đang cảm thấy khó chịu vì Uyên Nhi ngày một xích gần cậu, nếu Nhi không phải em của chú ruột mà Phong kính trọng thì cô nàng chắc đang ở bên thế giới nào khác...không phải ở thế giới loài người =))

Phong đứng dậy,đi vào trong nhà tắm để tắm.Laptop vẫn sáng,cậu không tắt màn hình đi. Uyên Nhi lén đến xem trộm việc mà Phong đang chăm chú làm nhưng cô nàng chả hiểu một chút gì về việc Phong đang làm cả, toàn những con số dài dằng dặc nhìn hoa hết cả mắt, dữ liệu thì lúc ẩn lúc hiện..

Uyên Nhi vô tình Restorn down trang đó của Phong, đập vào mắt cô nàng là màn hình máy tính với hình nền là một cô gái..không ai khác chính là Băng

Uyên Nhi nghiêng răng kèn kẹt và mở lại trang cho Phòng, tức tối đi rời khỏi laptop trước khi Phong tắm xong..

Không sai..nghe ngờ của Uyên Nhi đã đúng, người con gái mà Phong đang dành tình cảm và trái tim sắt đá của mình cho người ấy chính là Băng...

Uyên Nhi cảm thấy khó thở, ngọt ngọt nhưng sự tức giận..ghen tuông chiếm đa số.Cô nàng nắm chặt tay khe rít thắm trong đầu

” Anh Phong là của mày Nhi ạ, tuyệt đối là của mày ”

Tối nay, vì sự có mặt của Uyên Nhi, Phong thức trắng cả một đêm không ngủ, nhường chỗ cho Uyên Nhi...và ngay ngày mai..chiếc giường và chăn gối của Phong sẽ được thay mới một loạt..

9h30'

Có tiếng gõ cửa..

- Anh Mạc Khanh đến sớm vậy, em ra liền - Băng trèo xuống khỏi giường bệnh và cười tươi chạy đến mở cửa

- O..Phong...- Băng ấp úng khi người trước mặt mình là Phong chứ không phải M.K

- Chuẩn bị về được chưa? - Phong nhìn Băng lén cười đều

- Cậu không đi học sao mà đến đón tôi, M.K đâu?

Phong cảm thấy khó chịu trong lòng khi Băng thường xuyên nhắc đến tên này trước mặt cậu.

- Đừng nhắc tên đó trước mặt tôi - Phong lạnh lùng rồi đặt mình ngồi xuống giường ra hiệu cho Băng chuẩn bị về. Băng bĩu môi rồi quay đi không nói lời nào. Thu dọn đồ xong mới mở miệng :

- Về thôi

Băng bỏ điện thoại ra nhắn tin cho M.K không phải đến đón nữa và leo lên xe Phong để cậu ta chở về nhà

” Anh nghỉ học là vì đi đón cô ta sao, anh thật sự thích nó...” - Uyên Nhi đi theo sau, đập tay vào vô-lăng xe, bực tức. Nước mắt từ đâu chảy ra ướt nhèm khuôn mặt. Miệng không ngừng thốt lên những lời cay độc.. ánh mắt chứa vô số sự phẫn nộ và căm tức

...

- Alo, anh Ken hả, Băng bảo cô ta yêu anh đấy, anh liệu mà tỏ tình với người ta thật lãng mạn vào

- Em nói sao??

- Em không nhắc lại lần hai nhé!

- Uh !

Ken cúp máy, chỉ còn 1 tiết nữa là tan học..Ken đã lao thẳng về nhà để xe rồi lấy xe đến nhà Băng. Ken có phần rất vui nhưng cũng rất lo sợ vì không tin vào lời nói ấy của Uyên Nhi cho lắm, cậu muốn gặp Băng hỏi chuyện ngay bây giờ...

Ngôi nhà có giàn hoa thiên lý thoáng hiện lên. Chiếc xe của Phong đỗ bên ngoài căn đường vào trong cổng

Ken bước vào trong.. hơi bất ngờ vì sự có mặt của Phong, tìm Ken chợt nhói lên tự bảo mình chắc Uyên Nhi muốn cậu nhìn thấy cảnh Phong và Băng ở chung nhà...cậu nghĩ Uyên Nhi muốn giúp cậu quên đi Băng...nhưng ngược lại Uyên Nhi lại muốn cậu cướp lấy Băng từ tay Phong...

Thôi thì chấp nhận sự thật trước mặt là Băng đã dành tình cảm cho Phong, Ken chỉ lặng cười rồi quay lưng đi không cho hai người bên trong biết.

Thật sự giữa tình yêu và tình bạn, cậu rất khó chọn.

Dù tim đau nhưng Kèn vẫn chịu đựng tốt, cậu không bao giờ biết ghen và từ ghen cũng chẳng nằm trong từ điển của cậu nên cậu sẵn sàng chúc phúc cho Băng..

80. Chương 80

Mảnh ghép 80 : Ngày thi cuối

Sau nhiều ngày tháng vất vả ôn thi. Hôm nay cũng là ngày cuối cùng để thi đại học

Quyết định lần này của Băng là thi đại học xong cũng là thời điểm lên kế hoạch trả thù . Trả thù xong thì lại sang Mĩ học đại học và định cư bên đó cùng cha mẹ luôn. Đó mới chỉ là kế hoạch còn chưa ai biết. Nhưng cũng có thể thay đổi vì trái tim...vì một người duy nhất có thể khiến Băng ở lại...đó chính là Phong

- Cha ạ, nếu con đỗ đại học thì sang Mĩ học đại học bên đó và định cư luôn

... - Cha Băng

- Vâng con biết rồi, chuyện đó con sẽ tự tay giải quyết, tất nhiên sẽ nhờ đến Mặt nạ quỷ ” của ba ” rồi

...-

- Vâng vậy nhé cha, giờ con đang ở trường nên không nói được nhiều, khi nào về con sẽ gọi lại cho cha

...-

Từ bao giờ. Băng đã cảm thấy Phong đã chiếm lĩnh toàn bộ trái tim của mình, như một người có thể đăng nhập vào trái tim cô mà không cần

password.Chắc tại những lần cãi cọ đá đểu nhau, đi chơi..đi ăn...và vẫn còn vương vấn hơi ấm khi ôm cậu ta...Chỉ vậy thôi cũng đủ làm trái tim nhỏ bé ấy nức lên niềm hạnh phúc

Lần thi này..cả 6 người đều thi cùng một trường đại học và cùng khoá nên lịch thi..các thứ đều trùng nhau hết.

Xa ngôi trường danh giá mang tên Hwamshing...học sinh có cảm giác rất hụt hẫng và lưu luyến.Cái ngôi trường đã đi vào trí não của hàng trăm học sinh cuối cấp..và đặc biệt là phải xa những 4 hotboy lừng danh - đó mới là sự lưu luyến muốn khóc nhất của hơn trăm nữ sinh.

Vì kì thi đại học này quan trọng nên tất nhiên Băng nhà ta không thể ngủ nướng được nhiều...

6h30'

MƯA...

Cơn mưa trút xuống thật dài hạn

- Trời ơi..đi thi mà mặc áo mưa hoặc che ô thì phiền chết đi được, bực mình quá ông trời ơi , tạnh mưa đi, tạnh mưa đi mà - Băng rên rỉ nhìn chiếc xe đạp điện của mình mà náo lòng

- Trời ạ, điện thoại lại hết tiền, ông trời muốn chêu tức con đây mà - Băng bực mình ném điện thoại xuống giường thân yêu, định gọi Lam đến đi nhờ ô tô luôn ai ngờ đến cái điện thoại cũng phản bội chủ nhân

Đang loay hoay với chiếc áo mưa màu xanh, bỗng có tiếng chuông réo inh ỏi. Trong tình thế này tất nhiên Băng sẽ nghĩ có người đến rước mình đi học lên thả chiếc áo mưa xuống sàn rồi lao thẳng ra ngoài mưa để mở cổng.Nhìn thấy chiếc ô sòng soài trước hiên nhà rồi mà " làm cao" không che..

Là Phong.Chiếc xe của cậu ta đỗ lại một cách sang trọng...

...

...

Chiếc xe vít ga mạnh trên đường soẹt qua những vũng nước làm nước văng tung toé.Cơn mưa trút xuống thật nặng nề,trong lòng Phong hiện giờ đang có một cảm xúc khó tả và khó chịu.Cô gái ngồi bên cạnh cũng vậy...hai người không nói với nhau một câu nào cho đến khi đến trường

Băng nhảy xuống xe..chạy nhanh đến phía bọn Ken mà không thèm chờ Phong

- Chào mọi người !!

Tất cả chào lại riêng Uyên Nhi thì không.Cô ngồi với bộ mặt trơ lì như đang ngóng chờ ai đó

- Băng Băng...Phong đâu - Khánh hỏi

- Ủ anh Phong của tôi đâu - Uyên Nhi nói dứt câu thì trong lòng ai cũng đang oẹ lên oẹ xuống vì từ " anh Phong của tôi "

- Phong cất xe..mọi người hôm nay thi tốt nhé, cố đỗ vào rồi đi ăn mừng - Băng cười rồi chọc ghẹo Lam.Lam méo mó nhìn Uyên Nhi mà náo lòng

Phong lạnh lùng bước đến , xung quanh thì toàn những ánh mắt ngưỡng mộ chĩa thẳng vào khuôn mặt cậu ta không tha chỗ nào

- Kìa - Băng hất hăm về phía Phong, ra hiệu cả lũ quay lại nhìn cậu ta.

- Anh Phong anh ngồi cạnh em này - Uyên Nhi kéo tay Phong xuống nhưng Phong gạt ra và ngồi xuống cạnh Hiếu Vĩ và Kỳ Lam

Uyên Nhi tức đến méo xệch cả mặt

- Chào Nguyệt Ánh, hôm nay cậu thi tốt nhé!! - Băng cười tươi nói với cô bạn ngồi cùng bàn và kéo Nguyệt Ánh vào ngồi nói chuyện chung cho vui. Vì đây là chủ ý của Băng nên tất cả chẳng ai đuổi Nguyệt Ánh đi.Lam cũng có cảm tình hơn với Nguyệt Ánh vì tính cách của cô nàng ngày càng dễ mến và Nguyệt Ánh là

cô bạn thứ hai học chung,nói chuyện với Băng nhiều nhất sau Kỷ Lam kể từ khi Băng học trường này.Nguyệt Ánh có phần ngượng ngùng đã từ chối Băng và nói là có việc

- Thôi bạn Ánh ngồi xuống đây cũng được - Ken đứng lên nói

Cậu ta thay đổi từ bao giờ, ngoài Lam và Băng ra chưa bao giờ cậu ta đồng ý ột đứa con gái nào cùng trường ngồi chung

Nguyệt Ánh ậm ừ vài tiếng rồi cũng ngồi xuống cạnh Băng.

Ba chiếc ghế đá xếp cạnh nhau đã chật chỗ nên Băng tự nguyện đứng lên.Không đứng lên thì không sao mà đứng lên lại đập vào mắt là cảnh Uyên Nhi cứ bám rít thân mật với Phong...Khó chịu quá !!

Nói tào lao với nhau được một lúc thì cũng đến giờ thi,tiếng chuông réo inh ỏi..và bắt đầu chào nhau đường ai nấy đi, phòng ai nấy thi

- Thi tốt

- Thi tốt.

...

Trong giờ thi...

Điện thoại của Băng rung lên, là trợ lý riêng của mình gọi.Băng xin phép giám thị cho ra ngoài.

- Alo - Băng vừa nói xong đầu dây bên kia vang lên một giọng nam yếu ớt và những tiếng thở gấp gấp

- Chị...Băng..Băng..chị về Mặt nạ quỷ luôn được không?? Lũ người của Black M-G đang đánh người của ta..tình hình rất nguy hiểm..tụi nó muốn gặp chị..chị...em xin lỗi đã không bảo vệ được chiếc mặt nạ đó của chị.....AAAAA

- Hữu Kỷ...này..này...

Băng hét vào điện thoại khi nghe thấy tiếng hét đầu dây bên kia và điện thoại chỉ còn những tiếng tút tút dài...

Đầu óc Băng đang rối loạn không biết nghĩ gì nữa.Băng chạy thẳng ra cổng trường rồi bắt taxi đến bang hội luôn...

- Cô ta định đi đâu ??

Băng chạy qua phòng thi của Phong và bắt chợt cùng lúc đó Phong xin phép ra ngoài.Bộ dạng hốt hải và trên mặt toát mồ hôi của Băng đã làm cho Phong cảm thấy lo lắng.

Phong chạy đến cổng trường thì Băng đã leo lên xe và mất tăm..

Băng bỏ cả thi..tờ giấy làm bài vẫn còn chưa nguyên vẹn.Tất cả...Băng đã bỏ lại rồi và tất nhiên Băng sẽ không thể đỗ đại học được

81. Chương 81

Mảnh ghép 81 : Không mặt nạ

- Dừng lại - Băng đập cửa xông vào, không suy nghĩ bất cứ thứ gì có thể xảy ra trước mắt và đặc biệt là lúc này đây Băng quên luôn mình không đeo mặt nạ.Chiếc mặt nạ được Hữu Kỷ (trợ lý riêng của Băng đó) cất giữ nhưng qua cuộc đối thoại ngắn trong điện thoại vừa rồi Băng cũng đoán được chiếc mặt nạ ấy chắc bị huỷ diệt hoàn toàn rồi

- Mày...con Băng ..mày làm gì ở đây? - Thiên Thiên kinh ngạc nhìn chăm chăm Băng như muốn ăn tươi nuốt sống Băng vậy.Mặt nạ quỷ đầu phải chỗ vui chơi cho trẻ con mà ai vào cũng được.Thiên Thiên hạ nốt một tên dưới tay mình rồi chạy đến phía Băng.

- Cô ta là ai.sao các người để cô ta vào đây? - Một tên lớn tuổi trong bang mặt nạ quỷ nói lớn với bọn canh cổng. Vì tình thế đang hỗn loạn. bên mặt nạ quỷ cũng đang yếu dần nên tên lớn tuổi đó không muốn bắt kì người ngoài nào biết được chuyện này..biết..chẳng khác gì mặt nạ quỷ là một bang hèn hạ vô dụng không đánh thắng nổi kẻ thù

Băng nhếch mép nở nụ cười hiểm.quét ánh mắt sắc lạnh nhìn xung quanh bốn phía.

Máu..phải..mùi máu nồng nặc khắp nơi. Đa số là người của mặt nạ quỷ ngã gục không biết vì lý do gì. Thường ngày mặt nạ quỷ đầu phải dễ đánh như vậy

Giờ này, Băng không còn quan tâm đến mình nữa, dù gì thân phận không thể chôn kín mãi được nhất là người trong gang hồ, họ sẽ săn lùng và điều tra đến lúc nào có kết quả thì mới thôi vì vậy lộ mặt ngay bây giờ cũng tốt

- Tôi đến để xem phim do cậu diễn đó, phim trường..khá hay ! - Băng nói giễu cợt, ánh mắt toát lên một tia lạnh lùng đáng sợ..tất cả chỉ toàn là màu đen

- Mày có quyền gì được vào đây - Thiên Thiên nghênh cao cổ nói với Băng rồi quay sang lũ người của mặt nạ quỷ - Hahaha, mặt nạ quỷ cũng cho con nhà quê này tự do ra vào đây sao, ồ tưởng phép tắc thế nào, haha giờ phải đi kiếm mấy đứa ăn mày vào đây chung vui cùng mặt nạ quỷ luôn ấy nhỉ ! - Thiên Thiên cười man dợ, nụ cười chết sinh vật

Mấy tên đàn em trong mặt nạ quỷ định lên tiếng thì Băng đã chặn lại bằng một lực tát khá mạnh giáng thẳng xuống khuôn mặt của Thiên Thiên làm nụ cười của nhỏ méo xệch.

Đau ! Rất ! Thiên Thiên cắn môi rồi hùng hổ túm lấy tóc Băng lôi mạnh về phía trước, Băng bị túm nhẹ nhưng Băng kịp phản ứng đá vào bụng Thiên Thiên nên nhỏ suýt mất đà mà ngã.

Tất cả ai có mặt đều kinh ngạc.

- Kìa ! Chị Băng đấy - Một tên đàn em trong mặt nạ quỷ hớn hở khi nhận ra khuôn mặt thật của Băng. Cả đám mặt nạ quỷ nhón nháo lên vì thấy chủ của mình không ngờ có một khuôn mặt non nớt như vậy. Nhưng hiện tại khuôn mặt ấy thật đáng sợ biết bao.

- Lý do mày đến đây đánh bang tao ? - Băng túm lấy vạt tay áo của Thiên Thiên lôi xuyền xuyếch như lôi phạm nhân. Thiên Thiên sợ hãi ra..

- Mày là con nhỏ đeo mặt nạ !

- Đúng !

- Ha Ha Ha..ồ đúng là oan gia ngõ hẹp, không ngờ tao với mày còn được gặp nhau nữa cơ đấy, sao nào, định về trả thù tao chuyện hôm bữa đó hả.Hahaha

Thiên Thiên giựt phăng tay áo mình ra khỏi tay Băng và cười lớn một cách sảng khoái. Biết Thiên Thiên nói đến " chuyện hôm bữa " là chuyện gì. Băng không tỏ ra một biểu cảm nào. Nhưng trong tim lại thấp thoáng hình bóng ấy..lúc ẩn lúc hiện hết một cơn gió đến rồi đi bất chợt

- Đúng vậy - Băng cười nhạt, tất cả lũ đàn em của Băng im lặng tuyệt đối còn lũ đàn em của Thiên Thiên phá lên cười như thể vừa nghe xong một câu chuyện hoang đường và đầy sức hài hước.

- Rồi. Tao chờ ngày đó . Haha - Thiên Thiên lại cười

Tất cả đều nghĩ Thiên Thiên sẽ không bỏ qua cho Băng..nhân cơ hội mặt nạ quỷ đang yếu thế. Thiên sẽ ra tay luôn một thể và tóm gọn Băng nhưng không, cô ta lại cười rồi kêu người rút làm tất cả đều ngạc nhiên

- Có sao không ? - Băng đỡ vài tên dậy

Nhìn thấy khuôn mặt thật của Băng. Cả lũ đàn em đều hưng phấn và vui mừng, không ngờ hôm nay Băng lại dịu dàng với họ như vậy.

- Thừa chị tụi em không sao chỉ là... - Một tên tóc hung đỏ nói với giọng buồn rồi cả đám đưa mắt nhìn về phía sau Băng...đó là thi thể trợ lý riêng của Băng. Chiếc mặt nạ đã bị súng bắn nát bét

- Không sao rồi..giờ thì nghỉ đi - Băng quay người đi, chỉ liếc nhìn thi thể đó 5 giây. Trong lòng cô nặng trĩu mọi vấn đề. Việc thi đại học vẫn chưa hoàn thành và cô chấp nhận trượt đại học.

- Chị Băng đẹp thật đấy.Em đã từng gặp chị ở trường quốc tế H rồi..em đáng chết không nhận ra chị

- Đúng vậy,tụi em gặp nhiều là đằng khác !

- Không nói nữa. Tôi sẽ đi ngủ. Các người làm gì thì làm nhé !

Băng bước vào bên trong căn phòng riêng của mình ở đây. Căn phòng trống trải và cô đơn, lạnh lẽo

Băng thiếp đi. Hình ảnh của Kiệt mờ mờ ảo ảo lại hiện lên cùng tiếng cười ảm áp và giọng nói ngọt ngào :

- Tiểu Băng của Kiệt đấy à..Kiệt với Băng mãi mãi là bạn tốt nhé !

Bất giác Băng mỉm cười :

- Mãi mãi là bạn tốt. Tất nhiên vậy. Băng sẽ không bao giờ quên Kiệt đâu !

- Hứa Thiên Phong !!!

Kiệt nhắc tên Phong mà không nói rõ ràng gì cả. Không có vẻ sau. Băng bật dậy. Đó chỉ là giấc mơ

(Kiệt : Để Băng hạnh phúc chỉ còn cách này thôi t/giả nhỉ? // T/giả * buồn* : Phải rồi)

Phải rồi. Băng sẽ coi Kiệt là người bạn tốt. Hãy quên đi để sống tốt nhưng sao trong giấc mơ chỉ có hai người. Kiệt lại nhắc tên Phong.

Tình yêu bé nhỏ của Băng mới chớm nở. Băng giấu Kiệt vào quá khứ và mở trái tim chờ đợi người con trai ấy bước vào.

Phải chờ bao lâu đây.

Băng đưa tay lên quạt mồ hôi trên trán. Nóng ! Băng lại gần cửa sổ hít thở bầu không khí bên ngoài. Bất giác Băng nhớ đến Phong

” Ôi sao mình lại có cảm giác này. Sao mình nhớ đến cậu ta cơ chứ ” - Băng lắc đầu như từ chối một việc gì đó mà cô không thích. Hai tay ray huyệt thái dương. Băng tự nhủ lòng mình không nên nói ra tình cảm này với Phong. Băng sợ người con trai ấy từ chối. Băng rất sợ đối mặt với tình yêu. Sợ lắm. Tình yêu luôn gây ảo giác và hoang tưởng đến nỗi quên cả bản thân mình.

82. Chương 82

Mảnh ghép 82 : 4s trở về

Về chuyện Băng bỏ thi tất cả đều biết và cũng đã thôi không rò xét Băng từng chi tiết như nguyên nhân diễn biến kết quả nữa

Chuyện gì đến thì sẽ đến. Kết thúc năm học rồi Băng không còn được hưởng thụ những ánh mắt giết người của nữ sinh trong trường nữa thay vào đó Băng sẽ được hưởng thụ một trận bão lớn từ Thiên Thiên

Sau bốn ngày thi không thấy Uyên Nhi đâu. Băng cảm thấy là lạ. Uyên Nhi luôn đi sát bên Phong mà giờ lại không thấy. Cô ta có chuyện gì chẳng?

Uyen Nhi vì Phong mà cãi lại mẹ cô lên đã bị mẹ cô giam lỏng ở nhà không cho ra ngoài trong 1 tuần.Chắc cô nàng sẽ buồn lắm đây.

- Tiểu thư. Đây là bữa tối của cô. - Người làm của nhà Nhi bê khay thức ăn lên phòng Uyên Nhi.

Cô tức giận hất đổ khay thức ăn. Ngày nào cũng vậy.

- Tôi cần à, điều tôi cần là ra ngoài kia, các người cho được không - Uyên Nhi gầm lên
- Tiểu thư. Đây là lệnh của bà chủ, chúng tôi sao có thể
- Không thể thì biến ra ngoài kia không cần các người bưng bê thức ăn lên đây cho tôi. Tôi có chân tay tự lấy được
- Dạ vâng. Xin phép tiểu thư chúng tôi xuống dưới
- Hừ...

Điện thoại và laptop thì bị thu. Máy tính cũng bị ngắt mạng. Ngày ngày chỉ có ti vi làm bạn. Một tuần này đối với Uyên Nhi không khác gì sống dưới địa ngục. Nhiều lần lòi chiêu tự tử ra nhưng cô cũng không dám làm. Mẹ cô dữ quá.

Sân bay...quốc tế Nội Bài...

Hôm nay là ngày bộ ba và Diệp Hân trở lại Việt Nam yêu quý.Đã hoàn thành xong khoá học lớp 12 nên họ sẽ về nước sống hẳn.

Họ không báo việc này cho bất cứ ai biết ngoài gia đình. Cả Băng cũng không biết. Họ muốn tạo bất ngờ mới đây.

Bước xuống máy bay. Bốn người kéo vali ra ngoài

Khung cảnh Hà Nội vẫn đẹp như ngày nào.Về đẹp có chút ngang tàn như một dân chơi chính hiệu

Diệp Hân đeo kính đen. Deo tai nghe. Một chiếc balo khổng lồ phía sau lưng. Bộ ba có vẻ đẹp trai hơn và chững trạc hơn hẳn.

Sau lần ấy. Băng đã hoàn toàn tháo bỏ mặt nạ ra. Chính thức đối diện với tất cả và tất cả những bang phái trong giang hồ đều biết đến gương mặt của cô. Một gương mặt ương bướng của tuổi học sinh

Chuyện này đã khiến Kỷ Lam hoàn toàn bị shock nặng. Ba tên kia cũng phải trở mặt ngạc nhiên. Duy nhất Phong là không có biểu hiện gì vì cậu biết rõ rồi mà

Tại biệt thự Devi...

Tiếng chuông điện thoại của Băng vang lên một hồi lâu. Số lạ...

Chần chừ mãi Băng mới bắt máy.

- Alo.
- Đến cầu treo trong công viên sau trường Hằng Thuyền gặp nhau được chứ ! Bạn sẽ đến mà. Đúng không ? hai giờ chiều nay nhé ! - Đầu giây bên kia là một giọng nữ rất quen nhưng hình như cô ta đã cố nói khác giọng. Không đợi câu trả lời của Băng người kia đã tắt máy chỉ còn vài tiếng tút tút
- Ai vậy? - Lam và Phong đồng thanh nhìn Băng
- Giọng nói rất quen nhưng Băng cũng chẳng nhận ra được đó là ai.Một giọng nói đã lâu không nghe và giọng nói có chút biến đổi do cố tình không cho Băng nhận ra.
- Không biết. Cô ta hẹn gặp mặt ở công viên sau trường Hằng Thuyền. Hai giờ chiều nay.
- Có đi không? - Lam hỏi.
- Chưa biết - Băng thờ dãi ngồi xuống sofa cạnh Ken.
- Ken, Khánh và Vĩ đang đánh bài. Chỉ thiếu mỗi Phong là đủ bộ tứ.
- Nên đi - Phong nhắc ly rượu lên uống.

Kỷ Lam lo lắng cho Băng. Vì Băng đã là người của Mặt nạ quỷ rồi thì cũng là người của giang hồ. Giang hồ hiểm ác. Dù bang lớn mạnh thế nào cũng có kẻ thù. Lam chỉ lo người đó không tốt đẹp gì. Hẹn Băng ra chắc có âm mưu quỷ kế gì đó.

- Tao nghĩ không nên đi thì hơn. Nếu đi phải cho bọn tao đi cùng.
- Nếu mọi người muốn đi.
- Vậy nhé. Giờ ăn đã rồi đi. - Lam nhìn vào đồng hồ đeo tay - Sắp 2h rồi còn gì
- Ủ - Băng ừ hử và gật đầu.

Ba ông tướng kia vẫn đánh bài, thi thoảng tiếng cười của Khánh và Vĩ làm náo loạn căn phòng lạnh lẽo.

Đi đâu cũng có thể không đi nhưng đi cùng Băng thì tất cả không bao giờ từ chối. Hiểu Vĩ thì nơi nào có Lam là nơi đó có cậu. Hai người quần quýt lấy nhau không rời. Tình yêu họ thật hạnh phúc...

(Hiểu Vĩ : Nhìn gì? Gato không? * hỏi t.giả * // T/giả : Chưa tỉnh giấc thì nên nằm trong phòng chứ đứng ra ngoài hóng gió..// Hiểu Vĩ : Á...??// =))

83. Chương 83

Mảnh ghép 83 : Diệp Hân trở về !?

Công viên 2h chiều.

- Cô gái đó đấy hả? - Lam hướng mắt về phía một cô gái ngồi quay lưng về phía chiếc cầu treo. Mái tóc hơi xù màu vàng. Băng chưa từng gặp cô gái có mái tóc như này bao giờ
- Tao không biết. Chắc vậy !
- Này. Bốn người ở đây đợi đi. Tôi với Băng ra bên đó. Cô ta là con gái đi một mình chắc không hại được bọn tôi đâu - Lam xua đuổi bốn tên kia
- Vậy đi - Ken đồng ý đầu tiên.

Cả bốn người yên vị dưới thảm cỏ xanh dài đều cạnh mặt hồ.

Cô gái đứng bên cầu treo đó là Diệp Hân. Còn bộ ba ngồi ở quán nước đối diện cầu

- Hello - Diệp Hân giơ hai ngón tay thành hình chữ V cười lớn rồi nhảy bổ đến cạnh Lam và Băng làm hai người họ giật mình suýt bay xuống cầu.
- Ô...nhằm người ạ - Lam sững sờ
- Cả Lam và Băng đều bật cười và ngơ ngác đến cái mặt như ngố. Người con gái trước mặt đeo kính đen viền tím. Mặc quần jean áo phông cánh dơi. Giầy thể thao cao cổ. Bịt khẩu trang.
- Ô nhưng cái giọng này quen quen. Giọng cô gái đó gọi điện hẹn tao ra đây. Đúng là cô ta rồi..nhưng sao...- Băng ngập ngừng nhìn Diệp Hân lạnh lùng
- Hai bạn dễ thương xinh xắn quá. Hai bạn là Vy Băng và Kỷ Lam. Ha Ha - Diệp Hân cười.
- Ai vậy? - Băng tò mò
- Rốt cuộc cô là ai. Sao biết tên chúng tôi - Lam tò mò hơn lên nói lớn tiếng như tức giận để cô gái kia sờ o sơ nặng sợ mà nói ra
- Là người - Diệp Hân chêu người hai nàng
- Không là người chả lẽ là ma à? - Lam - Hay là động vật - Băng tiếp lời

Diệp Hân bật cười ha hả véo má Băng. Băng hất tay ra bằng một lực mạnh khiến Diệp Hân suýt ngã ngửa rơi xuống cầu

- Hai con điên. Không nhận ra giọng đại ca à - Diệp Hân tháo kính tháo khẩu trang ra.

- Á.....con Hân - Băng hét lên đầy xúc động ôm chầm lấy con bạn. Diệp Hân rang hai tay và ôm cả Lam như mẹ ôm hai đứa con trong thật buồn cười

- Ba thằng kia đâu - Băng hỏi

- Kia kìa - Hân hất mặt về phía bộ ba đang vui vẻ nói chuyện với bà chủ quán và con gái bà ấy
Hình như sắp có một con chuột sập bẫy của bộ ba này rồi.

- Qua bên đó đi - Băng vội vàng kéo tay hai người kia

- Trời ơi sao hai người này đi lâu quá vậy - Khánh rên rỉ bỏ điện thoại xuống lần qua lần lại trên thảm cỏ

- Hai người kia đâu rồi - Hiểu Vĩ ngoảnh mặt lại nhìn về phía cầu treo mà không thấy Lam và Băng đâu.
Cậu có vẻ lo lắng

Tất cả bật dậy. Riêng Phong vẫn khép hờ mắt có vẻ không quan tâm, cậu lạnh lùng từ từ ngồi dậy nhìn ba gương mặt đang toát mồ hôi vì lo lắng kia. cậu cười đều

- Hai người đó không chết đâu. Họ đang uống nước bên kia kìa

Theo phản xạ, ba tên kia quay 90 độ về phía quán nước và thấy mấy người ngồi quay mặt về phía quán nước lên không thể nhìn thấy mặt ba người con trai và một người con gái khác bên cạnh Lam và Băng

Phong tỉnh thật.

Mấy người nói chuyện vui vẻ khiến bốn tên kia chờ đợi suốt ba tiếng đồng hồ. Tý nữa Lam với Băng thăm nào cũng ăn chướng.

- Khánh dạo này thế nào rồi hả Băng - Diệp Hân hơi đỏ mặt khi nhắc đến Khánh. Người con trai mà cô luôn nhớ đến suốt thời gian qua

- Cậu ta vẫn khỏe như trâu bò ấy. Cậu ấy bên kia kìa - Băng quay mặt ra chỉ về phía có 4 chàng trai đang nằm ở thảm cỏ - mình ra đó nhé !

Diệp Hân cười tươi rồi ra hiệu cho bộ ba trả tiền.

Lam cũng gọi cả bộ ba đến đó cho vui nhưng họ đã từ chối. Đơn giản vì họ không thoải mái nói chuyện hoặc làm quen gì đó với bốn người kia. Và đơn giản họ cũng biết đến sự nổi tiếng của bốn người ấy, bốn người tuyệt nhiên không kết bạn với đứa con trai nào khác.

- Mi na (có nghĩ là mọi người) - Lam giở trò tiếng tây tiếng tàu

- Đi lâu vậy. Muốn tụi này chờ đứt hơi à - Hiểu Vĩ cau mày

- Đứt hơi cái gì chứ, nằm đây sướng như này mà đứt hơi à? - Lam cãi

- Thì..- Hiểu Vĩ chưa nói xong thì tiếng của Khánh đã áp đảo mọi thứ khiến Vĩ im bật vì giật mình

- BÀ XÃ.....

- Sao không gọi luôn cả bà tỉnh hay bà huyện ra đi...mỗi bà xã....- Hiểu Vĩ ngồi bên cạnh bấu môi cặp đôi đang hí hửng và kéo dài mồm chữ ” bà xã ” . Khánh lườm Vĩ cháy da thịt

Khánh nhảy dựng lên ôm Diệp Hân. cô nàng chưa kịp mở lời thì Khánh đã hỏi lấy hỏi để

- Em về bao giờ, sao anh không biết, sao không bảo anh đến đón, em đi lâu vậy biết anh nhớ em đến chết không, giờ thì cấm được xa anh đến một ngày đâu đấy!

- Biết..rồi...bỏ ra đã..ngạt thở chết mất - Diệp Hân nói khó nhọc, Khánh ôm chặt quá

- Ghê không kìa, tình cảm quá cơ - Hiểu Vĩ chọc ghẹo đôi ấy làm Diệp Hân bắt giắc đỏ mặt

Vì chưa tiếp xúc nhiều với Hiếu Vĩ và Phong nên Diệp Hân cũng có phần ngượng ngùng

- À quên có chuyện chưa nói. Bằng này anh họ tao thích mày muốn mày làm bạn gái anh. Tao thấy mày chưa có bạn trai nên...- Diệp Hân nói thẳng trước mặt mọi người

- Anh ấy thế nào, cho tao đi gặp mặt - Bằng nói đùa. Cô quên mất có gương mặt đầy ám khí ở cạnh mình.

- Cô ấy là của tôi rồi còn gì - Phong kéo tay Bằng khiến cô ngã vào người cậu

Diệp Hân bụm miệng cười vì vẻ mặt nhăn nhó của Bằng. Cô cũng nhận ra Phong với Bằng đã là một đôi

- Phong với Bằng đẹp đôi thật đấy ! - Diệp Hân tán thưởng

- Thế tôi với Lam có đẹp đôi không ? - Vĩ chen vào cười đùa bị Lam lườm cháy mặt

- Đẹp lắm ! - Diệp Hân cười

Nãy giờ, chỉ có Ken là im lặng. Cậu thấy mình thật cô đơn trước ba cặp đôi hoàn hảo này. Cậu phải đứng dậy thôi.

- Tao ra đây có việc, mọi người vui vẻ nhé - Ken bước đi lòng nặng trĩu. Thời gian qua chưa đủ để cậu quên đi Bằng. Quên đi cái tình yêu không trọn vẹn ấy.

Cậu có nên tìm người khác không. Nhưng cậu sợ sẽ khiến người con gái mình yêu thương tổn thương. Cậu không muốn người con gái ấy làm cái bóng của Bằng. Làm người thay thế rất đau và tủi thân

Cậu cứ vậy. Cậu muốn trọn đời cô đơn. Lạnh lẽo đến khi quên được Bằng

Yêu đơn phương đau lắm...!!!

(T.giả : Ê Ken..hay t.giả với anh một cặp đũa * cười đều * // Hoang tưởng sức mạnh à.? Trời hôm nay không nóng mà nhiệt độ trán t.giả vượt biên giới rồi kìa // T.giả : Xí..oẹ...thèm...ta i F.A đến cuối cho biết mặt ta giờ // Ken : Anh thách chú đấy...)

Em là người anh yêu thương nhất.

Cũng là người cắt bước bỏ rơi anh.

Phải chăng anh là người có lỗi?

Đã yêu em bằng cả trái tim mình...

84. Chương 84

Mảnh ghép 84 : Uyên Nhi bị bắt.

Hôm nay. Họ không đi ăn mừng sự trở về của Diệp Hân vì Hân có việc bận. Cô về còn phải đi thăm họ hàng và người thân nữa. Nên việc ăn uống cùng bọn Khánh sẽ tính sau.

85. Chương 85

Mảnh ghép 85 : Đi shopping...osin đẹp trai...

- Bằng với Lam này, chiều đi shopping đi - Diệp Hân hí hửng. Shopping là sở thích của cô. Lâu lắm cô không đi shopping và hôm nay chủ nhật nên có hứng.

- Thì đi - Cả hai người kia đồng thanh. Lam thì cười toe toét còn Bằng lại giữ thái độ lạnh lùng khó diễn tả bằng lời.

Băng là thế. Luôn tỏ ra lạnh lùng mới chiến thắng được mọi hoàn cảnh. Sau lần đó, tính cách của cô thay đổi hơn một nửa. Nhưng khi bên cạnh lũ bạn thân này. Cô không thể nào tỏ ra quá lạnh lùng được. Điều đó rất khó.

Nhưng không hiểu tại sao. Phong dùng bí kíp gì mà bên cạnh bạn thân cậu ta vẫn lạnh lùng vô đối được như vậy nhỉ ???

- Đi ăn nữa - Hiểu Vĩ chen vào. Lúc này có một mình Hiểu Vĩ là con trai ở đây. Ba người kia không biết bốc hơi đi đâu rồi mà vẫn chưa thấy đến nhà Lam chơi. Hiểu Vĩ bị ba cô gái áp đảo.

- Ăn cái gì. Lãng nhăng ! - Lam cốc đầu Hiểu Vĩ

- Ăn tốn tiền - Băng định cốc cái nữa nhưng Hiểu Vĩ né được , cậu lẩm bẩm ” Shopping còn tốn hơn ”

- Con trai mà bày đặt ăn...như tui tui nè...- Diệp Hân không nói nữa. Đưa mắt nhìn Lam và Băng...

- Đã ăn là phải có uống chứ - Cả ba cùng đồng thanh khiến Hiểu Vĩ tý nữa thì té ghế mà chết.

Phát này. Hiểu Vĩ khổ lâu dài với ba cô gái đây

Ba đứa nó ăn uống bày bừa ra xung quanh khuôn viên cạnh hồ bơi. Nào thì vỏ bim bim. Lon nước ngọt. Bánh trái. Bát đĩa. Ly nước vứt tả tơi

- Dọn đi Hiểu Vĩ.. - Lam lên tiếng

- Oa...no quá..!! - Diệp Hân nằm xuống thảm cỏ cùng Băng. Lam và Hiểu Vĩ cứ tranh cãi suốt

- Người làm có đấy sao không bắt họ dọn ! - Hiểu Vĩ cầu nài

- Hôm nay chủ nhật phải cho họ nghỉ ngơi chứ - Lam cãi lại. Theo quy định thì người làm nhà Lam ăn ở ở tại đây phải làm việc cả chủ nhật. Nhưng Lam lại đưa ra lý do này. Thật vô lý nhưng Hiểu Vĩ lại không biết Lam đang lừa chêu cậu. Hai người kia cũng hòa theo Lam sai bảo Hiểu Vĩ biến một đại công tử trở thành một đại ôsin..không công...

Dọn dẹp xong đồng bừa bộn. Nhiệm vụ tiếp theo của Hiểu Vĩ là rửa chén đĩa và các ly nước.

Chỉ khổ cho đồng bát đĩa bị Hiểu Vĩ tiêu diệt hoàn toàn. Sức tàn phá của cậu quả là cao. Hiểu Vĩ rửa đến cái nào y rằng cái đó bị cậu cho vào sọt rác hoặc bay tung toé trong phòng bếp. Cái nào cũng vỡ tan tành. Không vỡ thì mẻ. Từ bé đến giờ cậu chưa bao giờ phải động vào công việc này. Nó quả là khó khăn đối với một thiếu gia con nhà giàu như cậu. Tội nghiệp đám bát đĩa bị cậu cho lên thiên hết cùng nước rửa chén.

Chưa đầy 5 giây lại có tiếng * Xoảng * nghe nhức tai. Nếu Lam không nhanh chân chạy vào ngăn Hiểu Vĩ lại không biết cậu còn tàn phá đến bao giờ. Cảnh tượng trước mắt khiến Lam thật sự náo lòng.

Đến cả bát đĩa trong tủ sạch sẽ không tội tình gì mà cậu cũng lôi ra hết sạch và y rằng không còn cái nào lành lặn.

- Oh My God , cái gì đang diễn ra thế này. Lôi bát đĩa sạch ra làm gì cơ chứ ! - Lam không tin nổi vào mắt mình. Cảnh tượng này ngàn năm có một. Mà ngày nào Hiểu Vĩ cũng rửa bát thì ngàn năm nào cũng có cả.

- Xem chúng sạch như nào tôi còn rửa sạch như vậy. Ngộ nhờ nó bẩn . - Hiểu Vĩ trả lời tình bơ. Câu trả lời này chỉ có con nít mới nghĩ được.

- AAAAAA - Lam hét lên. Không ngờ trong việc nhà Hiểu Vĩ lại mơ hồ và có đầu óc đơn giản như thế. Nghe thấy tiếng hét cao cả này của Lam. Băng và Hân bên ngoài chạy vào xem sao.

Ôi ! Thấy cảnh tượng trước mắt. Cả hai người bật cười như điên dại.

- Chết mất. Thôi không làm nữa. Tôi kêu người thu dọn, ra ngoài kia đi ! - Lam ôm đầu. Hiểu Vĩ thoát nạn sung sướng chạy ra bật ti vi xem. Đám người làm nhà Lam nhìn thấy cảnh này cũng phải trố mắt nhìn qua nhìn lại đồng bát bể vỡ rồi lại đảo mắt qua phía Hiểu Vĩ đang ngồi xem phim như không có chuyện gì xảy ra.

Hiện tại. Hiểu Vĩ đang gọi điện cho Khánh. Khánh ở cùng hai tên kia nên xem như gọi luôn cả hai tên kia nữa. Cậu ta đang gọi đủ bộ tứ đến mới có thể áp đảo lại được bộ ba cô gái. Vừa nghe điện Hiểu Vĩ vừa lăn qua lăn lại trên ghế cười như điên. Không biết bốn người này có kế hoạch gì đây mà vui quá vậy ??

Mười phút sau..3 tên kia có mặt đông đủ tại nhà Lam. Mặt thẳng nào cũng cười như trúng gió

- Hello. Đến đúng lúc quá vậy. Đưa tui đi shopping nhá ! - Lam vỗ vai Ken đứng gần mình nhất. Lam và Hân cũng hòa theo nói này nọ.

- Gì cơ..tưởng sang đây chơi thôi mà, sao lại shopping - Khánh nhệt mặt ra không hiểu. Cả ba nàng đều cười tươi như hoa nháy mắt với nhau rồi làm bộ mặt cún con năn nỉ họ. Ba tên kia im lặng trầm ngâm một lúc lâu nhưng mồm miệng của ba cô gái cứ liến thoắng. Cuối cùng họ cũng chấp nhận. Cùng lúc đó, Hiểu Vĩ từ bên trong nhà chạy ra hớn hở như bắt được vàng. Cứ như là cơ hội ngàn năm có một để của gái vậy >

Hiểu Vĩ chưa kịp nói gì thì ba tên kia đồng thanh. Mặt ỉu xiu. Giọng thều thào

- Đi shopping !

Hiểu Vĩ trở mặt rồi cũng ỉu xiu theo. Không biết kế hoạch của họ là gì nhưng đến nước này trăm phần trăm đã không thành công bước đầu.

- Đi thôi ! - Lam la lớn kéo hồn bốn tên kia đang ù xiu trên mây về mặt đất. Chiếc xe cadillac 7 chỗ ngồi do cha của Phong để quên ở biệt thự của Phong nên cậu ta lấy đi luôn. Phong vào vị trí lái xe.

Điểm dừng chân của họ không thể đếm xuể. Shop nào cũng dừng chân lại. Ba cô gái dắt tay nhau đi hết chỗ này đến chỗ kia bắt bốn tên kia vác đồ cho.

Bảng toàn sắm những đồ đầu đầu và hầu như đồ cô mua đều có màu đen. Diệp Hân thì vẫn ham mê những bộ đồ hợp với những bài hiphop của cô học được bên Mỹ. Kỷ Lam thì toàn mua gấu ôm to rất cồng kềnh và không ai khác Hiểu Vĩ là người phải bê tất cả những thứ mà Lam mua..

Bốn tên kia khổ sở bê vác rồi lại khiêng xong xách. Hai tên không còn chỗ trống, trên cổ cũng phải đeo một vài thứ. Bây giờ trông họ không khác gì bốn chàng ôsin của ba cô gái này. Mặt tên nào cũng nhăn nhó thấy tội...nghiep.

Vào trong siêu thị...

Một nhóm nữ đang đứng mua sắm ở khu quần áo. Thấy sự xuất hiện của ba cô gái và bốn chàng trai theo sau. Họ không ngừng bàn tán..

- Trời ơi ! Bốn người kia đẹp trai thế mà lại là ôsin..uổng quá. Ước gì ôsin của mình cũng được đẹp như vậy nhỉ. À không ! đẹp bằng một góc như kia cũng được - Một cô gái mắt long lanh chỉ tay vào khuôn mặt của Phong.

- Ba nhỏ kia ngu thật đấy. Đẹp thế kia mà không biết chọn một người làm bạn trai lại đi chọn làm ôsin mới ngu chứ. Haizz !!

- Khổ thân bốn anh ấy, hỏng hết nhan sắc rồi !

- Ba nhỏ kia xấu hoắc mà ôsin đẹp trai dữ vậy. Ông trời thật là bất công. Đáng lẽ ra ba nhỏ kia mới phải làm ôsin cho bốn anh ấy chứ !

Mấy người này đứng bàn tán. Người thở dài ngao ngán. Người thì mắt không rời khỏi bốn tên. Người thì chắc đang cầu nguyện...osin của mình được một phần như bốn tên đó !!

Bốn chàng đi đến đâu là bao nhiêu con mắt long lanh ngấm nhìn đến nỗi cả da gà. Thỉnh thoảng một vài lời bàn tán này nọ lọt vào tai họ. Họ bị hiểu lầm là ôsin...

(T/giả : Đây...mấy bà chị nói ai là ôsin đấy. Không biết gì cứ nói nhiều..Thích bình luận lên phây bức mà cảm ờm...// Bà chị 1 : Ô con danh kia tao nói mày à..* tút dép * thích ăn không?? // T.giả : hui hui hao hào...oimeoi * chạy thẳng căng * //

- Không mua nữa ! Đi ăn - Phong khó chịu vì những lời bàn tán này. Hơn thế nữa còn có những con mắt hau háu nhìn thẳng vào mặt cậu. Không chỉ những người đến mua sắm mà cả mấy chị nhân viên bán hàng nữa.

Phong đưa tay kéo Băng ra khỏi chỗ mua sắm và lôi đi. Mặc dù hai tay đều bận xách đồ nhưng cậu vẫn cầm tay Băng được. Những người còn lại cũng đi theo sau Phong và Băng. Họ lên tầng ba để ăn uống.

Nhìn khuôn mặt méo xệch của Phong mà Băng thấy buồn cười. Cô nín cười đỏ ửng cả mặt. Phong tức giận thật sự, nếu mà cười thẳng trước mặt cậu chắc cậu nổi cơn lôi đình phá tan cái siêu thị này mất.

Mọi người ăn vui vẻ. Những túi đồ bị bốn tên quăng ra xa không thèm quan tâm đến. Họ chỉ tập trung vào công việc ăn và nói

Tiếng người nói xung quanh ồn ào khiến Phong cũng như ba chàng còn lại cảm thấy khó chịu.

86. Chương 86

Mảnh ghép 86 : Hiểu Lâm

- Mọi người ăn tiếp nhé, tôi vào phòng vệ sinh một lát rồi ra liền ! - Băng kéo ghế đứng dậy

- Nhanh đấy - Phong lạnh lùng ra lệnh. Chỉ liếc nhìn Băng một cái rồi nhấc một lon bia lên uống.

Băng gật đầu cái rụp. Khánh lập tức chêu người Phong

- Băng có đi luôn đâu mà vội thế, như là... - Cậu bỏ lửng câu rồi cười toe toét như đuôi ươi.

- Muốn chết sớm à ? - Phong nói lời đe dọa và lườm Khánh khiến cả Hân và Lam đều thấy rùng mình. Chỉ có bốn tên con trai mới không có khái niệm rùng mình ấy vì hơn hết họ hiểu đây chỉ là đùa.

Bốn tên này sống với nhau không ngày nào là không lườm đùa nhau như vậy. Nên họ quá đỗi quen thuộc những kiểu lườm như thật thế này.

Bước ra từ phòng vệ sinh nữ. Đi được vài bước đến đoạn ngoảnh bị khuất một bức tường. Băng đâm phải một thân hình cao tướng.

- Xin Lỗi - Băng buông thả một câu nói lạnh lùng rồi định bước tiếp. Chàng trai bị đâm phải đó nhìn Băng lúc lâu rồi bật cười thành tiếng

- Băng hả em?

Nghe lời nói quen thuộc ấy. Băng dừng chân lại và nhìn kỹ gương mặt đối diện mình. Đó chính là M.K Bất giác Băng nở nụ cười nhân nhả. Chỉ kịp vàng và gật đầu. M.K nói tiếp

- Em đến đây làm gì vậy, em đi một mình hay đi cùng ai??

- Em đến mua chút đồ cá nhân. Em đi cùng mấy người kia

Không cần nói nhiều lời và giải thích kỹ ” mấy người kia ” là ai. M.K cũng biết đó chính là nhóm bạn Thiên Phong.

- Thế anh đến đây làm gì, anh đi cùng ai ? - Băng lập tức hỏi lại

- Anh đến chơi và đi cùng bạn, tụi nó ở dưới tầng hai đợi anh.

Hai người nói chuyện lúc lâu. Băng quên cả bọn Phong đang chờ ở chỗ ăn. Băng muốn nói chuyện với anh một lúc nữa. Và anh cũng vậy

Băng đi cùng M.K xuống cầu thang máy. Đây là chủ ý của cô không phải anh yêu cầu.

- Tạm biệt anh. Hẹn gặp lại. Em lên trên đây mọi người đang đợi.

Bằng định quay đi thì nhanh chóng anh đã chụp lấy bàn tay cô và ôm cô vào lòng.

Bao lâu như vậy. Dù có nguôi ngoai nỗi nhớ về cô nhưng cũng không thể khiến anh quên được người con gái nhỏ bé mà anh yêu bấy lâu vậy được. Mới đầu vì bất ngờ nên Bằng chưa kịp phản ứng. Rồi cô định đẩy người anh ra nhưng mới chỉ cựa quậy. Anh lên tiếng

- Anh em mình mãi là anh em tốt nhé ! Em gái !

Nghe lời nói của anh. " Em gái " khiến cô cảm thấy xúc động và càng quý người anh trai này biết bao. Người anh đã che chở đưa đón cô đi học lúc cô còn " nhà quê " bị chê chọc. Giờ cô mọc thêm đôi cánh tự do bay lượn và không sợ bất cứ ai nói là nhà quê nữa nhưng anh vẫn luôn quan tâm đến cô. Cô thật sự muốn nói lời cảm ơn anh rất nhiều !

Mới đầu Bằng cứ ngỡ anh vẫn còn tình cảm đó với cô lên cô mới không chấp nhận cái ôm này. Cô muốn nói thẳng với anh để anh quên đi vì cô không thể nào đáp trả được thứ tình cảm này. Cô chỉ có thể đón nhận thôi. Nhưng qua câu nói ấy cô mới nhận ra mình đã nghĩ lầm. Và vì sao lại không thể chấp nhận được cái ôm của anh trai dành cho em gái được chứ. Nghĩ đến đây, cô choàng tay ôm lại anh và nói

- Tất nhiên rồi anh trai !

Ông trời trở trêu thay cảnh tượng này đã bị một người nhìn thấy hết. Vì đứng xa nên không thể nghe thấy cuộc đối thoại mà chỉ nhìn thấy...

Sau cái ôm ngắn ngủi. Bằng lập tức trở về bàn ăn của mình chỗ mà mấy người kia đang ăn

- Đi đâu giờ mới về - Phong đập tay xuống bàn tức giận. Những người còn lại chỉ nghĩ đơn giản vì Phong chờ cô đi lâu về quá mới tức nhưng không ai biết cậu đã nhìn thấy những gì.

- Đi đâu tôi nói rồi còn gì. Sao tức giận vậy?? - Bằng cười nhẹ rồi ngồi xuống ghế trống của mình cạnh Phong nhưng bất ngờ bị cậu ta đẩy ra.

- Vậy mà còn đứng ôm ấp một thằng con trai khác dưới tầng hai à? - Phong nói thẳng vào vấn đề. Ngoài Bằng ra còn tất cả người còn lại không hiểu Phong đang nói cái gì hết

" Lê nào cậu ấy nhìn thấy mình ôm M.K, không. Đó chỉ là anh em thôi mà.Cậu ấy hiểu lầm."

Vừa kịp cắt đứt dòng suy nghĩ ngổn ngang trong đầu. Bằng nói nhanh..

- Không như cậu nghĩ đâu nhé ! Đó chỉ...

Bằng chưa nói xong thì Phong vùng vằng nói lớn

- Thôi đi. Cô thích phản bội tôi chứ gì. Biến ngay đi, tôi không muốn nhìn mặt cô nữa. Từ giờ đừng liên lạc với tôi !

- Cậu đừng...- vừa nói Bằng vừa nín ống tay áo Phong nhưng bị cậu ta hất ra với một lực mạnh. Bằng chao đảo suýt ngã. Bằng mím môi không nói nữa..

Phong xô hết thấy thức ăn trên bàn xuống đất. Tiếng vỡ va chạm vào nhau nghe thật đáng sợ. Cậu ta là thể rất ghét phản bội. Vì chính mắt cậu ta nhìn thấy. Bằng quàng tay chủ động ôm M.K. Điều này không thể trách cậu ta hiểu lầm vấn đề được.

Bằng mím chặt môi, gương mặt trở lên lạnh lùng sau một giây trấn tĩnh lại. Một giọt mồ hôi lạnh toát ra.

Cậu dám đuổi tôi? Cậu không muốn nhìn thấy tôi? Vậy được.

Bằng đập ghế đứng dậy y kiêu trong bang hội. Cô quay lưng lạnh lùng bước đi không muốn giải thích thêm một lời nào nữa. Đơn giản cô nghĩ cậu ta không nghe cô giải thích.

Bằng vừa quay đi thì vỏ bọc lạnh lùng cũng biến mất. Và Bằng đã khóc. Khuất mắt tất cả Bằng mới đưa tay lên quệt nước mắt. Lạnh lùng bất kì ở đâu nhưng trong tình yêu Bằng không lạnh lùng được. Cô rất kém về khoản này.

Từ lâu cô đã quên đi Kiệt rồi. Cô miễn cưỡng cười và chấp nhận rằng Kiệt với cô chỉ là bạn. Đôi bạn thân..sẽ không hơn không kém..

Chỉ với quyết định ấy, cô mới có thể dám yêu Phong. Cô sợ không quên được Kiệt. Phong sẽ giống như người thay thế. Nhưng bây giờ đã khác !!

Băng dựa lưng vào tường rồi ngồi bệt xuống sàn nhà ở một góc khuất trong siêu thị. Cô đưa tay ôm mặt đau đớn

- Tình yêu của cậu chỉ vậy thôi sao? Suy cho cùng cậu vẫn chưa đặt hết niềm tin vào tôi. Phong. Cậu làm tôi đau quá !

* Bụp *

Vừa dứt lời. Một tiếng bụp vang lên. Băng ngất đi vì bị đánh mạnh vào gáy. Mấy tên mặc quần áo nhân viên siêu thị nhanh chóng bế cô lên khi chưa ai phát hiện điều gì tình nghi.

Bàn ăn bị Phong hất đổ cũng được nhân viên dọn dẹp gần xong. Không ai dám ho he to tiếng bắt Phong bồi thường những thứ đã vỡ.

Lam và Hân xanh mặt khi nhìn thấy thái độ đó của Phong. Lam tò mò hỏi :

- Sao cậu nói Băng phải bội cậu?

- Hỏi cô ta thì biết !

Phong nói rồi đi thẳng về phía trước để lại năm con người đặng sau ngơ ngác chẳng hiểu gì hết.

Năm người kia cũng đi theo sau Phong.

Lam và Hân thì nhau thử gọi điện thoại cho Băng hỏi xem cô về nhà chưa nhưng chỉ nghe thấy giọng của cô gái tổng đài và những tiếng tút tút dài nào nề.

Nhận được tín hiệu báo nguy hiểm mà chỉ giữa mặt nạ quỷ và Băng mới có thể liên lạc được với nhau. Ngay lập tức người của mặt nạ quỷ đã có mặt tại tầng ba nhưng không thấy Băng đâu. Họ nghĩ chắc do Băng sơ suất nên đánh rơi điện thoại chứ không nghĩ cô đã gặp nguy hiểm. Vì họ biết Băng đi cùng Phong và mấy chàng trai kia nên không việc gì phải sợ.

Một góc nào đó. Chiếc điện thoại màu hồng mà M.K tặng khi xưa đã bị bật nắp ra bắn pin ra ngoài. Trong lúc mấy tên bắt Băng đi và khiêng Băng lên cao vô tình Băng đã đánh rơi điện thoại từ trong túi quần xuống đất. Mấy tên đó nhìn thấy nhưng không thèm quan tâm vì họ chỉ nghĩ nhiệm vụ của họ là bắt được Băng chứ không phải bắt điện thoại của Băng.

Bước đi của Phong khá nhanh. Thoát cái cậu đã ra đến cửa siêu thị rồi. Còn Lam và Hân đang khổ sở cùng ba tên còn lại xách đồ. Đến lúc này hai cô gái mới thấm thía nỗi khổ của bốn chàng trai làm ôsin.. xách đồ như này rất mệt..!!

87. Chương 87

Mảnh ghép 87 : Say...

* Cách *

Bước chân của Ken khựng lại khi dẫm phải một vật gì đó rất cứng. Theo cậu suy đoán thì đó là điện thoại. Theo phản xạ tự nhiên. Cậu lùi chân ra cúi người xuống nhặt thứ đó lên. Cậu phát hiện ra đây chính là điện thoại của Băng

- Điện thoại này chẳng phải của Băng sao? Sao lại rơi ở đây? - Ken đưa ánh mắt khó hiểu về phía bốn người còn lại

Mỗi người đưa ra một ý kiến xong tóm lại lúc Bằng chạy đi vội quá cô đã đánh rơi và không biết. Nhưng trong lòng Ken lại suy tính đã có chuyện không hay xảy ra.

Tất cả nhanh chóng xuống tầng một và ra ngoài. Chiếc xe cadillac vẫn ở nguyên chỗ cũ nhưng không thấy Phong đâu. Cả điện thoại cậu cũng không thêm bất máy.

Quán bar Không level.

Tiếng nhạc sập xình đèn laser. Đèn quay...đủ loại thứ đèn màu sắc thi nhau hoà vào bản nhạc sôi động cùng những bước nhảy điên cuồng trên sàn.

Tại một chiếc bàn lớn khuất bóng sau bức tường màu đen hoa văn nổi.

Phong đang chiến đấu với đủ loại rượu hạng nặng và đắt tiền. Cậu vừa uống vừa đập phá. Mỗi lúc như này, chỉ có rượu mới được phép làm bạn của cậu.

Dù tửu lượng có cao thế nào nhưng uống nhiều rồi cũng say. Đầu óc cậu trở nên choáng váng và không còn tỉnh táo nữa. Nhạc quán bar nhẹ dần. Cậu gục mặt xuống bàn và không biết gì đang xảy ra bên cạnh mình nữa.

Sáng hôm sau...

Phong tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm trên chiếc giường lạ. Cậu đang cởi trần. Phong đập mạnh vào đầu cố nhớ xem hôm qua mình như thế nào và ai đã đưa cậu vào đây.

Cậu lắc đầu liên tục nhưng cũng chẳng nhớ nổi. Trong giấc mơ tối qua..không lúc nào cậu không nhớ đến Bằng

Cậu bước ra khỏi giường và tiến lại phía tủ gương lấy áo để mặc. Trên cánh cửa của chiếc tủ ấy có dán một mảnh giấy ghi nhớ màu vàng. Phong giật xuống và đọc. Chỉ vắn vắn dòng chữ con gái. " Anh đẹp trai. Trông anh ngủ thật quyến rũ "

Phong nhếch mép cười và đập mạnh tay vào cửa. Mặc cho cánh cửa bung ra. Cậu không quan tâm. Cậu chỉ quan tâm đến tối hôm qua có xảy ra chuyện gì không thôi.

Căn phòng này. Chăn ga gối đệm đều bị Phong lật tung lên. Mấy chiếc ghế và bàn uống nước cũng bị cậu phá tan tành. Phong không dùng tay mà dùng chân đập cánh cửa ra vào khiến cánh cửa mở toang ra và suýt chút nữa thì bung hoàn toàn.

Xuống quầy lễ tân. Phong hỏi mấy người nhân viên xem hôm qua ai là người đưa cậu vào đây nhưng nhân viên nào cũng lắc đầu không biết. Chỉ biết đó là một cô gái da trắng một dân chơi.

Phong chỉ hành động chứ không nói thêm bất kì một lời nào. Cậu đập thẳng bình hoa to tướng trước mặt khiến bình hoa đổ xuống sàn và vỡ tan. Tiếng vỡ nghe kinh hoàng nhưng không ai dám nói một lời nào. Không đụng đến cậu ta được. Tung gia bại sản như chơi.

Bất ngờ một nữ nhân viên mới không hiểu chuyện đã ra tay cản cậu ta. Phong lập tức túm tóc nữ nhân viên ấy và đập mạnh trán cô ta xuống nền đất lạnh lẽo. Tất cả chỉ biết đứng nhìn và toát mồ hôi lạnh. Thương xót cho cô gái kia. Bọn họ cứ tưởng Phong sẽ giết cô ta nhưng cậu đã bỏ đi để mặc cô ta với cái trán chảy máu ròng ròng và sưng vù mắt.

Bằng tỉnh dậy thì thấy mình đang ở trong một căn phòng sang trọng. Cô đã hôn mê suốt cả chiều và đêm hôm qua. Tỉnh dậy nhưng đầu óc cô vẫn choáng váng. Sau gáy vẫn có cảm giác tê buốt.

Mọi khi bị bắt, Bằng luôn bị nhốt ở một nơi hoang vu ẩm ướt như nhà hoang nhưng lần này cô lại được nhốt trong một căn phòng của một ngôi biệt thự. Căn phòng rộng lớn thoáng đãng nhưng không có bất kì một thiết bị máy móc nào ngoài điều hoà.

- Điện thoại đâu rồi - Bằng sờ khắp người để tìm điện thoại. Nghe thấy tiếng bước chân của giày cao gót. Lập tức Bằng nằm xuống giường chả vờ chưa tỉnh

Tiếng cửa phòng mở ra. Hai cô gái bước vào. Một người vác khuôn mặt gian tà và sung sướng còn một người thì có đôi chút căm ghét và thương xót.

- Mẹ kiếp lũ này đánh nó ra sao mà đến giờ vẫn chưa cả tỉnh. Thế này bắn nó làm sao nó thấy đau được. Thế thì quá dễ dàng rồi còn gì - Thiên Thiên lắc đầu cười đều. Nụ cười của mang tính chất lòng lang dạ sói. Uyên Nhi đứng bên cạnh không nói gì. Cô thở hắt ra, cô căm ghét người con gái đứng cạnh mình. Không tài nào thoát khỏi được bàn tay của Thiên Thiên. Một chút tin tức bên ngoài Uyên Nhi cũng không nắm bắt được.

- Uyên Nhi. Đợi khi nào cô ta tỉnh thì giết luôn nhé ! - Thiên Thiên nói xong và bước được hai bước ngắn rồi dừng lại nói tiếp - À không ! Phải lôi nó xuống hầm chơi với rắn đã

Nghe đến con quái vật tên rắn này. Uyên Nhi bất giác run người nhưng vẫn cố bình tĩnh nở nụ cười điềm đạm rồi gật đầu.

Cả hai cùng bước ra và khoá cửa phòng Băng lại. Đến lúc đó Băng mới mở mắt.

- Uyên Nhi sao? - Băng không cả tin vào tai mình nữa. Cô đập mạnh tay xuống nệm. Cố tìm cách thoát ra khỏi chỗ này. Cô cũng sợ rắn chết đi chứ.

(Uyên Nhi : Ai sợ rắn giờ tay...// T.giả : Có có...* giờ cả chân *)

...

- Ha ha. Được lắm. Giờ thì cầm số tiền này sang nước ngoài mà sống đi. Không để hấn bắt được thì khổn - Thiên Thiên cười điên dại đưa tay nhận lấy mấy tấm ảnh từ tay cô gái trước mặt và vứt cho cô ta hai cục tiền dày 500k.

- Chào ! - Cô gái ấy cúi thấp đầu lãnh đạm và bước đi. không quên để lại nụ cười nửa miệng với đàn em của Thiên Thiên xung quanh.

Đó chính là những tấm ảnh dây dưa của cô gái đó với Phong tối hôm qua. Vì Phong quá say nên không nhận thức được chuyện gì. Và cô gái ấy cũng chẳng làm gì Phong cả chỉ là nằm chung và chụp vài tấm hình thôi. Chứ hai thân thể hoàn toàn không xâm phạm đến nhau.

Những tấm hình thật hoàn hảo và dễ dàng đánh lừa hết thảy những con mắt người đời.

- Trước khi chết cô ta nên được chiêm ngưỡng những bức hình này. Chắc cô ta sẽ vui lắm đây - Thiên Thiên dang hai tay và cổ về mặt mỗi rồi ngã người dựa lưng vào ghế sofa.

88. Chương 88

Mảnh ghép 88 : Thoát khỏi bang Black M-G

- Hôm qua không thấy Băng về. Nó đi đâu được chứ ! - Lam lo lắng vỗ vỗ tay vào điện thoại.

- Sao? Không về? - Ken thốt lên. Hoang mang và cậu lại nhớ để chiếc điện thoại của Băng vẫn đang trong tay mình.

- Ừ - Lam gật đầu

- Không biết có chuyện gì không? - Lam sốt ruột. Hiểu Vĩ bên cạnh vỗ vai an ủi

- Sẽ không sao đâu mà? Hay Băng đến mặt nạ quỷ của cô ấy !

Không khí bớt căng thẳng hơn sau câu nói của Hiểu Vĩ. Khánh và Hân vừa ra ngoài. Phong vẫn chăm chú vào màn hình điện thoại của cậu ta. Cậu vẫn lạnh lùng mặt không chút biểu cảm.

...

Bãi biển buổi sáng nghi ngút gió. Mặt biển gợn từng cơn sóng ào ào rồi lại nhỏ nhẹ tạt nước vào bãi cát. Hôm nay là một ngày trời đẹp.

- Sao cô lại cứu tôi ? - Bằng quay sang hỏi người bên cạnh. Trầm ngâm một lát. Uyên Nhi thở dài

- Dù sao cô cũng là chị dâu tương lai của Uyên Nhi này !

Nghe giọng của Uyên Nhi đánh cứng nhưng bên trong lại thấm chút buồn. Cô đưa mắt nhìn ra xa xăm nơi những con sóng đánh vào bờ. Bằng có chút buồn bã khi nghe thấy từ ” chị dâu ”

Cô lại nghĩ đến Phong...

- Cô đang bị thương. Nên vào viện chữa trị thì tốt hơn. - Uyên Nhi nhìn Bằng rồi nói.

Thiên Thiên phát hiện Bằng đã tỉnh dậy lúc sáng sớm nay.

Cô ta ra lệnh bảo Uyên Nhi bắt Bằng xuống tầng hầm rửa. Vì là sáng sớm nên đàn em của Thiên Thiên người thì còn ngủ say như chết. Người thì dậy rồi vẫn còn ngái ngủ.

Theo sau Thiên Thiên. Uyên Nhi kịp đánh ngất cô ta và lôi Bằng chạy đi. Sống trong căn biệt thự này hai ngày nên Uyên Nhi cũng hiểu đôi chút về ngõ ngách cổng ra vào nhà Thiên Thiên nên cô mới có thể dễ dàng thoát ra như vậy được. Và Bằng lại có võ nên Uyên Nhi cũng nhờ Bằng mới có thể chôn ra ngoài. Thiên Thiên ngất ngay tại chỗ, một số người của cô ta nhìn thấy đã bám đuổi theo Bằng và Uyên Nhi nhưng mấy tên đó đã bị Bằng hạ gục hết. Bằng bị thương ở tay và có sảy sát mặt. Chân cô bị một vết đạn sào qua rách một mảnh quần sau đùi, vết thương không to nhưng cũng không thể chạy nhanh được. Đến ngõ Uyên Nhi đã nhanh chóng bắt được taxi.

- Không cần đâu. Chỉ là vết thương ngoài da. Chưa đến mức phải vào viện.

- Dù sao cũng cảm ơn cô một phần tôi mới có thể thoát được con nhỏ đáng sợ đó ! Giờ thì tôi đi đây. Hẹn gặp cô ở nhà anh Phong !

Uyên Nhi bước đi chậm rãi. Quần áo cô đã bẩn hết rồi. Bằng nói vọng lại

- Tôi cũng cảm ơn cô nhiều. Cô đã cứu tôi thoát chết. Coi như tôi nợ cô một mạng.

Uyên Nhi khựng lại vài giây , bất giác cô nhếch mép cười và giơ tay lên vẫy tạm biệt lần nữa. Cô đi thẳng vào không ngoảnh lại.

Bằng ngồi bệt xuống bãi cát nhìn lên bầu trời. Lòng chột nảng nảng. Đôi chân và cánh tay phải giờ mới tê buốt và có cảm giác đau nhức. Mặt đã được dán định hình vài chiếc urgo chèn lên nhau nên cũng chẳng đau như trước nữa.

Bằng không còn sức đứng dậy và đi nữa. Cũng chẳng muốn nhờ vả Uyên Nhi nên mặc kệ cô quay đi.

Ở đây một mình rất nguy hiểm. Không biết Thiên Thiên sẽ tóm gọn cô ngay lúc nào. Bằng không muốn nghĩ ngợi gì thêm. Chỉ vì Phong mà nhiều việc Bằng chưa thực hiện được và giờ chỉ vì Phong mà Bằng buồn đau lạc lõng đến thế này. Bằng nhắm mắt rồi ngủ luôn mặc kệ điều gì sẽ đến.

...

Tích..tắc...hoàng hôn dần buông xuống phủ lên mặt biển. Vào lúc này. Mặt biển trông cô đơn hơn hẳn và Bằng cũng vậy. Đã nằm đây suốt từ sáng rồi. Hầu như những người xung quanh đều không quan tâm đến cô. Mà thôi ! Cô cũng chẳng thèm họ quan tâm đến.

Tay chân cô mềm nhũn và lại hơi nhức nhức. Nằm nhiều cơ thể có hơi ẽo lả rụng rời. Cô mệt mỏi đứng dậy định về nhà thì đôi mắt cứ nhắm tịt vào nhau. Cảm giác chóng mặt dâng lên như sóng biển...ngùn ngụt...

Một bàn tay đã đưa ra đỡ lấy phần eo của Bằng. Bằng hơi mở mắt ra. Đập vào mắt mình là Ken... Bằng có chút hụt hẫng nhưng rồi cũng mỉm cười. Mỗi lần Bằng buồn đều có Ken bên cạnh..mà không phải Phong.

Lẽ nào Ken mới là hạnh phúc của đời mình..Phong chỉ là người vô tình..cậu ta biết gì đến yêu thương..Là Bằng nghĩ vậy rồi ngủ gục trên tay Ken.

89. Chương 89

Mảnh ghép 89 : Giải hoà..

Ken nhíu mày rồi cũng đỡ Băng vào trong xe và đưa cô về.

Tỉnh dậy. Băng ngạc nhiên khi thấy những vết thương của mình đã được băng bó cẩn thận. Cô giật mình thì thấy Ken đứng nhìn cô. Ánh mắt Ken đượm buồn và lo lắng. Ken đưa cho Băng điện thoại của cô, cô cầm lấy. Khẽ đưa mắt nhìn vào màn hình có chữ Nằm lấy hay buông tay.

Cả ngày hôm qua và ngày hôm nay. Phong không hề liên lạc với cô. Thậm chí không cả biết cô đã gặp nguy hiểm. Uyên Nhi không hề kể cho cậu chuyện này.

Thấy Băng đỡ hơn Ken nhẹ giọng nói :

- Băng ăn gì không? Tôi đi mua !

- Thôi Băng không đói. Giờ cũng muộn rồi mà, cậu về đi. Tôi muốn ở một mình. - Băng nói dứt khoát. Những lần trước Ken thường nhói tim khi nghe những câu nói như vậy nhưng lần này đã khác. Cậu nhẹ nhõm hơn mọi khi. Cậu mỉm cười và nói

- Vậy Ken về. Băng giữ gìn sức khỏe. Mai đi chơi được chứ?

- Không biết. Chắc Băng sẽ ở nhà hết tuần nay - Băng cười. Có lẽ cô không muốn ra ngoài đến khi...

Ken chào tạm biệt rồi nhanh chóng khuất bóng. Băng nhìn theo bóng cậu và khẽ mỉm cười. Ken luôn xuất hiện những lúc Băng tồi tệ nhất !!

Tích tắc đồng hồ quay..đều..

Băng xuống nhà mở tivi lên xem. Nói là xem nhưng cô im lặng mắt lim dim như không thấy gì. Rồi phút chốc đã ngồi ngủ quên ở ghế sofa.

Cánh cửa phòng khẽ mở ra. Gió bên ngoài lùa vào. Có cảm giác lạnh. Băng khẽ thức dậy. Cô suýt choáng khi Phong đứng trước mặt.

Vừa rồi. Nghe Lam kể về chuyện Băng và Phong giận nhau gì đó vì Băng ôm một thằng con trai nào đó. M.K nghĩ ngay đến chuyện xảy ra hôm qua ở siêu thị. Cả ngày hôm qua không thấy Băng đâu. Ngày hôm nay cũng vậy nữa. Điện thoại vừa kết nối được nhưng không ai bắt máy. Vài phút trước đó M.K có giải thích với Phong cũng là lúc Ken về đến cổng. Ken cũng nói cho Phong biết Băng bị thương nên...

- Có sao không?

Bất ngờ trước câu nói của Phong. Băng bật dậy định chạy đi. " Cậu ta nói không được xuất hiện trước mặt cậu ta. Cậu ta nói không được liên lạc...sao còn đến tìm mình " - Mắt Băng hơi đỏ và có những cảm xúc lẫn lộn pha trộn nỗi đau.

Phong kéo tay Băng lại. Trùng mắt lên nhìn cô. Không ngờ cô lơ đi câu hỏi đó mà định chạy đi

- Không sao hết. Cậu quên cậu nói gì rồi sao? - Băng hét thẳng mặt cậu

- Nói gì?

- Thì không gặp mặt không liên lạc nữa. Chấm dứt rồi...

Phong im lặng không nói gì. Ánh mắt chứa tia khó chịu..

- Cậu biết hai ngày qua tôi đau thế nào không. Đau cả về thể xác lẫn tinh thần. Hai ngày không gặp cậu. Cậu cũng chẳng gọi điện hay nhắn tin cho tôi một lần. Cậu biết tôi đau lắm không. Tôi luôn giả vờ lơ đi không cần liên lạc nhưng lúc tôi cầm lấy điện thoại của mình mà không một cuộc nhớ hay một tin nhắn. Cậu biết tôi muốn giết chết cậu luôn không. Đồ tồi...- Băng nói một lèo. Nước mắt không ngừng tuôn ra. Có lẽ cô chỉ yếu đuối trong tình yêu thôi.

- Đúng vậy. Hai ngày qua tôi không liên lạc gì với cô nhưng cô biết tôi nhớ cô đến phát điên lên được không?
- Phong ôm chặt cô vào lòng. Nói những câu nói mà chính cậu chưa thấy mình nói bao giờ. Tim Băng nhói lên. Lòng đau như cắt. Cô đẩy cậu ra mạnh mẽ nói tiếp dù cho con tim không ngừng run rẩy

- Cậu yêu tôi nhưng đặt niềm tin vào tôi bao giờ chưa? Tôi muốn giải thích cậu nào muốn nghe. Cậu thấy cậu xứng đáng với tình yêu của tôi không? Hôm qua Uyên Nhi không cứu tôi từ tay bọn Thiên Thiên thì tôi đã chết từ lâu rồi. Cậu hiểu chứ?. Biết thế hôm qua tôi chết luôn cho rồi. Nhìn mặt cậu tôi không tài nào chịu được. Tôi muốn giết cậu.

Băng hét lên đầy bức xúc. Phong lặng thinh người khi nghe Băng nói vậy. Cậu cuộn tay thành nắm đấm ” tụi mày nhất định tao giết sạch ” (tụi mày là Thiên Thiên ạ)

- Vậy giết tôi đi ! - Phong lạnh lùng nhìn Băng

- Tôi muốn lắm - Băng nói to...Nhưng tôi không thể...- Rồi dần dần nói bé lại và im lặng

- Cho tôi xin lỗi được chứ ! - Phong nâng cằm Băng lên. Cô mới chỉ trừng mắt chứ chưa kịp nói gì thì môi cậu đã phủ lên môi cô truyền hơi ấm cho cô. Băng lặng người rồi cũng đáp trả lại bằng nụ hôn nồng nhiệt.

...

- Về đi ! Tôi đi ngủ - Băng hét lên

- Không về, tôi ở lại qua đêm nay - Phong cười ” điệu đà ” chêu tức cô

- Về đi !

- Không.

- Về !

- Không.

- Tôi buồn ngủ rồi. Cậu ngủ đây đi. Tôi lên phòng đây.

- Không thích!

- Hả..thế cậu thích gì?

- Ngủ chung.

- Sax. Đùa à?

- Rồi mai sau hai ta cũng thành vợ chồng ngủ chung trước có sao đâu - Phong cười ranh mãnh

- Cậu học được tính biến thái ở đâu ra thế - Băng lườm

- Người trước mặt

- Đồ đểu. Cậu chết với tôi

Băng sảng ống tay áo lên và chạy đến đánh dúi Phong túi bụi. Cậu cũng không nể mà dúi lại. Rồi lại dí nhau xung quanh phòng. Mấy chiếc gối ở ghế sofa làm vũ khí. Phong chạy..vừa chạy vừa cười. Có lẽ cậu đã dẫn cười nhiều hơn. Yêu là có thể thay đổi được mọi thứ. Trong tim cậu giờ chỉ khắc tên người con gái này mãi mãi..

Chỉ còn mấy xentimet nữa thôi là Băng tóm được áo Phong..nhưng..

- Cha mẹ ơi...á..ừm...

Gọi xong hét xong h-ô-n...

Băng vấp chân phải cái gối dưới nền nhà và kéo theo cả Phong ngã. Cậu cũng mất đà ngã theo và thế là môi chạm môi, mắt cả hai người mở to tròn nhìn nhau. Nụ hôn kết thúc nhanh chóng chỉ trong hai giây nhưng lại làm cả hai đơ. Với tư thế nằm đè lên người Phong khiến Băng càng bối rối hơn. Khuôn mặt của người con trai này càng ngày càng hoàn mỹ. Nó đẹp đến mức không thể làm ngơ được. Băng ngẩn người ra một lúc và giật mình khi có tiếng Phong gọi hồn trở về

- Này..dậy đi. Người đâu mà nặng như heo ấy. Đè chết tôi rồi này

- Xí..hự

Bằng đứng dậy chỉnh lại quần áo

- Buồn ngủ quá. Đi ngủ đây.

Và...cuối cùng

Phong ngủ phòng của Bằng còn Bằng thì sang phòng mẹ ngủ..

Nói là buồn ngủ và muốn đi ngủ nhưng đêm hôm đó. Có hai con người khẽ mỉm cười nhớ về nhau. Đôi tay bắt giắc sờ lên đôi môi còn vương vẩn chút vị ngọt của tình yêu...cả hai cùng thức trắng đêm..

(T.giả : Này ngủ đi không mai thành gấu trúc bây giờ // Phong : Ô t.giả chui từ xó nào ra thế này //...//

T.giả : Hả..XÓ...?? // Phong : Bé mồm lại cho cô ta ngủ...mai mua kẹo à đóp // T.giả : Thế là đúng quy trình rồi đây...* chuẩn lẹ * //

90. Chương 90

Mảnh ghép 90 : Mặt nạ quỷ

Bang Mặt nạ quỷ

- Ngoài Black M-G ra thì mặt nạ quỷ thù với rất nhiều bang khác trong giang hồ trong và ngoài nước như Hắc Giáo. Ma giáo. Black rose....(vẩn vẩn và vẩn vẩn)

Nghe một tên đàn em báo cáo mà Bằng cảm thấy choáng. Không ngờ Mặt nạ quỷ lại nhiều kẻ thù đến vậy. Sao điều này cô không hỏi bang sớm hơn.

- Devil bloodthirsty thì sao?

- Dạ..Devil của Hứa Thiên Phong đứng đầu còn nhiều kẻ thù hơn bang ta.

-Ồ - Bằng hô lên rồi mấy tên đàn em cười nhẹ. Một tên bước lên nói

- Thưa chị, ông chủ đã về và muốn gặp chị

- Ủ

Bằng đứng lên rồi ra sau hoa viên gặp cha mình.

- A haha con gái. Hôm nay ta có thứ muốn cho con xem rồi ngày mai ta lại phải sang Mĩ rồi - Ông Phúc vỗ vai đứa con gái rồi cười nói. Bằng căng mắt ra khi đi theo cha đến một nơi nào đó mà Bằng chưa từng đến mà nơi đó lại nằm sau hoa viên của bang.

Một cái hầm khá sâu. Bậc thang dài từ trên nhìn xuống tưởng chừng vô tận. Không có một ánh sáng nào rọi lên cả. Hầm đen ngòm nhưng không có cảm giác nguy hiểm hay lạnh lẽo.

Tách.. ông Phúc bật điện hầm lên. Hiện ra trước mắt Bằng là một căn phòng gam màu tím nhạt xộc đen rất lạ mắt. Bốn phía bức tường toàn mặt nạ và hình mặt nạ cao cấp chủ yếu là màu đen. Mỗi chiếc đều có hoạ tiết khác nhau và tên khác nhau... Bằng ngạc nhiên. Ông Phúc giải thích

- Ở đây có bao nhiêu mặt nạ thì bang Mặt nạ quỷ có bấy nhiêu lớp chủ. Tổng cộng bang mặt nạ quỷ có 24 chủ và ta là người thứ 25. Chiếc mặt nạ khắc tên Hạ Chiến Phúc ta vẫn giữ bên ngoài. Chỉ đến khi nào ta chết thì chiếc mặt nạ đó mới được treo tại đây.

Bằng đảo mắt xung quanh thấy chiếc mặt nạ nào cũng huyền bí cả.

- Vậy..những người này đều chết hết rồi !

- Đúng vậy. Làm chủ bang này không dễ dàng tẹo nào. Hầu như những người họ chỉ làm chủ bang dưới 2 năm và bị giết. Còn cha đã đứng vững tại vị trí này hơn mười năm rồi
- Sao cha kể con nghe chuyện này.
- Vì cha muốn giao lại toàn bộ mặt nạ quý cho con. Con sẽ là chủ nhân của chiếc mặt nạ thứ 26
- Nhưng..con...
- Con không muốn ?
- Con nghĩ... sau khi trả thù xong con muốn có một cuộc sống bình thường như bao người khác...nên...
- Con nghĩ vậy sao?
- Vâng.
- Cha không ép. Có lẽ ta phải tìm người khác thôi !
- Vâng...
- Vậy thôi sao mặt nạ bị xì ra thế kia. Nên họp bang tiếp đi. Giờ ta sang nhà ông Chính chơi
- Vâng...

Hoa viên thơ mộng. Mùi hoa lan xộc thẳng vào mũi. Cảm giác thật dễ chịu. Hiếm những nơi nào trong giang hồ lại có cảnh đẹp lãng mạn như hoa viên của Mặt nạ quý.

Bằng thầm nghĩ. Không biết trả thù Thiên Thiên thành công thì liệu cô có trở lại làm cô gái như ngày xưa với bao ước mơ nồng bỏng của tuổi trẻ.

Nghĩ vậy Bằng liền thở dài rồi bước vào bên trong không quên ngoảnh mặt lại nhìn hoa viên lần nữa.

- Chị Bằng. Hai ngày nữa là sinh nhật của đại ca bang Thiên Ưng. Hắn vừa cho người gửi thư điện đến mời chị đến dự.
- Hắn có phải tên Vĩnh Khoa hôm đưa xe không?
- Dạ chính xác ạ. Chị có đi..không?
- Mời thì phải đi rồi. Luật giang hồ phải không?
- Dạ phải...

.....

91. Chương 91

Mảnh ghép 91 : Trong tình yêu không thể thiếu...HIẾU LÂM

- Này bọn mày. Hai nhỏ kia là người yêu của anh Hiếu Vĩ và anh Minh Khánh hả? Sao vừa rồi tao thấy hai anh ý ôm hai nhỏ nào ở gần đài nước trong công viên cơ mà. Giờ khéo khi vẫn ôm đó - Một đám nữ sinh đi đường chỉ chỉ trỏ trỏ vào Lam với Hân đang ngồi ăn kem
- Hay là chia tay rồi - Nhỏ khác lên tiếng
- Có lẽ vậy đó. Haiz tiếc thật. Có người yêu đẹp và giàu như vậy mà không biết giữ..

.

Lam với Hân nghe tiếng liền tối sầm mặt lại. Vứt luôn cốc kem xuống đất và phóng xe đến công viên để xem họ còn ở đấy không?

Cả hai người đều mong những lời nói của đám kia không phải sự thật hoặc có lẽ họ muốn nói vậy cho hai người giận hai tên kia...

Nhưng...

Tại đài phun nước...

- Híc hic. Tình cảm quá - Lam lờm Hiểu Vĩ dài dài rồi nói khinh khỉnh. Hân không muốn tin vào mắt mình khi thấy Khánh cứ vui vẻ trò chuyện nắm tay nắm chân nhỏ đối diện.

Cô hét lên đau khổ rồi chạy đi. Nước mắt tuôn không thôi. Lam ỉu xiu rồi cũng bước đi. Cô không khóc như Hân nhưng trái tim cô đang rỉ máu..

...

- Hai nhóc về nhà đi đã. Tối nay qua biệt thự ăn cơm cùng bọn anh. Anh giới thiệu chị dâu cho nhóc xem. Dễ thương hơn hai nhóc nhiều. - Hiểu Vĩ cười cười

- Xí..anh đừng khen chị ý vội. Để xem - Nhóc tên là Minh Như bĩu môi và nói tiếp - Thế anh Khánh của em vẫn F.A à?

- Dâu có. Người yêu của anh còn dễ thương hơn người yêu của thằng Vĩ cơ nhá - Khánh lập tức khẳng định.

- Xào xào..nghe ghê vậy chài - Nhóc khác tên Hiểu Đồng trề môi

- Giờ thì về đi. Cũng muộn rồi- Nhóc tên Minh Như lên giọng " mẹ " kêu đàn con về

Tất cả gật gật...

Hiểu Đồng - em ruột của Hiểu Vĩ - học lớp 9

Minh Như - em ruột của Khánh - học lớp 9

Hai nhóc là bạn thân của nhau.

Trời sẩm tối...

- Băng à ? Băng gọi Lam tối nay sang biệt thự tụi tui ăn cơm nhé. Cả Băng nữa. Tôi gọi cho Lam không được - Hiểu Vĩ thở dài

- Ủ..rồi - Băng đồng ý rồi nói nói một vài thứ và cúp máy

...

- Băng à? Gọi luôn cả Hân nữa nhé. Tôi gọi không nghe máy. Không biết Hân đi đâu nữa - Sau Hiểu Vĩ gọi là đến lượt Khánh

- Ủ..ok...

...

Băng chuẩn bị đi và gọi cho Lam và Hân. Hai người đều kêu bận không sang. Nhưng nghe giọng nói qua điện thoại cho thấy hai nàng ấy đang có chuyện buồn. Theo Băng nghĩ là vậy. Băng thở dài thì có tên đàn em liên lạc đến báo tối nay ở Mặt nạ quỷ có liên hoan gì đó nhất định chị hai phải đến.

Đành nghĩ buổi ăn cơm ở nhà tụi kia. Dù sao Lam và Hân cũng không đi. Thế là Băng thay đồ.. mặc đồ toàn đen đến Mặt nạ quỷ liên hoan cùng đàn em. Và gọi điện báo cho Hiểu Vĩ là bọn họ bận. Để khi khác. Nói mãi Hiểu Vĩ mới chịu nghe.

- Anh hai. Chị dâu em đâu? - Minh Như nói

- Anh Vĩ. Cả chị dâu em nữa ? - Hiểu Đồng tiếp lời

- Hôm nay hai người đó bận - Khánh và Vĩ đồng thanh

- Để lần sau - Khánh tiếp

- Xì..hay hai anh xạo. Không có bạn gái thì nói ra. - Minh Như phồng mũi. bĩu môi

- Anh hai em mà phải nói xạo à. Anh nhiều người theo lắm kìa - Khánh cốc đầu em gái

- Ờo...hai anh chả xạo - Hiểu Đồng tiếp lời...

Hai tên kia định lên dây cót tiếp tục cãi lý thì Ken chen vào cười hì hì

- Lâu lắm không gặp hai nhóc này xinh ra dữ

- Anh khỏi khen. Em với Như ngại lắm . Như nhề - Hiểu Đồng cười với Minh Như. Cả hai đứa đều gật đầu cười

- Đạo này hai em học hành thế nào rồi ? - Ken hỏi tiếp

- Ui dà..em chỉ rớt mỗi Toán thôi. Nhất là đường tròn với giải bài toán bằng cách lập hệ. Toán 9 gì mà khó dữ - Minh Như đáp lời

- Em thì cũng giống nó. Học rớt mỗi Toán..hừ - Hiểu Đồng cười

(Khó bằng chết !!. t.giả cảm thù môn Toán)

- Mà anh Phong vẫn lì lợm như ngày xưa nhỉ. Em chả thấy anh ấy nói gì mấy - Hiểu Đồng nhìn Phong

- Ngốc. Đó là lạnh lùng không phải lì lợm - Khánh cốc đầu Hiểu Đồng

- Hức..em nói lộn thôi mà..đau quá - Hiểu Đồng xoa đầu.. trề môi nói

- Em nói anh lì lợm cẩn thận anh giết anh trai em đó - Phong lúc này mới lên tiếng, cậu cười nhếch mép..nhưng không phải kiểu nhếch mép khinh khỉnh

- Anh Vĩ á..Haha. Anh giết anh ấy đi em rảnh nợ. Mẹ sẽ thương em hơn gấp trăm lần...- Hiểu Đồng nhăn răng ra cười toe toét và xoa xoa đầu Hiểu Vĩ hệt như xoa đầu cún con. Tất cả cười nắc nẻ vì cô em hóm hỉnh của Hiểu Vĩ. Riêng Hiểu Vĩ thì cau mày định đốp lại cô em gái thì Minh Thư xen vào.

- Lúc đó mày hết chị dâu ý con ạ ? - Minh Thư cười đều nhìn Hiểu Đồng

Hai nhóc này có nét chung là rất muốn có chị d-â-u

- À ừ nhỉ. Vậy thôi. Anh Phong không được giết anh của em đâu đấy - Hiểu Đồng nói rồi cười...

- Yên tâm đi em - Phong cũng cười nhẹ

...

Bữa cơm rộn vang tiếng nói cười của hai nhóc em hóm hỉnh và hài hước

92. Chương 92

Mảnh ghép 92 : Cô đơn...

Mấy ngày tới hai nhóc em này sẽ ở tạm biệt thự Devil cùng các anh. Đến cuối tháng hai nhóc mới trở lại thành phố HCM tiếp tục công việc học.

Ăn cơm xong. Khánh và Vĩ đưa hai nhóc em của mình đi chơi đêm..(quốc bộ nhé.)

Ken và Phong ở nhà vì hai người bận một số công việc ở bang cho ngày sinh nhật đại ca của bang Thiên Ưng sắp tới

- Buổi tối ở Hà Nội đẹp quá mấy anh ha - Minh Thư vừa dạo bước vừa ngắm khung cảnh ban đêm HN. Thật lộng lẫy và đầy lãng mạn

- Hà Nội đẹp nhất về đêm mà em - Hiểu Vĩ cười nói

- Chàì..Việt Nam mình nơi đâu cũng đẹp cả đêm lẫn ngày anh nhỉ ? - Minh Thư nói tiếp

- Ha ha. Em cũng biết văn thơ vậy sao? - Hiểu Vĩ chêu

- Xí..em văn thơ giỏi hơn anh - Minh Thư đáp lại

- Thằng kia đừng chêu em tao - Khánh chen vào

- Hề hề. Tao ày chêu em tao thoải mái đấy

Nghe câu nói ấy của Hiểu Vĩ xong. Hiểu Đồng lập tức cắn tay anh trai

- A..A..A..nhóc này - Hiểu Vĩ hét âm lên

- Chừa cái tội không bảo vệ em gái con sui người khác chêu à - Hiểu Đồng hả dạ cười híp mắt

Lam buồn bã ngồi uống cafe một mình cạnh lề đường. Không ngờ Hân cũng đang trong quán cafe đó thế mà hai người lại không biết sự có mặt của nhau...

Nhìn ra ngoài bầu trời đen phủ đầy sao...

Lam khẽ cười buồn và thầm nghĩ ” có lẽ họ sẽ hạnh phúc ”

Hân đứng dậy bước ra khỏi quán. Bắt gặp ngay Khánh. Hiểu Vĩ và hai cô nhóc kia. Cô buồn bã..

” Họ hạnh phúc thật. Mà bị đá rồi Hân ơi...”

- Ôi bố mẹ anh Khánh anh Vĩ ơi...GIÁN - Hiểu Đồng nhìn thấy con gián dưới chân không chần chừ gì hết lên gọi tên đủ nhân vật rồi nhảy dựng lên ôm Hiểu Vĩ bên cạnh. Hai tay ôm chặt lấy cổ Vĩ còn hai chân thì quặp chặt vào lưng anh trai

- Cái gì.? Gián á ?- Minh Thư cũng sợ xanh mặt chạy xa thêm 5 mét...

Hai nhóc này đều sợ gián bằng thần chết...

Theo phản xạ. Tất nhiên Hiểu Vĩ ôm cô em gái rồi. Khánh thì cười như điên chạy đến cạnh em gái của mình

- Gián mà cũng sợ. Đúng là nhát như cáy - Khánh cười chêu tức cả hai đứa

Hiểu Đồng nhảy xuống. Bấu môi với Khánh rồi cười đều cùng Minh Như

- Èo..cái đồ sợ chuột - Cả hai nhóc đồng thanh. Khánh lập tức sa sầm mặt còn Vĩ thì cười ủng hộ hai nhóc :

- Yeahh. Hai em nói chuẩn. Ha Ha

Đấu võ mềm với hai cô nhóc tinh nghịch này thì các anh phải cúi đầu nhận sự phụ thôi.

Lam nhìn thấy và đã khóc. Cô khóc rồi. Dù cố tỏ ra mạnh mẽ như thế nào nhưng chứng kiến cảnh vừa rồi Lam đã trào nước mắt. Giá như cô không nhìn thấy..mà thôi..giá như cô nói chuyện với Hiểu Vĩ thì cô đã không hiểu lắm...

Hân cười lạnh và bước đi.

Chợt thấy cuộc gọi đến của Khánh. Cô không chần chừ một giây mà tắt máy luôn.

Băng đang say khướt trong buổi liên hoan lên tạm thời ngủ ở mặt nạ quỷ. Đàn em của Mặt nạ quỷ hết mực chung thành nên không ai dám xâm phạm cô trong khi cô không tỉnh táo..

Lam và Hân thi nhau cùng gọi cho Băng để tâm sự nhưng chỉ nghe tiếng nhạc chờ dài vô tận...Băng không bắt máy..

Cả hai cùng có cảm giác cô đơn và lạc lõng đến vô cùng...

Không ai bảo ai. Cả Lam và Hân cùng mở bài nhạc Em cũng đã khác.

93. Chương 93

Mảnh ghép 93 : Chuẩn bị đi chơi

- Hôm nay các anh đưa hai tụi em đi công viên đê. Híc. - Minh Như ra đề nghị. Đó cũng là lời mà Hiểu Đồng định nói. Vì hai nhóc bần nhau sẵn rồi mà

- Thích thì chiều - Hiểu Vĩ cười

Cậu muốn rủ thêm cả Lam. Hân và tất nhiên cả Bằng nữa nhưng gọi điện chẳng ai nghe máy.

- Anh Ken ơi em thấy anh Vĩ cứ gọi cho chị nào ấy..gọi hoài rồi có ai bắt máy đâu - Hiểu Đồng than thở với Ken

- Gọi cho chị dâu tương lai của em đó - Ken cười

- Hê. Thế anh có bạn gái chưa? Hay vẫn chưa thoát kiếp F.A

- Anh còn chưa muốn bị người khác áp đảo đâu. F.A sướng nhất mà em - Ken nói và cười..nụ cười thật tươi nhưng có chút ngượng ngịu và chạnh lòng.

- Vậy chiều nay anh có đi chơi cùng tụi em không?

- Em có cho anh đi không?

- Tất nhiên có ạ. Luôn sẵn sàng...

- Vậy đi

.....

- À anh Khánh với anh Vĩ cho tụi em xem ảnh hai chị dâu đi - Minh Như vừa ăn bánh vừa nói

- Đây này..- Khánh mở album ảnh Hân trong đt ra cho hai nhóc em xem. Hiểu Vĩ cũng mở ảnh của Lam cho hai nhóc xem

- Ấy dà..cả hai chị đều dễ thương...nhưng..- Hiểu Đồng liếc nhìn Minh Thư rồi cả hai nhóc cười với nhau

- Nhưng sao? - Vĩ tò mò

- Ủ.Nhưng sao? - Khánh tò mò không kém

- Không hợp với tụi anh tạo nào - Minh Như lên tiếng

- Đúng vậy. Hai chị ấy đáng yêu còn hai anh đáng ghét. Làm sao thành đôi được nhỉ? - Hiểu Đồng vờ chống cằm nghĩ mông lung

- Á...Á..hai nhóc hơi ngoan rồi đấy - Hiểu Vĩ sáng tay áo dí nhóc Hiểu Đồng còn Khánh vẫn ổng quần dí nhóc Minh Như

- Ha ha..đấy còn cái khoản rượt đuổi hai anh vẫn chậm như con rùa vậy..haha - Minh Như cười lớn và chạy không ngừng nghỉ

- Hai anh tức rồi kìa. Mặt đỏ như Trương Phi ý..haha - Hiểu Đồng cười lớn.

Có hai nhóc này ở đây. Căn biệt thự lúc nào cũng có tiếng cười sảng khoái và những trò quậy phá đáng yêu...

- A... - Hiểu Đồng đâm trúng một người. Không phải Vĩ. Không phải Khánh cũng không phải hai tên Phong và Ken kia nốt mà là..

- Ạ..chị Uyên Nhi..chị đến chơi hả ? - Hiểu Đồng xuýt xoa người và nói

- Em là...?

- Em là Hiểu Đồng em anh Hiểu Vĩ ạ

- À...rồi.. em vẫn còn nhớ chị ư?

- Sao không nhớ được ạ. Năm ấy sinh nhật anh Hiếu Vĩ chị cũng đến mà. Chị là em họ anh Phong đấy ạ - Hiếu Đồng trả lời nhanh thoăn thoắt. Cô nhóc cười đáng yêu. Uyên Nhi rất quý cô bé.
- Minh Như ơi. Chị Uyên Nhi dễ xương đến nè. Mau lại đây - Hiếu Đồng la lớn gọi Như
- Đâu..đâu...- Minh Như cũng chạy đến. Mấy đứa anh cũng đi đến cạnh
- Hai nhóc này có vẻ rất quý Uyên Nhi. Hai nhóc dễ tính và gần gũi lắm cả ” chảnh ” như mấy anh đâu. Hễ ai nói chuyện hợp với mình là hai nhóc quý ngay đặc biệt là những người bằng tuổi anh trai mình
- Chị Nhi. Em là Như đây - Minh Như vui vẻ cúi chào
- Chị nhớ tên em mà. - Uyên Nhi cười rõ tươi
- ...
- Hai em chuẩn bị đi chơi không? - Khánh ngắt cuộc trò chuyện giữa ba chị em
- Có. Anh làm gì cuống lên thế - Hiếu Đồng nhăn nhó
- Hà Nội không vội được đâu - Minh Như cười sằng sặc
- Chị Nhi đi chơi cùng tụi em nhé - Minh Như và Hiếu Đồng cùng nhau đồng thanh. Uyên Nhi chưa trả lời thì hai đứa đã đốp nhau
- Á mày bắt chiếc tao - Minh Như chọc
- Mày bắt chiếc tao á. Sao tự nhận thế - Hiếu Đồng cười tươi
- Chị Nhi đi không ạ? - Minh Như hỏi lại
- Ờ thôi mấy em đi vui vẻ. Chị sang đây hỏi anh Phong một vài thứ rồi phải về có việc bận
- Ờo. Chán quá ! - Minh Như cảm thán
- Nào đi không? - Tiếng Khánh vọng ra từ bên ngoài vào trong
- Bố đời vừa thôi anh. Có đi chứ - Minh Như nói đùa anh trai rồi cùng Hiếu Đồng lên phòng khoác thêm chiếc áo bò vào rồi mới đi

94. Chương 94

Mảnh ghép 94 : Đưa hai em đi chơi

- Hura. Khu vui chơi ở đây rộng quá trời đi - Minh Như sung sướng reo lên. Trước mặt hai nhóc toàn trò chơi nhìn là muốn chơi rồi.
- CHÓ XÙ...- Minh Như và Hiếu Đồng cùng nhau hét lên thẳng mặt Hiếu Vĩ
- Hả??? - Hiếu Vĩ ngơ người
- Hai đứa gọi mày là chó xù đó - Ken và Khánh tiếp lời cho nhau
- Á... - Hiếu Vĩ nhăn nhó và bị chặn họng bởi lời nói của cô em Hiếu Đồng
- Hứ. Tụi em gọi anh là chó xù khi nào. Anh cứ thích nhận thế. Em với Như vừa nhìn thấy chú chó xù đáng yêu chạy qua nên mới hét lên vậy chứ !
- Ra thế...

Hiếu Đồng và Minh Như nhìn nhau cười tủm tỉm. Hai nhóc gọi Hiếu Vĩ là chó xù thật vì cậu đang cầm thẻ atm của cả hai nhóc. Hai nhóc muốn đòi lại không được nên gọi thế cho đã. Mà tóc của Hiếu Vĩ cũng xù xù mái mà..

.....

.....

- A. Hôm nay chơi đã thật. Em không muốn về HCM rồi đấy - Minh Như vui vẻ nói
- Hay xin mẹ cho ở đây dài dài - Hiểu Đồng sáng mắt lên
- Thôi hai mẹ ở đây dài dài tội con phá sản à ? - Khánh chêu chọc
- Ờ. Anh Khánh ki bo - Hiểu Đồng bĩu môi đáng yêu
- Anh Phong không đi tiếc thật đấy - Minh Như chống cằm ăn nốt chỗ kem
- Hôm nay nó bận mà - Hiểu Vĩ tưởng cô em tưởng Phong không muốn đi chung
- Em biết trước anh kia. Ra về mình biết nhiều chuyện ý - Minh Như lè lưỡi khiến Hiểu Vĩ tức xì khói

Hôm nay là ngày sinh nhật của đại ca bang Thiên Ưng..- Vĩnh Khoa

Băng và Phong đụng mặt nhau ở bữa tiệc cũng không có gì là ngạc nhiên bởi hai người họ đã biết rõ thân phận của nhau trong giang hồ rồi mà.

- Cầm cô để ý thằng nào đấy ! - Phong bước cạnh Băng và nói
- Tôi cứ đây - Băng vênh mặt lên
- Cô để ý thằng nào khác tôi nghĩ là thằng đó bị gay - Phong cười đều đưa tay vỗ nhẹ đầu " an ủi " cô nhóc
- Thần kinh có vấn đề nặng rồi...

Băng định nói tiếp thì nhân vật chính của bữa tiệc đứng lù lù đằng trước và nói :

- Nào Băng " quý " và Phong " Devil " vào trong đi. Bữa tiệc bắt đầu rồi
- Gì cơ.? Sao gọi là Băng " quý "? - Băng nói giọng lạnh tanh vốn được rèn luyện khi làm chủ bang Mặt nạ quỷ. Gương mặt lạnh lùng vô đối khiến người đối diện bất giác rùng mình
- Hề. Gọi tắt đó mà. Sợ nhiều người trong bữa tiệc này trùng tên. Băng " quý " có nghĩa là Băng của bang Mặt nạ quỷ còn Phong " Devil " có nghĩa là Phong của bang Devil bloodthirsty. Mà hai người đều nghĩa là Quỷ..Chài ghép vào với nhau thành mảnh ghép mang tên song quỷ. Đẹp đôi đấy - Vĩnh Khoa cười lớn rồi chuồn vào trong luôn..

Băng và Phong nhìn nhau hai gương mặt lạnh như chưa bao giờ nóng trong tích tắc rồi cũng bước vào trong.

Bên trong toàn những nhân vật có tiếng trong giang hồ. Hầu như đa số đều là thanh niên.

Băng nhận ra trong đám người đang vui vẻ có cả Dư Thiên Thiên. Cô bất giác nhú mày.

Phải rồi. Thiên Thiên cũng là người có tên tuổi vả lại Black M-G không phải kẻ thù của Thiên Ưng nên được mời đến dự tiệc sinh nhật cũng không sai.

...

...

Bữa tiệc xảy ra trong êm đềm. Không có xảy ra chém giết lẫn nhau mặc dù trong bữa tiệc có rất nhiều bang có mối quan hệ không tốt với nhau. Nói giảm nói tránh vậy thôi nói chung là kẻ thù không đạp đất chung đó ạ. Hihi ^^ Và thiếu duy nhất boss Ken của Viboss.. Ken định chuẩn bị đi rồi nhưng lại nghĩ đi chơi cùng tội nhóc này sáng khoái hơn nên cậu đã không đi nữa...

Còn Phong phải đi vì Vĩnh Khoa yêu cầu cậu mãnh liệt nhất.

-
- Anh Vĩ làm gì mà lâu vậy nhỉ ? Về còn ăn cơm nữa chứ - Minh Như nôn nao nóng ruột muốn đi ăn

- Hà Nội không vội được đâu - Khánh cười đểu em mình vì sáng nay lúc Khánh giục hai đứa đi chơi thì Minh Như có nói câu này làm cậu suýt xì khói đầu.
- Hứ...kia rồi - Minh Như mắt sáng lên khi thấy Hiểu Vĩ chạy đến.
- Anh trai em đi đâu cũng lần mần. Anh lại chuyển sở thích à ? - Hiểu Đồng nói hàm ý
- Sở thích gì ? - Hiểu Vĩ không hiểu lên hỏi
- Thích làm rùa á. haha - Hiểu Đồng cười nắc nẻ. Minh Như cũng cười sằng sặc và hai tên kia cũng thế.
- Cho cưng ở lại bán vé giờ - Hiểu Vĩ lườm (đùa) em gái
- Hơ..anh nữ...
- Sao không nữ..?
- Có về không ? - Ken giục
- Hà Nội không vội được đâu - Hai anh em nhà Vĩ đồng thanh...
- Ra về. Trời bắt đầu nhá nhem tối...

95. Chương 95

Mảnh ghép 95 : ...

- Anh..ai vậy? - Băng cười nhìn cô gái đứng cạnh M.K
 - Vợ sắp cưới của anh. Tháng sau bọn anh cưới rồi...tụi em nhất định phải đến nhé ! - M.K vẫn vậy. Luôn nói giọng ấm áp như nắng xuân và khuyến mãi cô thêm cả nụ cười
 - Tất nhiên ạ - Băng vừa dứt lời. Cô gái kia chìa tay làm động tác bắt tay.
 - Chào em Chị tên Quỳnh Dao
- Quỳnh Dao nở nụ cười thân thiện trên môi cộng thêm gương mặt xinh đẹp quyến rũ của cô khiến không ít người qua đường say nắng
- Tên chị nghe hay mà lạ quá. Em tên Băng...

....

Tình yêu đầu đời rất khó đến với nhau nên ta chỉ trông chờ tình yêu cuối cùng thôi..

.

M.K đã tìm được tình yêu cuối cùng của đời mình. Dù sao đi nữa cũng chúc anh ấy hạnh phúc

-
- Anh Phong. Chiều anh rảnh không đưa em đi chơi nhé ! - Uyên Nhi vui vẻ khoác tay Phong. Phong từ từ gạt tay cô ra và nói
 - Anh không
 - Ờ vậy thôi... - Uyên Nhi mặt lặng xuống

Đến giờ này tình yêu của cô dành cho Phong vẫn lớn hơn bao giờ hết. Trái tim cô như bị che lấp bởi cánh tay ác quỷ vô hình.

Phong khuất bóng. Uyên Nhi lúi đút ra gọi điện cho Băng

Tiếng nhạc chờ vang lên chưa đến 2s Băng đã nghe máy

- Alo
- Vy Băng tôi có chuyện muốn nói. Tôi muốn gặp cô ngay lúc này
- Tôi đang ở nhà
- Tôi sẽ đến nhà cô
- Tùy.....
- Tại nhà Băng...
- Cô có chuyện gì muốn nói sao?
- Không hẳn là nói. Tôi có chuyện muốn cô giúp
- Chuyện gì?
- Cô làm ơn nhường anh Phong cho tôi được không?. Tôi sẽ chết khi tôi không có anh ấy mất - Uyên Nhi ra giọng thỉnh cầu nhưng chả có sức thuyết phục nào.
- Cô nói vậy có nghĩ cho cảm giác của tôi không ? - Băng lạnh lùng như tuyết đóng băng trên Bắc Cực
- Tôi xin cô rồi đấy
- Đây là lần thứ mấy cô muốn tôi nhường Phong cho cô. Dù cô có cứu tôi hôm đó đi nữa nhưng tôi không thể nhường cậu ấy cho cô được.
- Mà chán sống rồi à. Tao hối hận khi cứu mày lúc đó. Tao thật ngu mà - Uyên Nhi hét lên giận dữ. Tình yêu có thể làm mờ mắt cô
- Thay đổi xưng hô một cách nhanh chóng làm Băng khó chịu...
- Tôi không quan tâm - Băng buông thả lạnh lùng
- Mày nhìn lại mày đi. Có xinh đẹp giỏi giang gì chứ mà cứ bám lấy anh Phong của tao.
- Gì chứ. Bám á ? - Băng cười nhếch mép - Tôi không xinh nhưng cô tưởng cô đẹp lắm à. vào vườn bách thú cô còn kém xa. Khi xếp thứ ba đuôi ương thứ bốn còn cô thứ năm đó - Băng nói , tuyệt đối cô không nhường nhịn. Cả hành động và lời nói của Băng đều lạnh tanh vô cảm
- Băng nói xong là bước chân nhẹ nhàng vào trong . Đó là Lam và Hân
- Băng nói hay lắm, cô đừng nghĩ tình yêu có thể nhường nhịn một cách dễ dàng được - Lam nói nghiêm nghị
- Đúng vậy. Nếu Phong phản bội hoặc không còn yêu Băng nữa thì lúc đó Băng sẽ nhường nhịn cho cô - Hân tiếp lời
- Mà tôi khuyên cô đừng cố trèo cao. Té sẽ đau đấy. À mà trèo thấp ngã cũng đau cho nên không trèo tốt hơn đó - Lam
- Uyên Nhi im lặng không nói gì. Đơn giản cô không biết nói gì. Cô cười nhếch mép rồi quay đi.
- Sao mấy ngày nay chả thấy tụi mày đi chơi gì vậy. Bộ thất tình hả - Băng chêu đùa ai ngờ động đến vết thương trong tim của cả hai.
- Đúng vậy. Thất tình rồi - Lam chợt òa khóc. Hân cũng nước mắt ngấn nước mắt dài
- Sao vậy? có chuyện gì kể tao nghe - Băng lo lắng. Cố lấy tay lau lệ cho hai cô bạn
- - Hân và Lam tiếp lời nhau mà kể lại chuyện nhìn thấy Khánh và Hiếu Vĩ với hai cô gái lạ đó
- Băng nóng phừng mặt. Khi này còn đóng băng cả mặt giờ thì nóng quá vậy nè.
- Để tao đi xem cho , tụi mày đừng khóc nữa. Có thể là hiểu lầm đó - Băng trấn an hai nhỏ bạn

Hai nhỏ vẫn khóc..Băng khoác áo rồi đi đến biệt thự Devil của họ. Còn hai người kia sau khi khóc đã thì ngủ luôn tại trận đó là ghế sofa...

96. Chương 96

Mảnh ghép 96 : Giải oan cho anh !

- HIẾU VĨ...MINH KHÁNH..HAI NGƯỜI RA ĐÂY - Băng hét lên với volume kinh thiên động địa
- Chị dễ thương..chị gọi hai anh ấy làm gì mà to vậy ? - Minh Như cùng Hiếu Đồng chạy ra khi nghe thấy tiếng hét cao cả có phần bị đất ấy.
- Hai người là...sao lại ở biệt thự của bạn tôi - Băng chỉ tay vào Minh Như rồi đến Hiếu Đồng
- Em là em gái của anh Hiếu Vĩ. Em tên Hiếu Đồng
- Em là em gái anh Minh Khánh. Em tên Minh Như. Tụi em học lớp 9 thôi hà. Chị đừng xưng tôi nghe không thân thiết. Chị xưng chị em nhé !
- Vậy hai anh của hai em đâu rồi. Gọi ra đây chị có việc muốn nói
- Anh em...- Hiếu Đồng chưa nói xong thì cả bốn tên đều bước ra - A kia rồi - Minh Như cười và chỉ tay về phía họ
- Cô muốn sập nhà này bằng giọng hét à - Phong lên tiếng
- Volume hơn cả hét vào loa rồi - Ken cười
- Băng khẽ nhíu mày rồi quay sang Khánh và Vĩ vào thẳng vấn đề
- Hai người làm gì hai bạn của tui để họ khóc như điên mấy ngày nay hả ?
- Làm gì là làm gì. Sao Lam khóc sao? Ai chê cô ấy - Hiếu Vĩ lo lắng
- Ai làm gì bà xã tôi vậy ? - Khánh hét lên
- Phải tự hỏi hai người chứ. Gì mà họ nói họ thất tình..hai người ôm hai nhỏ nào gì gì đó ở đài phun nước trong công viên và còn tối hôm trước nữa...- Băng khua khua tay. Hai nhóc Như và Đồng bên cạnh vẫn chưa hiểu gì.
- Hả. Ôm ai ? - Khánh và Hiếu Vĩ suy nghĩ một lúc rất nhanh chóng
- Hiếu Vĩ nói trước
- Hai nhỏ đó là hai cô bé này nàk, em ruột tụi tui, hai nhóc mới từ HCM ra đây chơi mấy bữa. Vì nhớ em ruột quá nên anh trai ôm em gái có sao ?
- Nhìn hai nhóc này giống tụi tui quá vậy mà nhỏ này nhỏ nọ là sao? - Khánh sa sầm mặt
- Giờ mới để ý hai cặp anh em này rất giống nhau đều là trai xinh gái đẹp hết.
- Vậy...- Băng ấp úng rồi bật cười
- Hi. Chị dễ thương. Chị hiểu lầm bọn em rồi. Bọn em vẫn F.A mà - Hiếu Đồng nói với giọng cực kỳ dễ thương
- Có phải chị cũng F.A không? Chị em mình lập hội F.A nhé - Minh Như hóm hỉnh nói.
- Hai nhóc vô cùng tự nhiên và dễ thương khiến Băng có cảm giác thân thuộc mà yêu quý hai nhóc từ lần đầu tiên gặp.
- Băng là của anh rồi nhé - Phong kéo tay Băng làm cô suýt ngã vào lòng cậu

- À..thế chúc mừng anh chị. Em cứ tưởng. Mà chị tên Băng hả. Giờ em mới biết. Tên hay quá - Hiểu Đồng khẽ cười còn Minh Như thì cười tươi như hoa nở rộ.

Băng chuyển chủ đề sau một hồi tán chuyện với hai nhóc này.

- Giờ thì đi giải thích với hai người kia đi. Họ đang ở nhà tôi đó - Băng cười rồi quay sang tán chuyện với hai nhóc kia tiếp

- Được. Ok - Khánh với Vĩ đồng thanh rồi mau chóng ra gara lấy xe

- Tụi em đi nữa - Hiểu Đồng và Minh Như đồng thanh

- Nhanh em - Hiểu Vĩ mở cửa xe cho Hiểu Đồng vào. Khánh mở cửa cho Minh Như còn Băng thì đi chung xe với họ luôn. Để hai tên kia ở lại biệt thự

Vừa thắng xe lại. Vĩ và Khánh lao ra khỏi xe nhanh như con thiêu thân lao vào trận địa

- Lam ơi..

- Diệp Hân...

Lam và Hân bị gọi và lay người đến tỉnh ngủ. Nhìn thấy gương mặt ấy xuất hiện. Cả hai đều vùng vằng và định trốn chạy nhưng con tim họ lại ngăn cản khi người con trai mình yêu thương bằng cả trái tim đang cười dịu trước mặt mình...

Băng và hai cô nhóc em kia cũng bước vào. Thấy sự xuất hiện của hai nhóc đó. Lam nói khinh khỉnh

- Đưa bạn gái mới đến gia mắt tôi à. Thôi dẹp đi...

- Hai chị đừng hiểu lầm anh trai tụi em mà... - Minh Như lên tiếng

- Anh trai ? - Hân và Lam đồng thanh

- Phải vậy. Em là em gái anh Khánh còn đây (chỉ vào Hiểu Đồng) là em gái anh Vĩ. Hôm đó chị nhìn thấy là hiểu lầm chị ơi. Em với Đồng từ HCM ra đây thăm anh trai thôi mà. Biết hai chị giận thế này thì tụi em ở nhà cho rồi - Minh Như nói với giọng buồn và trách cứ.

- Phải đó chị. Anh hai em chung thủy lắm chị ạ....- Hiểu Đồng nói nhẹ rồi quay sang bĩu môi với anh trai mình.

- O con bé này - Hiểu Vĩ nhìn đứa em bĩu môi mà lắc đầu. Chỉ Hiểu Đồng nghe tiếng

- Thì ra tôi hiểu lầm...- Hân và Lam nhìn Khánh và Vĩ và đồng thanh

Hai ông không cần nói gì mà hai người đã hiểu được nên sượng rên lên

- Oh yeahh . Thanh cưu hai em gái. Tớ nữa anh đưa hai em đi ăn kem. Ok - Hiểu Vĩ hét lên

- Oh yeah. Anh Hiểu Vĩ vô đối - Hiểu Đồng đập tay với Minh Như

- Nhưng hai em sẽ tự trả tiền - Hiểu Vĩ nói xong thì lập tức hai cô em vênh mặt lên cãi

- Anh đưa cho em tiền xong em tự trả chứ gì. Ui giùi, ok luôn. Anh là anh lười lắm nha - Hiểu Đồng cười ngoe nguẩy

- Hì. Chả bù cho anh Khánh nhà em....- Minh Như góp lời

- Anh Khánh làm sao? - Khánh lên tiếng

- L-ư-ờ-i h-ơ-n.....- Minh Như nói xong là dắt theo Hiểu Đồng chạy ra sau Lam và Hân tránh hai thằng anh cho ăn đòn miễn phí

" giải oan " xong là chuyển đi chơi xuyên tột nhưng lại thiếu sự có mặt của Băng.

Cô phải giải quyết tình hình trong bang nên không có thời gian và cô còn phải quản lý bar K-B sau mấy vụ đánh lộn đòi gặp chủ bar...

97. Chương 97

Mảnh ghép 97 :Buổi tối tại suối Lency

Sau những buổi tối đau đầu với những sự kiện diễn ra ở trong bar K-B và thế giới bóng đêm. Hôm nay Băng được thả lỏng người trong giấc ngủ...phải nói là yên bình.

...

9h p.m

Tiếng chuông điện thoại rè rè rung bên cạnh khiến Băng phải thức tỉnh.

- Tôi Uyên Nhi. Tôi có chuyện muốn nói với cô. Cô ra suối Lency đi. Yên tâm tôi sẽ không làm hại cô đâu Băng không nói gì cúp máy luôn. Cô sẵn sàng đi gặp mặt Uyên Nhi

...

Ngoài trời. Gió se se lạnh. Con đường tấp nập người qua lại và người dạo bộ.

Suối Lency vào buổi tối rất ít người qua lại. Cách con suối này không xa là một cánh đồng bông lau bỏ hoang rất đáng sợ...

- Cô hẹn tôi có chuyện gì ? Nếu về chuyện đó tôi không chấp nhận đâu. Cô lên từ bỏ sớm đi - Băng nói làm Uyên Nhi quay người lại.

- Cô biết anh Phong quan trọng với tôi như thế nào rồi mà...

- Thế cậu ta cũng quan trọng với tôi - Băng hét lên

Băng không muốn nói gì thêm về vấn đề này lên cô bỏ đi. Bất ngờ Uyên Nhi kéo tay cô lại và * Bóp *

- Tao nói rồi mà mày bỏ anh Phong đi...

Nhận được cái tát đau và rát ấy. Băng không chần chừ mà tát lại Uyên Nhi.

Uyên Nhi kéo Băng đến sát mép suối....

Và.....

- Dừng tay..... - Phong chạy đến

- AAAAAAAAAA. Cứu emmmmmmmmmmm !!!!!!!!!!!!!!!

Ừm...

Uyên Nhi ngã xuống suối. Cô không ngừng ngoi lên và hụp xuống. Nước suối thì rất lạnh đặc biệt vào buổi tối nhưng Uyên Nhi mặc kệ miễn sao có được Phong.

Phong quan tâm đến Băng đang hoảng hốt trước tình huống đó. Phong nhảy xuống và kéo Nhi lên. May cô vẫn chưa ngất. Nhi thở yếu ớt khó nhọc. Nước trong cô hòng sặc sụa ra ngoài...

- Lạnh quá anh Phong ơi. Huhu. Cảm ơn anh không thì em đã bị chết rồi... - Nhi oà lên khóc một cách giả tạo ôm Phong và liếc nhìn Băng. Băng đứng trân trân một lúc mới lên tiếng

- Cô có sao không ?

- Sao cô lại đẩy em ấy xuống suối. Cô có biết Nhi sợ nước không hả?

- Tôi đẩy á.... - Băng chưa nói dứt câu thì Nhi lên tiếng

- Anh Phong đừng trách Băng. Là em vô ý ngã...

- Vô ý cái gì chứ hả.? Là anh thấy cô ta đẩy em mà. - Phong tức giận mắng Nhi rồi nhìn Băng - Tôi không đến kịp chắc mai có thông báo người nhà đến nhận xác rồi nhỉ?

- Không phải tôi đẩy. Sao cậu cứ không tin tôi hết lần này đến lần khác vậy. Cậu có...

Không để Băng giải thích. Uyên Nhi vội kéo mạnh Phong và hét lên

- Anh Phong...chạy thôi cô ta cài bom ở đây đây !

Nghe xong mặt Phong tối sầm lại và đi theo Uyên Nhi

- Cô ác với em tôi vậy đây ! - Phong bỏ lại một câu lạnh nhạt rồi leo lên xe đưa Uyên Nhi về

Không biết vì sao Phong nói ra câu như vậy nhưng thực chất Phong không hề có ý nghĩ đó. Nhi chỉ có thể là không khí xung quanh cậu mà thôi nhưng nỗi tình cha mẹ cô đã từng cứu sống cậu nên cậu mới bênh vực Nhi. Nếu Nhi tự ngã thì cậu sẽ không trách Băng làm gì nhưng cậu lại nhìn thấy Băng đẩy Nhi xuống mặc cho cô vùng vẫy mà Băng vẫn đứng trên bờ nhìn... Điều này khá tồi tệ trong mắt một người như Phong. Băng có thể máu lạnh và làm sát thủ trong thế giới bóng đêm. Đúng ! Phong sẽ không can thiệp và trách cứ. Nhưng làm sát thủ với cô em họ của cậu...cậu sẽ can thiệp.

- Rồi. Tôi biết rồi.. Giờ thì tôi sẽ cho hai người bình yên. Tôi sẽ không làm phiền hai người đâu. Tôi đi !

Băng nói buồn rồi lẳng lặng bước đi. Gương mặt lạnh lùng chứa chan bao niềm tủi thân và đau thương nhưng không có một giọt nước mắt nào lăn xuống...

Băng vừa bước được vài bước thì tiếng nổ lớn vang lên làm nền đất như rung chuyển...

Băng không kịp phản ứng mà ngã xuống..chân bị chập khớp và đầu đập mạnh xuống đất. Rất may là quả bom nổ ở xa lên cô không bị sao cả...

Nghe thấy tiếng nổ. Phong nghĩ Băng vẫn còn ở đó. " không biết cô ta có sao không? " - Suy nghĩ của Phong dứt lập tức cậu thắng lại xe và quay đầu lại...

Đọc được ý nghĩ trong đầu Phong. Uyên Nhi liền giục

- Về anh ơi. Em lạnh quá. Cô ta cài quả bom đấy thì cô ta sẽ tự trốn khỏi đó lúc bom nổ. Anh không cần quan tâm

Phong lạnh lùng nhìn Uyên Nhi rồi cho xe chạy tiếp

- Mày giết chết tụi tao đi con khốn... - Một gã đàn ông hình như là tên cầm đầu của một đám nào đó hét lên. Mặt gã đó đã be bét máu.

- Kẻ thù là phải giết. Hắc Giáo phải giết - Giọng nữ lạnh lùng bao trùm cả bóng tối. Bóng tối se lạnh vang lên những âm thanh gào thét điên cuồng. Màn đêm bao phủ một ánh mắt đáng sợ

Mùi máu và mùi nguy hiểm nồng nặc. Những tiếng thở hổn hển và tiếng rên đau đớn không cho phép không gian được yên tĩnh một giây.

Băng lạnh lùng buông thả một con dao xuống đất. Không nói thêm lời nào nữa và bước lên xe đã mở sẵn cửa. Tất nhiên đàn em của Băng sẽ xử lý gọn tụi này.

Đêm nay. Băng lại lao vào thế giới bóng đêm một cách điên cuồng dù cho đôi chân vẫn đang đau vì chập khớp. Sẽ tự đi tiêu diệt hết các nhánh bang nhỏ kẻ thù với mặt nạ quỷ...

Vũ trường The darkness (bóng tối)

Đây là quán bar có hoạt động lớn trên địa bàn nổi tiếng khắp toàn cầu. Là nơi rình rập nhiều mối nguy hiểm nhất và nơi này chỉ có những người dám sống chết liều mạng và có tên tuổi trong giang hồ mới dám lao thân vào

Quán bar chỉ hoạt động về đêm lên mới có cái tên như vậy.

Hầu như đêm nào trong quán bar này cũng xảy ra chém giết lẫn nhau.

Bằng đẩy mạnh cửa và bước vào. Phía sau là vài chục thằng đàn em. Vì diện tích quán bar này khá to lên nhét thêm trăm người nữa vào cũng không vấn đề gì.

Xuất hiện trước mặt tất cả nhưng dân play máu mặt trong bar là một cô gái cực kì trẻ tuổi. Một chiếc kính đen gang hồ. Đôi bốt cao đến quá đầu gối nhưng không cao gót (Bằng không biết đi cao gót). Quần đùi bò mài rách te tua. Áo phong đen hình mặt nạ trắng ở giữa. Khuyên tai đen to bản cũng hình mặt nạ nốt. Tay đeo bao tay đen bằng da bóng. Khoác một chiếc áo da đen dính đầy đinh ở phía sau lưng

Bất kì con mắt nào cũng phải dừng điểm nhìn tại Bằng...

Vì từ trước đến nay. Chưa một cô gái nào không phải ” gái nhảy ” trong bar mà dám bước chân vào đây. Bằng là cô gái duy nhất.

Cô không cần biết điều này có ngu xuẩn không nhưng đã là tiểu thư của mặt nạ quỷ thì biến thành quỷ cũng phải tiêu diệt hết kẻ thù cho bang. Trong giang hồ không tồn tại một từ ” tha” cho kẻ thù

Những cô gái nhảy trên sàn không được che đây kín. Bằng bất giác nhú mày trong chốc lát rồi trở lại với gương mặt lạnh lùng không một chút biểu cảm.

Cô giao lưu với mấy tên mặt to trong đây một cách yên ổn nhất. Không hề xảy ra bất cứ manh động tay chân hay lời nói nào. Cô liếc nhìn trên sàn nhảy có đám người của Ma giáo. Đây cũng là kẻ thù của bang cô. Trước khi cô bị tiêu diệt cô sẽ tiêu diệt họ...

- Nhờ anh giúp đỡ - Bằng nói lạnh tanh với một gã thanh niên xăm hơn nửa khuôn mặt đối diện mình.

- Được thôi.

Lại một cuộc chiến nữa xảy ra. Bằng cũng tham gia..” nhiệt tình ” hơn hết. Được sự giúp đỡ của một bang khác Bằng đã tiêu diệt được cả trùm của bang Ma giáo..

Cô cười mãn nguyện. Ánh mắt lạnh lùng nhìn xa xăm nghĩ ngợi.

Bằng có ý định trả thù Thiên Thiên thành công là cô rút luôn khỏi giang hồ và thế giới bóng đêm nhưng bây giờ cô lại ham muốn bóng tối hơn ánh sáng...vừa rồi cô lạnh lùng hơn tất cả. Nó thật đáng sợ. Ánh mắt ấy như ngàn tảng băng rơi xuống...

Trong bar này. Có lẽ Bằng là người lạnh rất nếu không có Phong...

Bây giờ chỉ có tình yêu mới sưởi ấm lại trái tim và lý trí vừa mới đóng băng lần nữa này..

98. Chương 98

Mảnh ghép 98 : Tất cả cũng chỉ vì người thứ ba !

Con đường đông đúc nhưng Bằng lại cảm thấy thật cô đơn. Không cười không nói không nghĩ ngợi gì. Chỉ với những bản nhạc trẻ vang lên trong chiếc tai nghe đeo trên tai. Dù có cố gắng thế nào cũng không thấy được một nét biểu cảm trên gương mặt kia..

Lam và Hân cũng đã biết chuyện này. Hai cô tức ra mặt. Biết chắc chắn Bằng bị Uyên Nhi đổ oan nhưng không cách nào giải quyết được hộ con bạn.

Tối hôm đó. Phong đưa Nhi về biệt thự Devil. Hai cô nhóc Minh Như và Hiểu Đồng rất lo lắng cho Nhi vì mặt cô trắng bệch như hết sức sống. Nghe Nhi kể chuyện Như và Đồng đều thấy ghét Bằng và không gọi là ” chị dễ thương ” nữa.

Ken. Khánh. Vĩ đều biết chuyện. Và không ngờ Bằng lại là người như thế. Riêng chỉ có mình Ken là nghi ngờ Uyên Nhi dối trá, Bằng là người tốt..thật sự rất tốt..cô sẽ không làm những việc tổn hại đến người quen..và đặc biệt là em của Phong. Cậu đã tìm gặp Bằng nhiều lần nhưng không được. Vào bang của cô cũng bị vệ sĩ đuổi về vì Bằng ra lệnh. Đạo này Bằng ở trong bang suốt. Đêm thì cô lại đi bar...

- Chị Nhi khoẻ chưa ? Chị ăn cháo nhé ! - Minh Như bưng tô cháo còn nóng lên cho Uyên Nhi

- Thôi chị không muốn ăn. Giờ chị ra ngoài lát nhé !

Uyên Nhi nói xong đứng dậy luôn khi Minh Như mới gặt đầu và nói Vâng ạ !

- Cướp ! Cướp ! Cứu tôi với... - Một cụ già nói với giọng lớn nhưng hơi yếu giọng. Đúng lúc đó Bằng ngang qua. Sau một giây suy nghĩ Bằng cũng đuổi theo tên cướp đó và giật lại túi đồ cho ông cụ.

Bằng chỉ tàn nhẫn với những kẻ đối lập với mình thôi còn những người như ông cụ này Bằng sẽ sẵn sàng giúp đỡ họ.

- Tao tha ày. Cút đi - Bằng đánh tên cướp đó túi bụi rồi tặng hấn nguyên cái đập và lưng và lạnh lùng lên tiếng

Tên đó sợ tái mặt rồi cũng khập khiễng chạy đi. Hai tay vẫn ôm bụng ôm lưng đau đớn. Ông cụ đến cạnh Bằng rồi rít cảm ơn.....

Bằng thở khê rồi nhìn phía trước mặt mình..cô khê giật mình khi biệt thự Devil xuất hiện trước mặt. Cô muốn vào gặp tên kia quá nhưng lại thôi. Cô bước đi và khê có tiếng gọi..

- BĂNG...

Tất nhiên là cô sẽ quay lại vì chính xác cô biết giọng nói đó là của Uyên Nhi. Người mà cô coi là kẻ thứ ba

- Cô cũng biết nói tiếng người hả ? - Bằng nói với giọng khinh thường. Bằng khinh thường một người như vậy.

- Vậy mà cũng hiểu tiếng tao sao ? - Nhi đáp lại

- Tao hiểu mày đang sửa lằng nhằng thôi ? - Bằng tức giận nhưng không bằng Uyên Nhi

Uyên Nhi tát Bằng...và Bằng tát lại nhưng....Minh Như và Hiếu Đồng lại nhìn thấy...

- Sao chị lại tát chị Nhi. Chị quá đáng vậy ? - Minh Như hét lên. Nghe thấy tiếng hét to. Bọn Phong chạy ra cổng.

- Cô ta tát chị trước - Bằng thanh minh trước đã..và cô cũng tự đoán được rằng hai nhỏ em này sẽ không tin. Họ sẽ tin vào những gì mình thấy hơn là những gì người khác biện minh

- Tụi em đâu thấy. Mặt chị cũng không đỏ mà mặt chị Nhi hằn cá vết tay của chị kia.

- Hai em đừng trách chị Bằng. Chị ý không thích chị nên tát là phải rồi - Uyên Nhi giả giọng thiên thần "dỏm"

- Đồ hai mặt - Bằng lườm Nhi

- Cô hai mặt đấy. Sao còn đến đây làm gì. Định hại Nhi tiếp sao?

Nhi thấy Phong lên tiếng liền chạy ra ôm cậu như đôi tình nhân. Phong cũng không đẩy Nhi ra....

Bằng ngạc nhiên khi lời nói ấy lại cất lên. Bằng đau thắt lòng.

Không chịu được nữa. Bằng hét lên

- Đồ tồi. Đến giờ cậu vẫn chưa tin tôi.Tôi là con người rộng lượng không như loại người đứng ngoài khoái gặm xương và thích cướp yêu thương của người khác - Bằng chỉ thẳng vào mặt Uyên Nhi nói bằng giọng đầy cay nghiệt. Nhi khê giật mình.

- Bình tĩnh lại Bằng - Ken kéo tay Bằng nhưng Bằng giật mạnh lại.

- Từ nay về sau coi như tôi đã chết. Chấm hết tại đây. Đường ai nấy đi. Tôi với cậu chia tay đừng bao giờ gặp nhau nữa. Vậy nhé !

Băng cố kìm lòng để không khóc. Bây giờ điều quan trọng nhất là cô phải mạnh mẽ không thể yếu đuối được. Tất cả đợi câu trả lời của Phong

Im lặng

Sau ghét cái gọi là im lặng thế này nhỉ?

- Phong - Khánh / Ken / Vĩ đồng thanh, đánh động Phong

- Hừ. Nếu Nhi không cứu cô ta thoát khỏi Black M-G cô ta còn đứng đây trách mắng này nọ được sao ? Chia tay à. Ok. Tôi chấp nhận - Phong nói rồi quay vào trong luôn.

Không ngờ cậu vì Nhi mà nói ra những câu này. Băng tổn thương nặng nề. Cô mím chặt môi.

- Tôi đoán trước rồi mà. Không ngờ cậu phản bội tôi. Đồ chết tiệt. Các người đi chết hết đi ! Chết đi - Băng nhấn mạnh giọng từ " chết đi " rồi vứt xuống đất một chiếc đĩa màu trắng và chạy đi

Trách Băng ư? Nếu hôm đó không có Băng giúp đỡ thì Uyên Nhi có thoát khỏi được tay Thiên Thiên không ? ??

Đau quá ! Đầu Băng như muốn nổ tung. Bên ngoài gương mặt cô lạnh tanh nhưng bên trong thì tim đang chảy máu rất nhiều. Gương mặt lạnh toát ấy không tỏ ra lo lắng đau đớn hay sụp đổ nhưng ai cũng đoán ra Băng đang cố gồng kìm nén và chịu đựng

Phong có quá đáng lắm không? Không thể lạnh lùng được nữa. Vỗ bực lạnh lùng bị lời nói của Phong đập nát thay vào đó là nước mắt hoen mi

- Từ khi quen cậu không biết tôi đã kìm nén nước mắt bao nhiêu lần rồi. Cậu đúng là ác quỷ mà. Cậu ác lắm . Huhu - Băng vừa chạy vừa lau nước mắt. Ngồi biệt thự ấy khuất bóng thì cô mới bật khóc nức nở..

Mưa...Lại mưa rồi...cứ lặng lẽ vậy...

Có một người đang khóc...

Gió thấy không?? Mưa đang ngồi khóc đấy..!

Nhìn mưa buồn mắt gió cũng cay cay..!!

Nơi này đây có một người đang khóc..!!!

Nhớ một người nước mắt lẫn với mưa..!!!!

Phong bước vào. Cảm giác trống trải trong tim bỗng dâng lên nghèn nghẹn. Phong mở cuốn phim mà Băng đưa cho. Mặt cậu tối sầm lại và lắc đầu mạnh.

Ánh mắt cậu trở lên sắc lạnh hơn bao giờ hết. Bờ môi khẽ rung lên và cậu quơ hết đồ trên bàn và trên giường xuống đất.

Cuốn phim ghi hình hôm bữa Phong bị say và được một cô gái đưa vào khách sạn. Nó đã vào tay cậu nhưng đã vào tay Băng trước

Đây mới chính là lý do Băng bảo cậu phản bội cô ấy...

Cậu vò nát cái đĩa đó rồi đập đổ cả tivi.

Trong hình không nhìn rõ mặt cô gái kia nên Phong tìm kiếm cũng là một điều không dễ dàng gì?

99. Chương 99

Mảnh ghép 99 : Cứu người

- Con khốn khiếp cầm mồm vào. Tao nhất định sẽ giết được mày - Băng gầm lên giận dữ. Trong người cô bốc lửa ngùn ngụt

- Ha ha. Mày thấy món quà đó của tao thế nào? Khá tuyệt đúng không? Hắn ta thật đào hoa...tao tưởng hắn chỉ có mình mày thôi chứ. Ai ngờ...haizz!

Nhắc đến Phong y rằng Băng lại nổi cáu..cô không thể giữ vững được sự bình tĩnh của mình nhưng vẫn giữ được một chút gì đó lạnh lùng và ẩn ý

- Tao bảo cầm mồm cơ mà.

- Rồi rồi. Tao sẽ không nói đến chuyện đó nữa. Đi thẳng vào vấn đề luôn. Giờ mày muốn cứu con Hứa Thiên gì đó nhỉ? À Hứa Uyên Nhi...thì đến cánh đồng bông lau cạnh suối Lencyi nhé !

- Tao với cô ta là kẻ thù hà có gì tao phải cứu...

Uyên Nhi nghe thấy tiếng Băng dữ dội trong đt mà thấy hối hận vì việc đã làm với cô. Mặt Nhi hoàn toàn biến sắc và cô đang có cảm giác tử thần sắp gõ cửa..tim không ngừng đập mạnh rồi nhìn xung quanh...tất cả đều rình rập mọi nguy hiểm

- Còn nữa. Cả hai cô em đáng yêu nào nữa này. Mày không muốn cứu sao?

- Em nào ?

- Hai con này tên gì ý nhỉ ? - Thiên Thiên quay sang hỏi Uyên Nhi

- Minh Như và Hiểu Đồng - Uyên Nhi trả lời

Hai nhóc chỉ biết co ro một chỗ vì bị đánh đập tàn bạo. Có lẽ đây là lần đầu tiên hai nhóc bị đánh trong đời.

Nghe đến hai cái tên này. Băng mới đổi giọng

- Cứu sao?

- Mày đến thay chỗ cho 3 người đó. Ok

Băng cúp máy.....

- Haiz. Cô ta không đến cứu mày thì đành thôi. Mày với hai nhóc này tạm biệt thế giới lần cuối đi - Thiên Thiên nói ác ý

Trước khi thanh kiếm của Thiên Thiên vung lên cao thì.....

- Dừng lại - Băng bước đến. Đám đàn em của Thiên Thiên tề ra thành đường cho Băng đi đến gần Thiên Thiên

Thiên Thiên thu lại thanh kiếm vào cười hời hợt

- Thả họ ra tao sẽ chiều theo ý mày?

- Chối cô ta lại rồi thả ba người kia về.

Mục tiêu của Thiên Thiên không phải ba người kia mà chỉ là Băng..

Băng đã không màng đến tính mạng để cứu họ. Băng không có ý cứu Uyên Nhi nhưng cô rất quý hai nhóc kia. Vả lại hai nhóc lại là em ruột của Khánh và Vĩ

Băng bị chói. Ba người đi được 3 tên vút ra cạnh bờ suối...

.....

- Huhu. Anh Phong. Anh Khánh. Anh Vĩ. Anh Ken cứu chị dễ thương đi. Huhu - Minh Như và Hiểu Đồng thì nhau khóc.

Phong cậu đang tự trách mình nhiều lắm. Uyên Nhi đã thú nhận tội hết và giải oan cho Băng...

Tất cả đang lo lắng...

- Băng đang ở đâu? - Phong và Ken đồng thanh cùng một lúc

- Ở đồng bông lau cạnh suối Lency - Uyên Nhi cũng lo lắng chẳng kém

- Băng mà có chuyện gì tao sẽ không tha ày đâu - Lam khóc. Hân cũng khóc...

Tất cả ra gara lấy xe...

Bầu trời xám xịt dấu hiệu của cơn mưa....

100. Chương 100

Mảnh ghép 100 : Nguy hiểm cuối cùng...

Mưa rơi. Một cơn mưa lạnh lẽo và xối xả

Bốn chiếc xe oto phóng nhanh dữ dội trong màn mưa. Tiếng ma sát của xe quét vào vũng nước bắn tung toé

Phong / Ken / Vĩ / Khánh lao nhanh như thể chỉ có mình mình trên đường lúc này.

Màn mưa dày đặc hạn chế tầm nhìn...

Cánh đồng bông lau. Không thấy Băng và bọn người kia đâu. Chỉ thấy một vũng máu bị nước mưa làm nhão ra cạnh bờ suối Lency..

Nỗi lo lắng càng dâng trào lên tột đỉnh.

Theo lời Phong. Cả bốn đều lái xe đến tận bang Black M-G. Nếu Băng có mệnh hệ gì thì họ sẽ không tha cho tất cả lũ ấy

Lúc đó. Thiên Thiên định ra tay xử Băng luôn nhưng cha của cô gọi về bang có chuyện gấp nên tạm thời cô lùi cả Băng về bang luôn.

Băng bị nhốt trong một căn phòng tối giống phòng Uyên Nhi bị nhốt lần trước. Cô không cảm thấy sợ hãi gì. Ánh mắt lạnh lẽo quét tròn căn phòng ẩm ướt.

Băng ngồi im một chỗ với vết thương trên lưng do bị gậy đập mạnh. Cả người cô đều bị chói chặt.

Thiên Thiên giải quyết một số việc nhất nhanh và bắt đầu hành hạ Băng.

Ý định khử Băng luôn không thì sợ người của cô hoặc Phong đến sớm nhưng bây giờ. Nhỏ đã thay đổi ý định. Muốn hành hạ Băng thân tàn ma dại trước khi xa lìa trần gian...

Một con lợn chết.. máu chảy loạn xạ từng khối xuống nền gạch đen lạnh lẽo. Không gian thoáng mùi tanh nồng.

Tiếng cười của Thiên Thiên vọng lên thật đáng sợ và vang xa...

Băng bất giác nhú mày nhìn con dao trên tay Thiên Thiên chọc lên xuống vào xác con lợn đó. Cô không đoán được Thiên Thiên sẽ giở trò gì?

Đám người của Thiên Thiên được sai đi canh cổng canh cửa hết chỉ còn hai tên đứng sau Thiên Thiên.

Ánh mắt Thiên Thiên nheo lại cười và gian tà thì ánh mắt của Băng lại lạnh giá như tuyết đóng băng.

Động tác từ từ như cuốn phim quay chậm. Thiên Thiên kề con dao lên trước miệng Băng. Băng mím môi và nhắm mắt lại chờ cái kết ỉn. Cô nghĩ Thiên Thiên sẽ không chần chừ mà rạch vài đường lên mặt cô rồi hành hạ cô không khác gì một con thú.

Nhưng chưa vội. Thiên Thiên cười lớn

- Liếm máu trên lưỡi dao này đi...

Băng trừng mắt với Thiên Thiên nhìn lưỡi dao tít tách giọt máu tanh rơi xuống...không phải tanh mà là rất tanh..

- Bắn ! - Băng phán một câu cực kì lạnh lẽo thay lời từ chối

Mùi nguy hiểm dâng lên cao hơn...

- Thứ này bắn tao nghĩ mày cũng không trong sạch gì?

Thiên Thiên mở mồm chữ O định nói tiếp nhưng bị Băng chặn họng

- Mày cầm mồm...

Giọng Băng lạnh lẽo thể hiện sự căm đoán và pha chút đe dọa

Nhìn vẻ mặt tức giận của Băng càng làm Thiên Thiên vui mừng hơn.

- Nếu muốn giết thì mày giết luôn đi đừng để tao thoát mày không sống nổi đâu - Băng tiếp tục nói tiếp.

- Nói. Hạ Lý Vy Băng bị nhốt ở đâu ?

Sau khi xử đẹp lũ canh cổng và canh cửa. Phong và ba tên kia đến chính giữa phòng khách của bang Black M-G. Phong chìa súng vào mi tâm một tên đàn ông...à đâu á thì có...

Không ngờ trong bang này lại có tên nam không ra nam nữ không ra nữ thế này...

Tên đó có vẻ ham sống sợ chết lên người cứ run run lên từng đợt và quyết định nói cho Phong biết Băng bị nhốt ở đâu...

Nhưng Phong cũng chẳng tha cho bất kì tên nào. Tên ái nam ái nữ đó bị Phong nhờ tử thần đến đón luôn.

Lúc này tất cả như những con quỷ tiến vào cuộc trình sát đẫm máu. Đặc biệt là Phong. Cậu tàn ác rồi giờ còn tàn ác hơn và hôm nay cũng có thể là ngày bang Black bị tiêu diệt hoàn toàn dưới tay của bốn người...

Back M-G là bang không dễ bị tiêu hủy vì có rất nhiều bang khác hỗ trợ và là đồng minh..nhưng một khi cơn ác quỷ trời dậy thì một mình Phong cũng có thể tiêu diệt được hết thấy...

- Tiểu thư Thiên Thiên mấy thằng đó đến rồi. Làm sao đây?? - Một tên đàn em đứng phía sau thấy bóng dáng nhanh thoăn thoắt của bốn tên kia di chuyển liền toát mồ hôi lạnh

- Người đâu hết rồi - Thiên Thiên có vẻ mặt hoang mang. Nhanh chóng cô cầm con dao đâm vào người Băng. Nếu có chết cô cũng sẽ cho Băng chết cùng. Băng kêu lên một tiếng, tay giữ lấy con dao. Máu từ bụng chảy ra không ngừng. Vết đâm khá sâu lên Băng rất đau và khó thở..hơi thở hơi ngưng lại và...

* Phập *

Một thanh gỗ từ sau đập trúng đầu Băng khiến cô bất động và ngất ngay tại lúc đó...

* Pằng ..pằng..pằng *

* Soẹt...soẹt...soẹt...keng...*

Ba viên đạn trúng người Thiên Thiên. Cô ngã khụy và nhắm mắt ngay lúc đó. Phong vút súng xuống và chạy đến đỡ Băng dậy

Mấy tên đàn em bên trong cùng Thiên Thiên cũng được Khánh , Vĩ và Ken xử đẹp.

101. Chương 101

Mảnh ghép 101 : Lo sợ...

Tại bệnh viện riêng nhà Phong...

Băng đang được cấp cứu trong tình trạng nguy kịch nhất. Vết đâm ở bụng. Và vết thương ở sau lưng và đầu như không cho phép cô tỉnh dậy...

Ở bên ngoài phòng chờ Băng cấp cứu

Thời gian thật chậm trôi qua... Đã quá nửa ngày mà phòng trắng đó vẫn đóng kín...

Một cô y tá vừa lau mồ hôi vừa chạy ra...

- Y tá. Tình hình bên trong sao rồi - Lam nước mắt lăn chã kéo tay y tá lại...cô y tá hấp tấp trả lời rồi chạy nhanh..

- Bệnh nhân rất nguy kịch..thiếu máu trầm trọng..phải tiếp máu ngay.

Tất cả đều hoang mang lo sợ...

- Huhu. Chị dễ thương. Em xin lỗi..em xin lỗi...chị đừng sao nha ! - Minh Như khóc oà như con nít. Hiểu Đồng không nói gì cũng khóc theo. Chắc sau vụ này hai nhóc về tp.HCM sợ đến già...

Diệp Hân và Kỷ Lam sợ hãi đến suýt ngất. Mắt cả hai đều đỏ hoe và thắm cầu nguyện....

Phong và Ken giữ vẻ mặt lạnh lùng vốn có nhưng trong tim cả hai đều đang rất lo sợ...đặc biệt là Phong...cậu đang cảm thấy tuột khỏi tay một thứ quý giá hơn cả sinh mạng của mình.

Vĩ và Khánh dỗ hai cô bạn gái bình tĩnh đến nỗi cả hai không chịu nổi được nữa và cũng khóc. Có lẽ đây là lần đầu tiên thấy hai người này khóc...Nước mắt họ không đuổi nhau dữ dội mà từ từ lăn xuống...

Các bác sĩ và y tá đều chạy ra chạy vào như bị anh Tào đến viếng...Đến họ cũng cảm thấy rất sợ...

Họ không dám nói câu " Xin lỗi..chúng tôi đã cố gắng hết sức " trước mặt bọn Phong. Vì là bác sĩ của bệnh viện riêng nhà Phong lên họ cũng hiểu được câu nói đó sẽ khiến Phong biến thành ác quỷ ăn thịt họ ngay lập tức...

Phong như điên loạn khi nhìn cánh cửa trắng đó im thít. Cậu thật sự sợ mất người con gái đó...

- Thành công rồi. - Các bác sĩ bên trong thở phào nhẹ nhõm. Băng đã qua tình trạng nguy kịch sau một hồi cấp cứu

Xe đẩy từ trong phòng trắng ra. Tất cả đều đứng dậy...hỏi dồn bác sĩ...(xong vụ này bác sĩ trở thành bệnh nhân nằm trong phòng chữa tai mắt)

- Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch...nhưng sẽ hôn mê vài ngày. Yên tâm là không ảnh hưởng đến tính mạng...

- Sao vẫn hôn mê vài ngày..các người làm việc kiểu gì đấy ?- Phong hét lên.

- Chúng tôi...

Mấy vị bác sĩ ái ngại và sợ sệt ánh mắt của Phong..không dám nhìn thẳng vào cậu ta..

- Thôi không mất mạng là được rồi. Mọi người tiếp tục làm việc đi. - Ken phẩy tay với mấy vị bác sĩ rồi quay sang mọi người - Đi thăm Băng đã...

Nghe bác sĩ nói không nguy hiểm đến tính mạng là tất cả đã vui hơn bao giờ hết rồi. Tất cả chấp nhận cho con heo Băng ngủ vài ngày nữa....

Phong không muốn đến viện nhiều lên đã cho Băng xuất viện về nghỉ tại biệt thự Devil trong khi cô còn hôn mê dài...

Không ai dám cãi lời cậu lên rất nhiều bác sĩ phải trực túc tại biệt thự khu dành cho khách vài ngày để phòng khi Băng có làm sao..

102. Chương 102

Mảnh ghép 102 : Trả vờ mất trí nhớ

Qua hai ngày....

Băng tỉnh dậy. Trên đầu cô quấn một lớp băng dày. Mà nói chung chỗ nào bị thương là chỗ đó băng bó chỉ chít..

Băng vẫn khó thở và đau quần quại...

Cả người như tê liệt hoàn toàn.

- Băng tỉnh dậy rồi sao? Mừng quá Băng ơi...

- Băng ơi..mày tỉnh rồi...

Lam và Hân vui vẻ ra mặt. Cười thật tươi

Mấy tên con trai nghe thấy tiếng Lam và Hân cũng chạy vào xem.

Băng hơi lim dim mắt và nói lạnh lùng

- Các người là ai? Sao tôi lại ở đây?

- Gì cơ...?? Đừng bảo mày bị mất trí nhớ giống trong phim nhé - Lam nhún nhó

- Mất trí rồi - Ken trầm giọng

Phong tiến tới gần Băng chợt nghe con tim mình đau nhói. Phong cảm thấy nỗi đau dâng đến tận cổ vì đã nhận tâm với người mình yêu như vậy đó. Băng mất trí nhớ không khác gì giống như người xa lạ...

- Cậu tránh xa tôi ra. Làm gì ngồi gần thế ! NGƯỜI LẠ - Băng cố nhấn mạnh chữ người lạ

Thật sự cô rất đau lòng về những chuyện đã xảy ra giữa cô với Phong. Còn chuyện cuốn phim trong cái đĩa đó. Cô thật sự rất tuyệt vọng...

Cô cũng thật khinh thường mình khi Thiên Thiên chết dưới tay người khác mà không phải dưới tay cô. Tóm lại cô thấy mình thật vô dụng... suy nghĩ đến đây cô muốn mình mất trí nhớ mãi để bắt đầu cuộc sống khác...quên được Phong ngay lập tức...

Bang Black M-G bị sụp đổ hoàn toàn. Đến ông trùm - tức cha của Thiên Thiên cũng phải tự tử vì mất con gái và bang bị thiêu diệt chỉ còn lại đồng tro tàn...

Bang Black M-G sụp đổ làm mối e ngại cho các bang dựa dẫm vào Black M-G và đặc biệt là những bang có thù với Devil Bloosthirty và Viboss

Dẫn hồi phục. Băng nhất quyết đòi đi nhưng tất cả những người trong biệt thự đều ngăn lại.

Băng cũng báo cho đàn em của mình ở bang là cô đi du lịch lâu ngày để cho đàn em khỏi lo lắng nhưng tin tức trong gang hồ thật nhanh. Tức thì một vài tên đại diện của Mặt nạ quỷ đã kéo đến biệt thự Devil bắt chấp nguy hiểm mà đòi vào thăm Băng..

Chủ của biệt thự này cũng để họ vào nhưng chưa được nửa tiếng đã đuổi đi...@@@

Những ngày này...

Băng không hề nói chuyện với bất kì ai. Cô lạnh lùng kinh khủng. Đến cả Lam và Hân cũng không thể bắt chuyện được với cô vì cô đang trong tình trạng...chúng...ta...là...người...xa...lạ...mà.

Cô tự nhốt mình trong căn phòng lạnh lẽo của biệt thự...ban ngày lạnh lùng hơn bao giờ hết nhưng ban đêm...không ai biết được đã bao lần cô giật mình tỉnh giấc và nước mắt cứ thế lăn rơi xuống vì...cậu ta

* Cạch *

Cửa mở ra. Uyên Nhi bước vào. Không muốn nói chuyện với cô ta nên Băng đã trả vờ ngủ...

Uyên Nhi một mình độc thoại..

- Vy Băng. Cô là người con gái tốt. Không ngờ cô có thể bỏ cả tính mạng để cứu chúng tôi. Tôi cảm thấy hối hận rất nhiều khi gây chuyện với cô. Tôi quyết định rồi. Tôi sẽ buông tay anh Phong trả anh lại cho cô. Tôi chắc chắn tình cảm của tôi dành cho anh ấy lớn hơn và lâu hơn cô nhiều nhưng tôi chợt nhận ra đó chỉ là sự chiếm đoạt ham muốn nhất thời...Mai tôi sẽ sang Mỹ định cư và học đại học bên đó. Cảm ơn cô đã cho tôi biết thế nào là hối hận. À mà...cuốn phim đó không phải anh Phong phản bội cô mà là có người hãm hại..cái lần tôi bị bắt làm tay sai cho nhỏ Thiên tôi đã nghe lén được...tôi chỉ biết thế thôi. Cô đừng hiểu lầm anh ấy. Anh Phong thật sự rất yêu cô..mong cô yêu thương anh ấy như tôi và chị Tường Vy năm xưa...Tôi đi đây...

Uyên Nhi hơi cúi người đắp chăn cho Băng rồi đi ra khỏi phòng...

Uyên Nhi không hề biết Băng bị mất trí nhớ nên mới nói thẳng lờ ra như vậy.

Băng từ từ mở mắt ra. Cô khẽ nhếch môi cười và chấp nhận sẽ tha thứ cho Uyên Nhi. Cô thật cao thượng...

(Băng : Nếu họ thật lòng thấy mình có lỗi thì nên tha cho người ta phải không t.g // T/g : Phải rồi. Điều đó chứng tỏ người đó rất cao thượng..như chị Băng nhà ta chẳng hạn..nhé // Băng : Ôi em quá khen..sướng thế * cười lớn *)

Hiểu được hết chuyện nên Băng thấy rất vui. Không phải Phong phản bội cô nên chẳng có gì để cô tiếp tục trả vờ mất trí nữa..nhưng bỗng nhiên cô chợt dạ..khi cô bị mất trí Phong lại đối xử thật nhẹ nhàng với cô. Không cãi lời không bạo lực giống lần trước nữa...

Băng khẽ nhếch môi cười đều...

- Ha..khoẻ quá. May không chết....

Băng hét lên nhưng không biết tên Phong đang ở bên ngoài lúc nào...

- Cô khoẻ chưa?

" A..tên chết tiệt này sao lại vào đúng lúc này cơ chứ " - Băng cắn môi nghĩ

- Rồi. Cảm ơn mọi người mấy ngày qua chăm sóc tôi. Giờ tôi muốn về. - Băng cố nghiêm chỉnh giọng thật lạnh lùng

- Cô nhớ nhà cô ở đâu không?

- Tất nhiên là nhớ rồi - Băng bỗng nói toẹt ra và vội bịt lại mồm.- À tôi sẽ đi ở trọ...

- Được rồi. Giờ tối rồi. Mai rồi đi - Phong cười nửa miệng. Hình như cậu đã phát hiện ra điều gì đó...

103. Chương 103

Mảnh ghép 103 : Bị trừng phạt vì tội giả vờ

- Băng à. Dậy ăn cơm nhé - Hân vào gọi Băng. Băng bật dậy

- Ăn cơm à, hê hê Hân ơi mày biết nấu cơm hả ? - Băng chêu chọc...

- Băng nhớ lại rồi sao? Nhớ tên tao nữa. Ôi..- Hân định nói tiếp thì Băng chặn họng

- Ồ không. Nghe mọi người gọi cô là Hân lên tôi mới gọi vậy thôi

Mặt Hân xụ xuống...nói nhẹ

- Thôi ra ăn cơm đi

Phong từ bên ngoài đẩy cửa vào trong. Lôi xuyềnh xuyệch Băng ra ngoài nói một câu duy nhất với Hân

- Hân xuống ăn cơm trước !

Băng bị Phong lôi như lôi một con vật. Cô không ngừng la hét...

Phong lôi cổ cô đến cạnh hồ bơi...và đẩy cô ngã xuống đấy..

- AAAAAAAA - Băng hét lên...

Phong nhảy xuống không ngừng ấn đầu Băng lên xuống khiến cô sặc nước.....

- Đồ thần kinh Hứa Thiên Phong...cậu muốn giết người diệt khẩu hả...tha cho tôi đi tôi sợ rồi...AAAAAAAAAAAAA..HỨA THIÊN PHONG...cậu điên

rồi...AAAAAAA...Sặcccc...hự hự...

Băng vùng vẫy và la hét. Phong cười ma mị và lôi cô Băng lên

- Mất trí mà nhớ được cả Họ tên tôi cơ đấy

- Tôi...tôi...tôi nhớ ra rồi. Cho tôi lên bờ đi. Lạnh !

- Đây là sự trừng phạt NHẸ nhất đối với cô rồi. Dám trả giờ mất trí..tôi ném cô ra biển làm mồi cho cá giờ...

- Ưc...người ta....- Băng chưa kịp nói thì một nụ hôn nhẹ lên môi khiến cả thân đơ đứng giữa nước. Phong thấy Băng đơ người ra liền bật cười và kéo cô lên bờ..

Quần áo cả hai ướt sũng...

- Con kia giả vờ mất trí. Mày đi chết đi.....- Lam hét to vĩ đại quăng dưa và bát xuống đuổi theo Băng.

- Mày tới số rồi!- Hân cũng đuổi theo....

- A...tao sai rồi...huhu tao xin lỗi...đừng đuổi nữa mệt rồi - Băng vừa chạy vừa cười. Vết thương vẫn chưa lành hẳn lên cô mệt..ngồi bệt xuống sàn. Mặt trắng bệch...

- Băng ! có sao không?? Tao xin lỗi - Lam và Hân cùng nhau nói khi thấy Băng mệt mỏi ra mặt trắng bệch., cả hai gương mặt đều toát mồ hôi lạnh vì lo lắng cho Băng..

- Sao đây đầu rồi.....- Băng gõ nhẹ lên đầuPhong ơi họ nạt tôi - Băng mách Phong...

Phong đi đến cạnh Băng và hai người kia...

- Nạt vợ ta là không xong đâu ? - Phong giả vờ côn đồ..trừng mắt đe dọa hai người kia (giả vờ nhé không phải thật đâu ạ)

- Huhu...mày trọng sắc khinh bạn rồi. Dám mách chồng hả..- Lam giả vờ khóc..Hân cười sảng sặc

- Ẹ hèm...mày dám nạt vợ tao ? - Khánh và Vĩ đã đứng đằng sau và cùng đồng thanh từ bao giờ...hai thằng chống tay ngang hông vênh mặt lên thách thức

(T.giả : Trông...trông như hai thằng....bệnh ý // Khánh Vĩ đồng thanh : Cho nói lại 1 lần * cầm dép lên rồi * // T.Giả : Á ha ha ha...nhâm nhâm...sợ rỳ)

Tất cả cười tươi rồi Phong bế Băng chạy chốn hai cặp đôi kia khắp nhà.

Rồi cuối cùng..cả ba cặp đôi đều đi chơi ” mảnh ”

104. Chương 104

Mảnh ghép 104 : Chia tay hai nhóc.

- Anh Ken nè, họ đẹp đôi thật đấy - Minh Như ngồi cười
- Đúng vậy, họ thật hạnh phúc. Anh Ken cũng nên tìm bạn gái đi chứ - Hiểu Đồng lên tiếng...
- Đời còn dài mà hai em...- Ken cười...
- Mai tụi em về HCM rồi. Buồn quá ! - Hiểu Đồng đang cười thì xụ mặt xuống. Minh Như cũng vậy...
- Đừng buồn. Mai tụi anh sẽ chiêu đãi hai em hoành tráng...- Ken vỗ vai nhóc Như
- Hè hè...- Hiểu Đồng và Minh Như cười đều...

-
- Chuẩn bị xong chưa hai nhóc - Tiếng Khánh vọng vào..Minh Như và Hiểu Đồng buồn bã kéo vali ra ngoài
 - Xong rồi - Cả hai ỉu xìu
 - Hai em thích đi đâu ? - Khánh hỏi
 - Đi khu vui chơi giải trí nè. - Hiểu Đồng cười
 - Nhà hàng món Pháp nữa - Minh Như tiếp lời
 - Đi thôi - Khánh dắt tay hai cô nhóc ra ngoài cổng nơi bốn chiếc xe máy kiểu dáng xe đua đang đậu trước mặt...

Phong chở Bằng. Khánh chở Hân. Vĩ chở Lam và.. Ken chở hai nhóc...

Hôm nay họ để hai cô nhóc phá thoải mái. Đốt khu vui chơi giải trí cũng được...

Nơi đâu hai cô nhóc đặt chân xuống là nơi đó rộn vang tiếng cười...

- Chị dễ thương ơi. Mấy chị kia cứ nhìn anh Phong kia - Minh Như chỉ tay về phía có mấy cô gái đứng chỉ trỏ và nhìn Phong chăm chăm
- Mấy người bên kia nữa. Nhìn cả anh anh Khánh anh Vĩ anh Ken...họ làm sao vậy? - Hiểu Đồng ngây thơ không nhận ra họ đang say nắng vì độ đẹp trai của bốn người

Nghe vậy. Lập tức ba cô gái nắm chặt tay bạn trai mình lại và chêu tức mấy nhóc đang mơ mộng hão huyền kia...

Ken lại sánh bước cùng hai cô nhóc... Khiến mấy nhóc kia tò mò không biết nhóc nào là bạn gái của Ken vì hai cô nhóc mới lớp 9 nhưng lại rất cao.

Cả ngày đập phá và mua đồ cho hai cô nhóc. Hàng loạt thẻ ATM và tiền trong ví của mấy người kia bay dần...

Sân bay....

- Tụi em chào anh chị. Tụi em đi đây. Anh chị ở lại mạnh khỏe nhé - Hiểu Đồng cười rồi vẫy tay chào.
- Em chào anh chị...- Minh Như vừa cười vừa lau nước mắt...

Mấy người ở đằng sau cũng nghẹn ngào chào lại. Vẫy tay hai cô nhóc đến khi hai nhóc kéo vali vào trong...Một phút lặng im nhìn bóng hai cô nhóc khuất dạng

Thế là hai cô em của Khánh và Vĩ đã lên máy bay về miền Nam.

Những ngày qua họ đã để lại không ít tiếng cười cho bốn chàng hotboy. Và hơn hết cả Phong và Ken lạnh lùng như vậy mà còn chêu đùa như trẻ con...

105. Chương 105

Mảnh ghép 105 : Tán nhâm rồi !

Một ngày đẹp trời...

...

...

...

...

...

Mưa to gió lớn...sấm ầm ầm...những tiếng sét choáng tai như muốn xe tan mảnh trời...

Cơn mưa ngang qua để lại chiếc cầu vồng đủ màu sắc đẹp như trong tranh...

Ken đảo bước trên con đường thấm nước...lòng cậu trĩu nặng mơn man một cảm giác lạ thường...

Bỗng...

- Ui da...- Một tiếng van nhỏ của một cô gái vang lên bên tai Ken. Cậu đã vô ý đâm trúng cô ta...

Một cô gái có nước da trắng mịn và đôi mắt bồ câu đẹp tuyệt vời. Gương mặt khá hoàn hảo và đáng yêu...

- Cô có sao không? - Ken đỡ cô ta dậy. Cậu nghĩ cô sẽ lịch sự cười nói " Tôi không sao. Cảm ơn cậu đã đỡ lên. Tôi đi đây..." hoặc những lời nói nhẹ nhàng khác nhưng...

- Trời ơi...sao đầy đầu rồi. Đi đứng kiểu gì vậy?!. Rơi điện thoại của tôi nữa kìa...hừ...- Cô lặng mặt rồi cúi xuống nhặt điện thoại lên. Hàm hực bỏ đi và không quên ngoảnh lại chào đều Ken một tiếng...

Cô gái ấy bước nhanh hơn và khuất bóng.. Ken cười thầm và lắc đầu..bỗng cậu thấy gì đó dưới chân và...cúi xuống nhặt lên..

Đó là chứng minh thư của cô gái đó...

- Hoàng Thụy Du...- Ken nhắc tên cô gái rồi vô tình lắc nhẹ đầu

Cô gái này không hề nghiêng ngả hả hê trước sắc đẹp của Ken vì...anh trai cô cũng đẹp không thua kém gì cậu...anh trai của cô chính là...(nghe cái họ chắc đoán được anh trai chứ hả...??)

Đó là Hoàng Mạc Khanh...hai người là anh em họ...Thụy Du kém M.K 3 tuổi cũng như kém bọn Ken 2 tuổi.

Bỗng nhiên trong lòng Ken có cảm giác lạ thường và cảm giác này giống cảm giác khi xưa cậu đối với Bằng...

Trái tim cậu bỗng đập loạn một nhịp và thiếu một nhịp. Tình yêu mà cậu đang tìm kiếm phải chăng là cô gái đó...

- Hoàng Thụy Du...tôi sẽ chinh phục được em.

Ken cười rồi cất tấm chứng minh thư đó vào trong túi. Cậu nhẹ nhàng bước đi lòng miên man và sáng khoái...

Thấy một bóng dáng giống giống bóng dáng của Thụy Du. Ken liền lên tiếng...

- Này em...Thụy Du...anh có thể làm quen với em được chứ !

Ken nói xong mà chẳng thấy ai trả lời....

Cậu nghĩ cô gái đó có tính kiêu căng chẳng..cậu cười thú vị rồi chạy đến gần..

- Mình làm quen được chứ em !...

Cậu chưa kịp nói xong từ Thụy Du thì cô gái đó quay lại cười toe toét

- Ay da..anh đẹp trai. Anh muốn làm quen em hả. Ui được thế thì còn gì bằng.. em là Kiều My...còn anh tên gì?...

Cô gái nói một lèo và yếu điệu. Ken bỗng toát mồ hôi lạnh và chối bay chối biến

- À chết...con nhâm rồi mẹ ơi !

Nói xong cậu chạy bạt mạng để lại đằng sau cô gái kia còn đang vỡ mộng...

Tại biệt thự Devil...

Ken ngồi đung đưa tấm chứng minh thư và khẽ mỉm cười...

Hiếu Vĩ vứt toạc chiến lợi phẩm của cậu là đồng

bánh kẹo cậu mới đi mua ở siêu thị về để vừa xem phim vừa ăn...

106. Chương 106

Mảnh ghép 106 : Sinh nhật Kỷ Lam...

Sau vài ngày theo đuổi ráo riết như quân ta đánh đuổi giặc ngoại xâm (Vâng! t.giả so sánh rất hay) Ken đã nắm trọn trái tim của Zyu.

Chính vì thế mà bốn boy (Phong / Ken / Vĩ / Khánh) mới chấp nhận một người bạn khác..à đâu chắc là một người anh chứ nhỉ...đó chính là Hoàng Mạc Khanh.

Theo như dự đoán thì tháng sau tất cả đều đi dự tiệc cưới của M.K

- Mai sinh nhật tôi đó. Mọi người chuẩn bị quà đi. Ha ha...- Lam cười lớn vẻ sung sướng. Chữ sướng in đậm trên trán kia.

-Ồ. Thật hả? - Hiếu Vĩ cố tình hỏi lại...và có mục đích

- Sinh nhật tui mà không nhớ à? Thì đi tự tử đi - Lam lăm le nắm đấm

- Ừ. Tưởng sinh nhật năm ngoái rồi còn gì ? - Hiếu Vĩ cười ha hả điệu bộ ngây thơ như con bò đeo nơ

- Cái..gì..??

Lần này không lăm le nữa rồi mà Lam nắm thật. Hiếu Vĩ hứng trọn mấy cái đấm của " bà chằn " mà ngã úp mặt xuống ghế sofa.

Thấy vậy cả lũ cũng hòa theo đám Hiếu Vĩ lên ghế xuống đất...một cách bá đạo..

.....

Sáng...

Bữa tiệc của Lam diễn ra khá thuận lợi và vui vẻ tại khách sạn riêng của nhà cô với sự có mặt của rất nhiều người..có cả bạn bè của bố mẹ cô

Tối...

Bốn cặp đôi đi chơi mảnh...

Họ không đi ô tô mà đi mô tô.

Phong chở Băng // Ken chở Zyu // Khánh chở Hân // Vĩ chở Lam...

Căn phòng sáng trưng đèn điện đập vào mắt Lam thật bất ngờ. Không chỉ Lam bất ngờ mà ba cô gái còn lại cũng há hốc mồm ra nhìn. Riêng bốn tên kia thì cười ra vẻ tinh vi.

- Wow. đẹp quá. Ngưỡng mộ ghê - Băng cảm thán trước căn phòng trang trí nghệ thuật này

Căn phòng khá rộng với những chùm bóng bay đa sắc màu treo lủng lẳng và xếp thành hình trái tim. Đèn laser cuộn xếp thành dòng chữ Happy Birthday Kỷ Lam to tướng ở bức tường đối diện cửa ra vào. Xung quanh toàn là ảnh kỉ niệm của Lam kèm theo cả các tấm thiệp đẹp lồng lẩy. Một chiếc bánh sinh nhật 4 tầng đặt trên mặt bàn cùng những chiếc nến màu và pháo bông. Màn hình tivi to bự bật lên là cuốn phim ghi hình ba cô gái...không ai khác là Lam / Băng và Hân...

Xem xong mà 3 nhân vật có trong đoạn clip đó đều tối sầm mặt. Còn bốn boy và Zyu cười lẫn lộn.

Lam cắt bánh trong niềm hạnh phúc. Cô thật sự rất cảm động trước tất cả những thứ này...đều là do Hiểu Vĩ " chủ mưu " còn Phong / Ken / Khánh là tay sai.

Cô hớn hở chia bánh cho từng người một và đến lượt cô cắt phần bánh của mình...

- Mọi người ăn ngon nhé ! - Lam vừa cắt xong đưa mắt lên nhìn tất cả. Tất cả im lặng suýt bật cười. Lam nhìn xuống dưới bàn....

- Á...mọi người là heo à...??

Khổ thân con pé. Mặt mày xụ xuống...hiu hiu. Cắt xong bánh ỉnh thì mấy người kia cũng ăn xong một cách lặng lẽ âm thầm...

- Hôm nay cắt khoản hát ! Đây là một hình phạt - Lam nói xong cả lũ dờ người. Đặc biệt là Ken với Khánh suýt té ghế...

.....

.....

Và cứ thế...bọn họ chơi đến sáng...mới kết thúc được bữa tiệc mảnh này....

(T.giả : sời...sinh nhật không mời tác giả nhớ...giận luôn // Lam : Ồ quên. So rỳ năm sau mời nhé...hề hề // T.giả : Ax...)

107. Chương 107

Mảnh ghép 107 : Tiệc cưới của Mạc Khanh

Hôm nay Băng sẽ trong vai trò làm phù dâu.

Cô được mấy chị trang điểm kéo ra kéo vào để make-up.

Khó khăn mãi mới thuyết phục được Băng bôi son phấn...nhưng chỉ là thoa ít kem với đánh ít son nhẹ thôi không thì chưa đến giờ làm lễ Băng đã lau sạch rồi.

Băng dịu dàng và nữ tính hơn trong bộ váy chữ A xoè rộng ngang đùi nhưng lại không đi giày cao gót mặc cho cả họ chị trang điểm năn nỉ...

Ngồi bên cạnh cô dâu mà Băng thấy nóng hết cả người. Cô chuẩn luôn ra hoa viên của khách sạn hóng gió...

Một chàng trai giơ tay che ngang trán. Hai chân vắt lên nhau tư thế ung dung mà ngủ...

Băng mỉm cười nhận ra đó là Phong. Trông cậu ta lúc này đáng yêu hơn bao giờ hết.

Băng tiến lại gần...và đến bên. Ngồi xuống ngắm nhìn chàng trai gấn liền chữ ác quỷ trên người đang say sưa ngủ ngon lành...

Bỗng nhiên Phong mở mắt khiến Băng giật mình suýt nữa thì hét lên. Mãi mê ngắm cậu ta quá. Bị phát hiện lên Băng đỏ mặt quay đi...

Phong nhìn Băng một lúc rồi bật cười...cậu cười vì hôm nay là lần đầu tiên thấy Băng trang điểm...rất xinh...đó là kết luận của Phong..

Phong cười rồi kéo người Băng đề lên người mình. Băng há mồm định lên dây cót chữ mắng thì ngón tay của Phong chạm đến môi...lướt thật nhẹ

- Em là phù dâu mà đẹp thế này chắc là cô dâu sẽ đẹp hơn nhỉ?

Băng bắt giác cười. Khoảng cách giữa mặt và mặt rất gần và nhịp tim đang loạn lên ngày một rõ hơn.

- Tôi...

- Xưng em...không được xưng tôi nữa. Nghe chứ?

- Nghe !!

Phong choàng tay qua gáy Băng và hơi nhắm mắt...Hai đôi môi vừa chạm vào nhau thì...

- Băng à.....AAAAA xin lỗi tôi không nhìn thấy gì...- Lam đi bên Hiếu Vĩ và hét lên

Băng và Phong đều giật mình. Băng choàng nhổm dậy rời khỏi thân thể Phong...

Phong với Băng rất ít khi lãng mạn kiểu này nhưng một khi đã lãng mạn kiểu này ắt phải có kẻ phá đám...

- Gì vậy??

- Đến giờ làm lễ rồi. Phù dâu mất tích thì ra ở ngoài này....à...à? - Lam nháy mắt chêu chọc

- Xàm quá mày. Vào thôi - Băng đứng dậy và kéo luôn cả Phong

Hiếu Vĩ là Lam nắm tay nhau bước đi. Phía sau là Băng và Phong bấu môi nhau rồi lườm thách thức đều nhau...

Tiệc cưới với những màn hò hét vang trời chúc phúc cho cô dâu chú rể. M.K hôm nay đẹp trai đến nỗi khiến tất cả người ở đây đều " rụng tóc gáy " không dám nhìn lâu vì sợ bị say nắng. Cô dâu của anh cũng đẹp nữa. Hai người họ thật xứng đôi.

Tiếp theo là đến màn tung hoa của cô dâu. Theo giang hồ đồn đại đôi nào mà bắt được bó hoa này thì tiếp theo đôi đó sẽ có chuyện vui...

Bó hoa vừa đáp xuống bay lơ lửng trên không. Tức thì cả đám người nhốn nháo lên. Không ngờ cô dâu - Quỳnh Dao đáp mạnh dừ. Bó hoa bay lên cao tít vẫn chưa thấy chạm đất.

Phong / Ken / Khánh / Vĩ nhìn nhau đầy " thách thức " rồi không ai bảo ai tranh nhau giành bó hoa khiến bốn nàng kia ngơ ngác nhìn nhau...nhìn bốn ông chồng tương lai của mình đang thích chơi trội....tý nữa thảm nào cũng ăn đánh hội đồng >_<>

Phong và Ken thẳng thì bay lên bàn. Thẳng thì bay lên ghế chỉ trong giây lát...Khánh và Vĩ bị chặn đường không thể bay lên được . Tức quá đứng bên dưới rung ghế đá bàn cho hai tên kia ngã. Và kết quả là... Phong và Ken ngã đề lên nhau. Khánh và Vĩ cười đắc thắng...nhưng...cười xong thì mới nhận ra mục tiêu quan trọng là bó hoa.. nhìn lên nhìn xuống không thấy bó hoa đâu. Phong và Ken lồm cồm bò dậy lấy lại phong độ rồi tất cả cùng nhìn về phía cửa ra vào...

- A ha..con lulu của Khánh. Ông mang đến đây làm gì??? - Lam hét lên và chạy đến ôm con cún nhỏ đáng yêu...

- Hức. Mày khổ rồi Khánh ơi. Chuẩn bị kiểm vợ cho cún nhà mày đi. - Hiếu Vĩ chêu chọc.

Không ai đoán trước được người giành được bó hoa lại là con cún của Khánh...

108. Chương 108

Mảnh ghép 108 : Bốn cặp đôi hoàn hảo

Nửa tháng sau...

Bốn cô gái trong trang phục cô dâu. Với chiếc váy trắng thanh cao bồng bênh và cách điệu. Cả bốn trang điểm nhạt thôi nhưng tôn lên vẻ đẹp của bốn người thật sự rất lộng lẫy...

Bằng ngắm mình trong gương. Cô thầm nghĩ không ngờ ngày này đã đến. Cô gửi gắm cả cuộc đời mình vào con quỷ Phong. Và hơn nữa..cô cũng chính là " quỷ " rồi mà. Bằng với Phong kết hợp với nhau tạo thành một mảnh ghép " quỷ " tuyệt hoàn hảo..và khiến người khác rùng mình..

Vẫn chưa đến giờ làm lễ...cả bốn cô dâu mệt lử người lẫn ra giường ngủ luôn mặc kệ mấy chị trang điểm ngồi..tự sử một mình...

Bốn chàng trai phá cách và đậm chất giang hồ ngày nào hôm nay đang bị " buộc " mình trong bộ vest của chú rể với bông hoa nhỏ cài trên ngực. Đầu tóc gọn hơn ngày thường không xù hoặc rũ xuống nữa mà đã được chải chuốt và vuốt sáp dựng đứng. Trông họ mới đẹp làm sao?? (Ôi ! Nhìn mà phê !! T.giả đi chết đây @@..mà thôi chết phí lắm..)

- Thưa bốn thiếu gia...hiện tại chưa đến giờ làm lễ nên bốn người không được gặp mặt cô dâu ạ - Một tên đứng bên ngoài phòng trang điểm của bốn cô gái bèn lên cúi đầu đầy cung kính

- Luật rừng à? - Phong đáp gọn lỏn rồi mở cửa vào trong. Ba tên kia cũng tong teo theo sau trong lòng vui như mở cờ

- A..bốn thiếu gia đến ạ. Bốn thiếu phu nhân mới ngủ được lúc ạ.Chúng tôi xin phép ra ngoài - Mấy chị em trang điểm thu dọn đồ đạc rồi nhanh chóng trả lại bốn cô gái cho bốn chàng trai...

Cả bốn đều bất lực với bốn người kia. Đến nước nào rồi mà vẫn ngủ như chết thế kia...đã thế còn mặc váy cô dâu và trang điểm hết rồi chứ...!!

Bốn tên nhìn nhau cười kiêu " đàn ông đích thực " rồi vợ ai người ấy đánh thức...

Có cái gì đó thật ngọt ngào phủ lên môi của bốn cô gái...

Bằng là người nhạy cảm nhất lên đã vùng dậy ngay để tìm kẻ biến thái đó...và Bằng hét lên cao cả

AAAAAAAAAAAAA....

Sau ca hét lên ba cô gái còn lại lập tức mở mắt và còn đồng thanh hét to hơn và đập thẳng bốn tên kia xuống giường..

Cả bốn méo xệch nhìn vợ của mình...thầm than trong lòng

- Toàn chân voi đập muốn nổ tung ngực ra rồi nè - Khánh la oai oái.. (khổ thân mấy thằng pé)

(Khánh : Đây t.giả gọi ai là thằng pé đấy..muốn làm tiết canh vịt à?? * giờ thói côn đồ * // T.Giả : Nói nhảm..làm gì mà căng dữ...hức...* Lườm lườm *)

Ô tô rước cô dâu chú rể đến bờ biển..

Họ làm đám cưới ở bờ biển để cảm nhận được niềm hạnh phúc ngay cả thiên nhiên cũng vui theo họ.. Bờ biển cát trắng không còn sơ sác như bao ngày mà hôm nay đã được các nhà thiết kế nổi tiếng trang trí nơi đây thành một phong cảnh hơn cả ở xứ sở thần tiên...đẹp chết đi được...

Với những chùm bóng bay màu tím...những dải lụa màu tím trải dài trên mặt cát...đa số toàn là màu tím...

Màu tím là sự thủy chung...nó rất hợp vào ngày cưới...hơn cả màu đỏ...

Những chiếc bàn phủ lụa tím trang nhã xen lẫn những chiếc ghế dải lụa trắng có thắt thành hình hoa rất đẹp. Xung quanh là những lãng hoa to độc đáo... (Thôi không tả nữa đâu...mọi người cứ biết là đẹp nhé !!)

Gió biển thổi vào mang hương vị yên tĩnh và dễ chịu...

Bốn cặp đôi tay trong tay bên nhau...

- Đây em mời cả đại bang hội nhà em đến hả? - Phong ghé sát tai Băng rồi đưa mắt về đám người trong bang của Băng.

- Người quen cả mà..hihihi - Băng gật đầu cười...

...

Kết thúc là nụ hôn nồng nhiệt của bốn chú rể dành cho bốn cô dâu...trước mặt tất cả mọi người....

Tất nhiên có cả bố mẹ của 8 bên gia đình tham dự..cười tươi nhất vẫn là cha của Phong với cha của Băng... Cả bộ ba Hùng . Quan . Tùng cũng đến dự nữa...mặt tên nào cũng hớn hở

Từ khi biết chuyện của hai người...hai vị cha này ” hẹn hò ” ăn uống suốt..muốn làm xui gia sớm đây mà...

Về đến biệt thự Devil....

Không gian vẫn thoáng lên mùi lạnh lùng nhưng bốn cặp đôi tay trong tay thật ấm áp hơn thường...

Trong khi tất cả đang ở dưới chơi đùa thì một mình Phong ở trên phòng

Cậu mở khoá cửa phòng bí mật rồi bước chân vào...

Nhưng khung ảnh của người con gái cậu thương hiện ra trước mặt...

Cậu chỉ mỉm cười thật nhẹ nhàng rồi đi sâu hơn vào trong...nơi có một mảnh ghép to dùng được che sau tấm rèm hàng hiệu...

Đặc biệt hơn..mảnh ghép đó chỉ thiếu duy nhất một miếng ở giữa...

Cậu đặt tay lên chỗ thiếu đó...gỡ một tấm ảnh của Băng bên cạnh và đặt vào đó....vừa in..

Và thế mảnh ghép đã đầy đủ...

Băng chính là mảnh ghép cuối cùng mà Phong cần tìm...

109. Chương 109

Mảnh ghép 109 : Xem phim ma...kế hoạch thất bại

Tối...tại biệt thự Devil

Sau khi cưới...cả bốn đều dọn riêng ra ở bốn biệt thự khác nhau.. và biệt thự mang tên Devil trở thành nơi tụ tập chung của cả bốn đôi...

Tiếng rú riếc đến diếc tai phát ra. Một âm thanh cực kỳ đáng sợ và ai oán...

Ken và Khánh vừa mới tậu được mấy cái băng ma và mở ngay.

Thời điểm bây giờ là buổi tối. Gió rít qua từng ô cửa tạo nên cảm giác rùng mình.

Bốn người chồng bắt bốn người vợ phải mở to mắt ra xem đến khi nào hết phim. Tất nhiên đầu tiên cả bốn ông chồng đều bị đập lên đập xuống do sức tàn phá của bốn bà vợ...nhưng cuối cùng cả bốn bà vợ cũng gật đồng ý để xem bốn ông chồng này có giở trò gì không??

Phim được chiếu lên màn hình tivi to đại gây ta một cảm giác như phim 5D.

Đã thế lại còn tắt hết điện đi chỉ để ánh sáng ở màn hình tivi thôi.

Đến đoạn gay cấn và đáng sợ thì...

* Dùng...dùng....*

Tiếng sấm và chớp loé lên khiến bốn người vợ hét ầm lên đập lia lịa bọn đàn ông.

Mưa bắt đầu trút xuống. Đám vệ sĩ canh bên ngoài cũng tìm nơi trú ẩn đó là phòng riêng dành cho vệ sĩ.

Trong bóng tối. Tiếng kêu ai oán tha thiết của mấy nữ nhân vật chính trong phim nghe thật tái tê lòng người.

Bốn thằng kia cười như tưởng bở vì họ đoán những đoạn như này thì vợ của mình sợ hãi đến mức ôm mình mà không nhưng không...

- Ha ha...phim hay quá - Băng phá lên cười còn ba bà còn lại mở căng hết mắt ra chiêm ngưỡng khiến bốn thằng tụt cảm xúc nặng nề

..

Tưởng..bỏ...mình sẽ là gối ôm cho vợ nhưng lại trở thành bao cát cho vợ mỗi khi đến đoạn gay cấn và kịch tính...

Chán đến nổi thở ra khói. Bốn thằng bật điện tắt phim đi và lôi vợ đi ngủ...thế là kế hoạch của mấy thằng thất bại

Vì trời mưa lên tạm thời họ sẽ ngủ tại biệt thự chung mang tên Devil...

- Mấy tên trời sút kia..đang xem hay tắt đi làm gì? - Băng cau có chỉ vào mấy thằng. Hân / Lam / Zyu hùa theo đánh chồng mình túi bụi

- A ha...bạo lực gia đình ... - Khánh nói và dùng tay che đầu che mặt. Cả lũ đuổi nhau toán loạn trong phòng...

Cặp đôi Phong - Băng

- Mẹ ơi mệt quá ! - Băng ngồi xuống thở dốc

- Không đuổi được chồng đâu. Vợ chậm như rùa bò ! - Phong tặc lưỡi chêu người

- Chẳng qua em mệt nhé ! Đồ tự sướng - Băng bĩu môi cãi lại

- Lâu lắm không đi bar đêm. Nhớ mấy thằng đàn em của Mặt nạ quỷ ghê đó - Băng nói tiếp dựa người vào vai Phong

- Nhớ thằng nào trong đó chồng giết cả họ - Phong ra giọng giang hồ

- Anh đúng là thần kinh nặng - Băng chu mỏ lên cãi

- Đây ! Vợ - Phong ghé sát tai Băng nói bằng giọng ngọt như đường

- Chi.

- Nhìn kia - Phong chỉ tay về phía bên trái. Theo hướng Phong chỉ Băng nhìn theo và bắt ngờ..

- Ai cho anh hôn em..đồ dê gái - Băng đập Phong

- Chồng chỉ dê vợ thôi - Phong dí Băng và cuộc chiến tranh bùm nổ

Cả hai người đánh đuổi và cãi nhau oang oang cả căn biệt thự...

Vậy đó. Tình yêu chân chính thật đẹp. Cuối cùng vượt qua bao gian nan họ cũng là của nhau. Cuộc sống với muôn màu. Tuy ngày nào họ cũng đá đểu và ướn nhau không lúc nào được bình yên , những thứ này xuất phát từ tuổi học trò đầy thơ mộng nhưng họ mãi mãi bên nhau...Cũng như Tom & Jerry vậy, hai nhân vật luôn chiến tranh với nhau nhưng chưa bao giờ xa cách...

-» (‘• †_____ The End _____† • ’-) «-

110. Chương 110 : Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện 1 : Con trai - Con gái

- Khánh Nam vào lớp đi con - Băng vuốt nhẹ mái đầu thằng bé hai tuổi. Đó là con của cô với Phong. Một thằng bé rất dễ thương và đẹp trai ý cha nó

vậy...và cũng được nhiễm một ít lạnh lùng và bạo lực của cha.

- Vâng mami - Cậu nhóc Khánh Anh chạy lon ton vào trong lớp mẫu giáo

Cùng lúc đó. Cặp đôi Hiếu Vĩ và Lam đến nơi

- Băng..mày đưa nhóc Nam đi học à? - Lam đến gần xe Băng

- Ừ..ái..hôm nay Vĩ nhà ta đưa con đi học cùng vợ cơ đấy - Băng kéo dài từ ” đưa con ”

- Chứ sao. Chồng đảm đang mà. Nhỉ vợ - Hiếu Vĩ toe toét cười nhìn Lam

- Xí...oẹ - Lam nói rồi quay sang nhìn đứa con bế trên tay

- Mẹ đưa Hoài An vào lớp nhé ! - Lam dịu dàng nói với con rồi bế con vào. Con của Lam là girl...

Cặp đôi Zyu - Ken sinh được cậu con trai năm nay mới 1 tuổi nên họ chưa cho đi mẫu giáo. Cặp đôi Hân - Khánh sinh được con gái cũng 1 tuổi luôn...cũng chưa cho đi mẫu giáo...

Còn cặp đôi Phong - Băng // Lam - Vĩ có con 2 tuổi...

- Mami với dady ơi. Ở lớp con có bạn gái dễ thương lắm luôn - Nhóc Nam cười rõ tươi

- Đừng nói là con thích con bé đó nhé ! Con chỉ mới 2 tuổi thôi đó ! - Băng ngờ vực cười với con

- Con thích bạn ấy thật đó mami đoán chuẩn ghê ! - Nhóc Nam ngây thơ

Sax...

Phong và Băng té ghế...

- Đó là con cái nhà ai mà dám ” quyến rũ ” Khánh Nam của cha. Hừ...mai cha khử trùng bố mẹ nó luôn... - Phong hăm he

- Ẹ hèm...khử trùng ai...?? - Lam và Hiếu Vĩ đứng phía sau đồng thanh làm Phong và Băng giật mình

- Con ra chơi với Khánh Nam nhé ! - Lam đưa Hoài An ra cạnh nhóc Nam. Hai đứa bé dung dăng dung dể dắt nhau đi chơi...

- Này...chính con trai hai người mới ” quyến rũ ” con gái tui tui nhé ! - Lam

Băng và Phong vỡ lẽ. Hiểu ra cô bạn gái mà nhóc Nam nhắc đến lại chính là Hoài An - con của hai đứa bạn thân

- Hê..thế cho chúng nó đính ước ngay bây giờ đi là vừa...- Băng cười

- Mày nghĩ con mày là ai mà đủ tuổi đính hôn với con gái tao - Lam kênh mặt lên chêu

- Ồ thì mày nghĩ con gái mày là ai mà đủ trình độ làm vợ con tao - Băng kênh mặt hơn hờ không kém...Hai ông chồng cũng xông vào mà nói giúp vợ và bênh con của mình...

Hai bên đấu võ mồm một lúc lâu cũng đủ giết thời gian...

Trời sẩm tối..

Nhà ai lấy về...

111. Chương 111: Ngoại Truyện 2 : Hỏi Đáp Phong - Băng

Ngoại truyện 2 : Hỏi đáp Phong - Băng

Tác giả : Ế hèm hèm...sau đây đại ca (vâng. Nói đến đây bị Phong cho ăn dếp...thánh họ...) sẽ phỏng vấn mấy chú em.. (ăn dếp nữa..hiu hiu..đã man...)

Phong : Có nhanh không? Thích ăn dếp hay giầy

Tác giả : Ax. Bình tĩnh chút đi...và câu hỏi là...là...là... (tác giả muốn gây thêm sự hồi hộp thế mà lũ ngoài cuộc nhảy vào...phang tác giả lên bờ xuống ruộng...vâng đó chính là ba gia đình còn lại...ế he..đang chờ đến lượt phỏng vấn đây mà...kakaka...)

Băng : * cau có * Ý thích là sao? có hỏi nhanh không để tụi này về đây...

Tác giả : Ấy...làm gì mà căng dữ...câu hỏi dành cho ba đứa...à quên ba người đó là...đó là...(tiếng chuông điện thoại của tác giả vang lên) đợi tác giả nghe điện thoại chút xíu...

(Tất cả bốn gia đình có mặt đều hằm hằm nhìn tác giả với ánh mắt hình viên đạn...)

Tác giả : Ta đã trở lại và lợi hại hơn xưa...câu hỏi đó là...* ngó nghiêng nhìn Phong và Băng * hai vợ chồng đã sẵn sàng chưa??

Phong - Băng : Con diên này...muốn chết à.? Phỏng vấn lẹ đi...

Tác giả : Ok.Câu hỏi là đây.. nếu được một điều ước bạn sẽ ước gì ?

Phong : Ước á...đơn giản thôi...mai nhà tác giả sập...* cười đều *

(Ấ..thằng này ngon...tý phỏng vấn xong chị đăng ký cho em một chỗ nằm ở nhà xác)

Băng : Dùng bạo lực với chồng mà không bị bật lại

(Điều đó chứng minh hai vợ chồng suốt ngày ụynch nhau..haha)

Tác giả : Còn tác giả sẽ ước...hai điều ước của hai người sẽ khôg thành hiện thực...ôh la la...

Tác giả : Câu hỏi số 2.....giáng sinh năm nay bạn có tặng quà ai không ?

Phong : Tất nhiên tặng vợ rồi...hờ hờ * nhìn sang vợ và cười hờ hờ.. *

Băng : Chồng tặng vợ cái thẻ Viettel 200k vợ tặng lại cái 100k...

Phong : Thích gì?? * trờng mắt *

Tác giả : Ồ thế còn dư 100k...cho ai...??

Băng : Cho tác giả chứ còn cho ai...

Tác giả : Ô hô hô..em xin..em xin..

T.giả bắt tay Băng..Phong ngồi ôm cục tức

Tác giả : Câu số 3.....việc đầu tiên thức giấc...bạn sẽ làm gì??

Phong : Gọi vợ dậy

Băng : Kiểm tra điện thoại xem có tin nhắn không?

Tác giả : Hai đứa dần...(bị ăn thêm chiếc dép nữa) việc đầu tiên thức dậy tác giả sẽ mở mắt...

Băng - Phong : Ừ nhỉ !!

Tác giả : Câu số 4.....bạn hãy thử dự báo thời tiết đúng nhất cho thời gian sắp tới...phải đúng chính xác đó nhé.

Phong : Đánh đổ người ta à??

Tác giả : Ờ thì đánh đổ đó. Giải đoán đi

Phong : Hừ..ngày mai trời không mưa..ok..xong

Băng : Trưa nay trời không mưa...

Tác giả : Oè..thế mà cũng đòi dự báo thời tiết...nghe tác giả dự báo đây : ẹ hèm...vâng thưa quý vị bà con cô bác anh chị em thanh niên nam nữ...đêm nay trời sẽ tối và không có nắng

Phong - Băng : Con thần kinh....ai mà chẳng biết.

Tác giả : Ô hô..chính x.á.c là được...

Tác giả : Câu số 5...1 1 = ?

Phong : Hỏi thế cũng hỏi..cứ như người ta là học sinh mẫu giáo ý... bằng 2 chứ còn gì nữa..chuẩn men..

Băng : Vợ cũng có ý kiến giống chồng...

Tác giả : * cười lớn * ò ẹc..hai bạn đã trả lời sai...

Phong : 1 1 không bằng 2 thì bằng mấy...tác giả chưa học lớp một cũng phải biết bằng mấy chứ

Băng : Ờ đúng. Tác giả dốt đặc

Tác giả : Ấy...tác giả nói sai là sai..sao mà cứ cãi nhỉ. Thích bị đui không..

Băng : Thế đáp án bằng mấy??

Tác giả : Bằng 200

Phong - Băng nhìn nhau ngơ ngác

Tác giả : Nhìn cái mặt là biết không hiểu rồi...nghe giải thích đây...1 thế kỉ 1 thế kỉ = 200 năm..à há...chuẩn gọn.....

Phong : Chú hơi bị được đấy. Cứ troll nhau đi...

Tác giả : Câu số 6...cầu hôn có nghĩa là gì?

Phong : Tác giả chưa đủ tuổi kết hôn đâu mà bày đặt cầu hôn...

Tác giả : * lườm * - thì cứ trả lời đi

Phong : Có nghĩa là một người con trai cầu hôn một người con gái.

(Ấ..trả lời thế ai mà chẳng trả lời được...)

Băng : Là con gái lên chị đây không hiểu lắm...

Tác giả : Ui sùi..tưởng thông minh thế nào cơ...haiz. Cầu hôn có nghĩa là hôn trên cầu...thế mà cũng không biết...

(Á.....Á.....tác giả bị ăn thêm hai chiếc dép)

Tác giả : Câu số 7....mùa đông khi đi ngủ quan trọng nhất là gì?

Phong : Ôm vợ đi ngủ..quan trọng nhất đó * cười gian nhìn vợ *

Băng : Giữ đủ ấm cho đỡ lạnh...

Tác giả : Haiz. Đối với tác giả thì quan trọng nhất là nhắm mắt...

Phong : Muốn chêu nhau đó hả?

Tác giả : Làm gì có.....

(Im lặng không cãi nữa..sợ ăn thêm chiếc dép nữa...ò ồ)

Tác giả : Câu số 8...Ví dụ bạn bị mất điện thoại và tin chắc là có người lấy. Bạn có thể đoán ra ai là thủ phạm không?

Phong : Tất nhiên là...nếu nhìn thấy thì đoán tốt

(ẹc...)

Băng : Chả biết nữa..

Tác giả : Vứt...IQ kém lắm...vứt...

Phong : Muốn ăn dép tiếp hả? Thử đoán đi xem thủ phạm là ai nào?

Tác giả : Dễ thôi ý mà...kẻ trộm chính là thủ phạm * cười đắc ý *

Phong : Công nhận em thông minh như thật

Tác giả : Các hạ quá khen...

Tác giả : Câu số 9...bạn đang ở trong một tình huống như sau... Bạn thích một người và bạn muốn tỏ tình với người đó...một buổi tối bạn lấy hết can đảm để nhắn tin tỏ tình với người đó...một lúc sau có tin nhắn đến...bạn rất vui và tò mò nhưng cố kìm lòng để mai đọc.... Bạn hãy đoán xem tin nhắn đó sẽ có nội dung gì?

Phong : Câu hỏi này không thể chấp nhận được...hỏi vậy ai trả lời được

Tác giả : * cau có * - Ở kia. Bảo đoán thôi chứ !

Phong : Vậy..chắc là....em đồng ý.. anh đẹp trai thế này cơ mà * tự sướng *

Băng : Đâu..phải là...anh cũng thích em từ lâu rồi...mình ciu thế này cơ mà * tự sướng nốt *

Tác giả : Theo tác giả chuẩn đoán...* chống cằm ngẫm nghĩ * thì nội dung tin nhắn đó sẽ là....Tài khoản của quý khách không đủ để thực hiện tin nhắn...xin vui lòng nạp thêm...

Phong : Chú hơi bị được đấy...

Tác giả : @@

Tác giả : Câu số 10.....Nếu bạn thấy 1 tờ 500k và 1 tờ 200k bạn sẽ nhặt tờ nào?

Phong : Thế cũng hỏi...tất nhiên là 500k rồi

Băng : Vợ cũng giống chồng...tác giả đại thật

Tác giả : Hai người mới đại ý...tất nhiên tác giả sẽ nhặt cả 2 rồi...hồ hồ

Phong - Băng : @@...

Tác giả : Câu số 11 và cũng là câu cuối cùng...bạn hãy cho tôi biết triệu chứng của bệnh đãng trí...??

Tác giả : Ô tác giả vừa hỏi cái gì ý nhỉ?

Phong : Ha ha..triệu chứng là đây

Băng : Ha ha...

Tác giả : Hừ....người ta quên chứ bộ...

P.s : Tác giả tưởng bỏ sẽ làm quê Phong với Băng ai ngờ đến câu cuối cùng thì hoàn toàn bị họ quê lại...ôi nhục nhã quá...tôi muốn tự tử...tối nay nhất định đập đầu xuống gối cho chần đề lên bất tỉnh mới được....

_____ Cảm ơn mọi người đọc truyện của mình nhé.

<https://.facebook/Tao.la.Kevin> đây là link fb của tác giả...còn đây là sdt 01642577842...mọi người kết bạn nhé...Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ ! <3><3>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-manh-ghep-quy>